

ФАНТФЕСТ

*Збірник творів
переможців відкритого літературного конкурсу
у жанрі фантастики та фентезі*

A stylized illustration of a futuristic cityscape with various buildings, towers, and power lines, rendered in shades of green and blue. Two spaceships are flying across the sky, leaving long white trails.

2019 - 2020

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ
ІМЕНІ ДНІПРОВОЇ ЧАЙКИ

ФантФест

*Збірник творів
переможців відкритого літературного конкурсу
для дітей і молоді у жанрі фантастики та фентезі
у 2019-2020 роках*

Херсон

2020

УДК 821.161.2(082)

Ф 22

ФантФест : збірник творів переможців відкритого літературного конкурсу для дітей і молоді у жанрі фантастики та фентезі у 2019-2020 роках / Херсонська обл. б-ка для дітей ім. Дніпрової Чайки ; уклад. Надія Звягінцева ; худож. Наталія Риженко. – Херсон, 2020. – 224 с.

Твори, включені до збірника, в електронному форматі публікуються у авторській редакції – без граматичних або стилістичних правок.

Укладач Надія Звягінцева

Дизайн обкладинки Наталії Риженко

2019 рік

Гран-прі

Владислава Мицик, 17 років,
м. Зіньків Полтавської області

Білі плями в освіті привидів

– Та хай йому грець! – Варя спіткнулася й ледь не полетіла в багнюку. Клавдій ехидно спостерігав за нею з могильної плити – за наявності крил про такі дрібниці, як бруд, можна й не думати.

Коли дракончик повідомив, що є коротший шлях до закинутого маєтку, – вона зраділа, але маленький паскуда чомусь «забув» сказати, що дорога йде через цвинтар. Сніг танув, і вузькі протоптані стежки між могилами перетворилися на суцільну багнюку.

Сьогодні ввечері до неї зателефонувала Марена й, приправляючи розповідь міцним слівцем, пояснила, що в сусідньому місті якась дурепа-самоучка підняла кладовище. Підняти підняла, а назад загнати сили не вистачило. Усіх відьом із найближчих населених пунктів викликали на підмогу: кілька тисяч непідконтрольних мерців – це не іграшки.

Навіть пані Олена поїхала – латати постраждалих від упирацьких кігтів. А от їхні власні, місцеві, мерці без нагляду лишилися й буянити почали: одну бабцю вже забрали в лікарню з інфарктом. Масниці ж... чи то Колодар... одним словом – перелом між зимою і весною. Усе мертво прокидається. А взагалі, вони мирні й шкоди не завдають. Заспокоїти треба, аби людей не лякали. І крім Варі – більше нікому. Як? Та тобі Клавдій усе пояснить.

Еге ж. Клавдій. «Дракон книжковий – живе на сторінках книг, ховаючись в ілюстраціях. Легко переходить із тривимірного у двовимірний стан. Харчується новою інформацією. Має фотографічну пам'ять, може відновити будь-який одного разу прочитаний текст незалежно від обсягу. Найчастіше можна зустріти в бібліотеках чи в книжкових крамницях» – саме таке Варя нещодавно прочитала на сторінках «Драконології». А вона й не знала, що книжкові дракони – фахівці з угамування привидів. Щось раніше Клавдій не виявляв таких талантів...

Тьху! І в що вона вляпалася? Та ясно в що – стоїть ось по коліна в багнюці. Може, їй і було б страшно (усе ж нічний цвинтар – досить моторошне місце), якби не було так брудно. Особисто Варя завжди вважала, що на кладовищі варто боятися не мерців, а живих любителів пом'янути чаркою шефа, кумового кота чи тещу (навіть якщо вона ще жива).

– О, поглянь, паняночко, тут твоя повна тезка! – Клавдії тицьнув хвостом на сусідній надгробок.

– Облиш свої дурнуваті жарти, – Варя перестрибнула через калюжу й поправила рюкзак.

– Та я серйозно!

Дівчинка зітхнула й підійшла до вказаного гранітного хреста. «Хижа Варвара Мирославівна» – повідомляла табличка... Трохи нижче дата народження... її народження... і день смерті... Сьогоднішній день! Варя тернула рукавом куртки по забрудненій фотографії. Це було її фото! Дівчина примружилась і... плюнула прямо в табличку. Картинка пішла хвилями. Тепер там ішлося про якогось Євгена Івановича. Знову клятві духи бешкетують!

– Довго ще йти? Якщо я ще трохи покисну в цьому болоті, то перетворюся на жабу. А царевичі в нас уже не водяться!

– Та вже майже прийшли, панночко.

Повний місяць визирнув із-за хмар, милостиво освітлюючи шлях. Гострі шпилі замку кололи похмуре полотно нічного неба. Колись маєток належав одному з гетьманів, потім якомусь графові, а на початку ХХ століття тут був інститут шляхетних панянок.

Після перевороту 1917 року більшовики взялися за винищення дворянства. Почалися репресії, і одного дня червоноармійці ввірвалися й до інституту. Багатьох дівчат, як

аристократок, було заарештовано, а за опір – розстріляно на місці. Замок спорожнів. Не раз тут намагалися облаштувати якусь державну установу, та прокляте місце гнало геть. Більше того: ніхто не зміг винести звідти жодної речі – за порогом старовинні картини, посуд і меблі танули в руках, неначе туман, повертаючись до кімнат. Під час війни кулі й бомби оминали масток, навіть усе скло залишилося ціле. Зрештою, на будинок махнули рукою, і туди не потикалися навіть місцеві безхатченки.

От і стоїть він такий самий, як століття тому. Застиглий у часі, як муха в бурштині. Ковані ворота були замкнені на старезний іржавий замок. Варя гмикнула, – окрім воріт, від огорожі майже нічого не лишилося й замок виконував чисто символічну функцію. Дівчинка прикусила губу – їй аж ніяк не хотілося заходити до маєтку з привидами.

Зітхнувши, смикнула важкі дубові двері – ті напрочуд легко піддалися. І відразу ж грюкнули, зачинаючись за її спиною.

Перше, що впало в очі, – чистота. Ніде не було пилу, павутиння чи плісняви. Навіть мишами, як у закинутих будинках, не тхнуло. Штори, меблі, мереживні скатертини на столах – усе ціле. Невже міль теж привидів боїться?

Фотокартки на стінах, здавалося, зроблені вчора, вишивка, шпалери – й ті не втратили кольору, не вицвіли під нещадним сонцем. І від цього ставало ще страшніше... Здавалося, що господарі просто поїхали в гості й от-от повернуться.

– І що далі? Клавдію? Ти де? – дракончик щез, наче пара над вихололою кавою.

Руда нервово ковтнула. Тепер вона залишилася геть сама в проклятому маєтку. Тишу розірвало моторошне виття. У Варі серце гепнулася в п'яти. На величезному вікні заворушилася важкі велюрові штори. Серце відразу ж, наче на батуті, стрибонуло в горло й заметалося, немов бажаючи вискочити через тонку шкіру.

І певно, вона б заверещала, якби не побачила, що штори сіпає напівпрозора дівчинка її віку в темній довгій сукні, фартушку та пелеринці. Варя глянула поверх окулярів – нікого не було. І подумки подякувала Клавдієві, який не так давно відапгрейдив їй оптику – тепер вона бачила всіх істот, навіть чарівних. Привид інститутки ще раз завив і скинув книгу з полиці.

У Варі смикнувся кутик вуст. Людина завжди боїться того, чого не бачить, не знає і не може пояснити. Багато хто боїться темряви – ніч-бо немало може сховати в своїх обіймах. Палаючі зеленим вогнем очі у темі можуть змусити тікати, а повний комплект із очей, зубастої паші й кігтів при світлі дня не вразить нікого – ще й стусана кішці дадуть, аби під ногами не плуталася.

Привид не кидався, не намагався вбити, випити душу чи зробити щось із того що показують у фільмах жахів. Та й Марена стверджувала, що вони абсолютно безпечні. І не виглядав привид жадібним до крові маніяком – звичайне дівчисько з кучою кіскою, тільки й того що напівпрозоре.

Нахабно ігноруючи дівчину, Варя вирішила побродити маєтком – коли ще трапиться така нагода, а заодно й перевірить, чи немає тут іще привидів.

Першим їй трапився якийсь клас. Судячи з підручників і словників на столі – вчителя французької мови. Зі стіни висунулося щокате дівоче обличчя. Це був інший привид – повненької дівчинки років дванадцяти. Дві світлі коси тирчали під неможливими кутами, роблячи інститутку схожою на Пеппі Довгапанчоку. Кирпатий ніс смішно заворушився, і дівчинка підлетіла до дошки. Узяла крейду й почала щось писати. Варя знову глянула поверх окулярів – крейди не тримав ніхто.

Привид, висолопивши язика від старанності, виводив останнє слово. «Desine sperare qui hic intras» – красувалося на дошці. Варя пирхнула:

– «Облиш надію кожен, хто увійде»? Подумаєш, я теж багато розумних фраз латиною знаю. І «Божественну комедію» Аліг'єрі в школі кожен дурень вчить. Тільки ми зараз простіше висловлюємось, – і вона, висмикнувши крейду з рук привида, схематично намалювала череп зі схрещеними кістками, який зазвичай можна побачити на трансформаторних будках, підписавши: «Не лізь – уб'є».

– Так швидше доходить, – насмішкувато пояснила Варя інститутці.

Бачили коли-небудь здивованого привида? Очі на півобличчя! У прямому сенсі. Фізичне тіло більше не обмежувало міміку, й очі дівчинки й справді збільшилися, зайнявши півобличчя й суттєво потіснивши ніс, а брови злетіли аж до волосся.

– Ти нас бачиш? – почулося за спиною. До класу влетіли вже знайома інститутка з кучою кіскою й ще одна дівчинка років восьми, схожа на попередню як дві краплі води, певно, сестра.

– Бачу, а що тут такого? – знизала плечима Варя, удавши, наче щодня теревенить із привидами.

– Ти не відьма, чому ти нас бачиш? – насупила брови малявка.

– Мене прислала Марена, – залишила запитання без відповіді Варя, бо й сама не знала, що там нахімічив із її окулярами Клавдій.

– Марена? А чому сама не прийшла?

– Зайнята, у сусідньому місті якась дурепа цвинтар підняла, то вона полетіла допомагати. І не забалакуйте мені зуби! Ви чого тут бешкетуєте?

Дівчата презирнулися. Старша ніяково смикала мереживо фартушка.

– Ну, розумієш... Уперше і востаннє Марена зазірала сюди років тридцять тому. Пересвідчилася, що ми не завдамо клопоту, і побігла кудись далі. А ми не можемо покинути територію інституту!

Раптом із відчаєм і сльозами в голосі крикнула:

– Сто років повної ізоляції!!! Нитки для вишивання давно закінчилися, ми напам'ять знаємо всі підручники. Ти уявляєш, як це? Десятиліттями не мати чим зайнятися, не мати зовсім ніякої інформації! Кому тепер належить ця земля, хто зараз править? Чому ті люди, яких ми інколи бачимо з вікна, розмовляють самі з собою? Ми хотіли просто привернути увагу, щоб поговорити... – раптом безсило, немов здувшись, прошепотіла дівчина.

Варя мовчала. Бідолашні інститутки. Вона почувалася відірваною від світу, коли інтернету не було більше двох годин, а ці дівчата просиділи самотою ціле століття!

– Раніше, після того як ми померли, сюди часто заходили, – повненька інститутка рефлексивно потерла скроню, і Варя помітила темну пляму – кров.

– Ті... люди... грабували гімназію, тягли звідси меблі, картини – усе, що мало цінність. А ми не віддали. А років через десять інститут намагалися продати... Сюди прийшли якісь чоловіки й хотіли зробити тут крамницю готового одягу, – старша інститутка аж почервоніла від обурення.

– Анастасія, – раптом присіла в кніксені повненька дівчина.

– Анна-Марія, – і собі спохопилася старша.

– Єлизавета, – буркнула під носа малявка, усе ще ворожо зиркаючи на Варю.

– А я Варвара, дуже приємно познайомитись, – криво посміхнулася руда.

– А що було після нашої смерті? – Анна-Марія пожадливо вирячилася на Варю, навіть вуха, як локатори, нашорошила.

– Е-е-е-е-е... О, зараз! – дівчинка витягла з кишені телефон і швиденько зауглила «Історія України 10 клас».

– Що це? – Єлизавета підсунулася поближче.

– Мобільний телефон. Засіб зв'язку такий. А ще його можна підключити до інтернету й мати доступ до всієї інформації у світі. Ось зараз я вам шкільний підручник історії знайду, бо захрипну розказувати, – Варя показала, як гортати сторінки, і всілася на парту. Утома брала своє, а старий дерев'яний годинник сповіщав, що вже друга ночі.

– А можна, я у вас тут десь приляжу? – руда широко позіхнула. Перспектива поспати на парті виглядала все привабливішою хоча б тому, що таки обіцяла сон.

– Ой, що ж це я, ти ж гостя! Ходи-но за мною, – Анна-Марія шурхонула вгору крізь стелю. Варя скептично гмикнула – навряд чи їй вдасться повторити. За мить привидка повернулася: Ох, вибач, я забула, сюди так давно не зазірали живі.

Спальня інститутки була на другому поверсі. Варя, скинувши чоботи, гепнулася на перше-ліпше ліжко.

Як виявилося, спитьсся в проклятому маєтку з привидами досить солодко.

Прокинулась вона майже опівдні. Ще спускаючись сходами, Варя почула хихотіння й активну розмову. Усі три інститутки й досі сиділи в класі французької мови, та цього разу їм складав компанію Клавдій.

– Ну, і де тебе носило?! Я вчора від страху ледь ласти не склеїла. А хтось мав мені все пояснити щодо заспокоювання привидів... – Варя невдоволено зиркнула на дракончика.

– Тут така-а-а бібліотека, – Клавдій аж очі закотив від задоволення. – Вибач, панночко, не втримався. Таких екземплярів зараз ніде не знайдеш... Та ти ж і сама чудово впоралася!

– Нам час іти.

– Ви ж повернетесь? – Єлизавета благально глянула на них.

– Та звісно, повернемося. Я книг із нашої бібліотеки принесу. Вам яких? Художню літературу чи наукову?

– Неси все! – рішуче відрубала Анна-Марія. – Будемо заповняти білі плями в освіті.

– Тільки цього разу ти нормальну дорогу покажеш, – повернулася до Клавдія Варя. – Я більше через цвинтар не піду!

Переможці в молодшій віковій групі

I місце

**Вікторія Виходцева, 12 років,
м. Херсон**

Молодші сестри

(уривок з повісті)

Глава 1

Поки мама намагалась розмістити мою валізу в багажнику автобусу, я протиснулась між двома товстими дівчатами, наступила на білий кросівок якогось хлопця і, незважаючи на його шипіння, пролізла таки першою до автобусу. Зайнявши, на мою думку, два найліпших місця, я переможно подивилась на розгублену вожату крізь вікно.

Попереду була поїздка до моря! Я та моя найліпша подруга Віка вже два роки поспіль вигравали майже "безкоштовні" путівки до табору відпочинку. Хоч він був не "зірковий", але це була гарна можливість відпочити від всіх: вередливої молодшої сестрички, занадто турботливої бабусі та маминого виховання.

Я крутилася на обох сидіннях, виглядаючи подругу, і страшенно нервувала, що її не видно. А тут ще моя сестричка Софійка якось пробралася до автобусу, хазяйновито всілася біля мене і сказала, що, мабуть, Віка нарешті схаменулась та передумала їхати зі мною. Тому до табору поїде вона, Софійка! З заднього сидіння хтось гидко захихотів.

Я нервово обернулась та нікого не побачила, мабуть, це була моя уява. Перед моїми очима промайнули страшні видіння: ось Соня заселяється зі мною в одну кімнату і розкидає мої речі, ось ние і плентається за мною по всьому табору, а ось розповідає всім вожатим та дітям мої секрети! Я підскочила на сидінні та стряхнувши головою, як наша спанієлька Роллі, прогнала ці жажливі картини. Зібравши всю свою волю в кулак, я солодким голосом нагадала Соні, що вона тепер залишається головною в домі. Тепер вона і тільки вона відповідальна за прогулянки та дресирування Роллі (у тваринки я подумки попросила вибачення, але треба було кимсь пожертвувати!). Соня замислилась, а я спостерігала, які думки відображаються на обличчі сестрички. Нарешті Соніно личко прояснилось: Роллі вона дуже любила, і думка, що тепер вона ГОЛОВНА хазяйка Роллі, їй припала до серця. Голосно зітхнувши, вона

одарила мене переможним поглядом і повернулась до мами, яка вже розшукувала її серед автобусів.

Віка з'явилась у останню мить, буркнула, що сидіння на сонячній стороні, плюхнулась поруч і стала мовчки роздивлятися навкруги. Настрій у мене знову став покращуватися. Здорово їхати не одній, а з подругою, навіть, якщо зараз вона не в гуморі. Вожаті суворими голосами стали робити перевірку. Виявилось, що з нами до табору їдуть не тільки діти з гуртків мистецтв, але й спортсмени. Вони їхали на тренування та відпочинок перед обласними змаганнями. Десять хлопців виглядали доволі дорослими, вже були засмагли, і, як мені здалося, були звичайними, тобто зовсім не спортивними.

– Мабуть, шахісти, – хихотіли ми з Вікою, до якої повернувся добрий настрій.

Супроводжував спортсменів насуплений тренер, котрий відразу посварився з водієм та вожатими – йому не подобались місця в автобусі, сам автобус, і всі навколо.

Весело помахавши своїм рідним, ми полегшено зітхнули, коли автобус нарешті відправився. Перебиваючи одна одну, ми з Вікою мріли про майбутні пригоди. Раптом хтось з силою буцнув моє сидіння ззаду, роздратованим голосом якийсь хлопець зробив нам зауваження:

– Балаболки, та ви хоч на хвилину можете замовкнути?!

Обернувшись, я наткнулась на сердиті очі хлопця, який сидів позад мене.

– А ти чого підслухуєш? – гнівно відповіла я і подивилась на Віку, очікуючи її підтримки.

Але подруга мовчки, відкривши рота, дивилась на хлопця, і її щоки повільно заливав рум'янець.

– Мало того, що ходиш, як слониха, так ще і базікало рідкісне! - не переставав сваритися на мене хлопець. Поруч стали реготати його товариші-спортсмени. Я відчула, як мої обличчя теж заливає жаром, і вже хотіла відповісти щось в'їдливе і розумне, але, як завжди, всі гострі і влучні слова кудись поділися.

Віка потягнула мене за руку і зашепотіла на вухо:

– Який же він красень!

– Хто?! – голосно спитала я, і хлопець знову з силою шубовснув ногою по моєму сидінню.

Підстрибнувши на сидінні від несподіванки, я знову обернулась на "красеня". Хлопець як хлопець. Ну худорлявий, каштанове волосся в модному безпорядку, очі, правда, незвичайного зеленого кольору. Тепер він з кривою усмішкою дивився мені прямо в очі, а я не могла відвести погляд.

– Що залякла? Щось забула? – спитав він, а його сусід добавив:

– Та ти їй, Ден, сподобався!

Я прийшла до тями від такої несправедливості.

– Просто забула, як виглядають пихаті нахаби, а ти ось нагадав! - сказала я, і з задоволенням подивилась на витягнуті фізіономії хлопців. Весь останній час ми їхали мовчки.

– Це, мабуть, йому я віддавила ногу, ось він і сердиться, – висунула я здогадку. – І ніякий він не красень! Ну і смак у тебе, Віко!

Але подруга вперто мовчала. Я пожалала плечима, мені подобалися хлопці веселі, чемні та дружелюбні, тому захват Віки я не оцінила. Нарешті автобус заїхав на територію табору, і всі ми вдихнули свіже повітря, у якому відчувався запах моря. Схопивши важку валізу, я позадкувала, витягуючи її на доріжку і відчула, що з кимсь зіштовхнулась. Обернувшись, щоб перепросити за свою необережність, я вперлася у того самого хлопця, який робив нам зауваження в автобусі.

Ну і височенний він, подумала я, розгублено дивлячись на нього знизу.

– Та ти з кросівок моїх зійдеш нарешті? – хлопець відштовхнув мене в сторону, і закрокував собі геть, лаючись на нас, мов на якихось тупих бегемотиць.

– Хоч би цих спортсменів не в нашому корпусі поселили, – мені було дуже ніяково за свою необережність, та й плече нило - сильно все ж таки він мене штовхнув! – і слова його були дуже образливі. Віка, навпаки, була в доброму настрої і проводжала спортсменів захпленим поглядом.

– Його звати Денисом, йому 16, і він займається байдарочним спортом та баскетболом, – торохтіла Віка. – Треба теж записатися на байдарки! Тіно, ти зі мною?

До речі, мене звати Христина, але для друзів я – Тіна.

«І коли вона встигла все це дізнатися?» – подумала я, а вголос сказала:

– Ні, з мене досить каное!

Колись я цілих два місяця відвідувала заняття з каное. Мама вже бачила мене великою спортсменкою-каноїсткою, але, приборкуючи човен, я набила собі купу синців і потоваришувала зі всіма жабками та вужами в затоні. Останньою краплею для мене було знайомство з п'явками. Після цього стресу мій організм не витримав і захворів. Мама відмовилась від настирливих виштовхувань мене на заняття тільки тоді, коли у мене страшенно почервоніло горло, а температура піднімалась до 38 тільки-но заходила розмова про тренування. Я зовсім не бажала видужувати, і запал моєї мами зробити з мене каноїстку, нарешті пропав. Після цього я чудовим чином відразу одужала.

Глава 2

Згідно з великому закону підлості, спортсменів розмістили в одному корпусі з нами. Наша вожата та тренер спортсменів зміряли один одного презирливими поглядами та розійшлися, мов дуелянти, в різні кінці коридору. Ми з Вікою швиденько зайняли кімнату на чотирьох, покидали свої валізи на зручні ліжка біля вікон і стали розбирати речі. До нашої кімнати підселились двоє старших дівчат років по 16 - я впізнала тих, кого так необережно розштовхувала в погоні за найкращі місця в автобусі. Судячи з їх поведінки, вони мене не запам'ятали, і я полегшено зітхнула.

Нам з Вікою було по 14, і старші дівчата ставились до нас дружелюбно, як до молодших. Поки ми хизувалися своїми обновками, які були куплені спеціально для табору, вожата ходила по кімнатах, знайомилась з дітьми та нагадувала всім правила поведінки в таборі.

– Мене звати Аліна Сергіївна, – почала знайомство вожата, але тут страшний вий сирени заставив її і нас присісти від несподіванки. Слово "Сергіївна" застрягло у вожатої в горлі і продовжувало там булькотіти, наводячи на нас додаткового жаху.

– Пожежна тривога! Всім покинути приміщення! – вигукував на дворі хтось страшним металевим голосом, перекиваючи вий сирени.

Якби Сергіївна не втиснулась в шафу, то була б затоптана моїми сусідками по кімнаті. Я теж було побігла слідом, але мене зупинила думка, що в валізі всі мої речі, бо весь свій новий гардероб я привезла сюди і залишати його напризволяще не була готова. Але вожата з шафи тремтячим голосом наказала мені залишити валізу, яку я вже тягнула до коридору.

– Це навчальна тривога! Залиш ти, нарешті, свою валізу і допоможи мені, - вона вчепилась в мою руку і нарешті вилізла з шафи. Ми почапали до виходу. Вожата попутно відкривала двері кімнат та виганяла з них спортсменів.

– Перевір останню кімнату, – наказала вона мені і закульгала далі. Я штовхнула двері останньої кімнати і побачила хлопця, який розвалився на ліжку в навушниках та явно нікуди не збирався.

Я окликнула його, та він, мабуть, не почув.

– Виходь на двір, пожежна тривога! – закричала я хлопцю у самі вуха.

Хлопець відкрив очі, і я впізнала свого "доброго" знайомого.

– Що тут робиш? Зовсім сором втратила? А ну киш звідси – ти не в моєму смаці! – зелені очі весело спостерігали за мною.

– Дурень, ти мене менш за все у цьому світі цікавиш! Всіх виганяють на двір! - я вилетіла з кімнати, як куля, і опам'яталась вже на вулиці. "Чому я весь час так по-дурному з ним зіштовхуюсь? Буду обходити його десятою дорогою!" – міркувала я. З такими нахабними хлопцями я ще ніколи не спілкувалась, і як з ним себе поводити, не мала жодної уяви, та й ніякого бажання.

На вулиці, як мурахи в мурашнику, метушились діти та розхристані вожаті. Вожаті розмахували списками своїх підопічних і хрипкими голосами робили перевірку присутніх.

Нашу вожату, на превеликий подив всіх присутніх, виніс на руках тренер спортсменів. Через негаразди з сиреною, нас всіх виганяли на двір ще три рази. Нарешті знайшли захмелілого електрика, який, судячи по його вигляду, відпочивав десь на березі, – за декілька хвилин проблема зі скаженою сиреною була вирішена. Ми так всі втомились, що після запізненого обіду полягали спати. Вечір був напрочуд спокійний. Ми з дівчатами обійшли весь табір, побували на морі та вдосталь поспілкувались.

Глава 3

Життя в таборі було б ще цікавішим, якщо б вожаті не псували його своїми спортивними естафетами та примусовими завданнями. Наша Аліна Сергіївна, наприклад, вела гурток прикладного мистецтва, і весь наш загін вимушений був його відвідувати та майструвати якісь чудернацькі вироби з «дарів моря».

Ми з Вікою потоваришували з сусідками Олею та Яною і завжди ходили на прогулянки разом. Об'єктом "воздыхань" моїх подруг став, на мій великий подив, той нахаба Денис. Дівчата часто прогулювались біля спортивного майданчика, де тренувалися хлопці. Я змушена була тягнутися з ними "за компанію". Тренер у спортсменів був дуже суворий – ганяв їх по майданчику, незважаючи на погодні умови. Тільки зараз я помітила, що хлопці всі були підтягнуті та дуже витривалі.

– Ден все ж таки самий гарний, – шепотіли дівчата, а я хмикала, бо їх кумир, побачивши нас, відразу повертався до своїх шанувальниць спиною. Із розмов старших подруг ми з Вікою дізнались, що Денис популярний у себе в школі, але тривалу дружбу з дівчатами ніколи не заводив, а на дискотеках вибирав собі в подружки тільки високих, струнких та гарних дівчат.

– Ось бачите, вам нічого не світить! – сміливо глядячи фактам в очі, сказала я своїм подругам. Але, побачивши вираз їхніх облич, вирішила помовкувати.

Розмірене життя по розкладу, відвідування гуртків, купання в чудовому морі, вилазки до супермаркету у місто – і негативні спогади про образливі слова Дениса вже забулися. Іноді я бачила, як Денис гордо крокував зі своїми друзями та байдуже кидав погляди на зашарілих дівчат. Дурні дівчата з сусідніх корпусів писали йому любовні листи, докучали признаннями та подарунками. Якби вони знали, як регочуть хлопці на нашому поверсі, коли Денис викидає все це в смітник...

Хоч ми і жили в одному корпусі, зі мною Денис ніколи не вітався. Коли я не встигала звернути в сторону при його появі, і він все ж таки помічав мене, то кривився та йшов далі. З ким він іноді і вітався, так це з Яною та Олею, бо вони були з однієї школи. Після такої "уваги" Яна та Оля перебували в чудовому настрою цілий день. Любовна лихоманка не залишила байдужою і нас з Вікою. Подруга, після декількох невдалих спроб, змирилась, що Денис для неї недосяжний. Нам обом сподобався високий білявий хлопець з сусіднього табору. Ми запримітили його на змаганнях з баскетболу, яке проводилось на нашій території. Його м'яч ледве не зніс мені півголови, але його усмішка та вибачення заставили моє серце битися швидше. Правда, Віка твердила, що усміхався він їй, а підійшов просити у мене вибачення тільки щоб ліпше розгледіти саме її... Віка в рекордні строки дізналася, що звати його Андрій і йому 15 років.

Одного разу Віка вбігла до кімнати, перевела подих та заверещала на весь поверх:

– Сьогодні ввечері дискотека у сусідньому таборі!!!

Я випустила з рук телефон:

– Віка, ну чого ти так верещиш? – та подруга вже викидала зі шафи свої та мої наряди.

На дискотеку ми збиралися, як на конкурс краси. Було переміряно безліч речей, взуття та прикрас. Я з заздністю поглядала на своїх сусідок: які ж вони всі фігуристі! У Віки та Олі був другий розмір бюсту, а у Яни майже третій!!! У мене виріс поки що перший. Хоч для моєї худорлявої фігури це й було нормально, але ж на фоні подруг... Блискуча нова кофтинка, яку я натягнула на себе, і та всім своїм виглядом показувала, що її хазяйка їла дуже мало капусти. Старші подружки нічого мені не казали, а ось Віка, якби ненароком, повідомила, що

Андрію подобаються фігуристи дівчата. Настрій у мене погіршився. Раптом в мою голову влетіла шалена думка.

– Ви вже йдьте, я потім прийду, мені треба ще мамі зателефонувати? – випроводила я дівчат геть.

Тільки-но вони пішли, як я побігла до медпункту, та випросила у доброї бабусі санітарки дві великі жмені вати.

– Мені потрібна вата для саморобок на конкурс, – обдурила я довірливу бабусю. Правда, мені довелося вислухати всю біографію її талановитих онучок, які, якщо вірити бабусі, з ранку до вечора робили саморобки з вати.

Нарешті я, вигадавши, що забула вимкнути праску, вирвалася від бабусі та вибігла з медпункту. Галопом мчала я по коридору, стискаючи в спітнілих руках вату. Завернувши за ріг, я з тріском врзалася носом в білу футболку якогось хлопця.

Хлопець ледь втримався на ногах, вчепившись в моє волосся. Бойовий розкрас вже був на моєму обличчі – тож відбиток червоної помади яскраво відобразився на білому фоні футболки.

– Ой, я не вмисно, – я просила вибачення у футболки, не сміючи підняти погляд на її хазяїна. Ним виявився Денис. Він довго, з огидою, розглядав свою футболку, потім холодний погляд зупинився на моєму обличчі.

– Дурепю, ти хоч уявляєш, скільки коштує ця футболка? Ти що, вистежувала мене, щоб поцілувати і запакостити мій одяг?

Я залякла на місті с роззявленим ротом, і мабуть, виглядала дуже смішно. Денис хмикнув, прислонився до стіни і став мене розглядувати з голови до ніг.

– Це ти для мене так нафарбувалася? А нащо тобі стільки вати? На конкурс опудал поспішаєш?

Злість хвилями захлинала мене. Цей індик і насправді знахабнів!

– Це ти здурів зовсім, пихатий індик! Теж знайшовся красень! Сам ти опудало!

Я повернулася і побігла в іншу сторону. Мені прийшлося зробити велике коло, щоб дістатися до своєї кімнат, не потрапляючи Денису на очі. В кімнаті я залпом випила пляшку води та нарешті заспокоїлася. Я виказала цьому нахабі все, що він заслуговує! О наслідках такої сміливості я намагалася не думати. Треба було йти на дискотеку.

– Ось, тепер набагато краще, – я запихала собі в бюстгальтер вати, і кофтинка сіла майже ідеально.

На мене з дзеркала гляділа середнього зросту худорлява дівчина з великими сіро-синіми очима та неслухняною копною каштанового волосся. Ну чому я не висока фігуриста блондинка з голубими прозорими очима? Погляд зупинився на кофтинці... Хоч би Віка не помітила, а то розп'ятує по всьому табору – сорому не оберешся. Я вирішила оминати Віку на дискотеці, і мій настрій знову поліпшився. Вибігши на вулицю, я підійшла до знайомих дівчат, які теж збирались йти на дискотеку. Свій новенький другий розмір я приховувала від поглядів шифоновим шарфиком. Весело переговорюючись, ми рушили, аж раптом, хтось доволі грубо схопив мене за руку і різко розвернув до себе.

– Ми ще з тобою не домовилися, – мене буравили злі очі Дениса.

Навкруги всі замовкли. Такі розбірки були рідкими, і всі дуже зацікавились. Боковим зором я побачила, що дівчата чекають осторонь – чим закінчиться наша розмова. Не хватало мені ще скандалів – тоді точно на дискотеку не попаду, – порозмислила я і вирішила мирно поговорити з хлопцем:

– Денисе, вибач мене, – я вперше назвала його по імені, і його брови поповзли вгору від подиву. – Я не думала тебе образити, все це якесь непорозуміння, а футболку твою я обов'язково завтра випру, – переконливо, лагідним голосом говорила я, розглядаючи сліди своєї помади на футболці.

Роки тренувань на молодшій сестрі тепер мені стали в нагоді. Але Денис мене не відпускав. Коли я перевела погляд вгору, то побачила, що злість на його обличчі змінюється подивом, очі, які були темно-зелені від гніву, раптом посвітліли, і хлопець весело розсміявся.

«Він що, з глузду з'їхав?» – розгубилась я, але простежила за його поглядом, зрозуміла, що він розглядає мій новий бюст – шарфик підло мене розсекретив. Вирвавшись з рук хлопця, я, закутавшись знову в шарф, побігла до дівчат, та потягнула їх за собою.

– Що він від тебе хотів? – закидали вони мене запитаннями, але я тільки відмахувалась, і казала, що то дурниці.

Добре, що вже стало темніти – я відчувала, що не тільки щоки, а все моє обличчя та шия були червоними від сорому. Як така дурна ідея з ватою тільки могла прийти до моєї голови? – я потайки викидала її.

На дискотеці до мене підбігла розум'янена Віка та швидко ввела мене в курс подій. Андрій був на дискотеці, прийшов з хлопцями, так що у неї був шанс. Я побажала їй успіху. Мені вже зовсім розхотілось знайомитися з Андрієм.

– Гляди, Ден теж тут, який же він модний! – зойкнула Віка, і я побачила, що Денис стоїть майже поруч з Андрієм і дивиться в наш бік. На ньому була та сама футболка з відбитком моєї помади. Тепер головною моєю мрією було втекти звідси. Я вже задкувала до виходу, як діджей солодким голосом об'явив:

– Хлопці! Дівчата! Запрошуйте один одного на наступний танець! – Андрій раптом усміхнувся мені, і, обминаючи Віку, направився до мене.

Я зробила крок йому назустріч, ще один крок, потім перечепилась об чийсь ногу та почала падати. Хтось схопив мене за комір та поставив на ноги. Мою талію міцно обхватили чийсь руки, та впевнено повели в танці. Глянувши на свого рятівника, я з подивом впізнала Дениса. Повертівши головою в пошуках Андрія, я побачила, що він з ошелешеним виглядом дивиться на нас, а на його шії вже висить Віка. Денис крутонув мене до себе, змушуючи глядіти на нього:

– І куди ж ти йшла з виразом бойової слонихи? Невже хотіла запросити того дурнуватого блондинчика? Я то думав, що ти заради мене винесла всю вату з медпункту. Ось після цього і довіряй дівчатам, – хлопець не переставав кепкувати з мене.

– Да-а, нульовий розмір, який за миттю виріс до другого, – такого я ще не бачив!

Погляд Дениса пройшовся по моїй кофтинці:

– А що сталося? Знову нульовий?

Цього я вже не витримала:.

– Досить! Що тобі від мене треба? Відпусти! – я зробила спробу вирватися.

Денис без всіляких зусиль стримував моє пручання. Його очі знову стали темно-зеленими:

– А ну, тихо! Бажаєш, щоб всі зараз дізнались про твій ватний секрет?

Я перестала пручатися і похолоділа.

– Навіщо тобі це? – я ледь могла говорити.

– Я тут подумав, – хлопець глянув мені прямо в очі. – Я сподіваюсь... Ти ж в мене не закохана?

Я ствердно замотала головою. Денис зашепотів мені на вухо:

– Твої подруги мене вже дістали своїми листами та переслідуваннями, я не можу навіть відпочити на самоті.

Не хватало ще вислухувати і його ниття, – подумала я, бо всі подружки в школі, та і тут, у таборі, завжди приходили жалітися до мене зі своїми проблемами. А Денис продовжував:

– Ти мені зіпсувала дорогий одяг і тепер в боржниках. Домовимося так: в таборі ти будеш моїм прикриттям. Всі ці дурепи відстануть, якщо у мене буде подруга. Ти – ідеальний варіант. Не будеш до мене лізти з коханням, і ти хоча б не дратуєш мене, тому можеш іноді знаходитись поруч, – милостиво дозволив мені Денис.

– Що?! – мій зойк перекрив лагідну музику, і тут же моє обличчя було притиснуте до футболки.

Денис вивів мене на вулицю і за руку тягнув до самого нашого корпусу. Стягнувши з себе футболку, він жбурнув її в мене і наказав:

– Випреш, випрасуєш та занесеш до мене! З цього дня ти у мене в боржниках, не забувай про це! А не то будеш ватним посміховиськом до кінця заїзду!!!

– Та стій ти! – не на жарт перелякалась я. – Вибери когось іншого. Мене ж твої шанувальниці зі світу зживуть... – почала я, та Денис мене перебив:

– За це не хвилюйся, не посміють. А я, якщо мені підіграєш, навчу тебе, як не бути таким опудалом. Нагадай, як тебе звати? Начебто якось по-чудернацькому.

– Для тебе – Христина! – гордо відповіла я.

– Ну бувай, Тіно, не забудь випрати футболку! – він весело розкуйовдив мені волосся, та, насвистуючи якусь мелодію, пішов геть.

Дівчата, коли нарешті повернулися з дискотеки, нагадали мені суворих слідчих. Мене посадили посеред кімнати і довели до сліз своїми недоречними розпитуваннями та яскравим світлом лампи, яку на мене направили. Всі мої заперечення, що з Денисом у мене нічого немає, доводили їх до сказу. Мені нагадували, як ми з Денисом танцювали, як він шепотів мені щось на вухо, як ми сварились, навіть згадали помаду на футболці у Дениса. Добре, що хоч цю кляту футболку я встигла сховати.

– Не заперечуй! Ви що, тепер разом? – катували мене дівчата.

Я вирішила схитрити:

– Ми просто потоваришували, більше нічого! – але не думаю, що мені повірили.

Рано вранці я, мов шпигун, прокралась у ванну, щоб випрати футболку Дениса. «Випру, та може все на цьому закінчиться, може, він учора був не в собі і просто так пожартував?» - заспокоювала я себе. Помада виявилась якісна, і коли я, нарешті, відтерла червоний слід, всі руки у мене були сині. Я вийшла з ванної кімнати і оніміла. Під дверима стояли дівчата з мого поверху. Їхні погляди зупинилися на чоловічій футболці в моїх тремтячих руках. Тепер всі тільки і говорили, що Денис завів собі подругу. Але я опинилась під його захистом, тож дівчата тільки перешіптувалися у мене за спиною, але чіпляти не наважувалися. Хлопці стали розглядати мене з підвищеною зацікавленістю, мовби вирішували, що в мене такого знайшов Денис.

Глава 4

Моя подруга Віка майже не розмовляла зі мною цілий тиждень, сердячись не зрозуміло на кого. Щоб підтримати байку про нашу несподівану дружбу, Денис іноді нахабно заходив до нашої кімнати, міг розвалитися на моєму ліжку та насолоджувався моїм розгубленим виглядом. На моїх сусідок він не звертав ніякої уваги.

Денис мав рацію – дівчата залишили його в спокої. А ось зі мною тепер всі тримались осторонь. На тренуваннях я повинна була приносити йому воду, а вечорами супроводжувати до моря. Шум прибою якось дивно впливав на Дениса: він вдивлявся в море, далеко запливав, а потім довго сидів мовчки.

Одного разу я побачила, як на його щоці блиснули чи то сльози, чи то були солоні краплі з моря. Я сиділа зазвичай осторонь, не наважуючись щось спитати.

– Навіщо я йому тут потрібна? Дивитися, щоб не вкрали його речі, коли він плаває? – не могла зрозуміти я.

Потім я приловчилась брати з собою на такі прогулянки теплу кофту, плед та навушники. Поки Денис медитував або плавав, а я куталась в теплі речі і слухала музику.

– Невже музика тобі ще не набридла? І чого ти весь час мовчиш? – роздратовано якось спитав мене Денис.

Я здивовано глянула на нього:

– Та ти ж сам просив тиші.

– Ти не просто мовчиш, а сердито мовчиш, – дивно заперечив мені Денис. – Сідай поруч та розповідай щось, – наказав він мені.

Нарешті я відвела душу. В таборі тепер мені було ні з ким порозмовляти – всі розмови з дівчатами врешті решт приводили до розпитувань про Дениса. Я детально переказала йому всі останні новини, які трапились у таборі, потім згадала свою сім'ю. Денис поволі втягувався в розмову. На моє здивування, у нас виявилось багато спільного: батьки у нас були розлучені, обидва мріяли жити окремо в своїх будинках, обидва любили більше собак,

ніж не котів, у обох в дитинстві були папуги, щури, хом'яки та рибки, і ми обидва хотіли колись завести німецьких вівчарок. Денис теж колись пробував займатись каное, і ми весело сміялись, згадуючи свої невдалі спроби.

– Але тобі все ж пощастило більше, чим мені! У тебе немає вередливої молодшої сестрички!
– пожартувала я.

Денис замовк. Я глянула на нього і заціпеніла. Тільки мить назад він весело розмовляв зі мною, а зараз його обличчя нагадувало бліду маску з фільмів жахів. Він різко підвівся:

– Дурепа! Як ти можеш так говорити про свою рідну сестру?

– Це ти так говориш тому, що не знаєш, що таке молодші сестри, – заперечила я йому, тремтячим голосом.

Денис мовчки відвернувся і пішов геть.

– Що я такого сказала? – не могла зрозуміти я його поведінку.

Глава 5

Денис після цього випадку перестав заходити до мене, а коли ми зіштовхувались в таборі, робив вигляд, що мене не знає. Я вже полегшено зітхнула, бо ця загадкова дружба напружувала. Дівчата знову почали нормально спілкуватися зі мною, вирішивши, що непостійний Денис мене покинув. А я і не заперечувала, хоч трохи вже встигла прив'язатися до Дениса. Подруги повернулись до мене, ще й відносились так, ніби я видужала після важкої хвороби. Та моя радість тривала недовго. Одного чудового дня ми з Вікою домовились поплавати на глибині.

– Вожата не помітить, ми швидко. А помітить – вибачимось, – шепотілись ми.

Дочекавшись, коли вожата почала теревенити по телефону, ми поволі відпливали все далі. Плавати ми дуже любили, і тепер рухались навздогін зі всієї сили. Як було добре! Я представила себе русалкою - небо та море зливались між собою, а ми з Вікою були і на небі, і в морі одночасно. Я протягувала до неба руки, махала і уявляла, що літаю серед хмар.

– Що там на березі коїться? – раптом спитала Віка, руйнуючи всю казкову атмосферу.

Ми стали вдивлятися. На березі і справді була якась метушня та крики. Ми побачили, що до нас хтось швидко пливе.

– Може, насувається шторм? – припустила Віка. Ми стали крутити головами, та небо було чистим.

– Тіно, тримайся! – я почула голос Дениса. Він вже майже доплив до нас. Я тільки розкрила рота, щоб спитати, що трапилось на березі, як Денис хутко підпірнув під мене, схопив так, що я не могла вирватися і потягнув до берега.

– Що ти робиш, відпусти! – захлинаючись, я намагалась вирватися, та Денис тільки міцніше притискав мене до себе. Розгублена Віка пливла осторонь і теж кричала, щоб Денис мене відпустив. «Він з глузду з'їхав і хоче мене втопити», – промайнула в голові страшна думка, і я стала вириватися з подвоєною силою.

Денис змінив тактику і тягнув мене вже за волосся. Такого позору я давно вже не відчувала. Мене тягнули за волосся, волокли на берег, мов якогось кашалота. Вся в піску та водоростях, замурзана та перелякана, я так наковталася води, що ніяк не могла відкашлятися. Купальник! Я судорожно перевірила - купальник був на місті, хоч в цьому мені пощастило.

Наді мною стояв Денис і кричав на перелякану вожату.

– Куди ви дивитесь, вона ж майже потонула!

– Це ти її майже не втопив! – заступилась за мене Віка. – Тіна добре плаває...

Гнівний погляд Дениса заставив Віку замкнути та сховатися за вожату. Перекинувши мене через плече, як мішок з картоплею, Денис швидко крокував до табору. Поруч бігли вожата та діти. Моя ганьба продовжувалася вже на території. Я не переставала кашляти, і це видовище побачили майже всі мешканці табору. Денис заспокійливо поплескав мене по спині, наче якусь стару клячу і без всяких зусиль доніс до медпункту. Зваливши мене на кушетку в обійми медсестри, лікарки та санітарки, він присів поруч.

– Не смій більше так далеко запливати, а якби мене не було поруч?

Я вже хотіла сказати, що саме через нього сьогодні я була на волосок від смерті, як новий напад кашлю скрутив мене навпіл.

– Йди вже, рятівник, – медсестра випроводила Дениса за двері, і я полегшено зітхнула.

Я ледь вмовила вожату та директора табору не телефонувати мамі та слухняно кивала, вислухуючи їх докори. Вони заспокоїлись тільки тоді, коли допитали Віку та почули від лікарки, що зі мною все гаразд. Мені було дуже ніяково від такої суцільної уваги. Дякувати, що Віка підтвердила, що ніхто і не думав тонути, а Денису щось примарилось. Нам з Вікою заборонили навіть заходити в море до кінця заїзду та, нарешті, відпустили. Після цієї події в нашу з Денисом дружбу повірили навіть вожаті. Відхрещуватися було марно. Злі язики навіть вигадали історію, що я намагалась втопитись після розриву з Денисом. А він став таким турботливим до мене, і так дивно на мене дивився, що мені хотілось вити від розпачу. Нарешті мама прислала мені фото, якого я так очікувала. Я знайшла Дениса на баскетбольному майданчику. Побачивши мене, Денис підбіг з таким стурбованим виразом обличчя, що я заскреготала зубами від злості.

– Гляди! – я тицьнула йому фото на телефоні.

– Що це?

– Мій розряд з плавання!!! Я НЕ ТОНУЛА, я люблю далеко запливати! Я з батьком до середини Дніпра запливала! А ти мене зганьбив на весь табір!

Денис взяв мій телефон і декілька хвилин мовчав. Я відвернулась і гордо чекала вибачень. За спиною у мене почулися дивні звуки. «Він що, плаче?!» - я різко повернулась. Денис сміявся, і сльози від цього справді були.

– Але ж ти так вимахувала руками, що я подумав...

Я вихватила свій телефон і пішла геть. Декілька днів він не доставав мене своєю турботою, мабуть, чекав, поки я заспокоюсь.

Глава 6

Одного разу, нічого не підозрюючи, я листала цікавий журнал для дівчат, коли двері нашої кімнати різко розчахнулися. Не звертаючи уваги на вереск напівроздягнутої Віки, до кімнати спокійно зайшов Денис.

– Сходимо до моря? – якось нервово запросив він мене.

На море ми давно вже не ходили, і я, схопивши кофту та навушники, пішла на пляж. Вже стало смеркатися. Денис сидів на своєму улюбленому місті, і кивнув мені, показуючи де мені сьогодні дозволено присісти.

– Чого такий смутний? – спитала я, та Денис відмовчувався, і я залишила його в спокої. Та коли я закуталась в кофту та дістала навушники, раптом сказав:

– Сьогодні не залишай мене одного, сьогодні вона прийде.

– Хто прийде? Вожата?.

Денис глянув на мене, як на хвору:

– Прийде моя сестра-Альона. Сьогодні річниця її смерті. Куди б я не ховався, вона завжди знаходить мене... Не дивись на мене так! Просто залишайся поруч.

– Якщо ти жартуєш, то не смішно-тремтячим голосом почала я, та порив холодного повітря з моря захлинув мої слова.

Денис схопив мене за руку і я здивувалась, яка ж вона була холодна.

– Вже шість років її немає. В снах вона часто приходить до мене, а кожен рік...І це не уява...

Ми доволі довго сиділи мовчки, слухаючи мелодію моря. Я обмислювала слова Дениса і з острахом озиралась навкруги. Денис тримав мене за руку, і це трохи заспокоювало. Я вже хотіла запропонувати йому повернутися до табору, зустріч з привидами не входило до моїх планів, аж раптом відчула, що Денис напружився і сильніше стиснув мою руку.

–Ось вона, ти бачиш її?

Я перевела погляд туди, куди вдивлявся Денис і відчула, як холод заповнює моє тіло. З моря сильніше подув холодний вітер, а на блискучій поверхні моря прямо перед нами коливалась хмара туману. Хмара нагадувала дитячу постать. Ця постать тихо та плавно наближувалась

до нас. Ми з Денисом підскочили на ноги. Я відступила назад, а Денис заслони́в мене собою, стискаючи мою руку. Туманна постать колихалась на хвилях вже доволі близько від берега. Можна було розгледіти, що це маленька дівчинка. Вітер грався кучерявим волоссям, а тонкі прозорі руки тягнулися до нас.

– Альонка, вибач мене, – прохрипів Денис і випустивши мою руку пішов до моря.

Постать затремтіла та почала віддалятися від берега. Денис зайшов у воду і попрямував вперед.

– Денисе! Денисе! – я спочатку шепотом, а потім все голосніше повторювала його ім'я, та Денис, вірогідно, не чув. Я кинулась за ним, ледь пересуваючи ноги, які від жаху стали такими важкими та неслухняними. Вода доходила мені вже до плечей, коли я наздогнала Дениса та схопила за руку.

– Денисе, Денисе, – тормошила я хлопця, а він все не міг відірвати погляд від легкої димки, в яку перетворилась постать дитини.

– Пішли на берег, – тягнула я Дениса за собою. Нарешті він мене послухав, і ми вибрались на берег. Хлопець без сил повалився на пісок.

Я стояла над ним і тремтіла всім тілом не то від пережитого жаху, не то від холоду.

Денис опам'ятався і, хитаючись, підвівся та притягнув мене до себе.

– Тіна, ти теж бачила її? А я думав, що з'їжджаю з глузду.

Розповідь, яку я почула, геть перевернула моє ставлення до хлопця.

II місце

**Іван Широкий, 12 років,
сmt. Нововоронцовка Херсонської області**

Небезпечна гра

Нескінченна дружба

У одному маленькому містечку жив один хлопець. Звали його Джері. Він славився як найрозумніший хлопчик у місцевій школі, тому не дивно, що він досить часто брав участь у різноманітних олімпіадах та всюди, де тільки можна було проявити свій інтелект. Якби ви завітали до кімнати Джері, то здивувалися б кількості нагород та все можливим грамотам, які прикрашали стіни хлопця. Улюбленою грою Джері були шахи. Він годинами на проліт проводив за шаховою дошкою, експериментуючи над різними ходами. Але, як і в кожній дитини, у нього було досить мінусів. Джері нерідко ябедничав на однокласників, міг скинути свою провину на інших та не втрачав нагоди похизуватися своїми здобутками у навчанні. Можливо, саме по цій причині у Джері майже не було друзів.

Одного разу батьки приголомшили його новиною: сім'я переїжджала до нового містечка під назвою Треп-мауз. В день від'їзду у Джері був схвильований настроїм, він не знав, що його чекає на новому місці. Дорога до нового містечка виявилася досить довгою, тому більшість часу у машині він просто дрімав.

Раптом кімната почала зменшуватися, стіни та стеля почали давити хлопчика, доки йому не довелося впасти на підлогу, щоб не бути роздавленим. З темрява з'явилася блідо-голуба рука, яка схопила його за шию та почала душити. Хлопець все кричав та кричав, але крик не виривався з його грудей, лише маленький хрип».

– Джері, прокидайся, любий. Ми вже майже доїхали, – прозвучав крізь сон ніжний голос мами.

– Мама? Це ти? – схвильовано запитав Джері, розплющуючи очі.

– Так, любий, це я. Ти дуже довго спав, – ніжно відповіла мама.

– А чому так темно? Зараз ніч? – не міг зрозуміти Джері.

– Ні. Це все із-за туманна, – пролунав голос батька.

Лише зараз хлопчик помітив за вікном густий майже темний туман. Це його дуже здивувало, адже високо в небі стояло сонце.

– Мені тут вже не подобається, – пробурмотів Джері.

Через мильо туман розвіявся, ніби його ніколи і не було. В Треп-маузі родина заселилася в нову квартиру. Нова кімната Джері не була схожа на попередню: в ній не було так світло і затишно. І навіть грамоти Джері не зробили її веселішою. В школу Джері пішов лише через два тижні. Весь цей час він почував себе погано. Але після першого ж урока йому захотілося в колишню школу. Тут все було інакше: строгі, майже жорсткі вчителі та байдужі і холодні до всього учні. В цей день хлопець отримав свої перші двійки.

Джері самотньо повертався додому через ліс, інколи зупиняючись, щоб роздивитися дерева, які вже майже покидали із себе листя та фрукти; квіти, які щиро ділилися нектаром із бджолами; колодязь, який самотньо, як і він, стояв обабіч лісу. Поблизу стрімко бігла річка. Джері підійшов до неї, щоб помити обличчя. Опустивши руки до води, він раптом краєм ока помітив поряд із собою якусь постать. Це був хлопчик. Брудний, замузаний, як кіт хлопчик. Одяг його був залатаний перелатаний, ноги босі. Волосся кудлате та світле. Очі світилися яскравим голубим вогником.

– Привіт! Допомога потрібна? – запитав незнайомиць.

– Допомога? Ні, напевно.. А от друзі потрібні. – твердо відповів Джері.

– Мене Тім звати, – широко посміхаючись озвався незнайомиць.

– Я Джері. Тім, а навіщо тобі відра? – запитав Джері.

– Я в них воду носю до свого штабу. – все так же весело говорив Тім.

– Штабу? – очі Джері зробилися круглим.

– Так, ходім покажу.

Джері відразу забув про свою самотність і пішов поруч зі своїм новим другом. Новим та єдиним. Тім виявився досить веселою дитиною, яка від душі любила посміятися. Через деякий час спілкування в них було таке враження, що вони знали один одного дуже давно. Виявилось, що Тім був напівсиротою. Жив він із батьком, якого майже не бачив. Він або працював тижнями, або пропивав все напрацьоване. А матір він вже давно не бачив. Так розмовляючи, хлопці опинилися перед величезним деревом.

– Ось мій штаб, – показуючи на дерево, сказав Тім.

– Дерево? Дерево це твій штаб, Тіме? – дещо розчаровано запитав Джері.

– Підними очі до неба, Джері, – з хитрою посмішкою сказав Тім.

На вершечку дерева Джері побачив будиночок, справжній дерев'яний будиночок. Обійшовши дерево, він помітив прибиті горизонтально до стовбура дерева східці, які вели наверх, а з вершечку самого дерева висів товстий канат. Через декілька хвилин хлопці опинилися в будиночку. Він був двоповерховий та схожий на годівничку. А схожий, тому що був не прибитий до гілок, а підвішений на чотирьох великих канатах до двох товстих гілок. Всередині було дуже комфортно та затишно. Був навіть балкон, де стояло крісло-гойдалка, а навкруги нього багато-багато розкиданих книг. Стіни балкона були обклеєні фотокарточками улюблених героїв та персонажів із книг Тім.

– А на моїх стінах лише грамоти за навчання, – сказав Джері.

– Теж непогано, хоча напевно дещо нуднувато та одноманітно, – весело відповів Тім.

– Напевно, чи не вперше в житті Джері розсміявся над самим собою та над своїми грамотами. Цей день друзі провели разом і повеселилися досхочу. Лише під вечір хлопці розпрощалися. Джері був дуже щасливий, хоч вдома і отримав від батьків на горіхи.

Шкільна місія

Наступного ранку Джері прокинувся раніш за всіх. Батьки ще спали, коли він швидко поснідав, схопив рюкзак та вибіг на вулицю. Він мчав до штабу Тіма, щоб разом піти до школи. Виявилось, що хлопці навчаються в одному класі. Зайшовши до класу, вони

побачили напруженні від постійних повторювань матеріалу обличчя. Учні готувалися до контрольної роботи. Наші герої сіли у кінець кімнати.

– І в неї лише один зуб та одне червоне око, - таємничо розповідав Тім.

– Та ну, Тіме! Цього просто не може бути, - недовірливо говорив Джері.

– Ти так думаєш? А хто це по-твоєму стоїть позаду тебе? – запитав Тім.

Джері різко повернув голову подивитися, хто стоїть позаду нього. В цей час Тім так зненацька схопив його за руку, що той від несподіванки аж скрикнув на весь клас. Тім з півхвилини катався по підлозі, не в силі зупинити сміх. Джері покліпав очима, тоді почервонів від десятків очей однокласників, які з подивом, а дехто навіть із страхом, на нього дивилися. Потім перевів погляд на Тім, який піднімався з підлоги та рукавом витирив сльози від сміху. Та і сам почав реготати. Спочатку тихо, а потім все голосніше.

– Слухай, Мойере, ти до контрольної готовий? – спитав крізь сміх Тім.

– Ні, друже, не готовий. Ти погано на мене впливаєш, – сміючись відповідав Джері.

– Так чого ми досі тут? – серйозно запитав Тім.

– Тіме, я ніколи ще не прогулював уроки. І не зовсім впевнений, що це буде правильно... – відповів Джері.

– Тоді це треба швидко виправляти. Тобі не вистачає якогось бунтарства. Словом, занадто ти вже правильний, друже. Навіть твоя помаранчево-зелена сорочка зараз цікавіша ніж ти, – виголосив Тім.

– Хех, знаєш, ти правий, я дійсно дещо нуднуватий, – підхопив Джері.

– Я зараз вийду на вулицю, все одно ніхто не помітить мою відсутність, – повів далі Тім, – ти тим часом перекинь наші речі через вікно, я внизу їх зловлю. Дочекайся уроку та через 10 хвилин відпросися у містера Баунві вийти до медсестри, скажеш, що усвідомив всю трагедію свого нудного життя.

– Домовилися, мій друже, який гадає, що вміє гаоно жартувати, – так же серйозно і урочисто відповів Джері.

Все пішло за планом. Через 15 хвилин двоє розбишак насолоджувалися свободою та щедрими променями сонця. За декілька миль недовгої свободи Тім зненацька різко схопив Джері за руку.

– Тіме, ти чого? – здивовано запитав Джері.

– Тихо! Іди зі мною і не оглядайся, – схвильовано відповів Тім.

Хлопці заховалися за високим забором. Через декілька секунд біля них пройшла людина у темно-синій формі. Руки його були у зелених рукавичках, в яких він тримав рацію та довгу дерев'яну палицю. Джері крадькома подивився на незнайомця. Його серце впало кудись далеко під ногу, так його налякало бліде, майже нерухоме обличчя чоловіка. Здається, він навіть не моргав, а його блакитно-водянисті очі дивились кудись в пустоту. Лише його ніздрі час від часу рухалися в різні боки, ніби щось або когось винюхуючи.

– Боже, Тіме, хто це такий? - пошепки запитав Джері.

– Тихіше! – зашипів на нього Тім.

Лише, коли ця дивна істота пройшла повз хлопців далі, Тім дещо заспокоївся. Виявилося, що у місті Треп-мауз були досить строгі закони. І за одним із них жорстоко каралися учні, які б насмілилися втекти із уроків. Покарання чекало не лише учнів, але і їхніх батьків. Таких учнів змушували протягом трьох місяців тяжко працювати на місцевій фермі без вихідних та відпочинків. А батьків карали великими грошовими штрафами.

– Тіме, чому ж ти раніше мені про це не сказав? – схвильовано запитав Джері. – Ми мусимо негайно повертатися до школи, доки не помітили нашої відсутності. І взагалі, що це за такі дурні закони?

– А хіба у вашому містечку не так було? – здивовано запитав Тім.

– Ні в нашому, ні в будь-якому іншому містечку. – твердо відповів Джері.

Доки вони розмовляли, чоловік у темно-синьому костюмі повернувся назад. Він говорив у рацію. Джері здалося, що він почув своє ім'я.

– Двоє? Скільки років? Яка школа? Джері Мойер та Тімоті Вайт. Зрозумів. Починаю пошук,
– холодно говорив у рацію чоловік.
– Джері побілів від страху. Він зрозумів, що їх вже шукають. І шукає ця бездушна, холодна істота. У розпачі хлопці вирішили тікати якнайдалі, доки не придумають, що робити далі. Вони дочекалися, коли шукач відійшов на безпечну відстань, і вийшли із своєї схованки. Керовані страхом друзі чимдуж помчали в сторону лісу. Декілька днів вони ховалися у штабі Тіма. Джері хотів повернутися додому, чи хоча б дати батькам знати, що з ним все гаразд, але коли згадував про покарання, яке могло б на них чекати та страшні бездушні очі шукача, то відразу в нього це бажання зникало.

Задум Джері

З розповідей Тіма Джері дізнався, що покарань у місті Тремп-Мауз було багато. І карали за будь-яку маленьку провину. Запізнився на роботу – кара, не ввічливо звернувся до шукача – кара, без дозволу намагається покинути місто – кара.

– Батько колись розповідав, що і маму було покарано за те, що вона теж намагалася покинути місто, – якось увечері на балконі розповідав Тім, – вона хотіла виїхати, щоб купити мені ліки чи щось таке. Але не отримала дозволу від Махшати, нашого мера. Дуже неприємний тип. Так ось, батько розповідав, що мама не зважила на його заборону та спробувала виїхати з міста. З тих пір її ніхто не бачив. Пам'ятаю, що в цей день був дуже густий туман.

– Це жахливо, Тіме, – майже із сльозами на очах мовив Джері. Він раптом згадав про туман, яким їх зустріло в перший день нове містечко.

– Так. Жахливо, – дещо холодно відповів Тім, – можливо, саме із-за цього мій батько з тих пір п'є, як чорт.

Хлопці замовкли. Кожен думав про своє. Прошло ще декілька днів. Їжі майже вже не було та і грошей, щоб її купити. Друзі були в розпачі. Холод та страх не найкращі друзі 12-літніх хлопців.

– Шкода, що я не вмю грати в шахи, – сказав якось Тім. – У центрі містечка є одне місце, де збираються любителі шахів. Часто там грають на гроші.

– На гроші? Тобто, хто виграє партію, той і забирає гроші? – уточнив Джері.

– Угу, все вірно. Це найпопулярніша гра в цьому місті. А Махшат взагалі чемпіон, його ще ніхто ніколи не вигравав.

– Так що ми чекаємо, Тіме? Я ж майстер цієї гри! – в захваті вигукнув Джері.

Через півгодини друзі опинилися на центральній площі, де було досить людно. Більшість людей сиділи групами довкола низеньких столів, згорбившись над фігурками шахів. Іноді долинали крики переможців, а іноді – і злі лайки переможених. То тут, то там дзвеніли монети. Всі грали на гроші. У Тіма та Джері було декілька монет. Це були останні гроші. Вони знайшли вільний стіл. Довгий час до них ніхто не підходив. Хлопцям здалося, що все це марна затія, що тут грають лише зі «своїми». Та через деякий час до них підсів гравець. Це був молодий хлопець, який широко посміхався своїми золотими зубами. Тім відразу зрозумів, що перед ними сидить досить хитра та небезпечна людина. Він кинув на стіл три монети, Джері підтримав ставку. Гра почалася. Незнайомець поведився досить впевнено, його гра була легкою та невимушеною. Час між ходами був короткий, здавалося, що Джері і не замислюється над ними. Він не відривав очей від фігур, нервово закусюючи нижню губу. І тому лише один Бог знає, як йому вдалося виграти цю партію. Посмішка спала з обличчя золотозубого. Він з ненавистю подивився на Джері, але мовчки покинув стіл.

Гра, друга, третя... Джері обігравав одного гравця за іншим. Навколо їх столика збиралося все більше і більше людей, які хотіли подивитися на дивного малого, який всіх залишав із носом. Тім тільки і встигав забирати виграні гроші зі стола. Джері був дуже зосереджений на грі, він майже не відривав обличчя від шахової дошки. Його рухи були різкими та

впевненими. Так пройшло дві години. Джері не програв жодної гри. Тім почав ловити захоплюючі та подекуди заздрісні погляди.

– Джері, мені здається, що вже досить. Нам цих коштів вистачить на декілька тижнів, – дещо схвильовано сказав Тім.

– Зараз, зараз. Остання партія, – не відриваючись від гри відповідав Джері. Раптом довкола начебто все потемніло, глядачі один за одним почали відходити від стола, навіть останній гравець залишив своє місце і не дограв партію з Джеком. Хлопець здивоване підняв очі, не розуміючи, що відбувається.

– Тіме, що..., – не встиг закінчити Джері, глянувши на друга.

Тім стояв із широко розкритими очима, в яких проступив страх. Він з напіврозкритим ротом дивився поперед себе, не в змозі навіть моргнути. Джері подився в ту сторону, куди був прикований погляд Тіма. З його рук випав слон, яким він так і не встиг походити. Перед ним стояла висока бліда людина в чорному костюмі. Він із цікавістю подивився спочатку на Джері, а потім ліниво перевів погляд на шахову дошку. Його явно вона більше зацікавила, ніж сам хлопець. Він повільно підійшов до ігрового стола, за ним по обидва боки йшли його охоронці. Це були шукачі.

– Сідай, – холодно звернувся до Джері Махшат. А це був саме він.

Остання гра

Як полохливий заєць, загнаний вовком у пастку, Джері слухняно з тремтливими руками впав на свій стілець. Тім, не відриваючи погляду, дивився на Махшата. Він хотів був бодай щось вимовити, сказати Джері, щоб той не сідав грати з цією небезпечною людиною, («А це взагалі людина?») промайнуло як блискавка в голові у Тіма) але йому ніби відняло мову, він лише без єдиного звука то відкривав, то закривав рота.

– Ти обіграв майже всіх тут, – звернувся Махшат до Джері, – прийшов час зіграти з достойним суперником. Чи не так, Джері?

«Звідки він знає моє ім'я?». Промайнуло в голові у хлопця.

– Я знаю всіх жителів Мого містечка, – ніби відповідаючи на питання Джері відповів Махшат. – Ніщо і ніхто не проходить непоміченим у моєму містечку. Я знаю про кожного. Твій хід. Гра розпочалася. Першим ходив Джері. Його рухи вже не були таким впевненими, а кожний хід давався з великим тягарем. Настала черга ходити Махшара. Він жодного разу не доторкнувся до фігурок, але вони рухалися. Рухалися лише одним поглядом. Одним коротким холодним поглядом Махшари. Джері та Тіма огорнув невимовний жах. Хто ця істота, яка вміє рухати речі лише одним поглядом. «Це не людина!». Промайнуло в голові у хлопців.

Гра майже завершилася. Джері програв кожен свій хід. Його фігурок ставало все менше і менше. Йому стало так тоскно та гірко. Він згадав маму та тата. Їх зараз так не вистачало. Залишився останній хід. Останній програшний хід. І все. Джері перевів погляд на Тіма. В того в очах застигли сльози. На мить хлопцеві чомусь здалося, що це остання гра в його житті. Що більше ніколи не буде гри у шахи, не буде лагідних обійм мамі і не буде Тіма, його справжнього і єдиного друга.

Джері взяв білого слона, щоб в останнє походити перед матом Махшари... Зненацька налетів вітер. Фігурки полетіли зі шахової дошки.

– Ніііі! – несамовито заорав Махшара.

Це був майже ураган. Джері впав зі стільця та за ногу стола, щоб його не віднесло разом із вітром. Десь наче вдалині долинав крик Тіма. Та раптом все навкруги вщухло. Не було ні вітру, ні шахів, ні шукачів. Джері лише краєм ока помітив, що вони лежали без тям обабіч дороги. Але натомість з'явилася густа темна імла. Тім лежав неподалік, тримаючись за голову. А Махшара повзав на колінах, збираючи фігурки шахів. Він кричав та стукав від злості кулаками по землі.

Вдалечині, в імлі, почала виднітися ніби постать людина. Джері не міг її розгледіти. Вона все наближалася. І раптом перед ними з'явилася жінка. Так, це була жінка у сірій подертій сукні. – Джері, не догравай гри з Махшарою. Це коштуватиме тобі життя, звернулася жінка до Джері ніжним, стурбованим голосом. – Забирай Тіма і тікайте. Я їх затримаю. Але не баріться. Часу мало.

Тим часом до них підійшов Тім. Він тримався за скроню, яка кровоточила. Він поглянув та жінку та ледь встояв на ногах.

– Мамо... – ледь чутним голосом промовив Тім.

Джері схопив Друга за руку та чимдуж потягнув за собою. Імла розвіялася, як і жінка в сірій подертій сукні...

III місце

Дар'я Малишак, 12 років,
сmt. Новотроїцьк Херсонської області

Сльози доброти

Сталося це взимку. За вікном – холодний сніжний вечір.

Петрусь сидів в інвалідному візочку, поряд потріскували дрова в каміні. Хлопчик обожнював сидіти тут ввечері та ділитися думками зі своїм вірним собакою Арчі. Він дуже любив його. Песика подарували хлопчикові ще у п'ять років і той завжди був поруч. Вірний друг сидів навпроти й уважно слухав Петруся. Арчі дуже сумував через те, що хвороба прикувала хлопчика до інвалідного візка ще з дитинства. Але він не втрачав надії на одужання, а Арчі його підтримував.

Аж раптом Петрусь побачив блиск в очах собаки і кинувся до дверей. Хлопчик різко підвівся, не збагнув, що став на ноги. Непевними кроками Петрусь підійшов до дверей. Арчі дуже голосно гарчав, тож він їх відчинив. Десь далеко угорі виднілося сяйво, яке з кожною секундою ставало ближче і ближче. Обоє задивилися на це диво із великим здивуванням.

Вони зрозуміли, що до них наближається велетенська зірка, але то був інопланетний летючий корабель. Зупинився перед будинком, люк відчинився і Арчі, зачарований побаченим, застрибнув у нього і зник всередині корабля. Петрусь не міг залишити вірного друга, і не вагаючись, поспішив за ним... Коли зайшли до кабіни пілота, хлопчик побачив панель управління та монітор, такі ж, як і в його комп'ютерній приставці, тож він сів за кермо корабля. Натиснувши кнопку «Запуск» та потягнувши важіль швидкості на себе, Петрусь завів апарат і плавно рушили з місця. Юний пілот вправно вів транспорт на великій швидкості. Хоча робив це вперше, не рахуючи комп'ютерної гри, але його це чомусь не здивувало.

Арчі ходив по кабіні, роздивлявся довкола.

– Вставай з крісла, ми невагомі, тож можемо розім'ятись і політати разом, – людським голосом сказав Арчі.

Спочатку Петрусь дуже здивувався, але здогадався, що тут це звичайне явище, він усміхнувся Арчі та кивнув головою.

Петрусь було трохи страшно, але він не хотів, щоб песик, який вже все оглянув першим, зрозумів це. Тож він, як справжній маленький космонавт, почав повільно та обережно рухатися кораблем, оглядати все навкруги, щоб призвичаїтися до невагомості.

А як гарно у відкритому космосі: зорі яскраво світяться, і десь унизу на краю Всесвіту крутиться, як м'ячик, тепла, блакитно-зелена планета Земля. На цей раз Арчі сів за кермо, і як Петрусь, вправно керував кораблем. Хлопчику було цікаво, але трохи боязко.

– Арчі, – ласкаво звернувся Петрусь до свого вірного друга. – А до якої планети ми летимо?

– Планети Турбо, - намагається пояснити Петрусь песик. – Там потребують нашої допомоги

– А як ми тоді доберемося до неї? – з острахом спитав хлопчик.

– Хороше питання... До неї ми найближче, – приховуючи щось, невпевнено каже Арчі, – але, є ще одна проблема...

– Обережно!!! – перебив хлопчик друга, хапаючись за кермо.

Зайняті розмовою, друзі мало не врізались в метеорит. Якби не Петрусь, страшно й подумати, що могло статися...

– Дякую! – сказав песик, облизавши свого маленького хазяїна. Петрусь у відповідь почував свого неухважного друга за вухом.

– Давай краще пошукаємо, що можна перекусити, – запропонував зголоднілий Петрусь, бо саме зараз вдома вони б вечеряли. Друзі роззиралися довкола і побачили комірку з написом «Космічна їжа». Вони відкрили її і дістали тюбик, на якому було написано «Плов» та бляшанку з молоком, а для Арчі знайшлася ще й кісточка. Песик гриз її, пробуючи на смак. Чесно кажучи, вона йому не дуже сподобалася, це, звичайно, не та смачна кісточка, яку давали вдома Арчі. Та й Петрусєва вечеря не була такою смачною, як мамина. Але вибору в них не було, тож вони пораділи, що мали хоч якусь їжу. Їхній корабель зупинився.

– Я вийду через люк, – сказав Петрусь. – Хочу проекспериментувати та пофотографувати, нехай вчителька з біології здивується таким світлинам і поставить мені дванадцятку. А ти будеш тримати мене за мотузку.

Петрусь опинився у відкритому космосі. Як тут було гарно! Він фотографував все, що можна було, на свій фотоапарат. Коли маленький дослідник досхочу намиливався, він смикнув за мотузку. Арчі зрозумів сигнал Петруся і повільно потягнув його назад. Але наблизившись до люка, хлопчик зрозумів, що став завеликим. Збільшився від атмосферного тиску, бо знав про це з наукової літератури. Арчі міцно обмотав кінець мотузки за важіль, який стирчав посеред кабіни. Він побачив комірку з написом «Надзвичайні ситуації». Відкривши її, пес дістав флакон з написом «Невагомість-Зменшення». Взявши ліки в зуби, він підійшов до краю люка, розтиснув щелепу і випустив флакон. Петрусь вправно піймав його, хутко відкрив і випив майже половину баночки. Коли хлопчик зменшився, Арчі затягнув його до кабіни. Все ніби минулося, але обоє зрозуміли, що Петрусь став дуже маленький, навіть менший за Арчі. Тоді пес дістав баночку з написом «Збільшення», і дав її хлопчикові. Петрусь спочатку прочитав інструкцію, а потім вже випив потрібну кількість рідини. Він почав збільшуватися і став знову нормального розміру.

– Ще довго летіти? – спитав, виснажений пригодами Петрусь. Арчі й сам не знав відповіді на це запитання.

І раптом ввімкнувся монітор, на екрані з'явився якийсь чоловік. З першого погляду було зрозуміло, що то істота з іншої планети: в нього була велика голова в порівнянні з його тілом, з широким лобом і видовженою борідкою. Очі були великі, металево-сірого кольору, маленький, наче вдавнений всередину ніс. Вигляд у нього був добрий, але дещо беззахисний. Петрусь з Арчі не встигли отямитись, як почули голос чоловіка, він говорив на якійсь незрозумілій мові, вони не знали, що в цей момент сталося, але прибульця вони розуміли. Незнайомець сказав, що запрошує їх на свою планету Турбо у дуже важливій справі, але подробиці їм повідомить при зустрічі, коли вони прибудуть до місця призначення. І ще раз попросив у них вибачення, але наголосив, що справа дуже важлива. Друзі помітили, що хоч інопланетянин був дуже ввічливий, але обличчя в нього було ніби в робота, не виражало ніяких емоцій.

– Ось це і є наше призначення, – сказав песик.

Нарешті мандрівники побачили різнокольорову кулю, до якої наближався їхній корабель. То, напевно, була планета, на якій їх чекали. Вони здійснили посадку і вийшли з корабля. Довкола побачили незвичайний дивовижний пейзаж. У них під ногами простелилася галявина з надзвичайно яскраво-зеленою травою. Навколо неї росли велетенські чудернацькі квіти з фіолетовими, червоними, жовтими, блакитними стеблами і листками та золотими і срібними квітками. Поруч росли ще більші дерева дивовижної форми. Одні, наче вирізані зі

скелі, інші – плелися, як виноградна лоза, а треті – мали такі величезні листя, що довкола робили цю галявину тінистою і таємничою.

Їх зустрів чоловік, що був на екрані. Позаду нього були ще декілька схожих чоловічків. Він представився і виявилось, що це король планети Турбо, запрошує гостей до свого замку. Друзі поспішали за ним, роззираючись довкола, а за ними йшли інші інопланетяни, які охороняли гостей від небезпечних тварин, що водилися у цих лісах.

Вони підійшли до замку, схожого на кришталеві вулкани, які мовбито були зліплені до купи, переливалися і виблискували, засліплюючи очі. Чоловічки, які стояли біля входу, вклонилися своєму королю й відчинили двері. Ввійшовши до замку, вони опинилися у великій вітальні, яка також була вся із кристалю. У ній було не чотири кути, як у звичайній кімнаті, а вісім. І, як потім з'ясувалось, всі кімнати були різногранні.

Посеред величезної кімнати сиділа дівчинка на інвалідному візку. Петрусь згадав себе, і по його обличчю потекли сльози, але дівчинка не зрозуміла, що трапилося і запитала в батька :

– Хто це? Чому в нього течуть прозорі краплі з очей? Він хворий?

Хлопчика це вразило, він витер сльози. Король сказав:

– Це моя донька і спадкоємиця престолу Аніла. Вона і є тією причиною, чому я запросив вас до себе. Уже багато років вона хвора і не може підвестися з інвалідного візка. Врятувати її може тільки землянин, який відчував щось подібне, але як саме - мені невідомо. Ти вже, мабуть, здогадався, що жителі моєї планети наділені інтелектом, але почуття їм невідомі.

Петрусь підійшов до принцеси ближче. Його вразило її худорляве обличчя з блідою, аж прозорою шкірою. На ньому, як два смарагди, виблискували велетенські темно-сині очі. У неї, на відміну від інших мешканців планети, яких Петрусеві довелося вже бачити, на голові було гарне чорне волосся, із сріблястими пасмами, заплетене у безліч кісок. Він сказав:

– Ваша величносте, ми з моїм другом Арчі дуже раді з вами познайомитись. Ви запитували, що то капало з моїх очей, то були сльози. Вони з'являються у людей, коли їх щось сильно вражає, коли їм когось жаль. Невже ви ніколи нічого не відчували? Принцеса відповіла ніжним і дзвінким, як гірський струмок, голосом:

– Я також дуже рада знайомству з вами. Ви можете звертатися до мене Аніла, або як ще мене називає тато - Ані. Я не знаю, що таке відчувати біль або радість, але я дуже хотіла б цьому навчитися. Наша планета дуже розвинена, розумні роботи можуть виконати майже будь-яке твоє бажання, різну роботу. Життя на нашій планеті легке і безтурботне! Але не знаємо, що таке співчуття, милосердя, кохання.

– О, та Ви, мабуть, дуже щасливі! – сказав Петрусь.

– А що таке щастя? – запитала дівчинка. Петрусь розгубився, а потім поглянув довкола і, глянувши на Арчі, який з нахиленою набік головою, висунувши свого червоненького язика, слухав їхню розмову, сказав:

– Це коли в тебе є вірний друг! Коли надворі світить сонце, тепло і на душі радісно! Коли в тебе є батьки, які тебе люблять і піклуються про тебе! Коли в твоїй родині всі здорові!

Аніла слухала Петруся і її очі ще більше розширились і засяяли, на обличчі з'явилась ледь помітна, ніжна посмішка.

Пройшов деякий час. Хлопчик з дівчинкою багато спілкувались. Він розповідав, як на Землі діти навчаються, займаються у спортивних секціях, відпочивають, грають. Петрусь вивозив Анілу на вулицю на інвалідному візку. Вони прогулювались, грали з Арчі в гру, кидаючи по черзі йому палицю, а він приносив її назад. Їм було дуже гарно, весело.

Одного разу під час такої прогулянки з лісу вибіг дикий собака. Він був велетенських розмірів, значно більший за Арчі. Йшов прямо на дітей і злісно гарчав. Арчі, який саме повертався з палицею, кинувся на дикого звіра, але той, піднявши свою міцну і довгу лапу підфутболив пса, як м'ячика і той відлетів і впав, наче мертвий. Дикий пес вже не бачив перешкоди і приготувався напасти на беззахисних дітей. Та раптом Аніла підвелася з візка, стала на повний зріст і закричала, піднявши руку догори:

– Ану, геть! Відступись!

Але звір все ще злісно гарчав. Тоді принцеса натиснула кнопку на пульті від візка, тварину вдарило струмом і вона впала за мертво. Почувши шум, прибіг і король разом з охоронниками. Він побачив, що його дівчинка сама стоїть на своїх ногах, притримуючись за плече Петруся. Він підбіг обняв доньку і в їхніх очах заблищала та сама рідина, яку називають сльози. Король повернувся до хлопчика і сказав:

– Ти врятував мою доньку і всю нашу планету, адже ти її вилікував завдяки своїй небайдужості і тепер всі ми також здатні відчувати, ми можемо не тільки служити один одному, а й дружити, допомагати, співчувати, кохати один одного. Для нас це дуже важливо, тож проси в мене, що хочеш!

Петрусь поглянув на свого нерухомого друга, підійшов до нього і благаючи попросив:

– Ви можете йому чимось допомогти? Аніла підійшла до Арчі, зняла зі своєї шиї ланцюжок на якому висів кришталік і доторкнулась ним до грудей песика. І раптом Арчі ворухнув вухом, розкрив очі і тихенько заскавчав. Принцеса сказала:

– Він ще слабкий, але незабаром одужає. Дівчинка підійшла до Петруся, протягнула йому кришталік і сказала:

– Ти скоро повернешся додому, я хочу, щоб цей амулет нагадував тобі про мене. Хлопчик взяв подарунок і друзі обнялися.

Через деякий час Арчі одужав і настав час вирушати на Землю. Усі вдячні жителі планети Турбо прийшли проводжати землян. На галявині стояв їхній корабель. Вони попрощалися, Петрусь потиснув руку королю та обійнявся з Анілою. Зайшли до корабля і на моніторі почав іти зворотний відлік: «Чотири, три, два, один, пуск!»

Коли Петрусь відкрив очі, він лежав на підлозі своєї кімнати і його щочу лизав Арчі. Він зрозумів, що це був лише сон, але в руках у нього був амулет. Візок його стояв далеко, тому він спробував підвестись на ноги. І сталося диво: хлопчикові вдалося це зробити. Він підійшов до відчиненого вікна і побачив яскраву зірку, що віддалялася. То була його щаслива зірка...

III місце

Ольга Літвін, 9 років,
м. Херсон

Про місяць і нову шапку

Зв'язала матуся свинка своєму синочку Федору нову шапочку. Була вона сіро-біла, а на цих смужках – золотаві зірочки. Сподобалась обновка Федору, побіг він радісно до своєї подружки – хотів похизуватися.

– Дуже гарна шапочка! – каже подруга Ліля – До речі, саме сьогодні новий місяць народжується. А в тебе вже є зірочки.

Міркує собі поросятко: «Мабуть, у місяця теж буде нова шапка, як у мене!»

Дочекався Федір ночі – вийшов на вулицю. Бачить, а в небі місяця немає. Зітхає поросля:

– Мабуть, місяцю зв'язали чорну шапочку!

Матуся пояснює:

– Не має місяць чорної шапочки. Він тільки народився – тому його майже не видно!

Звідки у павича бездоганний хвіст

Виріс у юного павича новий яскравий хвіст. Якого тільки пір'ячка не було у ньому – і синє є, і рожеве, і фіолетове! Інші птахи, що не мали такої розкішної прикраси, почали навіть

зздрити. Але деякі птиці, коли придивлялися до хвоста ретельніше, чомусь сказали: «Ні, щось тут не те... Начебто чогось бракує...».

Засумував юний павич і дуже хотів дізнатися – у чому справа. Один горобчик пожалів птаха і підказує:

– Все в твоєму хвості добре, але не вистачає жовтого кольору.

– Спасибі тобі! – відказав павич і одразу пішов на пошуки жовтого кольору.

Прийшов наш герой до веселки і просить:

– Райдуга-веселочко! Додай, будь ласка, свого сонячного кольору в моє пір'ячко!

Різнокольорова дуга, яка зверху бачила і чула всю історію, каже:

– Я б з радістю допомогла, але якщо я віддам тобі один зі своїх кольорів – одразу перестану бути веселкою.

Пішов павич до спілого колосся і просить:

– Зернятка-колосячко! Віддайте мені свій жовтий колір.

Але поле відповідає:

– Це аж ніяк неможливо! Якщо моє жито не буде жовтим – люди подумують, що час врожаю ще не настав. І хліб зіпсується.

Подякував павич за щирість і пішов до сонця зі своїм проханням:

– Миле Сонечко, чи не могло б ти додати на мій хвіст трохи свого золота?

Всміхнулося світило, бо було дуже добрим і щедрим:

– Мені золота не шкода. Бери, павичу, скільки забажеш!

Птиця, попри юний вік, була чемною. Тому павич взяв у сонця зовсім трохи жовтих промінців. Але тепер його хвіст був дійсно бездоганним!

Переможці в середній віковій групі

I місце

Артем Українець, 14 років,
м. Кропивницький

Крила щастя

Жорстоке серце

У далекій країні, за горами й бурхливими морями, є маленький острів. На ньому жили добрі звірята, лише один з них мав жорстоке серце. Це маленьке черепашеня на ім'я Жоржик, та усі частіше називали Кам'яним, хоча він й бігав найшвидше за усіх своїх родичів, мав дотепний розум, гарні кігті і найтвердіший панцир, але ні хто не хотів зустрічатися з ним зайвий раз. Навіть, його брати і сестри остерігалися, бо він боляче кусався й шкрябався, забираючи у них іграшки і солодощі, ні нехтував посміятися з них, з їх мрій та зовнішності.

Якось до нього підійшов наймолодший братик і розповів про свою потаємну мрію:

– Я хочу бігати так швидко як ти, Жоржику, - тихенько прошепотів він.

– Та де тобі, у тебе маленькі, коротенькі ніжки, вони криві й страшні, а очі у тебе досить малі, ти не побачиш навіть перешкоди перед собою, та торохнешся об дерево чи камінець, а в голові у тебе й так мало розуму, щоб ще й вдаритися об щось. Йди звідси, поки я тебе не побив.

Після цього випадку, навіть матуся Жоржика, не могла зрозуміти, як у неї народилося таке жорстоке дитячко. Але не зважаючи на думки оточуючих, черепашеня продовжувало ображати інших своїми вчинками, та в своєму злому серці він плекав одну мрію: навчитися літати.

Несподівана зустріч

Однієї дивовижної ночі, зорі так сильно світили і миготіли, що Жоржик аж прокинувся. Він підвів очі на небо, роздивився усе, і навіть замилувався ними, але не на довго, бо схаменувся, і вирішив, що гарнішого за нього немає у цілому світі. Тут одна зоря почала тремтіти і покотилася униз.

– О! - зрадів Жоржик, - тепер я її знайду і прикрашу себе нею, щоб усі нарешті зрозуміли, що я не тільки гарний, а й фантастичний, маю таку дорогоцінність, якої ні хто не зможе собі дозволити.

Він швидко вискочив з кубельця і помітив серед хащі світло від дивовижного сяйва. Він щосили побіг, шкрябаючи свої ноги об камінці, але не відчував болю, бо смакував насолоду від того, що стане найголовнішим на своєму острові.

На галявині серед високих трав, пахучих квітів, дзюрчав милою піснею прохолодний струмок. Жоржик бухнувся у нього, бо його вже давно мучила спрага, а коли підвів очі, то зустрів здивований погляд зоряних очей.

В нього аж серце призупинилося, бо такого дива він ще ніколи не бачив у своєму житті. Перед ним стояв крилатий кінь з золотою гривною. Кінь переминався з ноги на ногу, під його білою шерстю мускули були дуже напружені, він почав розгортати свої блакитні крила, схожі на небо, готуючись до польоту.

– Стій! - крикнув Жоржик, - і аж підстрибнув у струмку, обдавши наполоханого коня бризками холодної джерельної води.

– Прошу тебе, стій, - вже жалібно запросило черепашення.

– Хто ти? І чому кричиш на мене? - запитав кінь.

– Я саме сміливе і гарне черепашення цього острова. Й чому я тебе раніше тут не бачив? – старався виглядати милим Жоржик.

– Я кінь, що здійснює бажання.

– О! В мене є бажання, я хочу крила, як у тебе. Я хочу злетіти у небо, - швидко відповів малий.

– Але я здійснюю бажання тільки тих хто цього вартий: добрих серцем, чистих душею, тих хто прагне покращити цей світ. А бачу, що ти зовсім не такий.

– Дурний, дай мені крила, як у тебе, немає що тут базікати, раз ти здійснюєш бажання, то ти мусиш виконати й моє.

– Добре, я подарую тобі крила, вони будуть завжди поруч з тобою, тільки скористатися ними ти зможеш тільки тієї миті, коли змінишся і станеш добрим і ввічливим.

Сказавши це кінь раптово зник, сяйво пропало, а Жоржик залишився із своїми думками один у непроглядній темряві, відчуваючи, що панцир став на нього сильніше давити, то були невидимі для нього крила.

– Дурна кобила, - крикнув Жоржик. - Не міг одразу дати нормальні крила, - він тяжко зітхнув.

– Прийдеться виправлятися, бо так же хочеться піднятися у небо, - в таких подумах Жоржик зашкандибав додому.

Перший день нового життя

Рано - вранці він прокинувся від голосу матері. Жоржик тільки захотів бурчати на своїх рідних, але схаменувся, бо згадав про крила. За сніданком він сидів тихо, гарно їв, та швиденько пішов з дому, тому що не хотів наробити поганих справ.

Надворі яскраво світило сонечко, травичка шерехтіла від подиху вітру, звірята - сусіди виходили зі своїх будинків й позіхали. Мурашки вже працювали, несли кудись велику соломинку. Та ось гучно скригнули дверцята домівки Жоржика, на порозі з'явився він сам. Сонце кудись ділося, звірята порозбігалися, на вулиці стало тихо і похмуро, і тільки було чути тупотіння лап гусяти що забарилося, а потім тріскотіння гілочок і щось гупнуло.

Жоржик вдихнув повітря з примруженими очима і сказав:

– Який же гарний цей світ!

А коли відкрив очі, то побачив звичну картину.

– Чому завжди, коли я виходжу нікого не має? - зітхнув він, та пішов собі по доріжці. Під ногами Жоржик побачив соломинку, задивившись на неї він перечепився через мурашник, в очах з'явилися зірочки. Вставши, Жоржик відкрив рота, щоб кричати на мурах, що збудували собі будинок посеред доріжки, та знову схаменувся.

Жоржик узяв будиночок - мурашник у лапи та переніс на інше місце у травичку, придавши попередню форму, бо коли він перечепився через нього, то сильно зіпсував. Мурахи аж роти відкрили, перший раз у їхньому житті вони бачили таке диво, але вони не дуже поспішали підходити до мурашника, бо гадали, що Жоржик зовсім здурів і зараз розтопче їх. Але черепашення весело сказало:

– Тепер через цей мурашник ніхто не перечепиться, - та пішов собі далі, залишивши мурах зі своїм сумлінням.

Сонце тихенько визирнуло з-за хмар, подивитись що це трапилося з Жоржиком. А веселий Жоржик підвів очі до Сонця, та присвиснув:

– Привіт! Нарешті ти вийшло!

Сонечко захотіло знов заховатися, але зрозуміло, що воно високо на небі і Жоржик його не дістане.

Черепашення почуло, що хтось крекче, зупинився й побачив яму на доріжці:

– Який дурень вирив тут яму?! Ох, і получить він у мене, - та згадав, що це був саме він і його дурні витівки.

Зазирнувши у неї, він розгледів гусеня, що витягувало шию, намагаючись вилізти. Зустрівшись поглядом з Жоржиком, пухнасте створіння зажмурило оченята, думаючи, що якщо він не бачить цього злодюгу, то й той не бачить його.

– Дурепю, навіть було так швидко бігти, щоб упасти в яму? Черепашення й саме стрибнуло до ями й узяло гусеня за тендітне тільце. Гусеня подумало, що його життя прийшов кінець, але відчуло, що його жбурнули наверх, ніжки його торкнулися доріжки. Гусеня миттю помчало додому, що аж вітер не встигав за ним.

Через декілька годин усі на острові знали, що підступний Жоржик ледь не вбив гусятко, виривши для нього яму. Звірята вирішили зарити яму, але не побачили її на тому місці. Все вже було загорнуто лапками Жоржика, про що свідчили сліди його ніжок. Звірята почали його гукати, але той був далеко звідти.

Час змін

А в цей час самотній Жоржик сидів на березі моря і спостерігав на набігаючи хвилі, що переливалися різними кольорами, розлітаючись на бризки. Сонечко вже не остерігалось злого Жоржика і світило променями, позолочуючи усе навкруги. Перший раз у житті черепашення замилювалося красою навколо себе.

Море тихенько ляскало його ніжки, сонце чухало йому спинку:

– Як же гарно любити цей світ, я ніколи й не думав, що можу відчувти насолоду від спілкування з природою.

Подумавши так, він почув шурхіт поруч, у воді здималися маленькі пухирці повітря й хтось булькотів, то був маленький мешканець морських глибин - крабик. Не довго думаючи, він учепився клешнею за ніжку Жоржика, продовжуючи булькотіти:

– Якого дідька ти розсівся у мене на шляху? - заголосив крабик.

Жоржик вже заніс лапу, щоб ударити нахабу, але згадав про крила й чемно попросив відчепитися від нього.

– Та хто тикай, щоб наказувати мені що робити! - пробуркотів краб, розжимаючи клешню і поліз собі далі, дивною ходою пританцьовуючи по піску.

Здивований Жоржик дивився у слід крабу, згадуючи свою поведінку раніше:

– Як я міг бути таким, жив, не помічаючи біль й образи інших. Це можна відчути тільки тоді, коли ти опиняєшся на місці скривдженого. Цей краб ніколи не виправиться, доки не відчує й сам образу від когось.

Жоржик підвівся і пішов уздовж берегу, продовжуючи милуватися природою. Серед хвиль стрибали, гралися у піжмурки червоні рибки. Їх було так багато, що у Жоржика аж в очах зарядило. Перевівши погляд на землю, він побачив біля своїх ніжок таку ж саму червону рибку. Бідолаха відкривала ротика, тріпотіла, намагаючись повернутися у рідну стихію. Інші рибки висунувши із води голівки, збентежено дивилися на рибку, саме море зупинилося, відчувши сором, за те, що сильно жбурнуло її.

Раніше Жоржик ухопив би рибку й почав гратися з нею, не думаючи про наслідки, доки матуся помітивши це, не відбирала у нього ледве живих рибинок і не повертала їх до моря.

А тепер він сам обережно узяв червону красуню і поніс до води, відпускаючи на волю. Подруги весело зустріли постраждалу, та знов застрибали у звеселілому морі. Вони махали хвостиками, віддячуючи Жоржику за допомогу.

Колишній злий Жоржик, гроза звірят, відчув у серці приємне тепло і насолоду. Він згадав про своїх рідних, і вирішив повернутися додому, щоб не хвилювалася його люба матуся. Жоржик нарешті зрозумів, що в нього є сім'я, яку він любить понад усе, і що він нарешті змінився і ніколи вже не буде таким байдужим і злим, як раніше.

Жоржик швидко побіг по крутому схилу до невеликого лісу. Він так прудко перебирав ніжками, що вже з'явилась знайома доріжка. Він все біг і біг, доки не почув привітання. Жоржик від здивування аж зупинився. Перед ним стояло маленьке гусеня, яке нещодавно він витяг з ями, й приємно посміхалося.

Черепашеня навіть не знало що відповісти, бо він ніколи ні з ким не вітався. Але на серці стало так тепло й гарно, що він посміхнувся і привітав гусенятко теж. Жоржик вирішив, що буде завжди вітатися з оточуючими, бо від такого маленького непримітного слова відразу з'являється гарний настрій, що аж хочеться співати.

– Йди до дому, малятко, скоро вже зовсім стемніє, - порадив Жоржик пухнастику.

Та відразу продовжив свій шлях, але почавши бігти, черепашеня відчуло що підіймається над землею, то казкові крила нарешті запрацювали, він відчував їх приємні помахи, вони несли його все вище і вище, аж до самих яскравих зірок.

Зверху він бачив увесь рідний острів, море, гори, ось уже і домівка поруч. Ще ніколи Жоржику не було так гарно у житті, нарешті його найбажаніша мрія здійснилася. Він літав поруч з птахами, насолоджуючись красою неба, швидкістю польоту, зачаровуючись всесвітом.

Знизу біля дерев почувся крик птахів, Жоржик одразу зрозумів, що щось сталося.

Він почав опускатися, придивляючись навколо. Гілки дерев шкрябали обличчя, неприємно чіпляючись за крила. Перед ним з'явилися розгублені пташки, опустіле гніздо, а під деревом на самій землі лежало беззахисне пташеня, воно розкидало крила, намагаючись встати й злетіти. Але в нього нічого не виходило, безпорадно батьки хотіли допомогти, підтримували його дзьобиками, та пташенятко лишалося нерухомим.

Жоржик приземлився поруч з ним, він одразу зрозумів, що пташеня вже ніколи не злетить, крила були надто пошкоджені.

"Бідне пташеня, як би я хотів віддати йому свої крила, бо для мене - це звичайна розвага, а для нього сенс життя," - подумав Жоржик, і сльоза покотилася по його обличчю.

Схвильований Жоржик заплющив очі й подумки звернувся до казкового коня, благаючи подарувати чарівні крила не йому, а ушкодженій пташці. Тієї самої миті він почув що хтось співає поруч, Жоржик відкрив очі і побачив птахів, які літали навколо нього та висвистували веселих пісень, а маленьке пташеня підлетіло й поцілувало його щічку. Жоржик милувався ними, радів, що пташеня одужало і сім'я буде разом.

З такими думками він рушив додому, до своїх рідних, яких обожнював і шанував. Його несли тепер не казкові крила, а крила радості й любові.

II місце

Валентина Нетребич, 15 років,
м. Херсон

Stibio

(уривок з повісті)

Замість прологу

Те, що земна цивілізація не єдина у Всесвіті, було зрозуміло завжди. Планета Стібіо була відкрита людством у 2220 році. Вона значно відрізнялася від Землі. Астронавти вивчили її, налагодили дружні стосунки з її мешканцями. Щоб дати планеті більш точну та зрозумілу характеристику, земляни використали вже давно «мертву» мову - латинь. Вони дали відповідні назви і самій планеті, і населенню, а також існуючим там речам та явищам. Наприклад, Стібіо - Stibio – «фарба». Термін пояснює зовнішній вигляд планети, яку освітлюють чотири різнокольорові місяці. Генус – genus – «раса». Означає певну відмінність мешканців між собою, яка проявляється вночі – в активний для стібіотів час тамтешньої доби.

Глава I

Він знов відчув цей зелений запах, від якого лоскотало кінчики усіх вісьмох пальців. Він знав – запах йому ввижається... Колись давно цей до болі знайомий присмак м'яти кожного дня свідчив йому, що вона – поряд. І зараз часто уві сні він відчував свіжість цього кольору, але варто було простягнути руку, і вона нашттовхувалася на порожнечу. Це було боляче. Він зітхнув... Треба йти... Смарагдовий Місяць вже мерехтів понад обрієм. Він любив це небесне світило. Його сяйво нагадувало про неї. Недивно, адже він і його кохана народилися саме у повні Смарагдового Місяця. Але водночас він ненавидів цю пору року, бо щезла Делічай разом з зеленими пахощами.

Як тільки починав сходити один з чотирьох місяців (колись, якщо вірити Вічній Історії, їх було п'ять), усе навкруги оживало на Стібіо по-новому. Фортем, як і усі, кому виповнилося 20 темпусів, повинен бути присутнім на Загальному Зібранні саме на початку чергового сезону. Від його оселі до площі була прокладена стежка, напівпрозорі камінці якої світилися відповідно до його зеленого кольору. Мати окрему стежину було необхідно, адже ніхто з мешканців Стібіо не повинен торкатися до інших, бо їхні органи чуття занадто крихкі. Недарма сенсорне спілкування - найбільш прийнятне для усіх. Через розгорнуту долоню вони легко передавали один одному не тільки інформацію, але й настрій та емоції. Звісно, вони могли також і розмовляти один з одним – мова була розроблена спільна, єдина і обов'язкова для всіх. Але, розмовляючи, вони не могли бути один до одного ближче, ніж на метр.

Десь на початку Бурштинового темпусу, тобто вже більше року тому, на Стібіо з'явилися перші проблеми. Хтось – тепер вже неможливо сказати, хто саме, випадково шттовхнув Делічай. Вона стала першою з тих, для кого потім знайшли визначення "зломлені". У суспільстві час від часу почали з'являтися ті, кого досить легко було відрізнити, бо руки в них ставали нейтрального сірого кольору. І це було помітно удень, коли стібіоти були на вигляд майже однакові і відрізнялися лише кольором очей. Зломлені, попри заборону і небезпеку, зумисне торкалися інших, заражаючи тягою до дотику. За короткий період, поки не вийшла заборона на носіння рукавичок, почалось щось на кшталт епідемії.

Фортем прямував на площу – це місце здавен було з геометричною точністю поділено на окремі ділянки і нагадувало бджолині соти. Хлопець пильнував про власну безпеку, прямуючи до свого сектору, але раптом відчув поштовх – і відразу запах зрілого хмелю

накрив його. Не те, щоб він був неприємним (в ньому відчувався аромат сонця), але чужим. Фортем завмер, потім з тривогою озирнувся. Дивно, але він був один: нікого не видно ані на його, ані на сусідніх стежках. Юнак поглянув на руки. Начебто нічого не відбулося... Зітхнувши з полегшенням, він продовжив йти. Раптом у голові запаморочилось. Хвиля тривоги знов наздогнала його – він відчув м'яку прохолоду у кінчиках пальців. Так, вони заціпились – колір начебто змінювався, темнішав, потихеньку наливав усю долоню. Стало нестерпно боляче, але біль огортав недовго. Вже за мить усе минулося, лише руки залишалися дещо затерпими. Юнаку важко було визначити їхній колір у сяйві Смарагдового світила... У голові гуділо: "Хто це був? Як? Навіщо мене штовхнули? Може, примарилось...". Не можна було спізнюватись, треба продовжувати шлях...

Глава II

Збори завжди проводились на Пентаедрі. Таку форму головної площі на Стібію зберігали, хоча п'ята раса вже не існувала. Колись давно на планеті не було ніяких розподілів - усі вільно спілкувалися між собою, навіть могли створювати "різнокольорові родини". Інша справа, що мало хто це робив, тому що в таких сім'ях діти не з'являлися. П'ята раса - Пурпурі - найбільше виділялась серед усіх. Протягом року вони могли змінювати свій колір – від червонуватого до жовтого, від блакитного до зеленуватого. Але у сяйві свого Олександритового Місяця ставали фіолетовими. Саме в цей час Пурпурі створювали шедеври – з'являлася нова музика, вернісажі поповнювались чудовими картинами. Проте, каже Вічна Історія, Олександритовий Місяць поступово почав згасати, блякнути - з кожним темпусом становився прозорішим, а згодом і взагалі не з'явився на обрії - згас. З того часу Пурпурі, як п'ятий фіолетовий генус, не маючи космічної підтримки, також почали зникати. В них рідко народжувались діти, а ті, хто з'явився на світ, були кволими, майже прозорими. У цій трагедії, мабуть, не було конкретних винуватців, але в суспільстві щось пішло не так. Вічна Історія, яку завжди запрошували на Збори, переповідала, що розбрат почався тому, що кожна з рас хотіла додати залишки пурпуру саме до своїх здібностей. Тому, щоб уникнути прямих сутичок, незабаром усі підтримали рішення розділитися. В пам'ять про п'яту расу тоді збудували площу-сцену у вигляді рухомого неправильного Пентаедра. Його гострий кут своїм сяйвом завжди вказував на пануючий місяць. Посередині п'ятикутної площі височіла мала кругла сцена. Щоб піднятися на неї, представники чотирьох генусів мали подолати висячі сходи. Саме з цього кола, що повільно-плавно оберталося, на кожних Зборах з промовами зверталися до мешканців Верховні.

Цього разу, як і завжди, усе навкруги було прикрашено вінками з квітів, хоча настрої у Верховних, та й і у всіх жителів, був зовсім не святковий. До того ж збори були офіційні. Мерехтіння квітів-вогників драгувало Фортема ще з тих пір, коли зникла Делічай: «Невже ніхто не бачить, що прикраси зараз недоречні!» Але що поробиш? Він не міг навіть зробити зауваження – це право належало іншим. Фортем взагалі не любив такі збори, бо треба було слухати промови Великих, а свою думку висловлювати не можна. Думки на Стібію збирали професійні Носії. Потім ті пропозиції, що здавалися Верховним слушними, оголошувалися Читцями всепланетної мережі.

Усе тут було за правилами. Звісно, що так простіше: хочеш миру – дотримуйся законів. Навіть промови старійшин були схожі одна на одну, тож хлопець завжди слухав їх неохоче. Проте цього разу все було якимось по-інакшому... По-перше, раніше Фортем приходив на своє місце одним з перших, бо не любив запізнюватися. Цього разу він був майже останнім – затримка на стежці, мабуть, тривала не одну мить. По-друге, Верховні вже стояли на колі, хоча подія ще не почалася – характерна скляна мелодія, під звуки якої вони зазвичай підіймалися на сцену, ще не пролунала.

Коли кришталіні позивні змовкли - тобто усі були в повному зборі – Верховний Рубі почав свою промову:

– Сьогодні ми зібралися тут не тільки заради традиційної Естафети Темпусів. Зломлених стає все більше. На цей час вони, як ви знаєте, відокремлені від суспільства і мешкають за Високою стіною. Стібіотам треба знайти компроміс і подолати нарешті цю епідемію.

Випадків, коли зломлені потрапляють у місто, уникнути неможливо. Не менше турбує і той факт, що мешканців, заражених тягою до дотику, на першій стадії захворювання важко відрізнити.

Після цих слів Фортем не втримався – уважно оглянув свої руки. Перехопивши здивований погляд сусіда, юнак майже запанікував, але швидко отямився і послав долонею меседж:

– Поглянь на свої, бо, здається, ми вже всі під підозрою...

На сцені червоноокий старійшина продовжував свій монолог:

– Індекси, які мають право виходити у спецодязі за Високу стіну, доповідають, що серед зломлених багато незадоволених. Попри заборону на зібрання, вони влаштовують мітинги. Лунають призови про повернення до міста без дозволу Верховних. Наше завдання – опрацювати стратегію подальших дій. Можливо, нам треба прийняти нові закони. Наприклад, про обов'язкове обстеження кожного з нас на наявність ознак зараження. Або про виділення коштів на винагороду для тих, хто спіймає зломленого у місті.

Площа, яка до цього мовчки слухала Верховного, загула. З кожного сектору лунали вигуки:

– Це обмеження наших прав!..

– Правильно! Треба усіх заражених виловити!

– А як же особиста свобода?..

– Не можна! За стіною наші рідні...

Голоси змішувались, наче зав'язувалися у тугий вузол. Хтось перекрив гудіння гучною пропозицією:

– Треба нарешті використати скарби п'ятої раси!

Одразу все стихло – це було те, про що думали всі. Табу на цю тему діяло вже не один темпус... Верховні стояли, мовчки перезиркуючись, уперед виступила Вічна Історія:

– Хіба допоможуть нам таланти і розумові здібності Пурпурі? Вони, ви ж пам'ятаєте, опечатані – навколо обертається крижана матерія. До того ж цей скарб належить не тільки вам, але й тим, хто опинився за стіною... Нагадаю, що тільки зібравшись разом, стібіоти можуть послати імпульс на знищення крижаної сфери. Якщо матерія запідозрить, що є розбрат у суспільстві – вона активується. Чи мені нагадати про наслідки?

Площа зітхнула: усі знали, що активована крига почне розповсюджуватися по всій планеті і невдовзі поглине її. Стояла важка тиша. Всі схвильовано дивилися на Верховних. Їхня тривога переростала в страх. Нарешті Рубі опанував себе (вигуки з Пентаедра – це протизаконно! – лунали вперше) і запросив:

– Шановний Верховний Віріді, прошу прийняти керування планетою – ваш темпус настав!

Він простягнув уперед обидві долоні. Старійшина з генусу зеленооких підставив свої. Між долонями засяяли хвилі. Зазвичай у цей урочистий момент стібіоти піднесено аплодували. Цього разу Пентаедр мовчав – було чутно лише цю докучливу скляну мелодію...

Прийнявши владу, Верховний Віріді завершив зібрання:

– Нагадаю: треба шукати рішення для подолання епідемії. Пропозиції приймаються протягом зростання Смарагдового Місяця. Думки, як і завжди, збирають Носії. Цього разу не буде ніяких обмежень – усі меседжі будуть оголошувалися Читцями по всепланетній мережі. Обговорення вільне.

Під кришталеві фанфари стібіоти почали розтікати по домівках – зверху це було схоже на кольорові потоки, що відхлинули від площі. Десяток фукусів з легеньким дзижчанням передавали картинку в архів...

Глава III

Вже декілька днів здавлювала дзвінка тиша. Холодні темні стіни нібито з насмішкою дивилися на Фортема. З його зовнішнім станом ніби усе було в порядку, але він знав, що у

перші тижні, і навіть місяці, ознак зараження не буде помітно. Тим паче, що зараз усі зеленоокі мають космічну підтримку.

Бліді зелені проміні світла проникали через відкрите вікно. Легкий вітерець пестив обличчя, намагаючись приголубити, але хлопець не помічав цього, бо різні думки лізли в його голову. Він з загостреною увагою слухав, що розповідала Всесвітня Мережа. Це були пропозиції генусів. Саме зараз він почав усвідомлювати, якими жорстокими стали стібіоти... Не всі, звісно, але більшість... Фортем обмірковував кожен меседж.

Найбільш агресивними виявилися червоноокі. Вони пропонували воювати проти зломлених і повністю знищити їх. Але як можна навіть думати про таке... Там наші рідні...

Золотоокі наполягали домовитись з ватажком зломлених. Заключити вічний договір про взаємну недоторканість. Це точно було б невдалим рішенням... Якщо зломлені не погодяться на "мирову", то це ще більше загострить проблему. Розмежування зовсім не влаштовувало Фортема – тоді він ніколи не побачить Делічай... Про головного в таборі зломлених хлопець знав небагато, бо ніколи не бачив його. Єдина інформація була в індексів, вони ж в свою чергу не могли розповсюджувати її.

Синьоокі вважали, що треба згуртуватися усім і нарешті відкрити крижану сферу, щоб скористатися мудрістю фіолетових. Можливо, саме таким чином дійсно був би знайдений вихід із ситуації, що склалася. Але саме зараз цього неможливо було зробити – стібіоти ще не дійшли згоди – в якій пропорції поділити скарб між генусами. І як віддати частину зломленим? Зараз розбрат... Можливо колись, в майбутньому, це був би хороший хід.

На думку хлопця, найкращою пропозицією було рішення зеленооких. Вони вважали, що треба допомогти тим, хто за стіною. Їхній план полягав у тому, щоб проникнути в табір і таємно взяти речовину з організмів зломлених. А тоді вчені змогли б дослідити, можливо, винайти вакцину, зробити щеплення... Звісно, ця кропітка і складна робота займе багато часу. І невідомо, що може трапитись...

Фортему подобалася ця ідея, бо він зможе бачити свою кохану, і тоді вже точно нізащо не відпустить її. Лише від однієї такої думки ставало тепло і радісно на душі. Сон проникав у свідомість, бо юнак не відпочивав вже декілька днів. М'яка постіль манила його. Він боровся зі спокусою, але не зміг - очі потихеньку закривалися, і сон поглинув хлопця.

Глава IV

Здалеку пролунала скляна мелодія – невже вечір і треба просинатися. Голос Верховного Віріди остаточно збудив Фортема:

– До уваги усіх стібіотів! Рада Верховних готова оголосити загальні висновки щодо наших подальших дій.

«Нарешті вони вирішили, що нам робити», – думав юнак, не знаючи, чи радіти, чи готуватись до найгіршого. Швидко підвівся – сну як не було! – прочинив вікно. Серце шалено калатало...

Рада вирішила дотриматися подвійного плану. Спочатку ми знов спробуємо допомогти зломленим повернутися до нормального стану. Ми відправимо за стіну чотирьох наших найкращих індексів. Вони таємно заберуть зразки для аналізів від тих, хто мутував вже давно. Тоді наші вчені можуть з'ясувати, що саме змінилося в організмі кожного зломленого. Треба встановити, наскільки ці зміни глибокі та різні. Наступний крок – винайти вакцину та припинити епідемію

Початок промови трохи заспокоїв Фортема. Але Головний Віріди продовжив після багато значущої паузи зовсім іншим тоном:

У разі провалу цієї місії, ми посилюємо оборону міста і перейдемо у стан повної готовності до опору або до нападу, якщо цього будуть вимагати обставини. Можливо, нам доведеться винищити зломлених...

Фортем похолов, і слова «Дякуємо за увагу. Ми будемо інформувати вас про перебіг подій» вже не дійшли до його свідомості. Лише одна думка про те, що Делічай може загинути, вбивала і його самого. Він розгубився: не знав як врятувати кохану, але він більше не сидітиме тут, поки вона там, за стіною... Тим паче, що він тепер такий самий – зломлений... Чомусь вголос Фортем сказав:

Треба йти до Верховного Віріди. Тільки він зможе мені допомогти потрапити у четвірку індексів.

Зробивши паузу, він поглянув кудись у порожнечу і рішуче додав:

Він дозволить знову побачити її. Він же мій дідусь – мусить дозволити!

Швидко зібравшись, юнак побіг до будинку свого дідуся, що знаходився неподалік від пентаедра. Він вже точно знав: це його єдиний шанс... Під ногами хлопець відчував маленькі гострі напівпрозорі камінці зеленуватого кольору. Будинок. У вікні миготить світло – неяскраві струмочки стікають на посаджену навколо невисоку травичку. Скрипучі сходи вели до таких же старих дерев'яних дверей. Хлопець постукав – почувся важні неквапливі кроки. Дідусь – він же Верховний Віріди, – побачивши унука, жестом запросив його увійти, сам зачинив за ним двері.

Всупереч звичаю, Фортем не простягнув долоні до дідуся. Доведеться усе пояснювати на словах...

Бачу – щось сталося, і це не візит ввічливості...

Дідусю, в мене велике прохання. Відправ мене у числі тих індексів, які йдуть за стіну. Я мушу потрапити туди!

В очах дідуся стояла настороженість і тривога.

Це через неї? – напрочуд гнівно запитав Верховний.

Так, саме тому...

Ні, цього не можна допустити! Ти – наступний Верховний. А якщо тебе хтось заразить тягою до дотику. Що тоді наш генус буде робити? Нізащо! Ніколи! – дідусь був настільки категоричним, що навіть повернувся до онука спиною.

Повисла напружена пауза, яка підштовхувала Фортема до зізнання. Він тремтячим голосом порушив тишу:

А якщо я вже один зі зломлених?..

Дідусь, який весь час стояв спиною до онука, нарешті повернувся. Вираз його обличчя говорив сам за себе. Через деякий час він підійшов до хлопця і обережно підняв свої руки над його головою. Старійшина тремтячим голосом порушив тишу:

– Нічого... Тепер я не маю вибору... Ми обов'язково знайдемо вакцину, не бійся...

Коли Верховний відпустив долоні і Фортем зробив те саме, очі обох були вологі від сліз.

– Дідусю, я вірю, що твої слова не пусті. Я мушу потрапити за стіну і допомогти усім зломленим... Прошу тебе, дозволь мені діяти.

Глава V

На Пентаедрі знов збиралися стібіоти, проте цього разу це були не звичайні мешканці, а лише індекси, що чекали виходу Верховного. Вони спілкувалися, тобто відправляли один одному меседжи, цікавлячись справами, обмінюючись інформацією. Пролунала знайома скляна мелодія - усі затихли. Фортем, який щойно прийшов, став на своє місце. Віріди заговорив:

– Відважні індекси! Ви вже знаєте, для чого вас сюди покликали. Тому не буду вдаватися в подробиці, а відразу перейду до головного. Ми відібрали вас - чотирьох індексів і одного зеленоокого добровольця. Ви відправляєтесь за стіну в якості наших агентів. І цього разу у вас є особливе завдання, що повинно залишитися таємним для зломлених.

Сказавши це, дідусь Формена з надією в очах поглянув на свого онука, який із вдячністю дивився на промовця. Після паузи Верховний продовжив:

– Але цього разу індекси підуть за стіну не в звичних для них костюмах для захисту, а у спеціальній захисній оболонці. Її винайшли для агентів наші вчені - це крем. Наносити його потрібно кожного дня. І якщо виконувати цю умову, то можна торкатися інших стібіотів і навіть зломлених. Інфекція не пошириться. Очолить команду індексів Аліум.

На сцену вийшов синьоокий стібіот. Кремезний хлопчина заговорив до усіх:

– Вітаю! Сподіваюсь, наша команда допоможе здолати епідемію, повернути наших співгромадян і рідних. Наша експедиція вирушає, коли сонце торкнеться обрїю. Зустріч біля західної брами. Будьте ласкаві, не спізнуйтеся!

Закінчивши свій короткий монолог, він повернувся до Верховного, і віддавши поклін, повернувся на своє місце. Фортем уважно оглядав незнайомця - він здався йому сильним і сміливим. Зібрання завершилось. Аліум покликав свою команду і видав кожному рюкзак - в ньому були усі необхідні речі для експедиції, в тому числі захисний крем. Індокси розійшлись по домівках, бо почало світати.

Глава VI

Фортем не міг заснути: всілякі думки лізли в його голову. Кожного разу, коли він заплющував очі, то відразу згадував обличчя Делічай. Таке молоде і ніжне - вона дивилася на нього з любов'ю і надією. Одна лише думка про те, що їхня зустріч незабаром, хвилювала і гнала сон геть. Майже не відпочивши, Фортем вирішив піти на місце зустрічі раніше, але Аліум вже був на місці і зустрів його світлою посмішкою.

– Ти той самий зеленоокий доброволець? Здається, тебе звать Фортем? Чого це ти так рано? Сонце ще високо... – питав хлопця головний індекс. Від нього пахтіло чи то волошками, чи то дзвіночками.

– Я не зміг заснути – тривожні думки лізли у голову. Тому й вирішив побути тут, зачекати на інших. Ти маєш знати: я йду ще й тому, що повинен врятувати кохану.

– Розумію. Я й сам такий – там моя мати. Її інфікували чотири темпуси тому. Саме тому я вирішив піти в індекси. Щоб хоч так зрідка бачити її...

Після цих слів настала пауза. Кожен з них задумався над тим, чому йде на такий великий ризик. Але кожен знав: це того варте. Тишу порушили інші індекси.

– Що ж, усі в зборі – рушаймо. Але спочатку мажемо себе кремом, - наказав Аліум.

Фортем також дістав крем. Подивившись на нього, він замислився: «Я ж зломлений – чи варто мені використовувати його? Індокси можуть щось запідозрити, якщо я не зроблю цього.» І він відкрив тубу. Від речовини пахтіло м'ятою – спогади нахлинули з новою силою. Здавалося, ніби огортають морські хвилі, ніби вони одна за одною торкаються шкіри, огортають прохолодою, намагаючись заспокоїти так, як це вміє Делічай.

Хлопці підійшли до брами – вона прочинилася з м'яким мелодійним звуком. За стіною стояв той самий Смарагдовий місяць, але в його сяйво то тут, то там впліталися жовті, червоні, блакитні і навіть фіолетові промінці-смужки. Більш за все вражало навіть не це, а запахи. Від їх різноманіття паморочилося у голові. Крім знайомого вже хмелю, волошок, мальв и м'яти, Фортем відчув запах лаванди – і він домінував! Від Вічної Історії та з кімнат музею, де зберігалися пахощі, Фортем точно знав, що саме лаванда розквітала підчас панування Олександритового місяця. Юнак хотів було поділитися своїми враженнями з іншими, але, подивившись на товаришів, зрозумів: вони цього не відчують. Пізніше він дізнається, що здатність насолоджуватися усіма відтінками природних ароматів – одна з «хвороб» тих, кого «нормальні» стібіоти назвали зломленими.

Перед експедицією простягалась завітчана долина. Стало зрозуміло, звідки в повітрі беруться різнокольорові стрічки. На пелюстках різнобарвних квітів вже збиралася вечірня роса. Світло від краплин відбивалося, віддзеркалювалося і розсіювалося навколо промінчиками.

Місіонери рушили до селища, яке силуетами окремих домівок-наметов вимальовувалося на обрїі.

III місце

Наталія Цюпящук, 12 років,
с.м. Шацьк Волинської області

Таємниче Ярикове літо

Старенький некомфортабельний автобус, вщерть заповнений галасливими пасажирами, неспішно просувався розпашілим асфальтом. Сонце вже височенько злетіло над метушливим світом і, мабуть, почало збиратися в зворотню дорогу.

Ярику також хотілося додому, в Львів, але хто ж його слухає? Батько вирішив, що хлопець поїде з ним до найглибшого в Україні озера. Тітка Клара дуже розхвалила дешевий курорт, і татусь-патріот, розвісивши вуха, захотів додати у свою колекцію Найвизначніших Місць України відпочинок у Шацькому заповіднику. Ярик, не без зітхань, згадував найкращого друга Арсена, який зараз поїдає морозиво у найпрестижнішому кафе, а йому, Ярославу, приходиться сидіти біля аж надто говіркої бабусі, що має чотирьох онуків, двох собак, трьох котів і бозна скільки курей, і про всіх них бабця взялася розповідати хлопцеві.

– А мій бідолашний котик ледь утік від того гаспида... – торохкотіла вона.

– Зупинка, – оголосив незворушний водій. – Кому у Положеве? – звернувся він до салону.

– А що ж то я?.. – заметушилася бабуса і, вхопивши важкенну торбу, напрочуд спритно вискочила з дверцят.

На Ярикове щастя, залишок дороги проїхали без пригод і балакучих сусідів. Півгодини почекавши на автобусній станції в Шацьку, доїхали до селища, яке мало однойменну назву з озером. Обмальована табличка повідомляла: «СВІТЯЗЬ».

Добравшись до замовленого помешкання, хлопець, навіть не повечерявши, завалився спати. На пляж завтра піде. Але солодкий сон перервав стукіт у двері. Прийшов тато.

– Не спиш? – тихо запитав він.

– Вже ні, – в'їдливо відповів Ярик.

– Та чого ти? – майже благально сказав батько. – Тут не так вже й погано. Звикнеш.

Ярослав не хотів сваритися саме зараз, тому, позіхаючи, завершив розмову:

– Тат, я спати хочу. І тобі раджу. До-бра-ніч.

Встав хлопець напрочуд рано. Зміна обстановки все ж впливає на подорожуючих, а ще його розбудив гамір за вікном. Поснідавши надокучливою вівсянкою і заручившись підтримкою сонцезахисного крему, Ярик з батьком таки зібралися на піщаний пляж.

Озеро з'явилося непомітно: ще хвилину тому за розлогими кущами і кучерявими деревами нічого не було видно, а тільки відволікся на дрібні мушлі, аж ось воно. Величне. Ніби запрошувало чимдуж потонути у дзеркальних хвилях. Найглибше в Україні. Куди ж подівся весь Яриковий скептицизм? А чи це не він з голосним вереском з розгону влітає в прохолодну воду? «Не такий вже й поганий цей відпочинок», — думав він, розтаючи, як цукрова фігурка, в безкінечній синяві.

Батько відносно спокійно ставився до водойм, тож, побовтавшись, розлігся на пляжі. Потрохи в воду сунули й інші туристи.

Відпливши зо двадцять метрів від берега, Ярик зауважив зелену латку прямо по курсу. Острів. А це означає таємницю. Хлопець вирішив будь-що туди потрапити, ніби якась невидима сила змушувала його озиратися в ту сторону кожні пів хвилини. Помітивши неподалік човнярів, які стерегли своє добро, Ярик попрямував до них.

– Позичаєте човни? – серйозно запитав він.

– На годину – сто гривень.

І, подумавши, вони додали:

– Готівкою.

Сто двадцять гривень, залишених батьком на обід, вистачало на більше, ніж годину, тому по-спортивному міцний хлопець, слідуючи інструкціям господаря човна, повільно просувався до острова. Ярикові, який проплив вже більшу половину відстані, літнє сонце добряче напекло голову. Адже як ще пояснити те, що він побачив? Прямо під човном у дзеркальній воді намалювався силует чогось великого. Вдвічі, а може, і в тричі більшого за човен. Це змусило хлопця пришвидшити хід і активніше гребти веслами.

Нарешті добравшись до загубленого клаптя землі, Ярослав був розчарований: острів нічим не відрізнявся від лісистого насадження. Ой, і тут побували туристи: де-не-де шурхотіли від вітру поліетиленові пакетики й зелені пластикові пляшки. А після піщаного пляжу височіла стіна з могутніх дерев. Недовго думаючи, хлопець пішов углиб острова.

В лабіринті чагарників було темно. Вражаючі величчю крони дерев ховали землю від сонячного світла. Добравшись до центру острова, Ярик розчарувався вдруге за день: серединою була представлена галявина з грудю порослого мохом каміння. Зліва від себе хлопець помітив зламані гілки кущів, ніби хтось до нього прокладав собі дорогу, отже хлопець пішов у цьому напрямку. Через хвилину десять зіткнувся з велетенською брилою, густо оповитою вічнозеленим плющем. Відгорнувши його, Ярославу відкрився вхід у тунель. Повагавшись, хлопець спустився у темінь.

Зі слизьких стін скапувала крижана вода, а тунелю, здається, не було кінця-краю. Він все заглиблювався і ставав ще вужчим. Високому Ярикові приходилося пригинатися і ставати в дуже незручні пози.

Але незабаром загуслу темряву перерізав слабкий промінь світла. Хлопець потрапив у величезну печеру. Але це не головне: більшу половину цієї печери займало чорне як ніч озеро. Всюди росли величезні сталактити і сталагміти. Ярослав відламав шматочок найяскравішого кристалу і поклав у кишеню. Химерне сяйво кидало на стіни безглузді тіні.

Дивно: в озері ще одне підземне озеро. Підійшовши ближче, хлопець нахилився і побачив, як у дзеркалі, своє перелякане обличчя. Раптово за спиною почувся моторошний сміх, і хтось невідомий штовхнув Ярика у воду...

Бррр... Вода холоднюча. Тіло ніби одночасно пронизали тисячі голочок.

Хлопець намагався впливти на поверхню, однак занурювався все глибше і глибше... «Хочу додому...» – ще встиг подумати. І суцільна темрява проникла в його свідомість.

Отямився Ярослав на холодній бруківці. Навкруги метушилися перехожі, і кожен старався допомогти кремезному хлопцю піднятися після того, як він послизнувся і впав. Ярик упізнав знайому вулицю. Значить, він знаходиться у Львові, а поїздка просто-напросто йому привиділася від сильного удару головою. Запевнивши незнайому тітоньку, що він у нормі, хлопець, засунувши руку в кишені, покрокував додому.

Але що ж це?.. В кишені виявився... уламок сталагміту. Ярик де стояв, там і сів. Думки почали роїтися в скуйовдженій голові. Отже, це не сон? Як же він опинився у Львові? А батько, мабуть, там хвилюється, місця собі не знаходить? Може, піти до мами і все розповісти? Не повірять... Вже краще зразу до психіатра... Стоп. Він же ж сам подумав, коли впав у те зловісне озеро, що хоче додому. Ось, будь ласка: отримайте і розпишіться. А якщо спробувати?..

Ярик взяв кристал і міцно стис у кулаці. «До тата!» – подумав він.

– О, ти де був? – голос батька повернув до реальності.

Спрацювало. Хлопець вже хотів відповісти, але побачив, що до нього наближається розлючений власник позиченого човна, тож поспішив втекти з місця події. Чимдуж побігши до готелю, де вони з батьком знімали кімнату, Ярослав й не помітив, як зіткнувся з велосипедистом, і вони обоє впали на розпечений асфальт.

– Дивись, куди біжиш... – прозвучав десь над ним розлючений голос власника двохколісного транспорту.

– А ти хіба очей не маєш?.. – хотів вже затіяти бійку Ярослав, але помітив, що над ним височіє білява дівчина, ще й подає йому руку. Дуже навіть симпатична дівчина...

– Що ти сказав? – грізно запитала вона, кинувши гнівний погляд сірих очей.

– Вибач... – з невинним обличчям перепросив хлопець.

Лице дівчини полагіднішало, і вона запитала:

– Не сильно забився?

Тільки щойно Ярик помітив, що у нього роздерте коліно. Мабуть, вона також це зауважила, бо однією рукою тримаючи велосипед, другу простягла хлопцю й сказала:

– Ходім до моєї баби... – і, побачивши здивоване обличчя постраждалого, пояснила: – Там є аптечка.

Як же Ярик не любить зеленки. Але п'ять хвилин тортур – і все готово.

– Я, до речі, Міра...

– Ярик...

– Може, прогуляємося? – запропонувала вона, з цікавістю позираючи на нового знайомого. – Не проти?

Ярик не заперечував.

Хлопець хотів тихенько прослизнути у своє ліжко, поки батько бачить третій сон, але...

– Де ти був?

– Гуляв, – коротко відповів Ярик.

– З дівчиною? Це було побачення? – не вгамовувався батько.

– Майже...

Коли Ярослав відчинив хвіртку, Міра вже годувала гусей, а біля неї крутилася дівчинка років дванадцяти – молодша сестра. Здається, Оленка.

Ще вчора вони з Мірою домовилися піти разом до озера. Нарозмовлявшись допізна, вони стали хорошими друзями, і Мирослава обіцяла сьогодні показати щось цікаве... День був ще спекотніший, аніж учора, тож туристів від цього тільки додалося.

– Пливи за мною.

Хлопець і дівчина відпливли далеко від загального місця купання і стрімко наближались до темно-зелених очеретів. Ярик помітив, якщо підпливти занадто близько, то між очеретами петляв (знову!) тунель.

– Ще довго? – нетерпляче запитав Ярослав.

– Чекай.

Ярик був, відверто кажучи, здивований: незабаром їм відкрився невеличкий піщаний острівець метрів п'яти в діаметрі. Він був встелений запашною травою і тим же очеретом. Друзі повлягалися на повен зріст, сонце кидало смугасті тіні, адже очерет був неприродно високим. Як же круто!

– Це ти сама вирізала?

– Так... – зашарівшись, відповіла Міра.

– Класно. Респект тобі.

– Дякую. Але нам пора вже обідати. Попливли.

Ярослав не помітив, як швидко летить час. Повертаючись до берега, він зірвав квітку білого латаття й разом з посмішкою подарував Мирославі.

Раптова ідея відвідала Ярика після обіду, і він запитав, чи не має Міра човна?..

– Є, а ти хочеш покататися?

– Не просто. Я хочу на ваш острів заплисти. Може, і тобі щось покажу...

– Добре, – зацікавлено погодилася Міра. – Я тільки по ключі збігаю.

Острів зустрів приємною прохолодою. Ярик добре пам'ятав дорогу, тож відразу повів заінтриговану дівчину до підземного озера. Тепер була Мірина черга дивуватися побаченому. Хлопець відламав шматочок того самого кристалу і подарував їй.

– Круто тут... – не втрималась Мирослава.

– Це ще не все, – таємниче додав. – Стрибаємо?

– Куди? В озеро? – здивувалася дівчина.

– Ага, – підтвердив Ярик і наказав:

– Як будеш у воді, не відпускай мою руку!

– Якщо ми загинемо – я тебе вб'ю!

«Повинно все вийти», – подумав хлопець, і друзі, тримаючись за руки, стрибнули в крижану воду. Відчуття те саме, що й минулого разу. Тисячі і тисячі голочок миттєво почали свою роботу. Ну, вперед...

Ярик прийшов до тьми раніше Міри. Роззирнувшись довкола, хлопець помітив, що знаходиться на кований парковій лавочці, а довкола них – вуркотливе море голубів. Зеленолисті дерева обгороджені невеличким ошатним парканом. Мармуровий фонтан розбризкував веселку над головами чисельних перехожих. Над химерними деревами височіла головна споруда Парижа – Ейфелева вежа.

– А як ми так...? – Мирослава нарешті опанувала себе.

Ярик швиденько пояснив функцію озера.

– А як же додому потрапимо? – злякано запитала дівчина.

– Не переймайся, – ухильно відповів хлопець.

Якщо хтось вам каже, що Париж прекрасне місто — повірте на слово. Воно вражає своєю неповторністю і вмінням причаровувати відвідувачів. Воно, будьте певні, відшукає підхід до кожного. Міра з Яриком мали змогу побачити цю вишукану красу на власні очі. Тож друзі не могли стримати свого захвату. Вони гуляли, допоки не зголодніли, а Ярик, ще й до всього, забув взяти з собою щось їстівне. Час повертатися додому. Недарма хлопець подарував Мірі кристал. Докладно пояснивши інструкцію, як потрапити додому і, повторивши вчорашній маневр, голодні, але щасливі, вони потрапили на берег острова, а далі, сівши у човен, встигли до ще теплої вечері, яку приготувала дбайлива Мірина бабуся.

Потім домовились зустрітися на березі озера. Абсолютно круглий місяць десь загубив свою властиву блідість і пишався набутою молочною білизою. Двоє підлітків, тримаючись за руки, мовчки дивилися на коливання хвиль. Безшумний вітерець блукав серед прибережних очеретів. Сивий туман заповнив озерну гладь. Крізь нього просвічувались тьмяно-зелені вогники... Вогники? Звідкіля їм тут взятися? Ярик зауважив білу постать, яка виплила з кущів за метрів п'ятдесят від них. Ні на кого не звертаючи уваги дівчина (силует явно жіночий!) в білій сорочці повільно зайшла в воду і як сновида побрела назустріч вогникам. Ярослав з Мірою переглянулися й, дійшовши мовчазної згоди, якомога тихше розійшлися по домівках.

Ярика розбудив голос батька, котрий бадьоро повідомив, що сонце вже височенько, і що до нього прийшла Міра. Швиденько одягнувшись, хлопець спустився до стурбованої дівчини.

– Не розбудила?

– Та ні — відповів, й не кліпнувши. – А що сталося?

– Та тут таке! Слухай: я, поки Оленка спала, збігала на наше вчорашнє місце. Ходи покажу, що я там знайшла.

Миттю домчавши до озера, Ярик побачив жахливу картину: безліч ніжних озерних квіток було розкидано по піщаному березі. Хлопець ще не бачив сумнішої картини.

– Це вона зробила... – тихо сказала Міра й заплакала.

– Не переймайся, – почав втішати її Ярик, і рішуче додав:

– Ми спіймаємо злодія.

Коли місяць розігнав темно-сині хмари, двійко друзів зачаїлися в кущах, чекаючи слушної нагоди... Десь близько опівночі знову з'явилися вогники. І постать... Друзі, загіпнотизовані, дивилися на цю дивну картину, але тільки-но дівчина нахилилася, щоб зірвати вцілілу квітку латаття, як Міра, не витримавши, кинулася до бешкетниці. Ярик за нею. Але, підбігши ближче, дівчина застигла, як вкопана. Ярослав і сам був не в кращому стані...

– Оленка? – прошепотіла Мирослава. – То це ти?

Та втупилась у Міру відсутнім поглядом. Але Ярик, подивившись в ясно осяєне небо, все зрозумів:

– Вона не винна... Це все місяць. Оленка – лунатик.

– А звідки ці вогні? – махнула рукою на світлячків Міра.

– Не знаю... Але нам краще звідси вшиватися.

Дівчина, кивнувши, взяла за руку сестру, і Ярик провів їх додому.

Вранці батько повідомив, що вони повертаються до Львова, і Ярослав, неохоче спакувавши речі, пішов прощатися з Мірою. На щастя, Оленка не пам'ятала вчорашні події і безтурботно годувала курей.

– Ти ще приїдеш? — пригнічено запитала Міра.

– Не знаю... — і це була правда.

– Я буду сумувати.

– Бережи Оленку... — не знав що сказати Ярик.

– А ти пиши мені листи.

– Добре... І збережи нашу таємницю...

– Збережу для наступного покоління... — згодилася дівчина і густо почервоніла.

– А ще дізнайся про вогники...

Ось така історія народилася серед білих водяних лілей, і вона не збирається тонути у синіх хвилях Світязя...

Переможці у старшій віковій групі

І місце

*Аміна Садуллаєва, 16 років,
сmt. Іванівка Херсонської області*

Хранителька смерті

Часи змінилися, світ став іншим... Мрії наших предків збулися, нам випав такий прекрасний шанс? «Очі завжди брешуть», «Не довіряй духам», «Не дивись в дзеркало, дивись в душу», «Як колись мені сказало саме Життя, «Життя занадто коротке, що б витратити його на сльози» — я не послухала і вмерла швидше ніж мені хотілося». Ці слова сказала дівчина, що повернула чари світові. Це слова Еліс Крижель, дочки Вільяма Пенпрікса, другого капітана, другої команди «Чорний Фенікс». Вона стала переможцем з усіх своїх попередників, вона єдина з обраних, що змогла виконати усі завдання долі й вийти переможницею з гри, яку почала смерть. Хоча вона не була пов'язана з магією, дивно казати, що вона не володіла чарами і не мала ніякого чарівного дару. Зате вона бачила те, що не належить бачити магам — смерть друзів, смерть рідних і смерть себе самої.

Еліс не вмерла, вона стала божевільною, а потім і зникла. Її напівлюдський розум не міг витримати таких мук; все-таки вона була напівлюдиною, або, як кажуть, бруднокровкою. Дівчину завжди терзали думки, вона не хотіла визнавати того, що вона одна з небажаних людей в двох світах. В людському світі дівчину ненавиділи, в світі чарів її боялися. Всі

знали, що колись Еліс втратить розум, що колись вона не витримає такого натиску з боку короля Алекса. Якби не пророцтво, яке було знайдене ще до початку війни світів, то, можливо, людство ніколи не дізналось би ім'я тієї, що поверне мир, знищивши весь хаос. Еліс це далось важко, але їй вдалося, вона повернула світові, те чого він заслуговував – миру та спокою. Всі стали рівними, все стало набагато кращим.

Чарівників визнали люди, це ж... це ж... неймовірно! Ми повернулися, в нас вірять люди, ми незалежні!.. Люди повірили, люди побачили, люди доторкнулися, і тоді стався вибух, що зруйнував клітки неволі.

Все заплуталося, хаосу в світі вже немає, здається, все добре?...

Для чого придумали час? Аби в ньому заплутуватися, страждати через це? Рахувати дні, поки поруч немає тієї людини, що тобі так потрібна. Час – страшна штука. З часом все змінюється, а якби часу не було? Світ зупинився би? Було інакше, набагато краще ніж зараз.

– Урі! Ти збрала свої речі? – в дівочу маленьку кімнату увійшла жінка. Досить худа, з золотистим довгим волоссям. Побачивши порожню кімнату, злякано здригнулась. Її дочка зникла.

Ненависть

Осінь була неймовірно гарна. Золотаве листя падало додолу. Всі були просто до нестями зачаровані нею.

Ніхто не бажав працювати і вчитися. Хотілося побігати по напівгнилому листі під дощем, тримаючи в руках парасольку. Хто казав, що весна найромантичніша пора року? Хочу поправити: це не так. Весна – так, нема питань – прекрасна. Але осінь – це ж так тепло, так гаряче. Все золотаво-червоне, вулиці цвітуть парасольками, похмуре небо – таке таємниче, сповнене загадок.

Але осінь – це також і початок навчання, початок шкільних пристрастей, драм, болі, закоханості й розчарувань в собі.

Я мала на увазі не звичайну школу, не приватну, не людську. Школа чарів? Таке буває? Невже...

Закінчити чарівну школу, академію мріють всі, бо це ж так круто. Там можуть навчатися і звичайні люди, та для них це просто подвиг. В Чарівну школу потрапити важко не тільки людям, навіть найсильніший маг з першого разу туди не потрапляє. Це все-таки реально, але для цього потрібно мати або здібності або чисту, не забруднену, королівську кров. Найважче тим, що коли проходиш відбір, в суддях сидять гобліни. А якщо в них під час відбору не буде настрою, вони не подивляться ані на твої здібності, ані на твої гроші. Для них настрої на першому місці. До того ж, гобліни майже завжди без настрою, тож це тільки все ускладнює.

В Чарівному Світі є найпрестижніша академія, яка знаходиться до того ж в неабиякому місті, в Фермунсі. Туди потрапити майже нереально, навіть не всі знають, що відбувається в тій академії. Ворота до цієї академії відкриваються лише один раз на рік. Лише один раз простоліду можна буде увійти до академії і прогулятися по її зачарованому саду. Зайти й побачити тих, хто був ретельно відібраний для майбутнього двох світів. Бо Чарівний Народ повинен бути на сторожі: зло ніколи не спить, тим паче коли воно вже так близько...

Посеред вулиці з блакитною парасолькою в руках стояла дівчина, схожа на ляльку. Її волосся акуратно зібране в хвостик, великі очі блищали так дивно, викликаючи незрозумілу довіру. На ній була гарна, доволі коротка, рожева сукня. Білява красуня стояла, замерзаючи, але йти вона наче нікуди і не збиралася.

Поцокуючи каблучком на місці, дівчина помітила чорнявого хлопця, ельфа, що наближався до неї. Він дивився на неї з захопленням і зі здивуванням водночас. Невже така красуня, в таку холодну погоду стоїть одна, у майже вже темній алеї? Дівчина благально дивилася на кожного, хто проходив повз, викликаючи до себе страх і жаль водночас.

Ельф, приблизно вісімнадцяти років, підійшовши до красуні, зупинився.

– Ви ... – хлопець розгубився від благально погляду незнайомки. – Ви хто?

– Іди звідси, - грубо відповіла дівчина, відвівши від нього свій погляд.
– Навіщо ви так? – з острахом в голосі запитав чорнявий красень. – Я, може, хотів запропонувати вам свою допомогу. А ви так грубо зі мною...
– Я сказала: йди! – закричала блондинка. – Йди з моєї дороги!
– Але я, – незнайомка штовхнула його руками в груди, хлопець, не витримавши удару, впав на асфальт. – Та що з вами?
– Іди! Я сказала йди звідси! – прекрасні очі, на одну секунду стали червоними, як у демона. В них панувало зло, очі янгола зникли. – Іди! Іди! Іди!
Ельф, злякано підвівшись на ноги, глянув востаннє на прекрасну незнайомку, обтрисившись, пішов геть. Дівчина полегшено вдихнула на повні груди і стала знову, як і стояла до цього.

Мати Урі не могла знайти собі місця. Спочатку вона тікає з дому, а потім її до дому приводить жандарм. Та ще в такому страшному вигляді! Розпатлане волосся. В порваній сукні, з розбитою губою, та ще з безліччю синців на тілі! Яка мати буде на це дивитися спокійно? «До неї просто не доходить! – роздумувала про себе жінка – Провалила відбір до академії чарів! Тепер ще ходить куди їй заманеться! Я тобі покажу, Урі! Ти в мене отримаєш!»

Поки мати Урі була розлючена, сама ж дівчина пішла на другий поверх. В руках у неї були рожеві туфлі, в одній з яких був зламаний каблук. Підіймаючись сходами, вона стомлено кинула їх. Все життя тепер буде як вона захоче, вона нарешті завершила те, що так хотіла. Тепер ніхто їй нічого не зробить. Вона така сильна, вона просто вогонь. Весь світ буде лежати побіля її ніг. А мати? Вона не хоче її навіть бачити...

Урі увійшла в ванну кімнату, закрила її зсередини, босими ногами пройшла до дзеркала. Їй потрібно було подивитися на себе.

У ванній було холодно, різало до самих кісточок, та ще й боліло все тіло. Урі отримала великі рани, цього разу їй пощастило менше, ніж вперше.

Ставши перед своїм відображенням, вона божевільно посміхнулася, прикусивши нижню губу. Почувся ледь чутний сміх, вона прокусила свою губу, з неї потекла кров. Урі смілася з свого відображення, їй так подобалося бачити кров на власній шиї, що повільно скочувалася до низу по її плечах.

– Безпорадне ти моє дівчисько, – заговорила вона до свого власного відображення. – Закінчила? Що ж далі? Вже кінець, ти вільна. Тебе ніхто не потурбує, ти помстилася.

Рукою відкинувши довге волосся, вона стягнула до низу сукню. Ногами ставши на неї, як на якусь ганчірку, Урі оглянула своє худе, знеможене, оголене тіло. Її пробирав холод, але вона горіла, їй боліло зсередини, в душі вона поволі вмирала. Якби хтось знав, що вона пережила, що вона відчула і побачила сьогодні, люди її пожаліли би... не маги, а люди.

Всі думають, що вона вбивця, монстр, що живе заради своїх насолод, лише для крові і людської плоті. Вона здається фарфоровою лялькою, але то лише здається, насправді вона – залізо, неприступна фортеця. В серці Урі немає місця нікому, навіть власну матір вона ненавидить... Вона пройнята злом, болем та страхом. Вона сама відчуває це і змушує тремтіти інших.

Набравши в ванну холодної, як лід, воду, навіть не затремтівши і не зойкнувши вона увійшла в неї, лягла, відкинувши голову назад. Вода у ванній стала червоною: з ран все ще сочилася кров.

Урі відчувала поколювання, але не звертала на це ніякої уваги. Вона звикла, вона звикла до такого життя. Міцно стиснувши ноги, вона опустила в воду і свої руки, її тіло палало, бажаючи чогось більшого, холодна вода притуплювала це відчуття. Урі повільно занурилася в воду з головою, заплющивши свої очі. Біляве волосся гарно плавало в воді, і, дивлячись на Урі, можна було подумати, що вона може дихати під водою. Дівчина розплющила очі, її злякала думка, що вона більше ніколи не зможе приймати ванни з власною кров'ю, бо тепер немає кого вбивати, немає кому мстити. Щойно ця думка промайнула в її голові, вона

побачила руки, що занурилися в воду й потягнулись до її шиї. Очі Урі перелякано збільшилися, вона руками схопилася за ванну, хотіла вистрибнути з неї, але невідомий, обличчя якого неможливо було побачити з під води, встиг схопити її тонку шию, не даючи змоги підняти голови.

Урі ногами почала розбризкувати воду, але злодій увійшов до неї в ванну, придавивши її власним тілом. Урі злякалась не на жарт: її хочуть убити у її ж будинку! Дівчина від переляку відкрила рота, вона почала задихатися. Ніж. Ніж. Ніж. Урі витягнула з води одну руку, давши убивці оманливу надію. Ніж. Ніж. Ніж. Ніж. Нарешті в її руках утворився ніж, і вона вдарила з усієї своєї сили. Вода в ванні одразу потемніла. Як тільки невідомий зменшив хватку, Урі змогла підняти голову з води. Жадібно вдихаючи повітря, вона вилізла з ванни і впала на холодну підлогу, намагалася підвестися, та не могла цього зробити.

Ставши на ноги, вона стиснула міцно в руках ножа, але убивці вже не було. На підлозі залишилися лише криваві калюжі.

Урі окутала своє волосся рушником і надягла на себе халат. Вийшовши з ванни, попрямувала до себе в кімнату. В голові було стільки питань, що хотілося сісти десь далеко в кутку і пустити сльозу відчаю і каяття. Але вона трималася заради власного батька, заради тата вона була незламною. Він навчив її бути такою. Ненавидіти все і всіх, довіряти собі і тільки собі. Але ж мати? Вона навіть не підозрює, що робить Урі поза межами власного будинку. На думку Урі, це на краще, якщо мати ще нічого не підозрює. Нехай думає, що її дочка наркоманка, нехай думає, що вона ходить по гнилих місцях, від яких тхне лише одною поганню. Але краще не знає того, що її дочка справжня садистка, убивця.

Урі зачинила двері на замок. Спати вона ще боялася, вороги можуть вбити її і в такому стані. Тим паче, що вони можуть проходити крізь стіни. Тоді як інакше пояснити те, що вбивця увійшов в ванну, хоча та була закрита зсередини. Добре, що вона також володіє незвичайною силою і може утворювати речі, про які подумає. Невже тому вони і вирішили її втопити? Думали, що під водою вона не зможе думати. Насправді Урі якраз і любить тестувати сили у воді: це дає більше енергії, більше незвичайних здібностей.

Занурившись у свої думки, дівчина навіть не помітила, як заснула з ножем в руці.

– Моя красуню, – з карети вийшов чоловік, років десь п'ятдесяти, підійшовши до Урі, поцілував її руку. – Зачекалась?

– Чекала, – Урі відкинула в бік блакитну парасольку й обійняла чоловіка за шию – Зачекалась ще й як...

Чоловік, посміхнувшись, притиснув її до себе. Йому подобалось бачити, як ця дівчина посміхається. Невже така красуня була його? Байдуже, що він старший за неї і міг бути її батьком. Але вона його тягнула, наче зачарувала.

– Ти, мабуть, відьма? – цілуючи її в шию запитав він. – Як ти змогла мене зачарувати?

Дівчина нічого не відповіла, лише сховалася в його обіймах.

– Добре, – все ще посміхаючись говорив він – Ходімо в карету, нас, мабуть, всі зачекалися.

Обійнявши її за талію, він не хотів відпускати Урі. Вона була для нього лише забавкою. Він хотів її, як жінку, це було природньо, але він знав Урі всього лише три дні. Ніяка жінка ще ніколи так не причаровувала його до себе.

Вони обоє увійшли в середину, карета рушила, ніхто не міг навіть уявити, що це був останній їх подих.

Карета підірвалася. Вона вижила. Вона йшла на смерть, при своєму розумі. Вона помстилась за нього, але вижила? Як? Бомба була одягнена на ній, її повинно було розірвати на чотири частини... Але... Рука... Та рука. На ній була пентаграма.

В того чоловіка, і в убивці, що приходив і хотів її утопити. Невже?.. Вони ще придуть. Урі різко прокинулася, все тіло заболіло до нестями, дівчина знеможено скрикнула. Ліжко було мокре, нарешті вона відчує цей біль. Аби жити, вона буде відчувати смерть. Вона буде помирати, але не помре. Цей біль буде її спалювати, тіло все пектиме, а вона не зможе з цим нічого зробити, і така жертва заради того, аби просто жити.

Ніж, який вона досі тримала в руці, випав у неї з рук; якби вороги були поруч, то їм справді пощастило би її зараз вбити. Бо вона має дефект сили: вона могутня і слабка водночас, вона тільки раз в день буває безпорадною, і це не повинен бачити ніхто. Вона хранитель, маг, що зберігає сили смерті. «Я сильна, я сильна, я витримаю – кричала від болю дівчина – Я витри...»

– А-а-а! Це боляче!!! – Урі руками схопилася за ковдру, вигнувшись дугою затремтіла від несподіваного холоду – Вмри! Дайте мені вмри!!!

Все скінчилося швидко, але Урі ці хвилини здалися вічністю. Вона ненавидить ту, ким є насправді. Вона хотіла би народитися кимось іншим, але тільки не хранителем.

– За що?! – Урі, схопивши подушку, кинула її розлючено на підлогу. – За що?! Я повинна бути мертвою! Мертвою!

Урі не витримала, дала волю своїм почуттям, сльози пішли рікою. Вона вже не може прикидатися сильною. Вона також може відчувати.

Слуги накрили на стіл. Місіс Даг сиділа за великим столом одна. Наклавши в свою тарілку трохи м'ясного салату, почала снідати без дочки.

Урі прийшла; на її тілі не залишилося ніяких слідів від побиття: лікар сім'ї Даг доволі добре попрацював. Але дівчина все одно була невдоволена, як завжди, вона сіла на той кінець столу, подалі від власної матері. Урі намагалась не ловити її поглядів, не хотіла пояснювати те, що з нею сталося. Намагалася мовчати і дивитися лише в свою тарілку.

Жінка пильно стежила за рухами дочки, намагаючись почати розмову. Вона не розумілася на таких розмовах, де не потрібно підвищувати власного голосу. Їй так хотілося відгамселити Урі аж до самісінького посиніння! Що ж зробиш, коли в тебе виросла така егоїстка? Думає тільки про себе і більше ні про кого! Вона навіть матір не вважає за людину. Де ж їй взяти оту бісову вихованість? Як навчити дитину, коли вона у тебе справжній монстр!

– Урі, доню, – вичавила з себе Луна, – я давно хотіла сказати, що...

Урі не підняла вгору свою голову, коли та вимовила її ім'я, лише схидно всміхнулася. Вона зрозуміла, що мати хоче почати лекцію про правильне життя.

– Ти вже доросла дівчинка, кінець кінцем тобі вже майже сімнадцять років, і я хотіла щоб ти знала...

– Замовкни, - грізно перебила її дочка, – мене не цікавить твоє життя, і ти не лізь в моє!

– Та як ти смієш?! – Луна кулаком вдарила об стіл, і слуги, відчувши сімейну сварку, кинулись тікати. – Як ти дозволяєш собі зі мною так говорити?! Я твоя мати!

– Краще б вмерла ти! – крикнула у відповідь дівчина – І що з того, що ти моя мати? Не соромно було тобі дурити мого батька? Вбила власного чоловіка, тепер задоволена? Іди краще до свого Білла! Скажи спасибі, що в мене є принципи, і я не вб'ю тебе. А може, вб'ю, але тоді, коли того захочу.

Урі не чекаючи відповіді, на своє зухвальство, підвелася і кчурнула до себе в кімнату. Луна принижено сіла; вона ніколи не могла би подумати, що колись це скаже її маленька дочка. За що вона її так? «Краще б вмерла ти!» - ці слова безупинно крутилися в її голові.

Дівчина знову втекла з дому без охорони, повернулася пізно ввечері. Урі ніколи не подобалося, коли за нею стежать, а ці охоронці просто виводять її з себе. Чому вони не можуть жити, як усі нормальні сім'ї? Як колись, Урі, мама... і тато. Коли вона згадувала батька, на очі їй набігали сльози: він загинув рік тому. В день його смерті вона пообіцяла,

що помститься всім, хто його ненавидів або хоча би зневажав Джорджа Дага. І вона виконала свою обіцянку: вона вбила всіх до одного. Урі вбивала по черзі, залякувала, зламувала їм здоровий глузд. І? Що тепер буде? Заради чого їй жити? Вбивати нікого, друзів немає... Може, поступити кудись вчитися?

Але куди? Вже надворі осінь, відбір був ще літом, а тепер пізно. Та з такою шкільною характеристикою її навіть до академії близько не підпустять і на роботу не візьмуть. Проходячи повз вітальню, Урі зупинилася. Мати сиділа в кріслі і, неначе закам'яніла, дивилася у вогонь, що жарів в каміні. На хвилинку Урі стало шкода матір, але то лише на хвилинку. Вона нічого не відчувала до неї, навіть злості вже й такої не було. Збираючись йти, Урі не втрималась:

– Ти мені навіть на добраніч не побажаєш?

У відповідь лише тиша. Луна не повернула до неї свою голову, вона дивилася на те, як червоний язик полум'я пожирав сухе яблуневе поліно. Урі розсердилася, відчула себе приниженою від мовчання матері. Ні, вона ніколи їй не дозволить так поводитися з нею, вона вище за матір! Хоч вона і вбивця, але не така жінка, як мати.

Урі побачила вазу з квітами на старому комоді, схопивши її двома рухами, вилила воду в камін, разом із зів'ялими трояндами. Вогонь згас. Луна нічого не відповіла, лише на секунду підняла свої очі на божевільну дочку. Урі чекала від неї криків, докорів, але ...

Відбиток долоні залишився на щоці дівчини, місіс Даг без жодного крику вийшла з вітальні.

– Пані Даг, ваші валізи зібрані, – покоївка, поклонившись Урі, хотіла вже йти.

Але господиня її спинила:

– Рито? Які ще валізи? – Урі встала з-за туалетного столика. – Я не говорила тобі нічого збирати.

– Мені наказала місіс Даг зробити це. Зібрати усі ваші речі.

– Не зовсім я зрозуміла. Вона що, збирається мене прогнати з мого ж будинку?!

– Ні, що ви, – перелякано відповіла чорнява служниця, – місіс ніколи так не вчинить з вами.

– То якого біса вона це наказала тобі зробити?!

Урі так крикнула, що молода покоївка була змушена зробити крок назад, від переляку. Урі чекала відповіді, та Рита наче не збиралася нічого казати.

– Рито?!

– Так, моя пані? – тремтячим голосом запитала дівчина.

– Я чекаю від тебе відповіді! – розлючено вимовила Урі, шумно вдихаючи та видихаючи носом. – Говори!

– Не можу, пані...

– Що?! – Урі сердито перекинула стілець – Рито! Чи ти забула ким ти тут є?! А? Як простолюд може перечити хранителю? Чи ти захотіла помірятися силами? Ах, дурна моя голова, в тебе ж немає сили. Я ж тебе можу вбити, навіть одним з легких заклинань. Ти будеш щось казати?

– Мадам Дорафан прийняла вас в зачаровану академію Фермунса, - тремтячи від страху та вже знеможено промовила служниця. – Місіс Даг, отримавши цю звістку, вирішила вас туди відправити.

– Добре. Тепер згинь з моїх очей, щоб я тебе не бачила.

Рита одразу зникла, Урі задоволено всілася на своє ліжко. Академія Чарів? Невже її прийнято до цієї відомої академії? Чи всі вони там самогубці? Невже про Урі не чули пліток? «Дивно, – посміхаючись говорила до себе дівчина – куди ж це я потраплю...»

Зачарована Академія Чарів

«Я Лямура де ла Дорофана.

Директриса відомої на весь світ академії чарів.

Гасло нашої академії «Повернені! Визнані та незалежні!»

Ви, мабуть, здивуєтесь, місіс Даг, що вам пише така знаменита особа як я. Я володію не тільки чарами, а й усіма силами нашого і того світу. Я знаюсь як на звичайних людях, так і на непростих людях. Я одна з хранителів нашого світу. Я та людина, що несе в наш світ мир та свободу. Тому пишу вам, аби запросити вашу єдину дочку, Урі Даг, до нашої академії.

Ми дізналися про те, що вона є хранителем смерті, і дивуюсь, що у вашій сім'ї все добре, хоча по пліткам ваших знайомих та друзів, Урі вже переступила дорогу смерті і повністю розуміє цей термін. Мене хвилює думка, що ваша дочка, можливо, і своїми руками може вже викликати страх всього звичайного людства – це смерть.

Я зрозумію, якщо ви погодитесь, але аж ніяк не хочу чути відмови. Ви повинні обов'язково відправити свою дочку до нашої академії. Ми можемо заспокоїти, наша академія, хоч і неприступна для простолюду, але цілком безпечна. Ваша дочка отримає усі умови для проживання, і платити за це не треба. Наша академія не проста, думаю, ви це знаєте. Навчаються у нас здібні та лише діти чистої королівської крові. Чужих та звичайних ми сюди не приймемо.

З великою надією чекаю на вашого листа, а якщо можна, то нехай це буде швидше, ніж можливо.

З великою повагою до вас.

Директор школи ЗАЧ

Л. де ла Дорофана.»

II місце

**Софія Майстренко, 16 років,
м. Каховка Херсонської області**

Retrorsum

(Назад)

sacred guard 1

Холодне повітря розгойдує довге волосся. Навколо темрява. Навколо нічого немає. Тільки пуста територія, багато самотніх душ і думки, думки, думки... Навколо ніколи не було тихо. Хтось завжди говорив пошепки. Наче ти в безодні. Але зверху за тобою спостерігають. Наче ти летиш униз, а зверху хтось кидає в тебе каміння. Навколо нікого не було. Але були привиди. Багато привидів. Багато особистостей, думок, мрій, яким не судилося здійснитися або бути здійсненими. Здавалося, що ніколи вже не буде так, як було раніше. Порожнеча забрала всіх. Зжерла кожного до останньої клітинки. Наче людина – то папірець. Наче смерть була насолодою.

Я перестаю дихати. В моїх очах немає жаги до життя. В мене виникає питання: а чи правильно я роблю? А чи правильно, що зараз сиджу в кімнаті й просто помираю від того, що в мене дуже болить серце. Звісно, причина не одна. Причина не тільки в невдалій закоханості або поганій оцінці з математики. Просто я зустрілася з чимось більшим, ніж просто хлопець чи дівчина. Мені здається, що я більше ніколи не зможу стати нормальною людиною.

Я помилялася усе своє життя!

Але як розуміти смерть? Невже думки про неї виникають просто так? Здається, я в розпачі. Я не розумію, чому я роблю це. Крок за кроком, пуста кімната. Багато галасу. Але то сусіди, і вони не знають, що я зараз хочу плакати. Плакати, бо я більше не можу жити з цим. Вам, певно, цікаво, що трапилося?

Я й сама не знаю. Іду сходами, просто іду сходами. І я дивлюся у вікно й розумію, що я дуже багато чого наробила. Я плакала увесь вечір.

Коли він сказав мені, що не треба слідкувати. Коли він сказав, що я йому не подобаюся. І я відчувала себе дурепою! І зараз відчуваю... Але чи це важливо?

Я сідаю в таксі. І воно везе мене до міста.

Я дійсно така нецікава? Я дійсно тобі набридла? Я дійсно неправильно роблю, що чекаю на тебе? Вночі, увечері, навіть зранку?

Я п'ю гарячий шоколад, гуляю з подругою. Нічого не може мене змінити. Я повертаюся назад, потім йду вперед. Я не пам'ятаю, що зі мною сталося. Я наче подорожую між часами. В моїй душі немає нічого - лише темрява, котру я сама не можу зрозуміти. Я йду – і сама не знаю, куди. На моїх очах немає сліз. Я ходжу вулицями міста, дивлюся на людей, котрі гуляють з кимось. А я самотня! Та невже я маю на цьому зациклюватися?

Усе повторюється. Як калейдоскоп часу! Бачу одну й ту саму картинку. Нічого цікавого. Наче я вже була тут, наче вже відчувала той біль. Але щось різниться. Мені здається, що я вже знала його. Знала давно, з самого народження. Мені здається, що я вже бачила усіх цих людей. І стража знала. І навіть кохала його.

Та зі мною завжди відбувається щось невідоме науці. Чи маю я звинувачувати когось, коли сама не розумію, що я таке?

Scatheless 2

Я не хочу розуміти, що зі мною трапилося за весь цей час. Я пишу вірші – багато віршів, на різні теми, присвячую все різним людям. Здається, кількість перевищила на за 250. Наразі – 249. А далі – 210. Щось йде не так – я постійно помічаю, що наче не в своїй тарілці. Йду вечорами додому, дихаю свіжим повітрям і намагаюся прийти до тями. Я пам'ятаю, як плачу всю дорогу. Я йду кудись – здається, то була Франція. І мені здається, що я повертаюся – що раніше я там вже була, але чомусь впевнена, що ніколи не бачила ні Парижу, ні Мон-Сен-Мішель. Ми їдемо у автобусі... потім сідаємо в потяг. Він дивиться на мене своїми блакитними очима, я дивлюся на нього. А потім все зникає. Я знову в якомусь дивному просторі! Мені здається, що я закохана, а потім я розумію, що дуже весела і... Що зі мною не так?

То був сон – корисний для людини, яка не спала вже декілька тижнів через довгу поїздку до Глазго. Здається, це сталося 9 січня. Сьогодні вже 4 грудня! Я в розпачі. Час збігає дуже швидко. І я намагаюся втекти разом з часом, але чому? До чого я йду? Чого прагну?

Пам'ятаю, як третього листопада я сиділа в паризькому кафе. Пам'ятаю, як ми сідали до автобуса і їхали назад. Розумієте... Мені здається, що все це давно було. Здається, що ми весь час повертаємося кудись, але мені самій вже цікаво – то шизофренія, чи дійсно щось важливе для мене? Я купаюся в басейні, сміюся, навіть радію – але чому? Сьогодні вже перше червня і я наразі в Ізраїлі. Я стою в самому серці святості. Мій день народження – 13 квітня, найкращий день у світі? Я йду донизу. Мені погано – здається, «Пепсі» на ніч було не дуже гарною ідеєю. Я засинаю... Єдине, що пам'ятаю – це потяг, довгі двадцять годин. Зараз 6 квітня. Найщасливіший день у моєму житті. Але я не впевнена, що пізніше я не плакала гірко. Я не думаю про наслідки, не думаю про згаяний час і про той єдиний вірш, що я встигла написати про його запах.

Мені здається, що я зараз сплю. Мене усю трусить – як тоді, коли прокидаєшся від кошмару, а потім не можеш заснути.

– Я ненавиджу тебе! Ненсі, ти дурна!

Я сідаю у автобус – знову. Ми їдемо по замках, дивимося на різного типу виставкові предмети, ходимо в парках, гуляємо торговим центром. Я дивлюся на нього з його подругою – і відчуваю, що моє дитяче серце не витримує цього. Я б'юся в розпачі, в мені завжди було багато ревнощів.

Ти впевнений, що сьогодні підеш неушкодженим?

На календарі 2 квітня.

– Повтори?

– Я кохаю тебе! – Він хапає мене за руку й тримає, довго тримає. А я намагаюся зрозуміти, що це все значить. Завжди намагаюся щось зробити. Знаєте, насправді мені кепсько, а всередині... пусто. Я намагаюся усіх обманювати, що кохаю й закохуюся, але це не так. Я нікого й ніщо не кохала. І я не розуміла, чому. Він каже мені, що кохає. Я заходжу до їхнього номеру. Я дивлюся в його зелені очі. Я виходжу і йду в іншому напрямку.

Друзі дістають їжу.

– Чому? – голос подруги ранить мене в саме серце. Я знаю, що вони колись подобалися один одному. Вона сказала мені. Двадцять п'ять хвилин потому.

– Мені погано. – Я дивлюся у вікно. Я тільки що сказала їй, що мені погано.

– Що сталося? З тобою усе нормально? – Тепер до мене звертається він, інший він, не той, хто о третій годині сказав мені, що кохає. Зараз друга година. Вам теж здається, що час і спогади безжалісно вбивають мене?

На календарі 28 березня.

– Це було неперевірено. – 22:56. Він пише мені в соціальній мережі.

– Я сумую. – 22:49. Я пишу йому повідомлення, на яке він уже відповів. Я з'їжджаю з глузду, дивлюся в дзеркало, а потім брешу мамі. Кажу, що пожартувала.

– Ти мені подобаєшся. – 19:03.

– Я кохаю тебе. – 18:53.

– Я сильно кохаю тебе. – 18:52.

– Поцілуй мене. – 18:40.

brightt 3

Ми сидимо в невеликій кімнаті. Навколо – книжки. Я намагаюся щось сказати, але в моїх думках пустота. Я відчуваю себе знеціненою. Ми працюємо. Я обіцяю дописати конкурсну роботу. Я обіцяю, що ми встигнемо. У мене дежавю. Наче я вже писала цей твір, наче я вже колись стикалася з цим іменем. Я вигадую нових і нових героїв. А навколо знову панує тиша. Знаєте, це паралель. Адже у звичному житті я завжди в оточенні якихось шумів. Навколо мене завжди є крик і актив. Всі завжди кажуть, що я – шалена. І завжди я посміхаюся. Я дивлюся в дзеркало, та не бачу свого відображення. Ще декілька років тому я мала сивину, а сьогодні майже половина мого волосся – русявого кольору.

Ну а що мені робити? Я не хочу плакати, не хочу показувати їм, що мені боляче. Я ненавиджу людей, котрі завжди брешуть. На одному з уроків він сидить поряд зі мною. А в жовтні 2017 я допоможу йому з самостійною. Він звернеться до мене за допомогою. А потім при всіх у класі скаже, що я дурна. Так зробить і краща подруга. Вона сяде з ним разом восени того ж 2017, а я не буду радіти. Бо вона почне знущатися з мене. А потім телефонувати й казати, мовляв, давай прогуляємося? І я пробачу їй. Пробачу, як і сотні тих, хто з мене сміється. Я теж людина! Я теж можу сміятися! І я сміюся – але... Чому мені завжди боляче? Я відкриваю документ, пишу перші слова:

«Чи ніколи ви не замислювалися над тим, як звуться істоти, які люблять красти в нас час?»

Здається, зараз у мене повно натхнення. Я пишу, сторінка за сторінкою. Згадую всі ті ідеї, що прийшли до мене під час зустрічі. Чи хочу я бути чиеюсь копією? Ні. Нехай вони всі називають мене просто авторкою.

Я не заслуговую на оплески.

Я кидаю свої вірші. Вони відредаговані. Люди читають кожний рядок – отримується відео. Я закохана! Ох, як сильно я закохана.

Я сиджу в бібліотеці, але ніколи тут нічого не читаю.

Я виходжу з бібліотеки. Я йду до класу. Я згадую, що потрібно принести свої вірші. Я знову хворію.

Сьогодні сьоме лютого. Вчора було восьме.

Позавчора – дев'яте. А декілька тижнів тому – день народження кращої подружки. Я її дуже люблю. Але чи знала я, що зараз буду пробачати її лише через те, що в мене більше немає справжніх друзів?

Я відкриваю соціальну мережу, дивлюся кількість повідомлень, пишу бібліотекарці про те, що написала новий вірш. Що мені потрібна її допомога.

Я чомусь посміхаюся. Закоханість робить з мене людину. Чи знала я, що потім буду лити сльози?

– Чому?

– Не пиши мені.

– Ти мені подобаєшся.

– Що?

– Я хочу тобі дещо сказати.

– Слухаю.

– Привіт, є час?

Я відкриваю сторінку. Вмикаю комп'ютер. Заходжу додому. Їду в автобусі. Виходжу зі школи. В мене дуже болить голова. Зараз була математика. До того – англійська мова.

21 грудня 2016 року.

Я закохана. Сильно. Дуже. Марно! Я пишу вірша. Першого серйозного вірша. Я отримую відкоригований варіант. Я надсилаю поезію. Я відкриваю повідомлення. Я пишу людині, котра завжди мене вислухає. Я відкриваю мережу. Я помираю.

Норе 4

Я завжди усе приховую, але чомусь потім про це всім розповідаю. З людьми мені добре. Я відчуваю себе в комфорті. Люблю класних вчителів, педагогів. Я люблю спілкуватися. Але водночас боюся людей, що навколо. Мене завжди переслідує відчуття самотності й відчуженості. Мені здається, що щось йде не так. Сьогодні я вперше не побачила свого відображення в дзеркалі. Сьогодні я востаннє почула дивний голос у голові. Я повертаюся знову. В мене завжди болить голова.

Я лягаю спати, мені сняться сни. Сьогодні дев'яте березня. Я зовсім забула, що п'ятого лютого день народження людини, яка мені дуже подобається.

Чорт, треба не забути привітати бабусю.

Я усіх так люблю. І ненавиджу. Іноді мені здається, що в моєму серці завжди панує самотність. Я така весела!

Я така жвава, правда! Якби ж ви тільки мене бачили в школі! Я бігаю між партами, викрикую щось дуже веселе, й у мене завжди крутий настрій. Я ніколи не страждаю!

Я просто завжди посміхаюся, мені здається, що це кращий вихід із ситуації. Я сміюся ще дужче. Ще один жарт, ще одна сміховинка.

Я граю на фортепіано, пишу вірша, намагаюся скласти сенкан. Читаю книжку, взяту в бібліотеці. Я перегортаю сторінку. Я беру книжку до рук. Я роздивляюся обгортку. Я відчуваю пустоту, й мені здається, що хтось постійно за мною стежить. Мені цікаво, що буде далі.

Зі мною відбувається щось дивне. Я беру книжку в бібліотеці, дивлюся на обгортку, читаю сюжет – мені подобається.

Вечір. Щось тривожить мою душу. Дзеркало, тьмяне світло, прохолода. Я чую голоси. Я чую щось непомітне в моїй кімнаті. Я дивлюся на портрети різних людей, але розумію, що їх взагалі немає в цьому приміщенні. Я бігаю за цим хлопцем другий рік.

– Заспокойся, це жарт! Ха-ха!

– Що?! Блін, передзвони пізніше.

– Ти мені подобаєшся!

– Чого телефонуєш?

– Дарова!

Я сміюся. Я боюся. Я вітаюся. Я заходжу до квартири.

Декілька годин. Літо. 2015 рік. Я починаю щось нове. Я йду разом з мамою. Я відчуваю прохолоду в легенях і спеку навколо. Дуже гаряче. В мене температура. Була. Декілька днів тому. Сьогодні червень – вчора був липень.

Native 5

Якщо ви зрозумієте, про кого йдеться в цій частині – та й взагалі, вже зрозуміли, що зі мною відбувається – не пишіть мені. Не дзвоніть, не намагайтеся врятувати. Це не записка самогубці – ні. Я просто уявляю, що я могла б зробити тієї ночі, коли він сказав мені, що я нецікава. Коли я плакала через його слова декілька днів. Я не дзвоню й не пишу йому вже довгий час. Але я сумую. Ця розповідь не для нього. Ця розповідь для того, хто живе в наших душах. Містичне, фантастичне створіння, що забирає в нас сили на життя.

Я пам'ятаю цей день як сьогодні. Я йду невеличкою вулицею.

Я виходжу з квартири. Я цілую маму в щоку. Я їм на кухні. Я дивлюся відеоролики й просто намагаюся ні про що більше не думати. Мені виповнюється тринадцять. Рік тому – чотирнадцять. А через рік – мені тринадцять.

Час летить дуже швидко – я не встигаю бігати за ним і наздоганяти.

Ця розповідь для тих людей, що не помічали мене багато часу. Розповідь для людей, яких я дуже люблю. Котрих я ніколи не викину зі свого життя. Якщо ви знайшли в цій розповіді свій образ – не обурюйтеся. Не жалійтеся, не треба ненавидіти мене. Я просто дуже ціную вас.

Я просто не можу без вас жити, бо ви – складова мого життя.

Хтось, хто знає мене, скаже, що я завжди йду вперед. Перемоги. Поразки. Досвід, котрий люди отримують у двадцять п'ять, я отримала в тринадцять років.

Щось постійно змінюється – змінюється й моє ставлення.

Мені дванадцять. Я маленька. Я дуже не люблю географію й не надто добре знаю англійську мову. Я ніколи не розумію, про що йдеться в текстах, ніколи не пишу добре аудіювання або читання. Про спікінг я взагалі мовчу.

Тести з географії – взагалі окрема тема. Але я помітила одну дуже цікаву річ.

Якщо я не люблю предмет – я просто обожаю вчителя. Мені здається, що я ніколи не бачила цікавішої й приємнішої людини. Мені дванадцять років, я стою в її кабінеті разом з кращою подружкою й голосно сміюся. Я розумію, що моя подружка не любить мене. Не в сенсі, що вона має прямо мене кохати. Просто я не бачу в її очах значної цікавості. Вона піде – а я залишуся одна.

І справді, вона йде. Я стою в кабінеті, мені весело. Вона вертається. Вона знову йде. Так декілька разів. Щось повторюється, щось змінюється. Я ще йду назад. У мене майже немає сивого волосся.

Мені десять. Я дивлюся в дзеркало. Мені чогось постійно не вистачає. Все здається мені пустим.

Якщо ти чогось хочеш, ти обов'язково це отримаєш. Я користувалася цією підказкою кожен рік. Я слухала «Imagine Dragons» у своєму телефоні, а навколо мене були незрозумілі фігури. Ми їдемо на море – тепер ми знову в рідному місті. Я повертаюся назад. Мені було 14 – а зараз лише дев'ять.

Мені вісім років. Я оточена любов'ю.

Peace 6

Моя мама обіймає мене. Я пам'ятаю цей момент дуже добре. Я маленька дівчинка. Вона називає мене дуже гарним іменем. Вона присвячує мені своє життя. В минулому вона подарувала мені все. Сьогодні вона тільки починає мене балувати. Вона цілує мене в щоку.

Я дивлюся в дзеркало й бачу себе в майбутньому. Дуже гарна дитинка, точніше, підліток, але все її обличчя в сльозах. Я впізнала себе лише за невеликим шрамом на шиї. А ще по

виразних карих очах, що витріщилися на мене із дзеркала. Я чомусь вважала тоді, що відображення – наче пуста лялька. Воно не мало емоцій, у нього не було почуттів, та й мені не було моторошно. Я падаю на підлогу у вісім років, кричу про те, що не хочу жити.

Але я хочу, хотіла, й буду хотіти! Прекрасні вірші стають справжньою симфонією й казкою. Мої історії – світом, у котрому мені хочеться жити. Я роблю навколишніх щасливішими, я спонукаю їх посміхатися. ледве відкриваючи рота. І я не посміховисько, я надзвичайно розумна й роблю гарні речі. Просто я хочу веселити людей своїм характером, своєю посмішкою.

І я розумію, що хтось не дуже задоволений цим.

Я Ненсі. І через день мені буде шістнадцять. Я дивлюся в дзеркало й нарешті, вперше за довгі шість років, я бачу своє відображення. Але я зовсім не схожа на себе - справжню. Тут, у реальності, в мене сиве волосся, кволе тіло, померлі очі. Але в дзеркалі – я справжня весела дівчина, в котрої гарна зачіска, іміджеві окуляри й трошки товстуваті ноги.

Я знову чую голоси. Я відчуваю, як у мене болить голова.

Холодне повітря розгойдує довге волосся. Навколо темрява. Навколо нічого немає. Тільки пуста територія, багато самотніх душ і думки, думки, думки... Навколо ніколи не було тихо. Хтось завжди говорив пошепки. Наче ти в безодні.

Я відчуваю нестерпний біль. Я падаю на коліна.

Сьогодні – мені місяць.

Завтра – мені день.

Мама кладе мене спати.

Бабуся міцно обіймає.

Дідусь дарує мені ляльок.

Я прокидаюся зранку.

Мене забирають з пологового будинку.

Я народжуюся!

Я помираю.

Мені завжди чогось не вистачало. Я відчувала поряд із собою когось ще. Він підказував, що робити. Він повертав мене назад. Він допомагав мені з рішеннями. Але іноді просто мовчав. Тоді я зрозуміла, що цей хтось – це моє серце, думки, душа. Ми самі – це містика. Ми самі – це фантазія.

Мені було чотирнадцять. Зараз я - маленька дитинка.

Я живу з кимось усередині. Моїм серцем хтось керує! Хтось хоче, щоб я робила помилки! Завжди! Кожну годину, кожну хвилину. Коли я цінувала любов, я не помилялася. А зараз не можу без цього жити. Хтось вкрав мій час. Хтось забрав у мене всі простори.

Коли я була дитиною, тільки-но пішла до школи, я жила нормальним життям. А потім почалися поразки. Я плакала, хворіла людьми, не могла відпустити, і, найголовніше, я обманювала саму себе. Відлік почався.

Час пішов! Ця думка була в мене в мізках. Я йшла назад. Робила впевнені кроки. Меншала. Але знаєте, що я побачила? Я розумнішала.

Я сиділа на підвіконні. Я дивилися на засніжене поле. Він був дуже недалеко, лише декілька акрів. Миль. Кілометрів.

Там був його будинок – я бачила район з вікна.

Я дуже сумую за ним. Кожну годину. Але я не дозволю собі здійснювати помилки.

Кожному з нас дається ангел-охоронець. Він був зі мною все життя. Він ходив за мною по п'ятах. Він – той, хто врятував мене. Повернув назад до снаги й бажань. Я мала один шанс. Я його використала.

Ми народжуємося з ним. Ця історія – його діяльність. Я сиділа на підвіконні й дуже хотіла померти. Потім це бажання зникло. Я сама зникла. А потім знову з'явилася й пішла назад. Назад, щоб потім піти вперед. Я померла! Але потім я народилася! Це не історія про кохання. Це не історія про життя. Це не історія про смерть. Це історія про того, хто нас

оберігає. Ця історія повернула мене назад. Ця історія дала піти вперед у правильному напрямку. Ця історія навчила мене існувати. Я-справжня переміщуюся в дзеркало – й стаю минулим. Тепер тут, у світі, де дуже багато помилок, живе людина, яка має снагу. Я розумію, що перероджуюся з кожною помилкою. Я розумію, що мій ангел та ті, хто мене оточують, дають мені шанс. Більше немає кволої Ненсі. Є весела, справжня дівчина.

Я не хочу померти.

Бо я хочу жити.

І вони, невідомі мені істоти, котрі піклуються про мене все життя, також цього хочуть.

III місце

**Оксана Карпенко, Тетяна Карпенко, 16 років,
с.м. Нововоронцовка Херсонської області**

Дивачка, або Мій тато – маг

(уривок з повісті)

Любий щоденнику, пишу тобі, бо мені просто необхідно з кимось поділитися своїми здогадками та переживаннями. Тож розповім все спочатку, з самого початку...

Мене звати Маріанна. Дивне ім'я, правда ж? Але моїм батькам так не здавалося. Я вважаю, їм взагалі наплювати на долю дитини з таким дивним ім'ям. Хоча вони пояснюють це тим, що не могли обрати при народженні одне. Моє ім'я подвоєне, воно утворилося від Марія та Анна. У мене є люблячі батьки (хоча я це постійно забуваю), старший брат і авторитет у класі.

Авторитет у класі надзвичайно важливий для підлітка. А особливо, якщо ти перейшла до старшої школи, коли з тобою вчать одні недоумки та «Міс Неймовірність» із ковбиками замість ніг. Як тільки ти заходиш до класу, відразу відчуваєш себе на якійсь полосі перешкод до свого місця. Спершу потрібно перелізти через парту, що стоїть упоперек дверей, саме перелізти, бо тоді ти відчуєш на собі гнів усього класу за зіпсований прикол над учителем. Потім пережити чіпляння Мачо, так називають Макса – «найкрутішого» серед хлопців нашого класу. І нарешті після десяти метрів матриці (ухилитись від обстрілу крейдою, підніжок, літаючих об'єктів у вигляді гумок, цукерок, олівців і Колі з Ромою) сісти на місце. Щоб прожити в цьому класі хоча б день, потрібні неймовірні зусилля. На уроках мені так шкода вчителів, які заходять до цього зоопарку і 45 хвилин намагаються вести урок.

Мене називають Дивачкою. Це моя кличка. У кожного вона є. Наприклад, Зефірка, Джига чи Селфі. Спочатку я ображалась, якимось чином боролась із цим прізвиськом, але потім воно мені навіть сподобалось. Я зрозуміла, що бути дивною, це не так вже й погано. Ніхто тебе не чіпає, ти горда одиначка, як каже мені мій тато. Іноді так хочеться з кимось поговорити, але потрібно тримати марку. Якщо я заговорю з кимось, то відразу ж викладу всі свої переживання: усе, що накопилось за п'ятнадцять років. А цього допустити аж ніяк не можна.

Я дівчина категорії «не така як усі». Підозрюю, що стереотипи блондинок переносяться і на інших дівчат, як якась хвороба, хоча не на всіх. У деяких є імунітет. Їх, як правило, не цікавлять модні покази, шопінг, манікюри, штукатурка-макіяж, статуси, сімейне положення: зустрічаюсь і т.д. Ти ж розумієш, якщо всі дівчата стануть такими, то всьому світу не вижити від «неперевершеної» краси. Згодна, я трішки перебільшила, але все інше – правда чистої води. Усі зустрічають за зовнішністю. Розумію, що ніхто не візьме на роботу бомжа з вищою освітою. Але коли беруть криворуку, але гарну, дурну, але з губами на півобличчя, це вже ні в які ворота не лізе. Я не надто гарна і при цьому ніколи не наносила макіяж. Ти думаєш, що я заздрю? Ні, це не так! Я виправдовуюсь перед зошитом. Так, щось мене не в той степ понесло.

Отже, до головного. Мій тато щось приховує від мене і від мами, можливо, мама про все знає. Чому я так думаю? О, друже мій по нещастю, я тобі розповім. Чому по нещастю? Усе просто: після повної розповіді я тебе спалю. Так, шкода такого гарного зошита, та що не зробиш для того, щоб мені стало краще.

Усе розпочалося ще в дитинстві, проте я помітила це тільки зараз. Почну з кінця клубка. Коли мені виповнилося п'ятнадцять, я почала відчувати сутність людей, можливо, не сутність, а, скоріш за все, майбутній характер чи наміри. Як це відбувається? Сама до кінця не розумію, просто якщо зі мною заговорить якась незнайома людина, то мені вистачає одного слова, щоб зрозуміти «who is who». Цим умінням, якщо його можна так назвати, я рятую свою єдину подругу, яка є майстром, ні – гуру по створенню проблем. Вона майже кожного дня приходиться до мене зі сльозами. А я, як справжня подруга, заспокоюю словами: «А я тобі казала, що він (вона) не той, ким здавався на перший погляд». Так люди часто хочуть здаватися кращими, ніж вони є, та ніхто не хоче подивитись собі в обличчя і сказати, ким він є насправді. Ната часто мене питала, як я дізналася, що він такий козел, чи я провидець і т.д. Та що мені відповісти, що я нутром чую щось недобре? Натомість я завжди з посмішкою віджартовувалася. Вона кидала на мене підозрілий погляд. Я не можу їй сказати правду про мої здібності, бо не впевнена, що вона ні в якому разі не кине мене саму в цьому жорстокому світі. Хоча я їй потрібна, бо в силах захистити від поганих людей. Вона мій друг, і я просо зобов'язана їй хоч чимось допомагати.

Інша моя здібність сумнівна. Я можу бачити минуле. Це не така вже й класна штука. Ти, напевно, подумав: «О, класно. Залік з історії – легко». Ні, воно не так працює. Наприклад, коли йду вулицею додому, можу втратити свідомість, отак ні сіло ні впало, без будь-яких попереджень. Просто гепнулася посеред дороги – і все: хто хоче, підбирайте. А перед очима швидко пролітають якісь картинки, але що найдивніше: ці картинки не з нашого світу, напевно. Там якась битва, щось на зразок шахової партії, де люди – це фігури або то не зовсім люди. Коли я починаю вдивлятися в деталі, то все таке розмите... Прокидаюсь або в своїй кімнаті, це якщо тато знайшов, або в палаті лікарні, це якщо мене знайшов хтось лівий. А колись я опинилася в якомусь домі, а біля мене сиділа стара і тільки говорила, що ностальгує за тими часами. Тоді з криком: «Ба, це хто?» – зайшов Дрін. Зі своєю горе-логікою та дедукцією я визначилася, де знаходжусь. Це був замок найпопулярніших хлопців нашої школи, їхня слава розліталася навіть за межами нашої ЗОШ. Я злякалась і кинулася до виходу. Тепер мені будуть заздрити всі дівчата, бо коли мене знову «вирубало», то останнє, що пам'ятаю – це обійми Ніка, у якого я влетіла. Але продовження «видіння» не було. Не знаю, як я опинилася вдома, але тато весь день ходив злий.

Мене возили до лікарів, але всі вони розводили руками, а тато (це вже я підмітила) називав їх «оленьми» і якимось дуже хитро посміхався. Коли про це я намагалася поговорити з мамою, вона казала: «Не вигадуй!». А ось тато говорив, що я не звичайна, але хвалитися цим не можна: інакше все зникне. «Моя тобі порада: навчися жити і розуміти все, що з тобою коїться», – казав, майже не дивлячись на мене. Я не розуміла, звідки він це знає. Але відповіді не було.

До п'ятнадцяти ці вміння проявлялися дуже рідко. Здебільшого з'являлися вони у вигляді видінь по дорозі додому з баскетболу. Я завжди ходила одна, за винятком тих небагатьох днів, коли Ната все ж з'являлася на тренуванні. Інколи вони пробігали поперед мене. Ні, не очі, а саме якісь картинки. Це міг бути обрис kota або щура, або лише контури їжачка чи собаки. І я відчувала в такі моменти чийсь погляд. Може, мені привиділось, але все це якимось дуже дивно...

Одного прекрасного дня, після тренування, мені стало цікаво, хто ж власник цього липкого погляду. Тож, як тільки переді мною пробігло якесь чорне незрозуміле створіння, я не вагаючись, як пуля, побігла за ним. Воно не сподівалося на таку зухвалість, блиснуло своїми очима в мою сторону, невдоволено фиркнуло і побігло подалі від мене з ще більшою швидкістю. Таке враження, що це створіння – якийсь спринтер, та я не відставала, я ж бо на баскетбол ходжу. Воно міняло форму від собаки до миші, аж поки не зникло зовсім. Я

зупинилась, і до мене дійшло, що «оце» завело мене кудись у зовсім незнайоме місце. І, як на зло, фортуна помахала ручкою і сказала: «Ну далі ти сама, подруго!» Я помітила дивний силует людини, яка не виходить із темного провулка, уважно роздивляючись мене. Напевно, щось замислив, бо в мене прокинулося дуже погане передчуття. Як і всі нормальні люди, я розвернулась і стрімголов побігла туди, звідки прийшла. Обертаючись, побачила, що той чоловік біжить за мною. А мій мозок все ще не видавав жодної ідеї порятунку. Чоловік швидко наздоганяв. Звичайно ж, він не біг крос за якимось невідомим створінням. А нехай йому грець, нащо поперлася за ним, розгрібай тепер. Я наближалася до виходу з провулка, коли моє шосте чуття підказало, що руки чоловіка вже майже біля мене. Недовго думаючи, я закричала так голосно, як тільки могла. Мені подумалось: «Чому мої здібності такі... Чому ними не можна себе захистити?». Я надто сильно замислилася над цим питанням, тому мене спіймали. З мого горла вирвався останній протяжний крик перед тим, як його затулили рукою. «Надія помирає останньою», – подумалося мені. Не знати звідки, почувся галас і крики хлопців, якісь погрози на адресу того чоловіка. Юрба налетіла на зловмисника і почала всім скопом відбирати мене. Бійка видалася на славу, бо юні боксери знали, куди потрібно бити. Після того, як чоловік знепритомнів, хлопці відійшли від нього і обступили мене: розпитували, чи добре я себе почуваю, може, викликати швидку чи поліцію, але я відмовчувалась і лиш криво посміхалась. У мене й досі від згадки про цей випадок мурашки по шкірі.

Але є й гарна новина, аж дві. Хлопці потягли чоловіка до відділка, і його надовго закриють, бо ,як виявилось, я не перша його жертва. Коли батьки дізналися про це, вони були в шоці, почали розпитувати про те, як я опинилась там, про браслет. Так, це і є друга гарна новина. У той вечір у мене на руці з'явився браслет, і не абиякий, а чорний, як смола. Де б я його не залишала, він все одно на ранок був у мене на руці. Він мав простенький вигляд переплетених ниток, але тільки на перший погляд. Насправді матеріал визначити було неможливо, а застібка була у формі сидячого kota. Я не знала, та і зараз навряд чи знаю, що їм відповісти на це запитання, бо й сама не розумію, звідки він узявся. Але мені він подобається і я не збираюся його викидати чи віддавати мамі. У мене все одно нічого не вийде: він же повертається назад.

Через декілька днів Ната помітила браслет і почала розпитувати, де я його взяла. Їй, певно, захотілося мати такий самий, але я ж і сама не знаю, де він узявся. Вона весь день прохала дати поносити нову цяцьку. Найвагомішим аргументом, чому я маю це зробити, стало наявність шикарної, за її словами, сукні, під яку в Ната не знайшлося аксесуарів, а мій браслетик якраз підійшов би. Я вагалась, а потім заявила: «Знімеш – віддам!» Ти не уявляєш, якими очима вона на мене глянула, це просто нереально уявити. Ната з якимось натяком ствердила: «Дивна умова». Особливо роблячи акцент на слові «дивна», бо вона ж знає, як я ненавиджу це. А я кажу: «Браслетик мій не такий простенький». Не знаю, про що вона подумала, а я ось точно знала, що на ранок мій малесенький секретний аксесуар буде на МОЇЙ руці. Звичайно Ната ринулася до Чуда, так я назву його в майбутньому. Не встигла вона доторкнутися до браслета, як від нього пішов звук, схожий на гарчання. Наталя злякалась і зразу відсахнулась, а я відчайдушно намагалася зняти його. Чому відчайдушно, запитаєш ти мене, у недалекому майбутньому спалений зошит. А я скажу: ця незрозуміла штука тільки стягувалася на моїй руці від спроб її зняти. Жах, у мене ще б трішки – і кров пішла б, але я покинула марні намагання, почала його гладити і заспокоювати. Ната в цей час була вже дуже далеко, мені здається, що вона і на метр до мене більше не підійде.

Після моєї істерики і переконань, що рука залишилася зі мною, це чудо почало нахабно муркотіти. Спантеличує, правда ж? Ну от і я, стоячи «гордою одиначкою» біля улюбленого вікна в коридорі, була в повному ауті. ІСТЕРИКА!!! Та я не подала виду, не хотіла показувати свій страх перед цією річчю, бо ж браслетом це назвати дуже важко.

До класу я зайшла біла, як чистий офісний листочок А-4. Побачивши мене, у старенької вчительки ледь не стався серцевий напад. Напевно, вона подумала, що їй вже пора. Зі словами: «Йди, дитино, з Богом», – Людмила Степанівна відправила мене додому. А хто не

захоче піти раніше? Зібравшись із останніми силами, я вирушила в дорогу. Шлях додому був тернистий і нелегкий, я ледь трималася на ногах, тож асфальтним доріжкам загрожувала велика небезпека бути поцілованими моїм лицем. «Я дійшла!» – це була моя маленька перемога на сьогодні.

Удома мама перелякалась не на жарт і відразу відправила мене в ліжко. А сама почала літати по всій кухні в пошуках чогось. Вона заварила фіточай, принесла цілу плитку чорного шоколаду, щоб підвищити тиск. Але легше мені не ставало. З кожним звуком у мене починала нестерпно боліти голова. Через декілька годин прийшов тато. Він, побачивши мене в такому стані, спокійно сів на стілець біля мого ліжка, узяв мою руку і промовив: «Скоро буде легше, доню, ти тільки трішки потерпи». Раніше таке зі мною траплялось, але вперше я відчуваю, як моя голова заспокоюється. Він просто сидів і нічого не говорив, а біль вщухав, і я потроху засинала. Останнє, що я пам'ятаю, було моє тихе слово «дякую».

Зранку мені стало краще, але в школу було ліньки йти, тож я вирішила залишитись удома під теплою ковдрою. Мама і тато пішли на роботу, а їсти так хочеться, і ніхто ж не принесе. Що ж, на мене чекала мандрівка сходами на кухню до холодильника і чайника. Усе, що я помітила, окрім залишеного мамою омлету, була гарненька блакитна записка на холодильнику. У ній мама писала, що вони пішли на роботу, брат уже в школі, і сьогодні всі будуть пізно, щоб я не скучала і була гарною господинею.

Після сніданку мені стало нереально нудно, телевізор здали в ремонт, а ноут, як на зло, відмовлявся вмикатись. Від цього моя нудьга розповсюджувалася по кімнаті. Уся аура цього місця пригнічувала, бо така тиша навіть «горду одиначку» в силах злякати. І в цей момент я чую, як десь у просторі зазвучав рингтон моєї знаменитої «Нокчі». Ця назва з'явилася після того, як Ната взяла пограти мій телефон, а він так тупив, що вона порівняла його не з цеглиною, а на її суржику – з кірпичом, а Мачо видумав цю марку – «Нокча».

Так от: телефонував Рома. Не подумай нічого такого, він не мій хлопець, просто обіймає посаду старости. От і все. «Марія-Анна, де тебе носить? Чому не в школі? Наталя мені всі мізки виїла: подзвони та подзвони, а сама боїться здійснити цей виклик, бо ти можеш скинути!!!» Так, він хлопець Нати, та не суть. Я все пояснила і завалилася в ліжко, кинувши трубку. А потім ні з того ні з сього заговорила із заплющеними очима, піднявши руку до свого обличчя: «Що ти таке?». Розплющивши очі, я помітила, що браслет зник. РАДІСТЬ, бо я позбулася його! СМУТОК, бо він був крутим на вигляд! ІСТЕРИКА, бо ця річ десь у моєму домі! І, як ти пам'ятаєш, ВОНО живе, а я одна, тож ти розумієш, що паніка, страх, відчай – усе пов'язано.

Для початку я згадала всі фільми жахів, які дивилась, а більше всього їхні кінцівки. Не хочу завершити, як вони! Аналізуючи ситуацію, вирішила не йти на гучне муркотіння, яке долиняло з нижнього поверху, а точніше з кухні. Чому? Бо я не маю kota! Та якби й мала, то муркотіння це аж занадто голосне. Та сумління наполягало, що саме я повинна врятувати наш холодильник від замаху на те, що в ньому лежить чи вже лежало. Швабра for ever. Ну і як у фільмах, я, незважаючи на здоровий глузд, спустилася вниз. Залітаю на кухню з криком: «В АТАКУ!!!». У створіннячка очі повилазили з орбіт, і воно так швидко, як тільки могло, шугонуло у вікно, та скло зупинило його. Бідненький котик з одним оком, двома, ні – трьома, Боже, їх ЧОТИРИ, упав. І з кожним моїм кроком усе більше починав шипіти. Щоб задобрити, я кинула йому сосиску, і ще одну, а потім, не знаю як, у нього в зубах уже була вся в'язка. Після палки ковбаси і банки шпротів, я усвідомила, що ми побратались, але з кишеньковими попрощалась. Блін, потрібно було на 96 сторінок зошита заводити!

ЦЕ НЕ КІНЕЦЬ!

Твори, відзначені у 2019 році дипломами в номінаціях

Катерина Волканіна, 9 років,
м. Херсон

У моїй Галактиці, або Як встановити мир

Кажуть, що кожна людина – цілий всесвіт. Я поміркувала і вирішила, що в моїй особистій Галактиці є дві планети, і вони дуже різні. Одна з них Мирна, а інша – Войовнича.

На Мирній планеті, котра вся вкрита квітами, немає домівок за високими парканами, а мешканці живуть у печерах, що їх зробила сама природа. Їх облаштовують на кшталт казкових помешкань, тому вони дуже чепурні. Одні – яскраві, інші ніжні. Навколо літають метелики. Це майже єдиний вид живих істот, крім людей. Ще є невеличкі кольорові дзвінкоголосі папуги. Їх особливо багато там, де зберігається добра магія планети. Над цією планетою завжди сяє веселка. Мешканці лагідні один до одного, ніколи не сперечаються. Багато хто з них любить малювати, складати та декламувати вірші, співати.

Що ж стосується Войовничої планети, то вона вкрита чимось чорним, схожим на вугілля. Це тому, що мешканці вирубують дерева, якщо вони з'являються, будують з них високі паркани, котрі ще й підпалюють. Мешкають жителі в сірих кам'яних баштах без вікон, а двері загартовують колючою проволокою. Це необхідно, тому що на планеті триває безкінечна ворожнеча. Якщо не ти нападаєш, то чекаєш на напад від інших людей.

Тваринний світ складається з хижаків – в основному, з чорних вовків. Деякі люди навчають цих тварин нападати на суперників. Такі вовки живуть у залізних клітках і відрізняються особливою агресивністю.

Мешканці Войовничої планети здалеку спостерігали за життям на Мирній сусідці і мріяли напасти на неї. Але довгий час не могли придумати, як до неї дістатися. Нарешті придумали такий план. Побудували величезну рогатку і змогли запустити на Мирну планету одного з своїх дуже розумних мешканців. Цей агент на ім'я Орбод був міцним, хитрим і мав неабиякі акторські здібності.

Коли Орбод дістався до Мирної планети, він не розгубився, хоча, звісно, йому було незручно бачити навкруги усміхнені обличчя, квіти і метеликів. Він швидко опанував своє здивування і почав жалітися:

– Мені було так тяжко жити на тій планеті! Я не міг бачити, як усі ворогують з усіма, знущаються з тварин та навіть вбивають їх та один одного. Я пояснював їм, що краще стати друзями, перестати воювати. За це мене приговорили до страти. Вони вважали, що я загину в космосі...

Мешканці Мирної планети були довірливі, тому прийняли байки прибульця за чисту правду. Орбод попав до короля планети і навіть став його помічником. Потім він узяв за дружину красуню-принцесу. Втершись таким чином у довіру, Орбод почав діяти. Він заградував мирного короля у підземелля, а народові і принцесі сказав, що король вирішив віддалитися від справ і передав усю владу йому, Орбоду.

Тим часом на Войовничій планеті готувалися до нападу: будували ракети-рогатки, величезні гармати, іншу зброю і навіть кайдани, щоб ув'язнювати мирних сусідів і робити з них рабів. За їхнім планом почати війну треба по сигналу, який Орбод повинен був надіслати з Мирної планети. Але вийшло так, що принцеса здогадалася про підступні наміри свого чоловіка. Вона підсипала в напій чоловікові, котрий нічого не підозрював про її здогадки, магічний пилок. Підступний прибулець міцно заснув.

Принцеса помчала в дальню печеру, де зберігалися чарівні дзеркала. Вони мали властивості перетворювати все зло на добро. Коли Орбод прокинувся, перше, що він побачив, було дзеркало. В ньому прибулець з іншої планети прочитав своє ім'я. Звісно, воно тепер звучало інакше – Добро. Після цього навіть і не згадав, для чого колись прибув сюди.

А ось що було далі. Коли мешканці Войовничої планети, не дочекавшись сигналу свого шпигуна, все ж таки напали на Мирну планету і почали стріляти, то з їхній гармат, які відображались в дзеркалах, полетіли різнокольорові серпантини і конфетті. Уся їхня зброя перетворилася на квіти, а вовки, котрих вони привезли із собою, – на новий різновид метеликів. Усі вирішили, що почався карнавал – тому святкували до самого ранку. Поступово Войовнича планета спустошилась, бо всі так звані загарбники, що прибували до сусідів з метою захоплення, ставали мирними. Під кінець на чорній планеті нікого, окрім деяких хижаків, не залишилося, і вона стала зменшуватися.

Тепер у моїй Галактиці одна планета, і вона - Мирна. Щоправда, є в ній щось на кшталт чорної діри, але вона поступово зникає.

**Марія Юдіна, 12 років,
м.Херсон**

Кризис в сказках от Юмы

Как-то раз собрались герои разных сказок на совещание. А из каких сказок и по какой причине собрались, вы сейчас узнаете.

– Так, сегодня мы тут встретились для того, чтобы решить нашу общую проблему! Наша писательница очень давно не добавляла новых персонажей, а старые начали пропадать! Какие будут ваши варианты? Что вы прикажете делать?! – сказал председатель Ёжик Ёживик общей компании «Сказки от Юмы».

А от какой Юмы? – спросите вы. Кто такая Юма? Это же я. Ну точнее мой псевдоним от Юдина Маша! Но сейчас не об этом. Слушайте дальше...

– Как так? И почему вдруг? – спрашивает помощник председателя кот Матрос, – вообще никогда не слышал об этом.

– Ну конечно, не слышал! Ты же в командировке сколько был? Был! Целых 3 недели!

Ёжик Ёживик продолжал:

– Я злой потому, что переживаю. У нас город пропадает! А вы почему, да почему! Это просто ужас! Ужас! Ужас!!!

Он ещё повторил это слово 100 раз, а потом вообще ушёл. Вот и взял инициативу в свои лапы Матрос продолжить это собрание потому, что проблема сама собой не исчезнет.

– Раз Ёжик Ёживик не выдержал, значит, дальше наше собрание буду вести я. Ну так вот первый вопрос. В чём собственно дело? Ээээ... Пожалуйста, скажите Свинья Степановна.

– В общем, сегодня и все три недели Юма не сочиняла новые сказки, а старые жители стали пропадать. Наш Ёжик Ёживик говорит, что это очень большая проблема – мы можем вообще исчезнуть с лица земли, – закончив, Свинья Степановна даже вытерла платочком свои маленькие глазки.

– Хорошо! Ну, точнее, плохо. Как быть? Какие варианты решения предлагаете? Коллеги мои! Давайте соображайте! Потому, что если город пропадёт, будет всем очень плохо! – говорит Матрос.

Этот персонаж всегда среди всех отличался ораторскими и организаторскими способностями. Именно по этой причине в путешествии по сказкам Маша, то есть Юма, решала все жизненно важные вопросы с ним.

– Мы знаем! – отвечают все вместе. И пока многие высказывали свои идеи, Матрос перебирал документы и увидел одну бумагу... Очень интересную... Он вдруг кашлянул (пытаясь таким образом привлечь внимание всех). Все обернулись.

– Итак! Я тут заметил одну бумажку. И она очень меня заинтересовала. – Сказал кот.

– Ну! Ну! И что же там написано?! – закричали все.

– Тут написано... Ну, я даже не знаю, как это сказать.... Ну, в общем. Наша писательница легла на кровать и не встает целыми днями.

– Что с ней? Она заболела? – забеспокоилась Свинья Степановна.

– Нет-нет. Она просто лежит... говорит, что она устала и хочет каникул...

– А как так? – спросил уж.

– А вот так! Похоже дело совсем плохо...

– В смысле?! – заволновались все.

– Похоже, она связалась с ленивым гаджетом... Телефоном!! – сказал кот. Тут Свинья Степановна завизжала и полезла под стол. Уж стал ползать вокруг своей оси и за своим хвостом. Солнце чуть не лопнуло (опять). А Труфелята начали отрывать куски друг от друга и поедать их (они всегда так делали, когда волновались).

– Ладно... с Юмой мы разберёмся чуть позже, а пока давайте решать, куда пропадают персонажи. Я думаю...

– Не надо ничего думать, – сказал мужской голос.

И продолжил, завладев общим вниманием:

– Их поглощает ленивый гаджет.

– Э-э-м-м... Ты кто? – Все начали оглядываться вокруг и в конце концов посмотрели на пол. Там стоял маленький человечек в шляпе. И он очень смахивал на таракана.

– Я Таракан... Силоман – Силоман он сказал очень писклявым голосом и потом добавил. – Блин, опять сломалась!

– Ооо!! Это ты! Привет! – Все начали обнимать таракана. Потому, что все уже и не надеялись, что он вернется из командировки, так как в командировку он отправился очень давно и долго никто ничего от него не слышал. Командировка у таракана была очень опасная и ответственная. Путешествие по внутреннему миру пищеварительной системы.

– Осторожнее!!! Задуйте!!! – Закричал Силоман.

– Так, ладно, всё! – сказал Матрос. – Мы еще не решили проблему! Пожалуйста, тише.

– Какую проблему? – спросил Силоман.

– Свинья Степановна, дайте мистеру Силоману все бумаги. – Сказал Матроскин, а сам залез в интернет, чтобы попытаться найти варианты решения.

– Да... – Проговорил Силоман. – Это проблема глобальная! А в нашем случае общегородская... Все сильно загрустили из-за того, что даже Силоман не смог сразу решить эту проблему. В эту грустную минуту случилось вот что...

– Оооо!!! Нашёл! – Вскрикнул Матрос.

– Что?! Что?! – закричали все.

– Я тут нашёл, как можно спасти наш город!

– Как?

– Нам нужен кто-то очень маленький. И кто имеет в этом опыт, чтоб было наверняка... – сказал Матрос и все посмотрели на Силомана.

– Опять! – вздохнул Силоман.

– Не переживай, – сказала Свинья Степановна. – Мы будем рядом!

– Обязательно! – заверили все.

– Ладно! Уговорили! Когда в путь?

– Сейчас! – с улыбкой на лице сказал Матрос.

Они быстро собрали нужные вещи – и в дорогу! Долгий был этот путь? Короткий ли? Но вот они и на нужном месте. Силоман перед лабиринтом в ухо Юмы...

– Сило-о-оман!!! Ну что там?! – нет ответа. Кот начал нервничать, а в ухе вот что происходило:

Силоман встретил своих братьев таракашек и решил наладить контакт. Он попросил раздобревшую таракашку Лентяшку сделать так, чтобы Юма перестала лениться. А худеньких таракашку Творчешку и Умняшку он попросил активизироваться, чтобы Юма начала снова писать сказки. Ведь у неё так всё здорово получалось. Но контакт так просто не наладишь. Ведь тараканы- то разные бывают. Например, Лентяшка – это чёрный таракан, из

семейства вредителей. А Твоченяшка и Умняшка – это белые тараканы, творческие. Чтобы договориться с чёрными, нужно попотеть. Давайте смотреть дальше, что происходило.

– Ле-е-еня-яшка-а!!! – кричал Силоман – Подожди-и-и!!! Не убегай от меня вглубь. Беги на выход – ну, пожалуйста, уходи из головы.

– Не уйду! Мне тут нравится! Ведь тут есть всё! Компьютеры! Книги! Даже вон, телефон каждый день вижу!!! А самое интересное, когда Юмка с семьёй ругается. Вот тут-то я и веселюсь. Подсказываю, как быть, как себя вести и что язвительное сказать. Я очень нужен ей. Я самый важный. Она без меня никак. Развлекаюсь по полной программе. Хотите посмотреть? Вам понравится... – хихикал и хвастался Лентяш, а потом быстро исчез за серыми извилинами.

Друзья бродили по лабиринтам мозга, и всюду натыкались на следы пребывания Лентяша. К его команде, оказывается, давно присоединились ещё и Вредныш, Бурчун, и Хныка. Теперь они стали совсем непобедимы. Каждый раз, когда Юмина команда спасателей к ним приближалась, они разбегались в разные стороны. Они научились создавать трудности не только Юме, но и персонажам ее сказок. Заманивали их к себе по одному, будто бы на экскурсию и отправляли в виртуальный мир телефонномании. А обратного пути из телефона, как известно, никто пока не знал. Там все персонажи заболели страшной неизлечимой болезнью- телефонозависимость.

Прошло немало времени. Недели две. Юма уже успела и заболеть, и выздороветь. Друзья белые таракашки, совсем отчаялись поймать неуловимых и боялись, что всё останется как есть.

Помогла, однако, лень Лентяша – герои застали его врасплох, когда он смотрел с Юмой очередную серию мультя. Друзья схватили Лентяша и пытались вытащить его через ухо из головы, на общее совещание. Но чёрненький сопротивлялся, брыкался и хныкал. Просил не трогать его, упирался всеми шестью лапами, цеплялся усами, уверял, что телефон так завораживает и манит всякими интернетами, фейсбуками, инстаграммами и ютюбами.

– Вот и шел бы жить в телефон! – не выдержал в конце концов Силоман. Вмешались Творченяшка и Умняшка – втроем они еле-еле они вытолкали Лентяшку ближе к носу. Силоман достал перо из снаряжения, пощекотал нос Юмы.

– Ну всё проваливай! Я хотел по- хорошему, а ты захотел по- плохому! – Тут Юма зевнула и... А-а-а-апчхи-и.

Лентяшка улетел, а таракашки-друзья остались жить в голове у Юмы, находясь на страже ее творчества, чтобы больше никто не помешал развитию её таланта. А что же случилось с Лентяшкой?

– Эээй! Выпустите! – Пропищал писклявый голос из Юмино телефона.

– Хм... Похоже сломался, а ну- ка попробую так... – И Юма постучала по стеклу. Лентяшку затрясло и подбросило. Он пролетел через весь экран телефона и перевернул все программы и иконки. Ещё больше запутал всё на экране. Юма это увидела и сказала.

– Ай, ну его! И бросила телефон, – Таракашка так и остался бы жить в телефоне, если бы не люди, которые его чинили. Лентяшка выбрался из этого поднадоевшего офиса и быстро убежал. Возможно, ищет другие жертвы. Или может решил вернуться к Юме. Но будем надеяться, что нет... а телефоны теперь стали его самым страшным кошмаром.

Місяць за райським коловоротом

Осіннє небо висло над головою. Куди й поділась його сутінкова голубінь. Із-за дірок на сизій перині провітлювались ледь помітні іскорки світил, ниті яких де-не-де розсипались тонкими пасмами. Срібляста місячна доріжка пролягла дахом будівлі, і це було єдине, що робило місце не таким моторошним.

Її зіниці забігали туди-сюди в пошуках чогось страшного чи жахливого, що тисло на свідомість дівчини. Тіло пронизував дикий холод – щільніше загорнулась в синій плащ. Густі русьві локони розгойдував вітер, волошкові очі потьмяніли від самої думки про те, що вона зараз побачить. Здригнулась.

Моніка взяла її за руку. Вані глянула на неї: у відображенні скелець окулярів подруги відбивався власний перелякано-збентежений вигляд. Напарниця виглядала стриманою, як і її темне вбрання, і, начебто, взагалі не мала причин для хвилювання. Це була погана ідея, Вані з самого початку це знала. Зараз вони стояли на порозі будинку, лишалось тільки штовхнути двері – і... справжнісіньке пекло.

Моніка потягнулась до ручки. Ванесса нервово шикнула:

– Стій!

– Щось не так? – перепитала подруга.

– Моно, тобі не страшно?

Замість відповіді почулось завивання вітру. Від цього на душі стало ще гірше.

– Тебе ніхто не змушував сюди йти, – стримано відповіла Моніка.

– Я знаю.

– Вані, я певна, все не так, як ти собі придумала. Зак дзвонив тобі?

– Ні.

– Хм, ясно. Ну, годі вже стояти. Йдемо, – спокійно відповіла Моніка, потягнувши двері. Однак вони були непорушні.

Крізь заґратоване дверне скло проглядалось світле приміщення. На диво жодних криків чи стогонів – монотонна тиша.

– Що ж, я була права. Хіба ні? – голос Моніки вертав Вані до реальності.

– Все одно, я передчуваю щось погане, – вперто шепнула подрузі.

Добре, що не сталось так, як малювала уява Ванесси: з кінця довгого коридору лунає дикий крик, по східцях несеться руда жінка, вогняне волосся розкошлане; за нею – медики в білих халатах, що піднімаються догори в такт бігу... А далі все розмивалось, як в непроглядному тумані.

Відганяючи нав'язливу вигадку, дівчина схопила Моніку за руку. Обоє завмерли, пильно вдивляючись всередину...

Та вже за мить в дверях, трохи їх прочинивши, постала огрядна тітонька із суворим поглядом, таким властивим лікарському персоналу.

– А вас яким вітром?

– Ми... ми принесли гостинці для декого, – невпевнено почала Мона. – Містер Редфорд, як він?

– Так, як він? – повторила Ванета.

– Ех, дівчата, – невдоволено похитала головою жінка, – хіба назва закладу вам нічого не говорить? Це не дім для звичайних відвідувачів, тут таке, що вам годі й уявити!

– Ми уявляємо, – відповіла Вані, намагаючись прогледіти щось за широкою фігурою тітки, але ніякої рудої божевільної і лікарів з її фантазій не було й близько.

– Ну, на щастя той, ради кого ви прийшли, виявився зовсім не... кхм-кхм, шаленим. Він стільки часу лишається спокійним. Психічні напади у нього бувають дуже рідко.

- А можна його побачити? – спитала Моніка.
- Я не певна, дівчатка. Краще залиште все тут і йдіть додому – уроки вчити абощо.
- У мене є дозвіл батьків.

Моніка дістала з наплічника згорток паперу і подала його в руки жалібниці. Очі жінки ковзнули по ньому, й за мить лице розтягнулось у великій усмішці, а двері широко розчинилися. Гостинний прийом було розпочато, коли та запропонувала дівчатам філіжанку кави та полуничний бісквіт – родинна печатка на листі зробила своє діло. Вони навіть не торкнулися до солодощів, натомість попросили негайно провести їх до містера Редфорда.

Все минуло дуже швидко. Спочатку огрядна медсестра, міс Девіс, сміючись, розповіла, що в палати до пацієнтів заходить лише медперсонал. Однак привела хворого до дівчат, попередньо відчинивши величезним ключем не одні двері: подруги нашпорошили вуха й чули довгі клацання. Моніка тицьнула йому нашвидкоруч прихоплений малиновий пиріг.

Розмова не клеїлась. Худий, мов скелет, лисуватий чоловік з великими окулярами на носі літав десь у своїх думках. Щоб якось розрядити напруження, дівчина вирішила приблизити ціль візиту. Але тільки-но відкрила рота і назвала ім'я Соні Ефрон, яка прислала їх сюди, обличчя Редфорда раптово стало білим, як крейда, і якось дивно перекошилось. Він почав вказувати на дальній кут кімнати й безупинно просив у когось пробачення, благаючи помилувати. Крізь нечітке бурмотіння вловлювалось ім'я Джіджі. Дівчата неабияк злякались, а міс Девіс охопила хворого своїми чіпкими руками й повела назад в кімнату, яку Ванесса потай охрестила “за сімома замками”. Вернувшись, попросила відвідувачів піти. Звісно, в них і не було наміру залишатись тут ще.

- В нього точно дах поїхав. А я ще сумнівалася, – опісля підвела висновки Мона.
- Тут щось не так. Його наврочили, певно.
- Хто? Визнай, наш алхімік реально здурів. Йому не завадить трохи посидіти в психушці.
- Якщо це тебе заспокоїть, то гаразд, – не стала суперечити на цей раз Ванесса.
- О'кей. А тепер перейдемо до іншої теми. Чого це раптом тебе покинув Зак?
- Він написав: «Це була помилка. Між нами все скінчено. Вибач».
- От же козел! – підсумувала Мона.
- Умгу, – Ванесса була геть небагатослівною.
- А знаєш, я ще зроду нікому не брехала, до сьогоднішнього дня. Мої батьки нізащо б не погодилися пустити мене до психлікарні лиш для того, щоб я навідала скаженого вчителя алхімії, мовляв, це картина не для дітей. Уявляєш, які ми?! Тож міс Девіс наткнулась на звичайнісіньку брехню.
- Оце честь! – холодно додала Ванесса, вдивляючись у стіну туману над тротуаром.
- Еге ж. Заціни, тепер я вмю робити фальсифікати у будь-якій формі.
- Круто! А ти не можеш підробити в нашому журналі оцінки з фізики?
- Хм, надто ризиковано. «Термінаторша» запалить.
- Ти права, в неї пильний позирк на кожного. Вона ж і запроторила Редфорда у божевільню, коли першою застала його «не в собі» у власному кабінеті.
- Ага. А ще цікаво, що ж то за невидима істота Джіджі?..

– То... як там наш алхімік? – обережно розпочала Соната наступного дня, ніяково кидаючи погляди на замислену Вані, щойно та лиш переступила поріг школи.

Дівчина спочатку не відповіла, натомість поглянула на напій однокласниці. Дивний запах питва, яке з першого погляду нагадувало гарячий шоколад, викликав неприємні асоціації. Ванета скривилась:

- Фуу, як ти можеш це пити? Мене нудить від одного запаху.
- Вбиральня близько, а мені за свій напій не соромно. Я додала туди нектар квітки Флорисії, це такі заспокійливі ліки. Останнім часом мене трусить від цього нестерпного світу, – пожалілась Соня.

- О, а мені б не завадило трохи цієї... ну, валер'янки.
- Її можна купити тільки в крамничці міс Флорі, тої, що на розі Кристальської і Фрізенбергської. Знаєш таке місце?
- Бувала там інколи, на прохання Редфорда. А що до нього, то... я наразі нічого точно сказати не можу. У вчителя стався напад, коли ми його навідували...
- І? – нетерпляче перебила однокласниця.
- Він начебто бачив когось, просив пробачення, молив, щоб не губили життя...
- Точно здурів! – випалила Соната, густо почервонівши.
- Ой, не знаю, Соню, не знаю...

Якийсь час сиділи мовчки в коридорі. Соната поволі осушувала чашку зі своїм заспокійливим питвом, тим часом як Ванесса ховала розгублений погляд за сторінками підручника. Навпроти них «приземлилась» група крутеликів. Старшокласник, красень із зовнішністю латиноамериканця, на секунду кинув погляд у її бік. Відвернувся. Опісля посадив собі на коліна сестру-близнючку Моніки Вероніку. «Оце ж бо поворот подій!» – й Вані вкотре згадала слова есемески, надісланої ще позавчора ввечері. Думалось, що він знайшов когось старшого, аж ні, знову чотирнадцятирічна.

- А ти часу даремно не витрачаєш, Заку! – вигукнула вона, відірвавшись від посібника.
- Заздри мовчки, – замість нього відповіла Вероніка.
- Нема чому заздрити, – зверхньо відрізала Ванесса, – бо я тільки вдячна тобі. Добре, що є на світі дурепи, які можуть принести себе в жертву ради того, щоб я позбулась грядущих страждань від ловеласа в масці шляхетного лицаря. Це так благородно!
- Оу, – зацікавлено мовила Соня. – Навіть так?..

Всім стало цікаво, що ж скаже Вероніка? Але нова дівчина Зака мовчала. Ванесса теж заціпеніла, втиснувши руки одна в одну. На ніжну шкіру впало декілька прозорих краплин, що вийшли з берегів двох рік на рум'яному лику. Затаєна до сьогоднішнього дня образа труїла кров, змушуючи стерти зі скла пам'яті намальовані раніше чарівною крейдою мрії. Тепер все змінилося.

- Вані, ти... плачеш?
- Відстань.
- Може, хочеш трохи моєї «валер'янки», тут ще лишилось?
- Не варто. Я... я краще відпрошусь додому, мені негайно потрібно дізнатись, що насправді сталось з Редфордом.
- Та ну, кому він треба? – байдуже відрізала Соната.
- Він теж жива людина, і йому потрібна допомога. Тим більше, він єдиний з вчителів, який жодного разу не назвав нас тупими чи убогими. Завжди заступався за нас, якими б поганими ми не були.
- Ну-ну, хіба що ти придумаєш чудодійні ліки від божевілля.
- А от і придумаю, – гордо запевнила дівчина, одним порухом сплющивши сторінки підручника з алхімії. Поглянула у вікно, згадала перші рядки вірша, написаного вчора:
*Ген вже місяць за коловоротом стоїть,
 кристальське сонце сховалось давно.
 Крізь мур міцний далеких століть
 спіло смертних грішне вино...*

«Мама дуже хвора. Ліків від цієї хвороби немає. Допоможи, Вані, прошу тебе. Зак Керман».
 Вона видалила його номер, і він про це, певно, здогадався, коли вже підписався власним ім'ям в есемесці.

Відписала:

– Гарзд. Але тебе не має бути вдома. Мені гидко тебе бачити.

Смс від нього посипались одна за одною:

«Як скажеш».

«Спасибі тобі».

«Мені шкода».

«Я, певно, зробив помилку. Можже, почнемо все спочатку?»

– Ти верзеш такі дурниці. Ніколи!

«Вибач».

– Що з твоєю мамою?

«Вона весь час марить і благає у Джіджі прощення».

– В Джіджі? А хіба немає від цього ліків? – швиденько набрала Вані, міркуючи, що вже вдруге чує це ім'я.

«Ні. Ми все спробували... і безрезультатно. Допоможи, ти ж знаєш, у мене крім неї нікого немає взагалі».

– О'кей. А хто це – Джіджі?

«Не знаю».

– Ясно. Тоді я вже виходжу.

«Ну, чекаю».

За звичкою Ванесса одягнула коротку спідницю й вільну рожеву блузку із шифону. Вона завжди знала, що образ романтичної дівчинки до вподоби Заку. О, якого чорта вона це зробила? Вони ж уже не разом. Ідіотська звичка! Кликати з собою Моніку не було бажання. Невже Заку не можна було вибрати когось іншого, а не саме сестру найкращої подруги?

Ставши на порозі дорогого особняка, постукала в двері. Одразу ж відчинив Зак. Дівчину дуже вразила його швидкість. Та що говорити, вона завжди ним захоплювалась.

Вані помітила в карих очах хлопця відблиски збентеженості й густу темряву страху. Розпач приховати йому не вдалось. Жадібно обійняв її, не стримався. Що ж... нехай. Може, полегшає.

– Оу, і я рада тебе бачити, Заку.

– Ти ж брешеш, правда?

– Умгу. Ти завжди міг відрізнити мою правду від брехні. Гаразд, – зітхнула вона, відійшовши на крок від нього, – де твоя мама?

– Я тебе проведу.

– Добре, – погодилась Ванесса й понеслася сходами за ним, ледве встигаючи.

Він схопив її за плечі, розпачливо вигукуючи:

– Не бути цьому! Вона не помре, чуєш, Ванет?

О-о-о, невже й сусіди встигли почути його горлання? Вона ніколи не бачила Зака в стані істерії. Схоже, йому й справді дах знесло.

– Та заспокойся вже і вислухай до кінця! – агресивно прошипіла дівчина. – Все ще не так погано, як ти думаєш.

– Ти уяви себе на моєму місці...

– І цей хлопець каже, що тільки дівчата – повні істерички. Я, принаймні, вмію слухати, на відміну від декого.

Врешті він змовк. Здається, обоє були надто грубі один з одним. Вані по-справжньому уявила себе на місці Зака: ооо, це був би повний треш! І все ж Ванесса усвідомила, що він ще досить стійкий в цій ситуації. А вона, либонь, такого б не витримала, тому винувато прошепотіла:

– Вибач.

– І ти мене. Адже... треба бути дуже сміливою, щоб заглянути в лігво такого.., як я, аби допомогти вирішити мої власні проблеми.

– Якби я нічого не намагалася зробити, то, мабуть, прокляла б себе. Бо усвідомлення того, що від тебе залежить чиясь життя, вбивало би зсередини. Тоді мене б гризло сумління, – безупинно видала дівчина. – Повір, Заку, надія ще є. І я певна, моя бабуся зможе цевилікувати. А якщо ще до ранку твоєї матері знову стане погано, то змусь її випити заспокійливе у синій фляжці, що я лишила на туалетному столику. Гаразд?

– Звісно, ти ж у цьому спец.

– Умгу, – тільки й пробурмотіла вона, ледь натягнувши на себе обнадійливу усмішку.

Кинула погляд у вікно. На зоряній вуалі міста гоїдався величезний лазурний місяць... Хлопець визвався провести її. Дівчина згордувала, й самотньо розчинилася в ночі.

Ідучи додому вже близько півночі, вона думала, що допомоги потребує і Ретфорд. Ванесса була певна, що та його хвороба з головою і дивні марення не зпроста. Чи вона просто не знала всієї правди? А, байдуже, головне було не лишитись в стороні і не плюнути на все це. Як-не-як, а глибина її сердечності і співчуття завжди була готова прийти на допомогу навіть тим, хто прагнув або встиг скривдити її вразливу душу.

Вирішила піти коротшою дорогою, хоча рідко користувалася нею. Стара вулиця з закинутими й зруйнованими будівлями лякала, а така прогулянка, тим більше вночі, додавала подвійну порцію страху. Та коли вона помітила яскраві спалахи з вікон руїн колишньої психлікарні, отетеріла. Вже й було кинулась навтьоки, та почула волаючий голос, який видався їй знайомим. Принаймні, вона знала одну дівчина, що могла ревіти таким нестерпно пронизливим репетом. І яка б міцна стіна страху їй не перешкоджала, Вані розвернулась й помчала на крик.

Двері, важкі, металеві, були злегка прочинені. Прослизнувши крізь них, вона побігла на мимолітні зблиски, що лились з правого крила. Штовхнувши з усієї сили ще одну дверну перепону, побачила картину, яка нагадувала кадр з фільму жахів: нерухоме тіло її однокласниці Соні Ефрон лежало на зображенні піктограми, оточеної згаслими свічками. Вибухи променів проходили крізь шпарини дверей наступної кімнати. Враз вони зникли, і Ванесса прожогом кинулась рятувати Сонату:

– Соню, прокинься! Соню!

– Ммммммм, – ледь чутно зреагувала дівчина, не розплющуючи очей. Темне чорно-синє волосся розкинулось по землі чудернацьким ореолом, – Кинь...

– Що кинути, Соню?

– Кинь... камінь, – відповіла насилу вона, простягаючи чималий шмат чорного агату, – кинь його у двері. Негайно!

Ванесса розгубилась. Вона не хотіла брати участі в чорній магії, якою з народження володіла Соня. Та сила передалась їй від матері Астреї, відьму було страчено на жагучому вогнищі через підступне безчинство – навіювання ілюзій. І, пригадавши це, Ванесса, наперекір проханню, кинула каменюку у вікно. Шибка розлетілась на безліч колючих уламків, а світло з дірявих дверей завібривало ще сильніше.

Скінчилась «вистава» тільки тоді, коли блакитний місяць сховався за кришталним воріттям – в'їздом до Храму богині Ночі. Тиша заповнила все єство своєю присутністю. І тільки коли Вані прийшла в себе, безгомінь заповнилась її важким диханням. Тут же й отямилась Соня:

– Ванет...

– Соню, я не зробила цього. Вибач мені.

Погляд Сонати з втомленого перейшов на збентежений. Дівчина підвелась і, схопивши подругу за плечі, прогрімліла:

– Ти взагалі думаєш, що кажеш?! Як це ти не зробила? Ти хоч розумієш, що ти накоїла?!

– Та заспокойся, Соню! Поясни мені, як ти до цього дійшла?..

– Замовкни! – погрозливо прошипіла Соната, яку Вані вперше бачила такою агресивною. – Ти все зіпсувала! Ми вже точно приречені...

– Ми?

– Я, Ретфорд, мати Зака, міс Флорі... Нам кінець через те рудопатле привиддя, яке живе у цій закинутій конторі для божевільних. Ти завадила мені, а я б могла відправити все це в пекло і ми б жили нормальним життям, якби не ти. Тому я б хотіла, щоб твоя вельмишановна цікавість і милосердя забила на це: тобі не варто було вмішуватись в справу.

– Соню...

– Помовч, краще слухай: коли ми всі помремо від цього голосу, то... першою, до кого ми прийдемо в мареннях, будеш ти. Побачиш, як потім жалкуватимеш про це. Закінчивши промову, Соната зібрала речі й попрямувала до виходу, Ванесса чимдуж за нею. Насилу встигла наздогнати її вже на дорозі, коли від закинутого дому було добряче намотано шляху. Ні хвилинки не було, щоб перевести подих.

– Соню, поясни...

– Та відчепись уже! Невже не бачиш, яка я зла?

– Але якщо ти поговориш зі мною, то, можливо, ми зможемо владнати цю проблему разом.

– Ти вже все зіпсувала. Нова дата зі сходом блакитного місяця над коловоротом Храму Ночі настане не менше, як через сотню років. Джіджі не буде стільки чекати.

– Стоп! Ти сказала Джіджі? Це, бува, не те ім'я, яке промовляла в своїх мареннях міс Керман? А ще Редфорд.

– Так. Просто... Джіджі – це подруга дитинства моєї та Закової матерів, Редфорда також, ну й міс Флорі. Вони вирішили поглузувати з нав'язливої дівчинки. Одного разу діти грались в хованки в тій будівлі. І коли прийшла черга Джіджі шукати всіх, вони попросили її зайти в кімнату, де цієї ночі вібрало світло. Спитаєш, що було далі? Так от тобі проста відповідь: вони зачинили її там і вже не випустили. Там Джіджі й померла. З її нових «друзів» ніхто не посмів зізнатись, куди саме поділось дівча.

– І? – нетерпляче перервала Ванесса, чекаючи продовження.

– І, ти, певно, знаєш, – таємниче почала Соната, – що не всі мертві діти стають ангелами?

– Бо вони щось у своєму віці встигли нагрішити?

– А от і ні: їм просто потрібно трохи почекати, допоки не буде покарано їхніх кривдників. А оскільки моя мати вже давно мертва, я мушу понести за неї це покарання. Тепер ти розумієш?

Ванесса ошелешено мовчала.

– Що ж, мовчання – знак згоди. Тоді... доброї тобі ночі, наша принцесо милосердя, Ванессо Анджеліно Борегард. Запевнюю, у нас ще буде багато «приємних» зустрічей...

Завмерла навпроти тих дверей. Уламки віконного скла подекуди були розсипані на підлозі, а дим свічок давно розвіявся на течії вітру. Болючий до сліз, крижаний страх пронизав кожную частину тіла. І в цей момент з'явилась вона... Руденька дівчинка у білосніжній сукенці, років восьми, на обличчі якої розсипались намистинки ластовиння, мило усміхалась Ванеті. Своїми тендітними ніжками вона вийшла з тієї кімнати і наблизилась до гості. Ванесса присіла, щоб бути на рівні з низенькою дівчинкою. Джіджі підійшла ближче і прошепотіла надірваним голоском:

– Виведи мене звідси. Я хочу нагору.

Ванесса ствердно кивнула. Підвелась і взяла її ніжну ручку. Раптом спитала:

– А не пізно?

– Ні, – відповіла Джіджі, усміхаючись. – Нічна господиня неба завжди приймає янголів до себе, незалежно від часу. Потрібен був тільки хтось такий, як ти, щоб провів мене до райських воріть. Вона вже давно мене там чекає.

Вийшли на подвір'я. З неба додолу впала маленька цятка, схожа на зірку. Мікроскопічна іскра розкидала свої сяючі промені, створюючи вхід у вічність.

Тоді Джіджі відпустила руку Вані, жвавим спіхом побігла у простір відчинених брам. А наостанок кинула вдячний погляд у бік своєї рятівниці: усмішка дівчинки стала великим дарунком для Ванети. Ангел знайшов новий дім, і для цього не потрібно були чийось жертв, принаймні, з погляду малої це було видно.

Коли ворота зачинились, Вані замилювалась красою блакитного світила. Воно сяло... Місяць, що ховався за райським коловоротом.

Мой герой

Когда-то давно, когда мой герой был очень маленький и не умел читать, книги ему читал его дедушка. Книга поведала о королях и магах, рыцарях и злодеях.

Когда мой герой вырос и научился читать, то захотел найти эту книгу и прочитать самостоятельно. Он с трепетом зашёл в комнату, где дедушка собирал и бережно хранил самые разные книги и к своей большой радости сразу увидел ее. С замиранием сердца он открыл первую страницу книги и стал с насаждениями ее читать, но увы, в книге, как оказалось, недоставало очень много страниц. Тогда мой герой понял, что дедушка просто сочинял события на недостающих страницах – и продолжал мне ее читать.

Как только мой герой закрыл глаза и стал сочинять свою историю, мир вокруг него вдруг сразу изменился. Он оказался в тронном зале огромного замка, где в это время находился король, его маг, ученик мага и верный слуга короля. Не успел мой герой прийти в себя, как стал свидетелем невероятных событий. Маг произнес какие-то слова и король исчез, а сам маг бросился к книге, которая лежала на троне, где еще недавно сидел король и читал ее, вырвал из неё несколько страниц - и исчез. Верный слуга бросился было за ним, но тотчас исчез в каком-то светящимся облаке. В тронном зале оставались двое: мой герой и ученик мага.

– Кто ты, Рыцарь в необычных доспехах? – спросил ученик мага.

– Я, – замешкался мой герой, – назвал меня Рыцарем в необычных доспехах. Мне нравится! (джинсы, футболка и бейсболка и вправду выглядели на фоне тронного зала довольно необычно).

– Я – ученик Мага, – представился незнакомец.

– И какой же магией он владеет, – спросил мой герой.

– Магией Слова, – сказал ученик мага.

И тут мой герой будто прозрел водночасье, так вот кем был его дедушка – Магом Слова. Ведь как здорово он сочинял истории с недостающих страниц в книге.

– Я знаю, где искать вашего Мага и слугу, но и впрочем даже самого короля.

– И где же? – с удивлением спросил ученик Мага.

– В прошлом, нет в будущем, ну в общем в настоящем, – растерялся герой. У моего дедушки в библиотеке.

– Он тоже Маг? – с уважением спросил слуга короля.

– Получается, да, – со смущением ответил он.

Тогда ученик Мага дунул на нас каким-то порошком, нас окутало голубым сиянием и мы оказались в замки настоящего рыцаря.

– Извините, смущенно сказал ученик Мага, я только учусь, не всегда получается.

– Да, это не дедушкина библиотека, – подметил герой.

Рыцарь в Настоящих доспехах посмотрел на всех, но ничего не успел сказать, потому что всех мгновенно окутало голубое сияние – и все вместе наконец-то оказались в дедушкиной библиотеке. Конечно же и Рыцарь в настоящих доспехах, слуга короля в камзоле и ученик Мага в мантии, согласитесь, выглядели довольно необычно на её фоне.

– А какие страницы унес с собой Маг? – спросил мой герой ученика Мага.

– О! – воскликнул он. – О нелетающем драконе, о гигантской черепахе, держащей на своем панцире Землю, и о говорящей рыбе. Это страницы – порталы, с помощью которых можно было бы попасть в будущее.

И тут мой герой приосанился. Теперь настала его очередь удивлять!

Я – ученик Мага из прошлого. Я - ваше будущее, а наше настоящее.

Изловчившись, он включил монитор компьютера. Монитор засиял голубым свечением.

– Ты тоже владеешь волшебным порошком? – удивился ученик Мага.

– О, да! – скромно ответил мой герой.

Поисковая система быстро отыскала необходимую ему информацию о драконах с острова Комодо и гигантских ящерах, изображённых на индонезийских монетах, то есть о слоновой черепахе Джордже с Голопагосских островов. Он был последний черепахой из этого вида. Хорошо, что наша матушка Земля держалась не на его панцире, ведь это теперь навсегда исчезнувший вид, и о дельфинах, которые издают 14000 звуковых сигналов, а это почти равно словарному запасу человека.

– О Рыцарь книжного мира! – обратился ко мне Рыцарь в настоящих доспехах - ты настоящий герой! Благодаря тебе мы восстановили исчезнувшие страницы Книги Времен (так вот какую книгу читал мне мой дедушка). Теперь мы спасены! А злой Маг, предавший нас, будет наказан и он обнажила свою шпагу.

– Он был стар, видите сила его порошка иссякла. Он потерялся во времени. Так ему и надо! – пылко воскликнул ученик Мага.

– Да, ты по достоинству заменишь его в своём времени, а я уж постараюсь беречь каждую страницу в дедушкиной библиотеке вашего будущего, а нашего настоящего. Прощайте!!! Ведь время не ждет! – заверил ученика Мага мой герой.

Мои гости растаяли в голубом сиянии, мой герой выключил монитор компьютера и удобно устроился в широком кресле дедушкиной библиотеке, листая Книгу Времен.

Вот такой он – мой герой, и я очень хочу быть похожим на него. Я обязательно прочту и сохраню каждую страничку Вечной Книги времен, которая таит в себе еще столько неизведанного.

Поліна Тендітна, 14 років
м. Лиман Донецької області

На перехресті століть (уривок з повісті)

А уроки так ніхто і не відміняв, панове!

За календарним часом – 4893 рік, але шкільні уроки ніхто так до цього часу і не скасував. Щоправда замість групових занять – індивідуальні, але від цього школа не перестає бути школою.

Перший урок у мене – природокопіювання (малювання). Його проводить сама панянка Осінь. З дому береш пензлик як перепустку і вона запускає тебе до свого сектору. Фарби брати не потрібно. На її палітрі є всі неймовірні відтінки. Потрібно лише зуміти їх поєднати відповідно до сезону та індивідуальних особливостей рослин. Сьогодні я малюватиму ліс у жовтні. Це раніше, ще навіть у XXI столітті ці процеси відбувалися самі собою. На зміну весні, наприклад, приходило літо зі своїми кольорами і так далі. А от у наш час все це ми маємо робити вручну. І здебільшого учні на уроках малювання, тобто природокопіювання.

Тому беру до рук пензлик та палітру і гайда до роботи без зайвих зауважень. Бо ситуація з малювання у мене критична. Цілих двісті сімдесят чотири відсотки не дотягую до звітної атестації. Тому не до розмов!

До яскраво-бурштинового листя беріз із абрикосовими та морквяними вкрапленнями я подекуди додаю темно-зелені та темно-бірюзові відтінки. Незайманість кори красуні підкреслить, на мій погляд, фон квітковий білий, медвяної роси, слонові кістки, лляний, кремовий та білого привида. Лимонне, лаймове та гірчичне листя диких груш поєдную з карміновим, рубіновим та цинобровим кольорами. А самі груші пізніх сортів

красуватимуться у мене в сукнях з кукурудзяним, оливковим, чесучевим, вердепешевим або спаржевим відливом.

Руда позолота крони дубів пасуватиме до їхніх стовбурів кольору засмаги. Вона так личить жовто-коричневим жолудям у камелопардових шапочках. І становить конкуренцію червоним букам з винним, джемовим, гранатовим листям. Але ні, зроблю так, щоб кожен ярус мав свій відтінок червоного: алізариний, альмандиний, акажу, андрианопольський, бакановий.

І навіть монотонну зелень ялинок роблю яскравішою. Молоді деревця прикрашаю нефритовими та малахітовими голочками, подекуди жасминово-зеленими, а поважні сосни роблю зеленувато-блакитними. Їхні віти прикрашаю намистом із шишок кольору сангрія або умбрія.

Клен одягаю у костюм кольору шартрез із шамубовими гудзиками та фернамбукове кепі. Гарбузові, помаранчево-рожеві, червоно-рожеві, жовто-оранжеві, апельсинові фарби теж йому пасують.

А моднику барбарисові запропонувала сорочки кольорів шарлах, стразового, савоярського, пунцового, прюнелевого, накаратового, мадженти, массаки, кошенилового і навіть синьо-червоного.

Не відстає від нього і ясен. Осінній гардероб його я склала з поєднання жабо дровкових та вошаних тонів й низу тону джало санті. На його стовбури я накинула шалики з дівчачого дикого винограду. За короткий проміжок часу він швидко змінює своє забарвлення, тому ясен завжди буде у тренді модної кольористики. Сьогодні ще зранку шалик був жовто-зеленим, а вже через якихось два дні буятиме бургундом.

Відтінки відразу жовтого та червоного кольорів поєдную для шалів тремтячим осикам. На палітрі до цього часу у мене утворилося чимало дивних поєднань: паленого оранжевого і золотаво-березового, вохри і кардиналу, малинового і смородинового, сольферіно і бісмарк-фуриозо, томатного та бурштинового, тому вибір кольору для мене очевидний.

Щоб передати терпкість ягід терну змішаю індиго, сапфіровий, ультрамариний, кобальтовий, джинсовий, крутіковий, лазурово-синій і з сизуватим відтінком колумбиновий. Прюнелеві ягоди бузини, а зовсім стиглі й з відтінком воронячого ока не зіпсують мої зусилля, а лише додадуть акценту яскравим кольорам навкруги. А її листя приземного чи офітового тону приховують підпільну модницю.

Для стиглих ягід шипшини підійде коктейль із гуляфного, крапlachного, кумачевого, бордо і червоного.

На листя глоду я залишила поєднання світло-коричневого і жовтого з рижуватим, шоколадно-коричневого з жовтизною, шамуа з палевим чи пшеничним. А видовжені плоди виблискуватимуть проти сонця алізаринно-червоними, ясно-вишневими, темно бордовими, чисто червоними і навіть кавуновими ліхтариками.

Закінчення фарби сигналізує про завершення уроку. Мию руки і прямую до відділу історії. Вже давно заняття з цієї науки у нас поєднуються з заняттями праці та фізичної культури, а також мови. А як же ж інакше? Віртуальна подорож астрального тіла до заданого історичного періоду передбачає втілення та перетворення у мешканців певної епохи. Потрапляєш собі так то до гурту первісних людей, то стаєш учасником хрестового походу, то підтримуєш команду президента на виборах далекого 2019 року. От і доводиться і працювати, і долати відстані, і чимдуж втікати від мамонтів. А щоб порозумітися потрібно знати мови від мови жестів до говірок сучасних міжгалактичних представників. А були ж часи, коли діти в школах вивчали лише дві, максимум три мови. Не те, що у наше століття! Можна сказати, що просто клеїли дурня.

Інколи такі заняття носять ще й додаткові завдання, які носять як вимірювальний характер, так і пов'язані з сферою відчуттів та почуттів. Це, наприклад, постежити за температурним режимом взимку у будівлях 1390 року, скуштувати якусь страву на столі у Еріка Рудого чи перейняти манеру плетіння оренбургських хусток. Шкода тільки, що не можна нічого взяти з собою на згадку про такі моменти. Все фіксується лише на процесори пам'яті, які після повернення ретельно перевіряють наші координатори. Все, що для нас несуттєве забирається

до бази даних, а залишається лише те, що відповідає нашому вікові та подальшим професійним орієнтирам. З пам'яті, наприклад, стирають емоції, почуття, персональні дані про людей, з якими ми спілкуємося і тому подібне.

Сьогодні мій координатор налаштував мене на мандрівку в часи існування Київської Русі. Я маю зібрати інформацію про повсякдення життя селян цього часу. То ж працювати там, я думаю, доведеться чималенько!

Спочатку прямую до гардеробної. Потрібно правильно обрати одяг. За це, по-перше, також ставлять додаткові проценти, а по-друге, не хотілося б привертати зайвої уваги мешканців X століття шортами та кросівками. І то добре, що у подорожі нас відсилають, здебільшого, у теплі пори року, а так довелось б ще вишукувати для себе і зимове вбрання. Довга полотняна сорочка, підперезана поясом, на ногах онучі й не дуже зручні постоли з кори липи. А коса! Ой лишенько! Швидше до відсіку нарощування. П'ять – сім хвилин і у мене чудова довга темно-руса коса, яку я перекинула на спину. Але здається я пробула тут хвилини півтори зайвих і коса «виросла» занадто довгою. Тому важка зачіска незвично тягла голову донизу, але коли я йшла, то складалося враження ніби я, навпаки, деру носа.

Потім заходжу до спеціальної камери, закриваю міцно дверцята, щоб була не випасти десь в іншому часі, а тоді спробуй зорієнтуватися де ти є, і налаштовую своє астральне тіло на Київську Русь.

Через п'ятнадцять хвилин я вже опиняюся у напівземлянці у лісостеповій зоні у родині Дубині та Бажени. Дві хвилини адаптації до напівтемряви та чадного гасу в помешканні і я майже нічим не відрізняюся від доньок у цій сім'ї. Гая, Домна, Заслава, Линда та Боголюба – погодки і з самого ранку допомагають матері по господарству.

Я взялася допомагати Заславі, яка пекла квасний хліб, учинений на хмелю. Коли вона заклала його до натопленої печі, мені довелось мити діжу, в якій підходило тісто. Ані посудомийної машини, ані миючих засобів, ані зручної губки для миття. Моїми помічниками була лише гаряча вода та уламок глиняного горщика, що слугував за йоршик.

Потім ми мали зварити пшоняну кашу та приготувати парену ріпу. Набір страв, звичайно, екзотичний, бо у наш час таку їжу вже ніхто не вживає. Але для цієї родини нічого незвичного. А мені хоча скуштувати й цікаво, але хвилююся за свій шлунок, як він відреагує на такі «делікатеси». Додаткового завдання щодо дегустації блюд у мене немає, тому я можу чинити за власним розсудом.

Боголюба заходилася латати сорочки. Спочатку батькову, а потім молодших братів. Вона так вправно працювала з голкою, що я на неї задивилася й мало не пошкодила собі пальця черепком. Тільки не це! Адже якщо твоє астральне тіло дістає ушкодження, то ти маєш залишитися у даному часі до того моменту, коли твій організм чи шкіряний покрив повністю не відновиться. А це зайва доба. Бо наші астральні тіла вміють регенеруватися. І навіть необережно втрачена кінцівка здатна за цей час заново відрости. Отак! Але хоча ми і мали такі властивості, залишатися певний час в інших часових зрізах мало кому хотілося. Та і наші координатори ретельно сліdkували за нашими подорожами і могли штучно повернути нас назад.

Знадвору почулися голоси, але розгледіти хто там говорить через маленькі вікна, зтягнуті коров'ячими бульбашками було неможливо. Крім того, до очей наполегливо намагався безцеремонно вдертися дим від печі. Ну й пощастило ж з періодом! Але потрібно мовчки терпіти і запам'ятовувати якомога більше інформації для відсотків. Шкода, що ми не можемо нічого підказувати та стимулювати винаходи. У нашу епоху діє правило – на все свій час.

Але такі подорожі мають і свої переваги. Адже завдяки нам, бо на подорож здатні лише астральні тіла дітей від 10 до 14 років, зроблено безліч відкриттів та розкрито чимало таємниць минулого. Ви й досі не знаєте, хто написав «Слово о полку Ігоревім?» чи й досі шукаєте гетьманські скарби? Для нас це вже давно не є таємницею. Виявляється... Ой, вибачте, для всього свій час!

Але тут я побачила блакитні очі Абсея. Це найстарший син господарів. Як я зрозуміла з розмови між ним і батьком, він значно раніше повернувся з польових робіт тому, що у нього

зіпсувався якийсь інструмент. Здається так. Адже з давньоруської мови у мене не найкращі знання. Можливо тому мені й визначили цей період для подорожі, щоб підтягнути предмет. Координаторів не обдуриш.

Коли Абсей закінчив розмову з батьком, то поглянув у мій бік. І на мить наші погляди зустрілися. Не знаю як би поводило себе моє звичне тіло, проте астральне, здається закохалося! Та Абсей помітив мене теж. Він упевнено підійшов про мене і швидко заговорив. Я ледве встигала схопити суть його думки. Знайомі й незнайомі слова швидко проносилися у моїй свідомості, створюючи щось на зразок пшоняної каші, яка готувалася на вечерю: «путою», «напознай», «худу», «мужи», «бдить», «сечі», «содоздерел»... Ага, так це він переповідає мені те, про що тільки но говорив із батьком, здогадалася я. Але потім зрозуміти ставало дедалі складніше: «жадость», «поблюсті», «любу», «веселія», «лада»... Лада? То він пропонує мені стати його дружиною? Нічого собі! Яка дружина? Я маю лише неповних тринадцять літ. Але... Так, я пригадала, що у часи Київської Русі дівчат віддавали заміж вже з дванадцяти років.

– А це вже нахабство, – хотіла крикнути я, – але наші погляди знову зустрілися. І мені захотілося залишитися тут. Причому назавжди. І я підійшла до недомитого посуду й пробіла собі пальця череп'яним уламком. Болі я не відчувала, тому й швидко зважилася на такий крок. Адже астральне тіло оволоділо здатністю не відчувати негативні емоції та відповідати на подразники. Але Абсей не знав про це і швидко вибіг із хати. Я подумала, що він дуже вразливий і злякався вигляду крові. Проте він повернувся через декілька хвилин із якоюсь рослиною. Він обережно доторкнувся до моєї руки й приклав зелений листочок до рани. Як зворушливо. Але ж, милий Абсей не зрозумів би, що ми навчилися лікуватися без допомоги будь-яких лікарських засобів. Кожен вміє «полагодити» свій організм самостійно. Але виявляється це так приємно, коли хтось про тебе піклується.

Цілу ніч я не могла заснути. І не тому, що було незручно, а тому, що усміхнені блакитні очі ласкаво дивилися на мене крізь тисячоліття. Та відпочити було потрібно і тому я ввімкнула примусову функцію відпочинку.

Прокинулася я, чи тобто тіло відновило свої фізичні дії за запланованим мною графіком, але розплющувати очі я не поспішала. До цього помешкання я вже адаптувалася давно і нічого непоміченого для мене там не залишилося. Але якийсь невідомий до цього часу приємний запах не давав спокою. Що це? Я зважилася розкрити очі. Біля мене лежав цілий оберемок водяних білосніжних лілій. Нерозумне витрачання природних ресурсів, але ж приємно-о-о-о-о як!

У наш час вже ніхто не дарує квітів, ми просто милуємося ними у живій природі. Я підвелася, збрала квіти й притулила їх до обличчя. Коли я знову підвела голову, то побачила перед собою Абсея. Він стояв проти мене і посміхався. Я зрозуміла, що це він подарував мені лілії. А далі він легко підійшов до мене поцілував у щічку й одну лілію заклав мені у косу поблизу вуха.

А потім поспішив разом із батьком на поле. Сніданок їм мала принести молодша донька. День пролетів досить швидко. За домашніми клопотами ніколи було сумувати. Я напружено працювала, намагаючись відігнати від себе думки про хлопця. Адже нам не можна цього робити. Не можна! Почало темніти і житло почали освітлювати тонкими трісками сухого дерева. Повернувся з поля і Абсей. Ми переглянулися одне з одним і обмінялися посмішками. Його погляд зупинився вже на прив'ялій лілії, яку я так і не наважилася зняти. Відпочивати ще було зарано і тому кожен член родини був зайнятий своїми справами. Лише Абсей не міг всидіти на місці. Він ніби передчував, що нам доведеться розлучитися і тому майже кожну хвилину був поряд, хоча батьки й гримали на нього через це. І хоча закохані можуть долати перешкоди та пересувати гори, здолати майже три тисячі років ще не вдавалося нікому! Я вибрала хвилинку, ще раз поглянула на хлопця і тихенько вислизнула за двері у нічні сутінки. Час повертатися. Про моє зникнення, як і моє перебування ніхто нічого не згадає. Адже я після повернення повинна буду назвати імена тих, з ким контактувала. І в їхній пам'яті не залишиться навіть згадки про мій візит. Завжди ми робимо

саме так. І я тисячу разів так чинила. Але чомусь не зараз. Налаштовуюсь на зворотню подорож і я вже знову в камері. Відчиняються дверцята і я у 4893 році.

На сьогодні мої заняття скінчилися і я звичним маршрутом в автольоті повертаюся до того місця, де зможу відпочити та підготуватися до завтрашніх занять та звіту. Та чи зможу я сьогодні розслабитися? Мене постійно хвилювало лише одне питання: як довго я зможу приховувати свою брехню про навмисне пошкодження свого астрального тіла, про свою закоханість і про своє бажання будь за що повернутися туди ще раз. Адже я порушувала правило: один візит до певного часу. Я могла потрапити ще до цієї доби, але б це вже був інший рік й інша родина. А я цього не хотіла. Блакитні очі не давали мені спокою.

Та попереду у мене була ціла ніч і я мала знайти якийсь вихід. Не може бути, щоб це питання залишилося без розв'язку. Я б звичайно могла стерти всі свої емоції і зараз би почувалася вільно і невимушено, але не могла, не могла! Нічого я не сказала і про Абсея. Він чекає на моє повернення і я обов'язково, будь за що, зустрінуся з ним. А тому я напружено почала продумувати план дій. Має ж бути вихід?

**Василенко Максим, 14 років,
м. Скадовськ Херсонської області**

Останній Мольфар

(розділи з повісті)

Сюжет

Чи прокидалися ви колись у незнайомому місці й усе, що рухало вас уперед, – страх? Чи кидалися ви в бій проти монстрів, ризикуючи життям заради дівчини, яку вперше бачили? Якщо ні, то точно вам цього не побажаю. Адже опинитися в розпалі запеклої боротьби двох народів, розв'язати яку здатен тільки ти, – не найліпший спосіб проводити час. Але ж не кинути напризволяще долі тих, для кого ти – єдина надія! Тримай удар гоблінів, бо істинні Рокани без бою не здаються!

Вступ

Ніч. Ліс. Місячне сяйво заливало рідкі галявини, що траплялися на його шляху. Дереву зсунули над стежиною свої гілки, через що вона здавалася ще більш моторошною. Десь над ним пугукнув птах, сполоханий хрускотом сухої гілки, але він не звернув на це уваги, бо поспішав. І біг так, як ще ніколи в житті. Уже давно втратив надію, ще тоді, як ледве встиг вилізти з байраку, що крився в темряві. Час ішов на секунди. Він розумів, що шансів мало, щоб плекати марну надію, адже ворог, із яким боровся, був непереможним. Його ім'я – Страх.

Для багатьох це те, чого ми боїмося, але то лише поверхня небезпеки. Справжній Страх володіє кожним. Він криється в найвіддаленіших куточках нашої свідомості, руйнуючи її, коли ми на Нього не очікуємо, і, якщо з Ним не боротися, Він прокинеться та цілковито й неподільно оволодіє тобою. І він це відчув на собі...

Ноги вже ставали ватяними від довгого бігу, а ті, хто полював на нього, були вже занадто близько. Відчував їх присутність усім своїм єством.

Вибігши на кам'яний виступ, ледве встиг схопити гілку одинокого дерева, аби не полетіти в провалля. Там, під ним, під пеленою темряви текла бурхлива річка, але навряд чи вона пом'якшить падіння з такої висоти. Проте вибору не було. За деревами вже проблискували вогні смолоскипів. Вони йшли за ним. Він уже бачив першого хорта, що вибіг із-за дерев. У голові з шаленою швидкістю проносилися думки, але часу на перестрахи й сумніви не було. Розвернувшись, удихнув чисте нічне повітря й, довірившись долі, зробив крок у безодню...

Розповідь автора

Коли біль у голові помалу вщух, перше, що він зрозумів: його тут не повинно бути. Друга обставина ще менш не зрозуміла: опинився посеред лісу, на квітучій галявині, у затінку дерев. Дивною вона була, адже останнє, що він пам'ятав, порожнеча. Насилу підвівшись, пішов углиб лісу. Усі його чуття підказували: він має рухатися вперед. Неважливо куди, аби тільки не залишатися тут.

Раптом серед буйства звуків почувся грізний рик, за ним – стогін, що змусив його здригнутися. Здавалося, він був настільки близько, що фізично відчувалася вібрація повітря. Підійшов до кущів і повільно відсунув гілку. На галявині, що грілася під променями сонця, стояли три невисокі істоти. Обличчя здавалися знайомими, але спроба пригадати їхні образи викликала головний біль, ніби спогади навмисно не хотіли з'являтися.

Істоти мали огидну зовнішність. Загострені вуха, що, як антени, стирчали в різні боки, з одягу на них була лише пов'язка на стегнах. На зріст вони здавалися надто малі, щоб нести значну загрозу, тому наш герой вийшов зі своєї схованки.

Очіма героя

Мабуть, недарма кажуть: «Ніколи не недооцінюй свого ворога». У даній ситуації саме це стало моєю фатальною помилкою. Я був упевнений, що зможу покласти трьох (і це без перебільшення). Не засуджуйте цей вчинок, адже і справді так вважав, доки вони не обернулися. Почнемо хоча б із того, що спереду вони виглядали набагато страшніше, ніж зі спини. Якщо вона була голою й блідою, то черево й груди вкриті густою чорною шерстю. Зі щік у них виходили два гострі, як у слона, бивні. І завершували образ дрібною нечисті гострі, як бритва, кинджали, що висіли на їхніх поясах. Остання моя думка, що промайнула в голові щодо оманливої зовнішності: «Мені – кінець!»

Один, найвищий із них, підійшов до мене настільки близько, що я бачив кожную смужку на його лисій голові, адже він був мені від сили по плечі. Та не встиг я роззявити рота, як відчув гостре лезо ножа біля свого горла. Потворна істота, якій, здавалося, важко було говорити слова, хриплим голосом промовила:

– Даю тобі одну спробу, щоб пояснити, що ти тут робиш?

Я не стримався й дорікнув йому:

– Якщо тобі складно зі мною розмовляти, то давай перейдемо на мову жестів, щоб не перевтомлюватися.

Спочатку гоблін-карлик вдячно закивав, але коли зрозумів, що я з нього кепкую, обурено щось сказав своїм підлеглим на незрозумілій мені мові, яка, власне складалася із самих риків і шиплячих свистів. Після чого рубонув моє плече кинджалом. По сорочці заструменіла кров.

Сутичка з ворогами

З моєї розповіді ви вже зрозуміли, яка небезпечна ситуація склалася. За будь-якої іншої обставини я б уже давно, як і більшість із тих, хто опинився б на моєму місці, утік. Але тут я звернув увагу на край галявини, де росла молода, але доволі висока сосна. Згодом під її нижніми гілками помітив зв'язаного гоблінського полоненого. Це була молода дівчина. Але важко щось було про неї сказати, бо вона була одягнена в саме лахміття. Дівчина вдавала, що непритомна, але пильне око могло побачити, як у її руці раз у раз блимав кинджал, яким вона намагалася розрізати мотузки.

Про мої проблеми нагадав нестерпний біль у пораненому плечі. І з цим треба було щось робити. І я нічого іншого не вигадав, крім того, що межувало між дурістю та героїзмом: схопив палицю та став проти трьох озброєних гострими іклами й кинджалами ворогів.

– Ну, що, нечиста сило?! Готові вмитися святою водою? – промовив я. Здалося, після згадки про святу воду, один із них мало не впав, перечепившись через корінь, що стирчав із землі.

Їхній ватажок щось прошипів своїм підлеглим, а ті у свою чергу повільно почали мене оточувати. Першим удару завдав приземкуватий гоблін із пов'язкою на оці. Він напав на мене ззаду. Я відсахнувся вбік - і ніж пройшов повз мене. Але тут другий, найближчий до мене, штрикнув кинджалом, що пройшов за міліметр від мого ребра й розрізав сорочку. Я не став чекати, доки він розвернеться, а у відповідь ударив його по спині. Колючки з палиці прокололи його шкіру, і звідти полилася смарагдова гоблінська кров. Удар у голову був для нього фатальним, і він розсипався на сріблястий порошок. Це мене здивувало, адже гобліни здавалися міцними та небезпечними воїнами. Це ще більше додало мені насаги з ними поквитатися.

Тепер їх залишилося двос. Вони діяли більш злагоджено, ніж перший. Я ледве встигав ухилитися й відбиватися від їхніх нападів. Дарунком долі для мене був момент, коли один із них зопалу кинув у мене своїм кинджалом, загнавши його повністю в сосну (мало не вбивши їхнього в'язня), але, як я згодом дізнався, саме це мене й урятувало. І коли він накинувся на мене голіруч, то вп'явся в гострий кінець мого ж дрючка, після чого від нього залишився лише сріблястий порошок.

І ось я залишився сам на сам з ватажком гоблінів. Його стан був уже не такий бойовий. У гобліна з-під правого ребра струменіла кров, через що він ледве тримався на ногах. У мене справи були гіршими. Плече й досі нестерпно боліло, тіло вкрилося синцями й саднами, ліве нижнє ребро, ймовірно, було зламане, бо від каменя, кинутого гобліном, я не встиг ухилитися.

Через утому я відбивав удари повільніше, робити це ставало дедалі складніше. Після кількох хвилин боротьби я припустився фатальної помилки: став до ворога спиною. Гоблін свого шансу не втратив: він із розмахом ударив мене рукояткою свого кинджала – я впав. Моя палиця була поряд на землі, але я вже не мав сил до неї дотягнутися. Бачив лихе полум'я в очах гобліна, коли той заносив наді мною зброю. Повірте, я за життя бачив багато жадливих речей, не раз мені загрожувала серйозна небезпека, але ця хвилинка в моїй пам'яті закарбувалася назавжди.

Заплющивши очі, з острахом чекав, що зараз станеться невідворотнє. Цікаво, якщо помру, то чи врахується те, що я нічого не пам'ятав? А яка ж та смерть? І тут відчув, як щось металеве й гостре впало на мій живіт. Розплющивши очі, зрозумів, що тримаю в руці срібну стрілу, а наді мною схиляється вже інше обличчя – дівоче. Зрозумів одне: моя доля залежить від цієї незнайомки, яка щойно врятувала мені життя. Можна сказати, що саме через неї, гоблінського в'язня, я в синцях і ранах зараз безпомічно розпластався на землі... Але думку продовжити вже не зміг, бо сили полишили мене.

Врятований незнайомкою

Морок, що панував у свідомості, затьмарював мозок. У пам'яті спогади то виринали, то зникали. Я намагався змусити хоча б один із них затриматися, спинитися хоч на мить. Але коли це ніби вдавалося, вони знову й знову вислизали й зникали.

Не знаю, скільки відтоді минуло часу, коли свідомість почала роз'яснюватися, вир спогадів стихився й знову пішов у нікуди...

Розплющивши очі, я зрозумів, що гадки не маю про те, де опинився. Це місце навряд чи було лісовою галявиною. Замість сирої землі – під мною дерев'яне ліжко, не дуже зручне, та все одно краще, ніж нічого. Згадавши минулі події, рука сама сунулася до рани на передпліччі, але її чомусь там не було. З'ясувавши це, тільки тоді я звернув увагу на своє тіло. Синці безслідно зникли. Тільки від дуже глибоких ран залишилися легкі подряпини. Приміщення, у якому опинився, загалом скидалося на лазарет. Його заливало тьмяне денне світло. Тут стояли ліжка, біля кожного з них – столик з ліками та медичними інструментами. Зараз, крім мене, тут нікого не було.

За дверима почулися чийсь кроки, спершу тихі, але з наближенням ставали все гучнішими. Подумавши, я зробив висновок: зайва обережність не завадить. Хоча той, хто врятував мене й вилікував, зберіг моє життя, але не знаю: навіщо я йому. Тому почав шукати на столику хоча б щось, чим можна себе захистити в разі небезпеки. Перше, що потрапило під руку, був маленький ніж, схожий на скальпель. Не зброя, але якщо знати, куди вдарити, то можна виграти деякий час.

Став біля дверей. Якби вони відчинилися, то мене не одразу б помітили. Я зачався й уважно прислухався. Коли кроки стихли, і вже можна було виходити зі схованки, чуття підказало мені: «Не поспішай!». Тільки-но я про це подумав, як двері впустили до кімнати когось, чия постать маскувалася під плащем із широким каптуром.

Інстинкт самозбереження волав у мені: «Якщо ти не атакуєш першим, тоді удару завдасть інший». Блискавично промайнула думка, що спочатку візьму ситуацію під контроль, а потім вирішу що робити далі...

Не втрачаючи шансу, я вдарив невідомого по нозі, стрибнув на нього зверху, притискаючи вагою до землі. На мій подив, прибулий виявився більш спритним, ніж я думав. Він скористався моєю ж силою та перекинув через себе так, що ніж зупинився за сантиметри від мого горла. Чекаючи, що буде далі, я безпорадно застиг. Замість розправи почулося спокійне:

– Пробач, рефлекс.

– Прибулий зняв каптур – переді мною постала блакитноока дівчина. На її плечі спадало золотаве волосся. На чолі красувався золотий обруч із химерним срібним орнаментом. В її обличчі було щось знайоме. Це саме її я бачив перед тим, як знепритомніти. Ця незнайомка врятувала мене від останнього гобліна. Тільки залишилося одне питання: «Вона – друг чи ворог?». І, ніби прочитавши мої думки, дівчина подала руку, щоб я зміг встати. У голові змішалось все, а моя рішучість і холонокровність куди й поділися.

– Де я? Хто ти така? Як я тут опинився? Що відбувається?!

– Знаю: у тебе багато запитань, але пропоную обговорити це десь в іншому місці, наприклад, за сніданком.

– Ти, мабуть, зголоднів? – спитала дівчина.

– Чому я повинен тобі довіряти?

Її відповідь була вичерпною.

– У тебе просто немає вибору, – сказала вона це так спокійно, ніби поряд із нею був не незнайомиць, що хвилину тому намагався її на той світ відправити, а просто друг, який зайшов у гості. Приязно посміхнувшись, я, про всяк випадок, поклав скальпель до кишені й пішов за супутницею.

Месія

З лазарету мене повели освітленим коридором. На шляху зустрічалися столи з кованими ніжками. На них стояли золоті свічники, що мерехтіли бляклим жовтуватим світлом. Стіни були дерев'яними, і це надавало коридору якоїсь внутрішньої розкоші. У вікнах, повз які ми проходили, були ледь помітні хати з черепичними дахами. «Мабуть, яесь село чи місто», – подумав я.

– Ось ми й прийшли, – із цими словами незнайомка звернула в бічний коридор, і ми опинилися перед масивними білими дверима з різнобарвним розписом на склі. Поряд стояли два лакеї, які, побачивши мою супутницю, поспішили відчинити двері.

Ми увійшли в простору кімнату, залиту світлом. У ній рядами стояли круглі столи, укриті червоними скатерттинами. Поряд із найближчим до нас столом стояла істота, яка зовні була схожа на мою супутницю, але мала крила й німб над головою. Либонь, вона виконувала тут роль служниці. Поглянувши на неї, я й не помітив, як на столі з'явилися різні наїдки та глеки з напоями. Тільки-но ми сіли, дивне створіння налило нам із глека напою та запропонувала поїсти чогось ситнішого. Потім непомітно зникла, ніби розчинилася в повітрі.

– А тепер перейдемо до справи. Які питання ти хотів мені поставити? – мовила дівчина підсовуючи ближче піалу з печивом.

– Почнемо хоча б із того, як я тут опинився?

– Коли ти втратив свідомість, мої піддані доправили тебе в найближче село, щоб надати першу допомогу.

– Але як ви змогли вилікувати мене так швидко? Рани надто глибокі, щоб загоїтися за короткий час .

– Ти пролежав у лазареті два дні, а рани, хоч і були серйозними, та ми змогли їх вилікувати. У нас є для цього засоби.

– Тобто? Не розумію.

– Наше цілюще зілля й не з таким справлялося.

– Із цим розібралися. Вибач, так і не запитав, хто ти?

– Я – Елона. Принцеса лісових ельфів і володарка земель Правобережжя.

– А-а-а... Ясно. Ельфи- це...?

Дівчина здивовано підняла брови, але все ж продовжила:

– Один із народів, представники якого мешкають по цей бік річки Дикої.

– Добре. Якщо ти верховодиш тут, то що гобліни роблять на твоїй території?

Елона зітхнула, але відповіла:

– Колись давно, ми жили одним великим і могутнім плем'ям. Через віки пронесли секрет життєдайного зілля. Воно дає силу десятюх, робить стійким до болю, лікує рани, хвороби. Саме за його допомогою й тебе врятували. Сотню років тому в нашому палаці з'явився такий собі алхімік. Він попросив у нас прихисту, а натомість пообіцяв зробити зілля ще більш сильнодіючим, однак наплутав щось із рецептом. На загальних зборах навіть уявити не могли, що станеться таке!... Більше півсотні воїнів спробували те зілля. Їм стало зле, шкіра почала блякнути, на черевах виросла шерсть. Вони стали сильнішими в десятки разів, але некерованими.

– Перетворилися на гоблінів, – завершив я її думку.

Принцеса лише зітхнула, звівши очі на вже холодний напій. Тривала довга пауза. Нарешті вона продовжила:

– За шкоду, яку цей божевільний алхімік заподіяв нам, його вигнали з королівства. Разом із групою колишніх воїнів він оселився в скелястій місцині, що відділена від королівства. Ніхто при здоровому глузді туди й носа не потика, тому для вигнанців там безпечно. Алхімік став їхнім ватажком. Він забезпечує військо чаклунським напоєм, зомбуючи ним наших побратимів. Із цього все й почалося. Гобліни – кровожерливі істоти, які прагнуть нас знищити. Ми, ельфи, товариський народ. Іноді просто змушені братися за зброю через постійні набіги. Між нашими народами раз на рік влаштовуються перемовини.

Гобліни після невдалих спроб змусити нас об'єднатися в одне королівство, підкоритися їм, вийшли зі складу РОН. Ми живемо в постійній бойовій готовності, чекаючи повсякчас нападу гоблінів. Лави їхнього війська постійно поповнюються полоненими з інших земель королівства. На жаль, зілля згубно діє не лише на мій народ. У разі війни об'єднаємося й дамо відсіч. Гноми пообіцяли нам постачати зброю, осадні машини. Енти й болотяники виснажать сили ворога в лісах і болотах. Валькірії, войовничі діви, як найкращі бійці, і ми, ельфи, як вправні лучники, підемо в наступ усіма основними силами. Навіть легендарні рокани, прадавні духи землі, сказали, що братимуть участь у битві. Вони ще ніколи не спускалися з гір, бо збиралися з силами. А тут таке!

– Розумієш, що це означає?

– Не дуже, – зізнався я.

– Це означає, що битва, яку передбачив головний роканський оракул, буде найбільшою за всю історію нашого існування.

Почувши цю розповідь, я, чесно кажучи, був вражений. Як один звичайний алхімік, одна похибка призвела до такої запеклої війни?! Мурахи по шкірі.

Передпліччя пронизав нестерпний біль. Здавалося, ніби хтось притиснув розжарену металеву пластину до моєї шкіри. Біль ущух раптово, як і з'явився.

– Тобі що, зле? – стурбовано запитала Елона.

Я підкотив рукав сорочки. На тому місці, де щойно боліло, з'явився химерний знак, що нагадував: чорна звивиста спіраль із двома рисками по боках й однією в центрі. Що це взагалі означає?! Чому вона тут з'явилася і як?! Раптом від перебігу думок мене відірвав звук розбитої об підлогу чашки. Обернувшись, я побачив, що принцеса лісових ельфів вирячилася на моє передпліччя, відкривши рота. Вона різко встала, щось шепочучи про волю богів, підбігла до дверей і крикнула: «Швидко рунографа сюди!» Потім підійшла до столу, сіла на своє місце, склавши руки на грудях.

– Це ж нормально, нічого поганого? Просто малюнок, що в ньому особливого? – запитав я, не витримуючи паузи. Але вона лише задумливо похитала головою.

Не пройшло й кількох хвилин, як увійшов у кімнату сивий ельф. Він був низького зросту, у синьому, схожому на дорожній, плащі. За спиною в нього на паску висів мішок, із якого він дістав товстелезну, запилюжену, мабуть, стародавню книгу. Відсунувши наїдки, розкрив її на столику й почав гортати сторінки, пожовклі від часу. Знайшовши потрібний ієрогліф, сивий чоловік подивився на мене, потім знову звівся з книгою, ніби не вірив своїм очам. Після чого, не відводячи погляду від мого плеча і не закриваючи рота, безтямно простягнув книгу повелительці.

– Ні, цього просто не може бути! – промовила вона, – це означає, що він...

– Месія! – закінчив хриплий голос у мене за спиною.

С л о в н и к

Болотяники – духи, що живуть у болотах.

Валькірії – у давньоскандинавській міфології – войовничі вершниці, діви-богині, що носилися над полем бою, розподіляючи перемогу і смерть.

Гноми – у фольклорі германських і романських народів духи у вигляді потворних бородатих карликів, що живуть у надрах землі і охороняють підземні скарби.

Гобліни – людиноподібні створіння, що живуть у підземних печерах і бояться сонячного світла.

Ельфи – у старогерманській міфології доброзичливі духи природи, які нібито живуть у повітрі, на землі, у горах.

Енти – один із міфічних народів Середземномор'я, зовнішньо схожий на дерева.

Вальфар – чарівник, злий дух, чорт.

Рокани – прадавні духи землі, що живуть у горах.

Євгенія Фоменко, 14 років

м.Харьков

Легенда Чудей

Предисловие

Где-то на окраине мира жила очень большая семья. Настолько большая, что поселилась в замке, в котором было сто комнат, а может и больше. И семья была настолько большая, что занимала абсолютно все комнаты.

Глава семьи, Гыз, был самым старым и самым мудрым человеком в мире, а жена его, Лопанна, славилась своею добротой и великодушием.

Старый Гыз, как его называла семья, был очень разумным, высоким упитанным мужчиной. Жена его, как цапля, хоть и в возрасте, но сохранила свою девичью красоту. Умна, стройна,

знает науки разные, и интеллектом могла потягаться с самым умным человеком. Было у них много сестёр, братьев, детей, внуков да правнуков. И была у них огромная тайна...

Следили они за временем. Как только ни изошрялись они, чтобы солнце поднять утром да опустить на ночь. Залатывать дырки временные и чинить часы старинные, которые правили над всем другим временем. Много чего умели и чего знали, и никому тайну не раскрывали, хранили, берегли её.

Вади – так называла семья обычных людей – даже не знали об их существовании.

Так же не знали Вади, где находится окраина мира сего. А окраина была под землёй, глубоко-глубоко, в сердце Земли, там, где зарождается мир. Вади думали, что это ядро нашей планеты, но на самом деле это был портал в Нигде.

В действительности Нигде очень приятное и светлое место, ведь там очень много светящихся камней. Так же если побродить по Нигде, то можно найти хрустальный колодец, на котором табличка: «Мечтать опасно, но вредно не мечтать». Так же древняя легенда гласит, что если прыгнешь на дно колодца, попадёшь в такой мир, откуда не вернёшься. Хотя многим и возвращаться-то не хочется, ведь это твой личный мир мечты.

А если обойти колодец и быть очень внимательным, можно найти ступеньки – они ведут к Ручью Влюблённых. Горный ручей обладает свойством «эликсира влюблённых», а если посмотреть в воду, можно увидеть в кого ты влюбишься или уже влюблён. На самих горах растёт противоядие от всех болезней, как душевных, так и физических. Также у подножия этих великанов обитают борезуги и топалы.

Пойдёшь от колодца на север – увидишь тот самый замок хранителей времени. Так же неподалёку на полянке, где цветут изумрудные маргаритки, можно встретить Ягиню-матушку и её избушку. Матушка — хранительница леса хрустального и целительница известная в тех краях. А если зайти вглубь леса, и пойти мимо ягодок красных, мимо алчницы, мимо дуба, то можно прийти к озеру, в котором вода голубая и прозрачная, как горный хрусталь. Там русалки живут. Лучше, чем их песни, ничего нет. Жаль, что парнишки-то погибают, ведь заманивают их русалки на дно, ой заманивают!

Прыгнем на дно, и поймём, чего русалки парней туда зовут – а вот и причина: архитектура подводных зданий, рыбки, даже мистер Блодау, здешний осьминог, отличавшийся своей пунктуальностью и манерами.

А теперь давайте узнаем чуть больше об обитателях чудесного Нигде и об окраине мира в целом, вдруг вы туда заглянете.

Глава I

*Стройна, красива и упряма,
И ни в кого не влюблена,
Весьма щедра и простодушна,
Она весёлая всегда.
Забавна, нечего сказать.
Унылою бывает редко
И словом так стреляет метко,
Что мне пером не описать.*

В поместье Чудей опять была суматоха. День, к сожалению, начался не с тёплой чашки чая. В районе гор опять возникла временная дыра, которая на этот раз была связана с каменным веком.

Шуа выбежала из своей комнаты и помчалась в сторону лестницы, которая вела на первый этаж. Её рыжие волосы развевались сзади и спадали на пол, а платье было слегка всклокочено из-за быстрого бега. Спустя пару минут она стремглав влетела на кухню, там её уже ждал Удо.

– Чего так долго?! – спросил Удо.

Старший брат ценил своё время, и, хотя любил Шую, никто не смел тратить его время попусту.

– Никак не могла расчесать свои волосы, – с улыбкой произнесла рыжевласка. Она уже привыкла к грубости брата, и, зная то, что он вспыльчивый, относилась к нему снисходительно.

– Давай обрежем их по пояс!

– Никак нет! Как же я буду собирать время? – возмутилась сестра.

В этот момент зашёл Кубо. Он был весь взъерошенный.

– Вы ещё не знаете? Из временной дыры вышел кентавр, который назвал себя Позорацием.

– Хорошо, что не Вади, – выдохнула Шуа.

– Проблема в том, что если почитать волшебную историю, можно узнать, что Позораций – это злой волшебник, у которого есть помощник — Льмах.

За то время пока обсуждалась дыра, Удо успел приготовить чай с ярыми ландышами.

– Будете? – деловым тоном спросил он.

Все взяли по чашке и вышли в сад. В саду цвели драконьи слёзы, тёмные красавицы и песочные петунии. В общем, была красота!

Песочные петунии только распустились и их алые сердцевинки красовались на солнышке, драконьи слёзы тоже сверкали своей красотой, а точнее изумрудами.

Подростки прошли в беседку. Было тихо и спокойно, совершенная противоположность того что творилось за пределами сада. Сад Чудей – это магическое место, где время идёт очень медленно или практически застыло. Беседка была сделана из красного тяжёлого дерева, а мебель — из ротанга.

Сидя в беседке и попивая чай, они обсуждали волшебную историю и самого Позорация.

– Так как он волшебник, а ещё и кентавр, он мог сам открыть временную дыру и проникнуть в наше пространство, – предположил Кубо, – Также не понятно, проник он сам или с Льмахом.

– Давай спросим Ягиню-матушку, она точно должна знать, она всё знает!

– Хорошо, а после этого к горам. Надо всё-таки зашить временную дыру, а если уже кто-то и зашил её – посмотреть, и пообщаться с местными топалами, – сказал Удо.

Удо вообще любил планировать время, и особенно радовался, если его планы исполнялись. Также ему было незнакомо понятие лень, ведь ему очень нравилось быть занятым.

Из временной дыры вышел кентавр. Это был великолепный гнедой красавец с карими глазами и длинными волосами, которые заменяли ему гриву.

Увидев источник, он отправился к нему. Позорацию очень хотелось пить, и нагнувшись, он стал зачерпывать воду, как вдруг вместо его отражения появилось отражение красивой девушки. Позораций очень удивился её красоте, ведь в его мире у всех девушек были свиные пятячки и хвостики. Пару минут кентавр стоял и просто разглядывал девушку. Одурманенный ее красотой он захотел её поцеловать, наклонился ближе к воде. Но коснувшись прелестных губ незнакомки, лишь взбаламутил воду, и красавица пропала, будто её и не было.

Это был ручей влюблённых, но встревоженный кентавр не знал об этом, зато знал о том, что эта девушка и есть его судьба.

– Льмах, приди ко мне! – строгим тоном приказал Позораций.

В тот же момент из-за дерева вышел парень:

– Да, владыка!

– Найди эту девушку и приведи ко мне до заката.

Перед Льмахом в воздухе появилась картинка девушки, примерно его возраста.

– Да, владыка!

Тем временем Удо, Шуа и Кубо оседлали лошадей. Шуа взяла Вороного, Кубо – Валуда, а Удо – Каплю Чернил. И они поехали зашивать временную дыру.

Льмах наблюдал за тем, как ехали Чуди, и осознал, что девушка, ехавшая на вороном скакуне настолько прекрасна, что заворожила не только его хозяина, но и его самого. Перебарывая нежные чувства, Льмах, прогуливаясь, вышел на дорогу. Завидев его Чуди остановились.

– Кто ты? Я тебя раньше тут не видела, – нежным, как лепестки розы голосом сказала незнакомка.

«Извините, владыка, но чтобы её заполучить, мне нужно выставить вас в плохом, а себя в хорошем свете. Стоит ли мне так поступить?» – подумал парень. В тот же момент – «Поступай как знаешь!», и телепатическая связь оборвалась.

– Я? Я странник, борец за справедливость. Из нашего пространства в ваше проник Позораций, я преследовал его, но у ручья, к сожалению, потерял. Я единственный кто выжил в битве с ним...

– Как тебя зовут? – спросил парень, сидевший на белом скакуне, у которого на лбу было чёрное пятно.

– Я – Хальм. Могу ли я спросить, где я?

– Ты – в «Нигде», – ответила девушка.

– Давайте без шуток. Я из города Едгин, королевства Позо.

– Она и не шутит, – с вызовом сказал тот, кто сидел на скакуне в яблоках.

Девушка положила руку на плечо парня, и тот сразу успокоился. Льмах понял, что спутник тоже влюблён в красавицу. И это была правда. Кубо не мог и дня прожить без Шуи, но она относилась к нему просто как к брату, что разочаровывало беднягу. У двоюродного брата были светлые чувства. Он относился к ней, как к хрустальной розе, которая может от любого дуновения ветра взять и разбиться. Прожив жизнь с ней под одной крышей, он до сих пор не смог раскрыть все тайны маленького ангела, и это влекло его ещё больше.

Льмах подумал, что второй парень тоже пропитан нежными чувствами к девушке, но во взгляде паренька ясно читалось, что он защитник, готовый на всё, чтобы постоять за неё.

– Можете ли вы показать мне окрестности? – спросил Льмах.

– Конечно, но сначала мы пойдём к временной дыре, – любезно ответила девушка.

Льмах кивнул, понимая, что если понадобится, его владыка откроет её опять, и они пошли к колодцу.

Тем временем в обычном мире.

Глава II

*В ушах любимая песня играет,
И серые будни нравятся ей,
Но всё-таки даже её задевает,
Что мир стал намного серей и мрачней.
Мать Тереза — её идеал,
Она всех пригреет, утешит,
Даже если ты и не мал,
Она тебя сразу поддержит.*

Кира как обычно собиралась в школу. Собрав рюкзак и приведя себя в порядок, она вышла на улицу. На ней были чёрные джинсы с высокой посадкой и светло-розовый длинный топ. Образ дополняли чёрные босоножки на платформах, серёжки и серебряное кольцо, на котором красовался рубин.

Была ранняя осень и ярко светило солнце. По дороге в школу она встретила Миру, свою лучшую подругу, и они вместе продолжили свой путь.

Пахло ещё не увядшим летом. Деревья и кусты были сочного изумрудного цвета.

– Эх, первая неделя школы почти закончилась... Уже четверг. Какие планы?

– На трудах дошить всё-таки ту собачку из фетра, вечер у меня свободный, а «домашки» задают мало. Давай встретимся после трёх, сходим куда-нибудь, – предложила Кира.

– Я знаю отличное место для посиделок – анти-кафе! Оно открылось в нашей округе недавно.

– А как называется?

– «Как дома»... Вроде так.

И так мило болтая, девочки вскоре дошли до школы. Район, в котором они жили, считался спальным, поэтому ничего интересного там не происходило.

Первый урок – литература. К Кире повернулась Аня – высокая, стройная девочка, которая играет на скрипке и у которой в карманах есть всё, чтобы ты ни попросил, – от жвачки, до канцелярского ножа.

– Ну что, как там твоя книга поживает?

– Пишу потихоньку. Вчера вечером умудрилась настроить целую главу на 4 листа. Восемь страниц! Просидела до полуночи.

– Ну, даёшь! – изумилась та.

День пролетел незаметно и весело, но после школы случилось то, что перевернуло мир Кире и её родных. Достав наушники и включив свой любимый плей-лист, она шла по парку и наслаждалась погодой. Присев на лавочку под берёзой, она достала свой блокнот и продолжила писать книгу. Главный герой рассказа только нашёл на карте сокровищ клад, и, бродя по джунглям, искал местных аборигенов, чтобы они дали ему противоядие от змеиного укуса. Но вместо радушного приветствия и помощи он встречает костёр и людоедов...

Поняв, что на сегодня муза покинула её, девушка побрела мимо фонтана и очутилась рядом с дорогой. Если перейти её – окажешься на мосте Возлюбленных и кафе «Служанка Тильды».

Но тут Кира увидела, как одна маленькая девочка, видимо школьница, переходит через дорогу, а со стороны перекрёстка несётся на всей скорости красная легковушка. Оставалось мгновение — и Кира побежала к девочке. Оттолкнув её, спасительница попала под колёса, а легковушка скрылась, оставив перепуганную девочку, окровавленный труп и много остолбеневших прохожих.

Кира сначала не поняла, что произошло. Встала, отряхнулась, но увидев толпу людей, ахающих и охающих, обступивших её и смотрящих на её ноги, очень удивилась.

Посмотрев на босоножки, бедняга потеряла дар речи. Она стояла над телом – собственным телом! Труп лежал лицом вверх, раскинув руки в стороны. С него всё ещё струилась алая кровь.

О, если бы бедняжка могла, она бы уже упала в обморок, но, увы, теперь ей это не под силу.

Кто-то звонил в скорую, видимо надеясь, что она всё ещё жива. Кира помнила ту адскую боль, но тогда она ещё не осознавала, что через момент её не станет. «Всё обойдётся!» — думала она, но, к сожалению, заблуждалась. Она рассматривала людей, не в силах снова посмотреть вниз. В итоге, она поняла, что плачет. На неё никто не обращал внимания. Взвыла — ноль эмоций, да только что-то блёклое появилось рядом, парит, но не из-за дуновения ветра, нет, ветра вообще не было. Это был силуэт женщины.

Подлетев ближе, та соучастливо сказала:

– Что, померла? А красивая была!

– Извините, но кто вы?

– Меня зовут Люда. Попала в аварию, да откачать не успели. Уже третий день скитаюсь по миру, а проку-то! Поди домой да с родными попрощайся, а потом со мной в Рим слетаем.

– А вдруг откачают?!

– Нет, девочка, слишком серьёзно! Но если хочешь – можем посидеть, поговорить, пока скорая не приедет и не попробует тебе дать второй шанс, авось повезёт.

Где-то через минуту прилетела скорая. Осмотрев тело, доктор констатировал смерть. Кира расплакалась от понимания того, что никогда больше не прижмёт к сердцу маму и папу, и не услышит их родные сердцу голоса. Люда начала утешать её и говорить, что всё будет хорошо.

Собравшись с мыслями, души полетели к дому №1 по Апрельской улице.

Остановившись перед небольшим домиком, ограждённым забором, девушка вздохнула.

– Всё будет хорошо, милочка, – сказала Люда, – я подожду тебя тут.

Кира вплотную подлетела к ограждению. Учувя душу, Джек, любимый хаски Киры, залаял. Она решила успокоить своего любимца и обнять его. Но вместо объятий её руки прошли сквозь него. Эх, а это могло бы стать большим утешением для Киришки.

Затем она облетела вокруг дома и поняла, что ни открытых окон, ни дверей не было. Теперь предстояло самое страшное – пройти сквозь что-то материальное, не воздушное, а настоящее...

Подойдя к входной двери, девушка остановилась. Пробует повернуть ручку – тщетно! Руке не за что ухватиться, и кисть просто проходит сквозь неё. Что ж, пройти сквозь дверь стало неминуемым препятствием, и Кира, закрыв глаза и сделав глубочайший вдох, сделала настолько большой шаг, что если бы у неё было тело, а дверь открыта, то точно бы упала. Но открыв глаза и осмотревшись, поняла – вроде бы всё в порядке.

Войдя в зал, располагавшийся рядом с входной дверью, она увидела отца.

– Папа... – еле слышно произнесла она.

– А? Не слышал, как ты вошла. Как дела в школе? – не отрываясь от книги сказал Андрей.

«Он слышит меня?» – удивилась девушка. От неожиданности она замолчала, а Андрей, подняв свой взор, лишился дара речи. Нет, он видел свою дочь, но понимал, что та прозрачна как хрусталь из деревни, откуда он родом.

Андрей, волнуясь и переживая, подбежал к дочке и начал свой допрос:

– Что с тобой случилось?

«Он меня видит?» – пронеслось в голове Киры, но лишь вырвалось: «Я мертва».

– Как это произошло? – ещё больше начал волноваться любящий отец.

– Спасла кое-кому жизнь... Ты меня видишь и слышишь, но почему?

– Почему ты не можешь думать о себе? – он вытер пот со лба, – Почему всегда чужая жизнь для тебя важнее, чем твоя собственная?

– Па-ап!? Не перескакивай на другую тему, я всё равно узнаю правду! – упорствовала Кира.

– Ладно, – глубоко вздохнув, сказал отец и начал свой рассказ...

Оказалось, что он из древнего рода, который собирает время. Так же он поведал, что с рождения может видеть и слышать души умерших.

– В тебе тоже течёт кровь собирателей времени, ведь ты, как и я, из семьи Чудей. Чтобы приобрести новую оболочку, а также познакомиться со своей настоящей семьёй, ты должна отправиться на окраину мира, в «Нигде»... Там ты найдёшь Старого Гыза, с ним будь вежливой и послушной, а также Шую и Удо – оба на вид примерно твоего возраста. А теперь иди и носи своё настоящее имя: «Гальми!» – торжественно закончил он.

Тут Киру просто прорвало, ведь она пыталась сдерживать свой смех на протяжении всего рассказа, но имя! Что за имя такое – «Гальми?!»

– Извини, пап, но я уже большая и не верю в сказки. Да, ты обладаешь способностями видеть духов, но всё остальное, по-моему, бред.

– А ты отправься к центру земли, пройди сквозь лаву, а если не получится ничего, то вернёшься обратно и посмеёшься ещё раз надо мной. Однако если всё же пройдёшь и окажешься в «Нигде», то найди замок Чудей, они тебе помогут. А ещё передашь им от меня привет.

– Ещё не факт, что я туда попаду, – усмехнулась Киришка, – но если я расплаволюсь в лаве, то это будет твоя вина.

Она уже собиралась уходить, как Андрей воскликнул:

– И не смей никого с собой брать – для твоего спутника это закончится плачевно. Давай прямо сейчас сделаем это! Думай, как ты опускаешься в центр земли, и через мгновение ты окажешься там.

Как взлетать Душа уже знала, и ей не составит труда вернуться на поверхность. Тут Кира начала погружение, постепенно, будто в горячую ванную.

– Увереннее! Как будто катишься с горки, с очень длинной горки. Представь, что под тобой уже лава!

Кира открыла глаза от яркого света. Она это сделала! Она опустилась к тому месту, о котором говорил отец. Да, хоть она и говорила, что не верит, однако где-то глубоко теплилась надежда на то, что сказка существует, что есть что-то кроме обыденного мира. Ведь не зря же говорят, что для того чтобы понять, что это свет, нужно узреть тьму. Так и тут обязательно должна быть вторая сторона медали. Из-за этой надежды Кирка и оставила Люду, даже не попрощавшись. Но она в то же время рвалась к родным и близким, понимая, что не даст себе остаться в другом мире, насколько чудесен он бы ни был.

Внизу тихо переливался бескрайний океан то ли золота, то ли лавы. Подлетев к янтарному океану Кира с любопытством рассматривала чудесное явление. Решив рассмотреть его поближе, она собиралась зачерпнуть удивительный янтарь, но он неожиданно стал затягивать её. Как ни странно, но вместо беспокойства девушка ощутила лишь удовольствие и безграничное счастье. Энергия, как тёплое одеяло, укрывала её с головой. Казалось, этот момент длился вечность, а полной эмоций Кире и не хотелось его отпускать. Полностью очутившись в золотом свечении, а может быть в шёлковом одеяле, она мягко опускалась на землю, но уже совершенно другую, мягкую от травы, землю.

Уже другой мир открылся перед её взором. Совершенно непохожий на её, таящий загадки, но казавшийся ей страшным. Яркое светило солнышко, птицы чудных окрасок пели свои необыкновенные песни. Вдохнувши свежий лесной воздух, Кира поняла, что это всё ей не снится, что она действительно в неизведанном и загадочном мире «Нигде». В её небесно-голубых глазах отражалось небо, что делало их ещё более необычными и неестественно-голубыми.

Созвучно птицам где-то недалеко пела девушка, но эхо могло врать, ведь Кира находилась в необычном лесу, каждое дерево в котором было из хрусталя.

Ягине-Матушке послышался шорох, как будто кто-то проник в их пространство. Как это возможно, второе проникновение за день? Выйдя на поляну, она увидела девушку. Ни временных дыр, ни порталов не было рядом. Это было очень странным. «Неужто Вади?» — подумала Ягиня. Поскольку поляна была большая, целительница подошла поближе и стала разглядывать прозрачный как стёклышко, парящий над шелковистой травой силуэт незнакомки. Девочка была на вид лет пятнадцати-шестнадцати.

Душа заметила целительницу и начала приближаться к ней. Ягиня же не двигалась с места, решив подождать пока незнакомка приблизится. На парившей было платье чуть ниже колен. Простое, без всяких кружев, рюш и рисунков. В общем, обычное одеяние души после смерти.

Приблизившись, Душа Вади спросила:

– Как мне добраться до замка Чудей?

Ягиня удивилась, но не показала этого. Она начала спокойно обдумывать произошедшее. По чертам Душа была похожа на Андрея Чудя, который ушёл в мир людей. Неужели она тоже Чудь? За секунду всё обдумав, она предложила чужестранке: «Помоги мне собрать сон-траву для отвара, и я тебя отведу туда, куда ты хочешь».

Девушка согласилась. Что ей ещё оставалось делать? Ягиня подробно описала сон-траву и объяснила, как правильно её собрать, чтобы та в свою очередь не потеряла свои свойства.

Она не говорила такие слова как «зелье» или «волшебство», ведь чувствовала, что Душа ещё не готова до конца принять всё происходящее.

Ну что ж, теория рассказана, теперь к практике! Был полдень, самое время собирать сон-траву. Гуляя по лесу, они собирали её, аккуратно срезая корешок и складывая отдельно — он ещё пригодится: если его растолочь и добавить ложку пыльцы простодушника, а потом сварить в молоке Борезуги, получится хорошая мазь для ран, которая, кстати, если нанести её на самые тяжёлые раны, через недельку поднимет на ноги. Пока они бродили Душа рассказывала о своей судьбе и о своём загадочном, по её мнению, отце. Матушка узнала, что Душу зовут Кира, а её отец, как она и предполагала, ушедший когда-то из Нигде, Андрей. И ещё много чего...

Когда они насобирали большое лукошко корешков и чуть поменьше сон-травы, Ягиня сказала:

– Спасибо что помогла, пошли, покажу тебе замок Чудей.

И они пошли извилистыми дорожками по хрустальному лесу. Вокруг пели, заливаясь, птицы. Где-то невдалеке было слышно глухое эхо кукушки.

Глава III

Хальм или Льмах, человек-то один!

Как хочешь позови его с нами

Он спросит сразу: «Да, господин?!»

Ох, пусть разбираются сами.

А дело в том, что есть госпожа,

Властитель Тьмы влюбился в неё.

От ожидания весь он дрожа,

Сюда привести наказал он её.

– Кошмар, Хальм, как ты умудрился попасть в сети Бонифациев? И где твой меч? Ты же рыцарь Ордена Священной Крови? – с издёвкой сказал Удо.

– Пожалуйста, Удо, будь спокойнее, может мы станем друзьями с Хальмом! – сказала Шуа.

От этих слов Льмах расстроился, но не показал этого. Высвободив руку из липкой паутины, он спрятал её за спину и материализовал меч. Длинный и роскошный, достойный королей, он сиял и переливался невиданными драгоценными камнями. Лезвие было сделано из алмаза — самого прочного материала в мире.

Лёгким движением руки Льмах рассёк паутину и выбрался, чтобы эпически упасть на колени перед Шуей и произнести пламенную клятву в любви. Но вместо этого он поскользнулся на птичьём помёте и влетел головой в камень. Сзади послышался смех парней, а затем и недовольство — Шуа отчитала братьев, и сказала, чтобы те помогли «бедному Льмаху».

– Да он и царапиной не отделался! – воскликнул Удо.

– Со мной уже всё в порядке, – юноша встал, отряхнулся, и, кажется, уже был готов к любому бою, как вдруг облокотившись на стену он снова оказался в паутине, но тут же обрубил её так, что казалось будто он просто хвастается своим мечом.

Шуа решила помочь бедняге снять паутину с рубахи, но только запуталась. Они стояли лицом к лицу так близко, что Льмаху сносило крышу. Он вдыхал запах чудесных волос, склонив на бок голову и рассматривая черты прекрасного личика. Девушка, надо сказать, была на голову ниже, и его это сводило с ума ещё больше, ведь в городе Едгин, да и в королевстве в целом, все, как говорят Вади, «модельной внешности». Если, конечно, не вспоминать о некоторой интересной детали... А деталь заключалась в том, что свиные рыльца и хвостики слегка смущали паренька. Да, конечно были девушки, пониже его, но раса «Карманных тигров» была очень агрессивна и непредсказуема. У этих дев не было принципов, они могли хладнокровно убить, и из-за этого часто сотрудничали с «чёрными людьми» и состояли в кровавых гильдиях, где заказывали смерть на обед, завтрак и ужин.

Такие женщины страшно мстили, и, убивая, съедали сердце, недавно вырванное голыми руками из груди соперника, врага, или же просто того, кто смел перечить их слову. Однажды Льмах видел, как на безлюдной улочке Гортензии одна карманная тигрица со спокойным лицом убила свою близняшку – из-за того, что та сделала что-то доброе для другой расы.

Ещё из «милых» маленьких рас – раса дюймовочек. Эти маленькие «милые» создания живут примерно четыреста-пятьсот лет, и хорошо, что не больше, ведь они такие надоедливые... При рождении кроха ростом всего с дюйм. Но она с каждым годом становится всё больше, не останавливаясь в развитии. К концу жизни дюймовочки достигают метра в высоту. Их необычный рост обуславливается тем, что они едят Лиловые ягоды в течение всей жизни.

Из раздумий Льмах вылетел неожиданно, как будто проснулся от страшного сна. Прошло минут пять, и спутников Шуи нигде не было видно. Зато сама Шуа всё ещё не покидала надежды выпутать себя и Льмаха из этих липких нитей. Снять рубашку так же не получалось – та сидела на нём как влитая!

– А где Удо и Кубо? – спросил он.

– Ты тут заснул, что ли? Я попросила их собрать лепестки бубенцов и найти несколько пальчиковых улиток – знаешь, как быстро они поедают паутину?

Стоит сказать, что Шуа и Льмах были весьма далеко от выхода. У юноши созрел план. Взмахнул рукой – полетели радужные искры, вся паутина, связывающая их, исчезла. Разноцветные огоньки озарили стены пещеры.

– Как красиво! – изумление на её лице обрадовало парня, но когда он подумал о том, что сейчас перенесётся с ней к господину, и она никогда уже не будет его, снова стал печальным. Его повелитель связал их чёрной магией, и теперь тёмная сущность не могла не повиноваться своему Хозяину. Увидев, что Шуа оборачивается, он надел маску серьёзности.

– А я и не знала, что ты умеешь колдовать!

– Хочешь, мы слетаем к тому, кто действительно умеет колдовать? – спросил Льмах, при этом заговорчески улыбнулся, а в глазах заплескались искорки.

– Ну, давай, позову братьев, и все вместе слетаем, – улыбнулась такой перспективе Шуа.

– Нет, можем только ты и я... Конечно, если ты этого действительно хочешь. В его замке тебе точно понравится, – произнёс Льмах.

Его хозяин с помощью магии создал огромный замок с величественными и ужасными катакомбами.

«Странно... Замок? Он что, в другой реальности находится? Ведь у нас кроме нашего Замка Чудей и ещё пары, других-то нет... Может уточнить?» – такой вот круговорот мыслей крутился в голове любопытной девушки.

– Я многое узнал о вашем пространстве, но не хотела бы ты пойти со мной, увидеть мой мир и, возможно, даже познакомиться с самим Повелителем Тьмы? – уверенно, но печально смотря в карие глаза, Льмах постепенно накладывал действие необычного гипноза.

Вдруг всё потемнело – это Шуа потеряла сознание. Последнее, что она помнила — свой ответ «Да» на вопрос, хочет ли она прийти на бал. Шуа очень любила балы и не смогла отказаться от такого предложения. Платья, живая музыка (а не как в XXI веке у Вади, хотя они теперь совсем не устраивают подобное), новые знакомства, этикет – всё это жутко нравилось девушке. Хотя, вот, например, её троюродная тётя с детства не любила ни вальс, ни балы в целом, зато всегда была рада исполнить на скрипке сольную партию, чем и прославилась в «Нигде». Ладу, тётю Шуи, одно время обговаривали в каждом уголке Нигде, даже в самом дальнем и тёмном, где были и завистники... В общем Ладе пришлось скрываться в мир Вади, когда на её жизнь начали покушаться всё больше и больше нигдейцев. Как живётся там, у Вади, дело уже не семьи Чудей.

Проснувшись Шуа ни жива, ни мертва, тело ломит, как будто сковородкой огрели, а ей, по неосторожности, от её пятиюрродного племянника доставалось не раз. Огляделась: вроде привычная обстановка особняка — всё роскошное, дорогое, но...

– Стоп... Не поняла!? – на стене напротив кровати висел герб, а на нём была изображена совсем иная картина, не та, что на гербе семейства Чудей. Тот был изумрудно-жёлтого цвета, с изображением старинных часов, бьющих пол двенадцатого, над часами ярким жёлтым цветом была аккуратно выведена большая и красивая, с завитушками, буква «Ч».

На этой же стене на алом фоне были изображены два дракона, первый чёрный, а второй белый. «Хм, китайская мудрость?» – подумала девушка. Всю картину, по её мнению, портила чёрная луна сзади. «А может это солнечное затмение, и это ещё одна мудрость?» – от этой мысли ей стало намного веселей. Девушка вообще любила находить позитивные вещи даже в самом плохом месте.

Посмотрев на себя, девушка пискнула. На ней была ночнушка в мелкий цветочек, еле прикрывающая её бюст и бёдра, сидела в обтяжку и заканчивалась чуть ниже мягкого места. Это было для Шуи непростительно, ведь ей с детства прививалось целомудрие. Она вообще любила юбки не выше колена. Используя свой дар, который ей достался с рождения, она материализовала себе одежду и оделась. Теперь на ней была жёлтая, чем-то похожая на индийскую, юбка, лёгкая белая футболка и босоножки на небольшом каблучке. Дополнял этот необычный вид яркий браслет из ракушек и жемчуга, а также обруч с красивой большой открытой мидией, внутри которой красовалась огромная перламутровая жемчужина. Совсем не попадая под стиль комнаты, девушка направилась к четырём дверям.

Глава IV

*Даже самый жестокий тиран
Способен любить*

Открыв первую дверь с табличкой, на которой на неизвестном для Шуи языке было что-то каллиграфически написано, она оказалась в большой ванной комнате. Посредине стояла ванна на аккуратных ножках, украшенных змеями и позолотой. Ванну окружали лёгкие, воздушные шторы, которые мягко спадали на пол с самого потолка. «Да уж, почему у нас нет таких ванных комнат в поместье?! А так, вроде всё по-обычному... если не считать герба...». С такими мыслями девушка вернулась в спальню.

Тут вошёл Льмах с подносом в руках и грустной улыбкой. Он был одет в белую футболку, чёрные шорты – одежда, которую он купил у Вади.

– Перекуси.

– Что я делаю здесь? – спросила Шуа, беря поднос. Живот предательски громко заурчал, – И который нынче час на старинных часах?

– Сейчас вечер. Ты приглашена на бал, который устраивает мой господин.

– Хорошо, но зачем было меня похищать? Я и сама могла бы прийти, со своей семьёй, – непонимающе сказала она, прожевав салатик и запив его соком.

Шуа, когда ей принесли «угощение», сначала подумала, что её похитили и будут морить голодом – настолько мало было салата и сока. Но тут Льмах сказал:

– Сейчас ты перекусила и тебя ждёт обед с моим господином. Не знаю, как у вас в семье, поэтому тебе придётся соблюдать все правила приличия.

«О, да я сама леди-Этикет!» подумала Шуа. И это было правдой – она вся дышала приличием и аккуратностью. Даже кушая салат, она брала его небольшими порциями, тщательно пережёвывая, и не разговаривала, пока что-то было в её маленьком аккуратненьком ротике.

– А сейчас время переодеваний, – девушка только заметила, что её «новый друг», как она считала раньше, держит в руках роскошное бордовое бальное платье.

«Как выразился мой господин: «Она будет в нём как алая роза!», красива, но в душе тоска... Я вас любил, любовь ещё быть может...», и Льмах начал читать про себя стихотворение одного известного поэта Вади – Александра Сергеевича Пушкина. Льмах очень любил поэзию, а когда нашёл стихотворения Пушкина в Общей Библиотеке Миров, выучил их все

наизусть. В самой библиотеке находятся все издания времён, будь то прошлые, настоящие или будущие.

Девушка с минуту разглядывала бархатное платье: всё в рюшах, кружевах и золотых нитях. Рукава расшиты рубинами и другими красными камнями. Льмах вышел и Шуа переоделась. Подумав, что чего-то не хватает, она создала рубиновые серьги в золотой оправе, точно такой же перстень и бордовые туфельки на маленьком каблучке. Надев всё это, леди-Этикет решила, что готова, и вышла в коридор, при этом чуть не припечатав Льмаха дверью к стене.

– Ой, извини! – прошептала девушка.

– Ничего, пошли уже... Сначала я покажу тебе замок в целом, –отряхнувшись, он пошёл впереди, показывая замок. Где гостиная, а где музыкальная, уборная.

Комнаты сменялись коридорами, а те, в свою очередь, опять комнатами. Примерно через час они закончили, обойдя всё, кроме одной из башен и апартаментов господина. Ни разу Льмах не произнёс имя повелителя.

«Неужели это настолько важная особа и Хальм у него в роли прислуги?» – Шуа оглядела Льмаха с ног до головы. «Если и так, то почему он в одежде Вади?». Шуе было не интересно убранство залов, но её привлекали огромные статуи и маленькие статуэтки. Больше всего девушку заинтересовали гипсовые бюсты девушек. Две очень забавные, по её мнению, особы взирали свысока презрительным взглядом. У той, что постарше, был острый, разрушительный взгляд. В аккуратном пяточке красовался не менее аккуратный, но неуместный пирсинг в виде кольца.

Вторая девушка на вид была чуть помладше. В больших глазах были весёлые огоньки. Пухлый пяточок украшали два больших камня, которые заменяли дырочки в носу. «Как настоящие!» изумилась Шуа, разглядывая глазки статуи.

Перед каждой статуей были таблички, на которых были высечены имена на всё том же неизвестном ей языке.

– Неужели тебе понравились высокопочтенные княгиня и её дочь? – изучающий взгляд серых глаз пристально следил за каждым движением девушки.

– Для меня их внешность необычна, но как чудесно передал скульптор их характер! — обернувшись, Шуа посмотрела в глаза Льмаха и улыбнулась.

«Её улыбка сведёт всех с ума! Как же она прекрасна...» подумал он так, что из глубины души наружу вырвался вздох. Он был печален как никогда. Его глаза, обычно серо-голубые, начали становиться более серыми, а сердце сжалось до размера песчинки и заныло от боли. Выдавив из себя какой-то вразумительный ответ, он повёл её в теплицу, которая примыкала к одной из гостиных. Теплица была двухэтажная, внешне полностью застеклённая, и в ней было настолько много зелени, что она свисала с потолка, водопадами опускалась по стенам и вилась по кафелю пола. Диковинные растения, яркие цветы и... попугаи с павлинами. Всё это жило своей жизнью, как в арабской сказке, которую привёз Андрей своей семье, пока окончательно не остался у Вади.

Спустившись на первый этаж, Чудь увидела большую золотую дверь со стеклянными вставками. Её как бы потянуло открыть дверь и выйти, но коснувшись золотых ручек, Шуа отёрнула пылающие пальчики. Прижав руку к груди, она спросила:

– Что с этой дверью? Почему я обожглась?

– Сожалею... Но ты... – слова Льмаху давались сложно, – ты не можешь отсюда выйти...

– Её нет ни на одной карте миров... Она как будто исчезла! Канула в забвенье! — Кубо уже второй день после загадочного исчезновения Шуи, а вместе с ней и Льмаха, не мог найти себе места.

– Я понимаю, что это очень плохо, но хватит метаться по всей комнате, – с раздражением промолвил Удо.

Он и сам был как на иголках и очень сильно переживал. Ведь это не кто-то другой из Чудей, а его маленькая беззащитная сестрёнка. Да, девушка знала несколько болевых захватов и ещё

столько же приёмов, которым научил её Луд. Луд — такой себе боевой парень, который ходил на таффер, бои без правил, в которых используются магическая и физическая силы. Подойдя к магической карте, которая показывала местность всех миров, которые были открыты Мироискателями, Удо начал исследовать каждый миллиметр. И тут он бегом направился к двери, вслед быстро бросая:

– Давай за мной!

От такой реакции его собеседник сначала обомлел, а потом помчался догонять. Сворачивая то влево, то вправо они проходили маленькие комнатки, коридорчики и большие гостиные. Также они пересекли один бальный и два музыкальных зала. Если они видели членов семьи, они звали их с собой или же просили распространить новость, собирая всех в зале «Весны и Жизни». Что за новость братья не говорили, как минимум потому, что младший из них не знал, но догадывался, что речь идёт о дорогой его сердцу Шую.

Они вошли в зал уже довольно большой толпой, человек пятьдесят точно. В зале своими привычными делами занимались древнейшие Чуди. Виз и Згон играли в магические шахматы, Лопанна, Рида и Лина плели полотно Жизней, Архыз левитировал в воздухе, собирая энергию времени, а Гыз сидел за большим прямоугольным столом и разбирал кое-какие бумаги. Но когда тишину нарушил шёпот собравшихся, Верховные Чуди обратили внимание на редкое виденье. С каждым мгновением зал становился всё теснее, а Собирателей Времени было всё больше и больше.

– Мы... Я нашёл её, Шую на карте, – выпалил запыхавшийся Удо.

Все в зале сразу стихли. Казалось, что все процессы приостановились и начали чего-то ждать.

– Она в Позоле. В горах, в той местности, которая безлюдна.

– Но что она там делает? – спросила Рида мягким голоском, очень напоминавшим тембр Шуи.

Позол – мир разгрома, ужаса и разбоя, застрявший в средневековье. Большие города, с множеством грязных улочек, на которых проживают нищие позольцы и позолки. На площади Унижений установлены разные «развлечения для народа» в виде орудий пыток и огромных конструкций для казней. Не очень приятное место для времяпрепровождения.

– Скорее всего странник, которого мы встретили, выкрал Шую для Позорация.

– Но зачем? – спросил кто-то в толпе голосом, полным сожаления.

– Я не знаю... С позволения Старого Гыза, – Удо с просьбой взглянул в глаза к бессмертному, – я и Чуди, которых ты мне выделишь, пойдём на поиски вашей дражайшей внучки и моей сестры.

– Выйдите вперёд трое, считающих Шую дороже своей жизни. Ведь вы можете лишиться жизни в Позоле, а души Чудей никогда не возвращаются... Возьми этих трёх отроков или дев. Завтра на рассвете Виз откроет вам портал.

Вперёд вышли Кубо, всегда вездесущий Гай, младший брат Удо, и... как ни странно, Злина, которая невзлюбила Шую с самого детства. Так её называли из-за скверного характера. Она постоянно нарывалась на драки и была не прочь поскандальить, а также отличалась сильной завистью. В общем, натура не из положительных. Чуди вообще задавались вопросом как такая чёрная душа может быть в таком милом маленьком тельце.

– Можно ли мне с ними? – раздался неуверенный голос из толпы. Вперёд вылетела новоприбывшая, — всё равно меня больше не убить, да и принесу хоть какую-то пользу, а то как маленькая, на шее у вас сижу, ноги свесив.

Древнейшие Чуди одобрительно посмотрели на парящую Гальми, а Лопанна сказала:

– Позволь ей, думаю она принесёт неопределимую пользу, – влетая очередную нить жизни.

– Ладно, – тяжело вздохнул Старый Гыз, – а теперь идите в свои спальни и приготовьтесь в путь-дорогу.

Анжеліка Коржевська, 15 років,
м. Херсон

Крошка Шериф

Несколько минут назад здесь было весело и много шума. А сейчас разбиты стекла, разлит по полу темный бурбон и много шерсти. Трясется от страха продавец, потому что парню напротив очень плохо. Или напротив, очень хорошо.

Он и сам не может разобраться в себе и в том, что сейчас чувствует или хочет чувствовать.

Лишь вдыхает отголоски ночного прозрачного запаха с новой силой, выдыхая через нос, в потолок, с урчанием исполинского зверя. Он разворачивает чупа-чупс с ближайшей полки и смотрит на экран разбитого телефона, разобравшись с невнятным шепотом из-за кассы.

– Через 4 минуты они будут здесь, – довольно тянет осипший бас, пробирая до костей бедного парня, который спрятался за кассой, дрожащей рукой еле набрав номер полиции.

Феликс сидит на полу, совсем не боясь испортить светлые джинсы. Тербит кончик своего бурого хвоста, улыбаясь глупо и вытаскивая маленький осколок из ладони, только потому, что тот неприятно врезался в палочку от яблочной конфетки.

Что-то еще шепчет, неразборчиво, смысл сказанного остается где-то на пухлых губах, не доставая даже до обманчиво привлекательных веснушек, смеется потом, рычит миленько, словно безумный и от этого становится страшно.

– Никому не двигаться! – ровный голос прерывает идиллию парня-гибрида и тот, недовольно вскидывая помутневший взгляд, пытается нашарить знакомую и такую полюбившуюся фигуру, но в итоге натывается лишь на дуло пистолета в лоб.

– Снова ты, – выдыхает раздраженно Ёну, пытаясь вырвать свое оружие из чужих цепких лап.

– Снова ты, – перекиривлял Феликс парня, обиженно надувая губы, забавно складывая их в трубочку, заставляя сминаться в множество маленьких складочек.

– Быстро подорвался, мусор, – безразлично твердо говорит он, пиная парня, не заботясь о его светлых штанах.

– А где Крошка шериф? – спрашивает он, когда метал наручников привычно сковывает верхние конечности за спиной, уже не натирая и не позволяя ничего, кроме как басить через плечо надоедливому шерифу с тонкими чертами лица и ровным, плоским голосом, который неприятно сжимает плечи и толкает в машину.

– А Крошка шериф ждет тебя в отделении, – холодно отвечает Ёну.

– А почему? – вдруг интересуется блондин, вздергивая ушами.

– Потому что, – полицейский задумался, но потом встряхнул головой.

Задержанный сидит на заднем сидении, как и положено, досасывает чупа-чупс, хотя это не очень удобно без помощи рук. Глаза бегают по утреннему Техасу, путаясь в собственных ресницах, как солнце путается в пальмовых ветвях. Расширенные зрачки не позволяют концентрироваться на чем-то конкретном, даже на своем сознании – оно такое же мутное, как отражение красок стенающего рассвета в запотевшем стекле. Утро измученное, как и шериф на первом сидении. У него синие отголоски под глазами, а звезды еще не снялись с неба. У Ёну уже уши вянут от бесконечного трепя Прокуренного малыша.

Утро, по сути, не может быть добрым, когда тебя вызывают «слишком срочно», что даже кофе, вместо привычного какао, и несколько пончиков ждут Рави на столе в полутемной каморке участка, а не дома в теплой постели.

– Принимай, Крошка шериф, – шипит брюнет, затягивая в камеру временного содержания гибрида, который либо без сознания, либо просто спит. Бросает на кушетку безжизненное тело, запирая карцер, и выходит под гневный взгляд шоколадных, словно поливка на сливочном пончике, глаз.

– Сколько раз я тебе говорила так не называть меня? - возмущению девушки нет пределов, и она уже готова снять ботинок со своей ноги, чтобы дать коллеге по лицу, но, завидев знакомую личность в виде Прокуренного малыша, сразу немного умирляет свой пыл.

– Как обычно, сваливаешь? – спрашивает русоволосая, с интересом рассматривая мышцы на спине парня, который, совсем не стесняясь, переодевается прямо у нее на глазах, лишь повернувшись спиной. Он, не удосужившись даже застегнуть рубашку, подходит к Рави, склоняясь ближе к лицу.

– Все для тебя, Крошка шериф, – шепчет он в nepoзвoлитeльнoй близoсти oт лица девушки.

– Вали уже, – шутиливо пинает она полицейского.

Рави не любила оставаться одна на весь участок. Особенно если в карцере, ровно напротив её рабочего стола, лежит без памяти её Прокуренный малыш.

Ли Феликс получил такое прозвище еще давно, когда впервые в четырнадцать лет попал сюда с мелким хулиганством и никотиновым отравлением. Тогда Рави сильно удивилась, ведь до этого знала парня. Он был одним из самых послушных гибридов из общежития, где обитали такие существа, которое было неподалеку от ее дома.

Но так уже который год подряд. Он хулиганит по мелочи, крадет бурбон и яблочные чупа-чупсы. Его неплохо бы посадить по-человечески, но, по сути, не за что, поэтому он все время сидит по двадцать суток в карцере.

А Феликса всегда забавляла реакция полицейских на его миловидную внешность, пушистые уши и бурый хвост, и низкий, грубый голос - последствия некачественной мутации. Особенно его, Крошку шерифа, которую буквально тыркает от каждого звука, произнесенного этими на вид мягкими и сладкими губами.

– Крошка шериф, – тянет сипло Прокуренный малыш, разлепляя тяжелые веки, но удовлетворенно до кончиков пальцев и ушей. Хвост тяжело хрустит и бьет по краю лавочки, на которой он уместился.

Голову словно пронзило сотнями длинных иголок, и она разбилась, как стекло вчерашнего киоска - с громким шумом и на мелкие-мелкие кусочки.

Рави смотрит на замученного парня никак, а голова последнего, как бы в обратной съемке, собирается обратно в одно целое от одного только взгляда.

Феликсу хорошо и ужасно плохо одновременно. Ему хочется блевать, но в то же время он не может так себя опозорить перед Крошкой шерифом.

Ну и что, что он так делал уже сотню раз. В этот все точно будет не так.

– Крошка шериф, – снова на выдохе басит блондин, фокусируя взгляд на синей рубашке и значке, который переливается в тусклом свете, словно последнее, за что в этом прогнившем мире смог ухватиться Ли.

Он лежит вверх лицом, для создания зрительного контакта ему нужно задрать голову, до громкого хруста позвонков, отчего Рави морщится и снова утыкается носом в книгу, будто сейчас не думает о том, что ей снова не повезло быть вместе именно с этим заключенным.

Хотя на самом деле она рада, что может сутками наблюдать за этим "больно красивым, как для обкурыша", слушать этот великолепный низкий голос и следить за тем, как зрачки из тонких полосок обрамляют медленно всю радужку. Но если кто спросит, она ни за что в этом не признается.

– Ты скучала по мне? – улыбается Феликс, видя, как замялась Рави, старательно пытаясь вчитаться в строки. Но все равно смотрит между ними. - А я вот скучал, – хрипит он, переворачивается на живот, и его организм снова не выдерживает.

Когда на следующий день ему становится легче, он в сотый раз рассказывает о том, какие красивые рассветы, когда ты пьян, и о том, что любит яблочные чупа-чупсы и смотреть на то, как девушка красит губы после того, как поест пончики, думая, что Феликс спит.

Девушка заливается румянцем, не зная от чего - от таких ужасных фактов о себе или от уже четвертого часа непрерывного ужаса для ушей, в виде голоса Ли, и милых веснушек, которые сейчас так отчетливо светятся солнечными поцелуями в тусклом свете карцера.

Следующие несколько дней Рави проводит дома, даже не выходя на улицу, а Прокуренный малыш выносит мозг дежурным полицейским.

Это словно зависимость. Феликс ведь мог быть и другим, совершенным, где-то на уровне среднестатистического отброса человечества, но ему нравится его Крошка шериф. Нравится, когда та вспыхивает, рвет и мечет, что бы он её так не называл. Нравится, когда гладит по голове в приступе нежности и чешет за ушами до слюней и высунутого языка, нравится, как ни странно, смотреть на их случайные споры с Ыну, нравится, когда дуло револьвера холодное, а дрожащая рука теплая, нравится занюхивать дешевое украденное пойло цветом волос его Крошки шерифа.

Нравится знать о том, что ей тоже нравится.

Вечер спадает на штат как-то резко и совсем неожиданно. Сон еще не успел догнать его, хватается за первые звезды, тянется по воображаемым ниточкам, медленно и мягко. Несмотря на то, что пейзаж за окном поменялся с прозрачно-голубого на глубокий синий, внутри все еще тусклый застрявший между временем свет. Он падает на окрашенные в темный блонд волосы, те переливаются, создавая прелестный микс из белых бликов, отросших корней и такого же цвета трепещущих ушей. Пряди путаются между обтёртых прутьев решетки, на них останутся кусочки краски. До следующего раза.

Дверь с привычным скрипом открывается, впуская невысокую особу внутрь. Она подсвечивает из-за нескольких фонарей снаружи, создавая какую-то богему в глазах парня. Он растягивает губы в улыбке, она слегка безумная, но от того не менее теплая. Теплее, чем тусклый свет и то, что чувствует Рави, когда входит в помещение.

– Крошка шериф, – басит тихо, с хрипотцой, Феликс, лицом в пол оборота.

– Скучал? – улыбается мягко, подходя к камере, проводя по жесткой шерстке ушей.

– Когда я тебя не вижу, моя скука увеличивается в квадратной прогрессии, - прикрывает глаза Прокуренный малыш, ластясь под руку, и из груди вырывается скулящий звук.

– Ты мне еще тут Теорию струн выдай, – улыбается, зевая, Рави и присаживается за стол.

Феликс смотрит через плечо, блики в ресницах не дают различить правильный силуэт, и он прикрывает глаза. Вздыхает так, будто в этом глотке воздуха было все, что он потерял.

Медленно голова делает оборот на сто восемьдесят градусов, желтые блики в глазах оставляют колючие тени на плавных чертах профиля, словно показывают, насколько прогнившая душа в этом невинном теле.

Рави, отвлекаясь от свежей, только что купленной книги, следит за чужой тоской.

В разбитом наполовину зеркале она видит отражение глаз, они словно не такие. Зрачки расширены, но не от наркотика, в них плескается что-то неизвестное для девушки, но такое, что хочется...

Сон мягкой лапой ласково гладит девушку по растрёпанным волосам, урчит в неприкрытую шею, дышит спокойным дыханием, ловя его из приоткрытых губ.

Феликс очень хочет оказаться на его месте, но лишь старается не шуметь. Он ковыряет незамысловатый замок шпилькой девушки, и слышится тихий щелчок.

Шаги вовсе невесомые, что бы не спугнуть трогательный сон с русских волос.

Невесомое касание губ. Кожа сладкая, словно мед, слаже любой эйфории по венам или любого многозначительного взгляда. Отпечаток остается сильнее, потому что Прокуренному малышу хочется больше его Крошки шерифа. Больше спонтанных улыбок и дрожи в ласковом голосе.

Ночь в Техасе тихая и неприступная. Она ограждает себя созвездиями и безумной тишиной. Она тише любого ветра среди шерсти диких зверей, которые склоняют свою спину только перед такими, как Ли. Такие, как он, живут такими вот ночами, теплым дыханием расплывчатого рассвета и острыми осколками памяти. А еще образом какой-то Крошки шерифа, которая готова разнести весь участок, потому что её Прокуренный малыш снова сбежал.

Каждого случайного правонарушителя Рави ждала, как последнего. Все время выглядывала, в надежде на то, что там появится снова ее Прокуренный малыш, улыбнется криво, и его пьяное и сиплое «Хей, скучала, Крошка шериф?». Но каждый раз лишь сталкивается с раздражённым до нельзя Ёну и множеством словно поехавших мелких преступников, которые послушно отсидают несколько суток за то, что разбили витрину или украли бутылку чего покрепче.

В третьем часу ночи, когда даже сверчки во всех щелях благополучно замолкают, в пустом от посторонних мыслей участке раздаётся звонок на патрульный телефон. Он будит только девушку, которая только-только прикимарила, утыкаясь носом между страниц. Они испачканы сотнями букв, граммами чернил, как и каждая встреча с Феликсом заполняла собой скучную и однообразную жизнь Рави. Сладкий запах заполнял легкие чужой историей, которая никогда не повторится в чьей-либо жизни, а особенно в той, которая заполнена такими вот историями.

– Уф, скучала, Крошка шериф? – басит голос по ту сторону телефона, да так, что терпкий сон улетучивается из разума, а книга в несколько секунд оказывается на полу.

Кареглазая не может и слова ответить. Она рада. Рада до дрожащих пальцев и судорожной улыбки, что ее Прокуренный малыш не скончался где-нибудь в темной подворотне от передоза или голода. Просто рада.

Из радужных в своем обрамлении мыслей вырывает глубокий смех. Он пьяный, но от того не менее приятный.

– Слушай, Крошка шериф, – этого не надо видеть. Рави слышит, как тот улыбается.

– Приходи через несколько часов, я буду тебя ждать, – молчит, сглатывает что-то.

– Крошка шериф, я так хочу тебе показать этот рассвет... – говорит томно он, а потом смеется. Девушка вспыхивает, но ничего снова не может ответить. Ноги словно приросли к полу, а рука, которая сжимала трубку телефона, стала тяжелой. Внутри была просто буря чувств, и совсем непонятно, какое доминирует ситуацией и позволяет утопать в низком смехе.

И гудки. Они вторят громкому в застоявшейся тишине биению сердца. Ведь оно хочет.

Рави, так и не сомкнув глаз, с утра тихо уходит, закрывая дверь участка, выходя из тусклого света в яркую ночь. Утро лениво борется с темными звездами, пытаясь вытолкнуть розовые полосы рассвета, перед тем, как его опередит красное в своем свете солнце.

Она подходит к назначенному месту, оборачивается, видит задумчивый в своей нетрезвости профиль и конфетку за щекой.

– Крошка шериф! – словно почуввав чужое присутствие, парень подбегает к Рави, обнимая. Точнее он просто виснет на ее шее, обжигая градусом дыхания кожу, и бьет тяжелым хвостом по бедру, которое покрывается мурашками. Девушка морщит нос, потому что от Феликса несет перегаром.

– Пошли скорее, рассвет уже совсем скоро, – он берет за руку Рави и тащит по пожарной лестнице на крышу. Его ладонь горячая, она обхватывает плотно и сильно.

Многоэтажка пугает своим одиночеством среди домов максимум в четыре этажа. Она возвышалась над ними, словно пытаясь закрыть от всех трепет восходящего солнца, когда его красный бочок игриво показывается из-за невысоких деревьев. Как бы присваивает себе теплые оттенки теней на холодных стенах, сумев поделиться ими только с двумя, которые не спят в столь ранние часы, чтобы поприветствовать начинающийся день первыми, пока его не встретили их заботы и рутина. Феликс снова присаживается на голый бетон своими вечно

грязными белыми джинсами, любезно подстелив девушке свою кожанку, оставшись в одной футболке с дурацким принтом. Он раскусывает конфету пополам с характерным звуком и достает изо рта половинку, которая осталась на палочке. Демонстративно медленно, на что девушка смотрит с презрением и тонет в глухом смехе, пытаюсь запомнить, насколько прекрасен ее Прокуренный малыш в такие моменты. В моменты, когда ей не мешает решетка или тяжесть обязанностей.

Увлечена этим, она не заметила, как к пухлым губам Феликса подобрался первый бледный свет. Он озарял чужое лицо рассеянными каплями первых лучей, скользя вязким золотом по чужому лицу.

– Крошка шериф, – шепчет тихо парень, наблюдая за тем, как свет, проникая под кожу, словно подсвечивает девушку изнутри, настолько настоящей и яркой она сейчас ему казалась. Как раскрытая книга, которую он будет без усталости или скуки листать узловатыми пальцами, не вникая в смысл, лишь поверхностно изучая, как сейчас это делают красные лучи с губами, напротив. Ему снова до ужаса хочется стать ими, чтобы так же бесстрашно касаться и брать их. Прокуренный малыш снова тонет в глазах напротив, пытаюсь выискать то, чего так сильно хочет, но, увы, его опьяненное сознание может позволить себе только восхищение на уровне ребенка, которому подарили желанную игрушку.

Он делает это только потому, что хочет. Потому, что знает, что его Крошка шериф тоже знает, что хочет.

Ярослав Хоменко, 16 років
м. Каховка Херсонської області

Сказка о гордыне, любви и стереотипах

На окраинах Сахары проживал дикий народ, Пустынные гадюки... И в один день родился у женщины этого племени сын, названный Музаффаром... Мальчик с раннего возраста начал оттачивать владение оружием, доказывая отцу, что он достойный наследник... Музаффар любил проводить время с воинами племени, а они не прочь были научить чему-то мальчика, но больше всего Музаффар любил Хирвата, лучшего воина племени. Он был помощником отца и когда тот уходил, Хирват часто оставался с мальчиком.

Это был обычный день. Музаффар с Хирватом пошли на охоту на стадо баранов, которое бродило у ручья, им нужен был вожак, а точнее, его руно. К десятилетию Музаффара подарком должно было стать пышное руно барана. Охота прошла успешно и они уже возвращались домой, но было очень солнечно и пустыня сильно обжигала ноги. Мальчику было больно, он попросил Хирвата найти укрытие, чтобы отдохнуть. Долго не думая, они зашли в пещеру и присели отдохнуть. На удивление, вместо каменистого пола здесь была плита, огромная, вытесанная прямо в скале плита. Подойдя к ней, Музаффар прочёл: «Кто перейдет через меня, если удержит груз, в награду тот получит себе в рукав могущественный туз».

– Хирват, Хирват! Иди сюда, смотри, попробуй ее сдвинуть, – закричал мальчик воину.

– Что это? – задумчиво произнёс Хирват. – Снова загадки пустыни, ну-ка попробую...

Хирват принялся толкать плиту через точку опоры. После некоторых усилий, плита поддалась и образовала проход, ведущий вниз по ступенькам.

– Я же говорил, Хирват, пошли вниз, – восторженно произнес Музаффар. Спустившись, они увидели огромную площадь. Прямо в центре был пьедестал, освещаемый

дырой, через которую свет падал только на него, а на нем была трость или же посох. Они решили подойти.

– Держись рядом и ничего не трогай, – сказал Хирват и достал меч. Они подошли к пьедесталу, это был скипетр. Ручка переливалась перламутровой сталью, а на конце, заключённый в кольцо из золота, был рубин, с кулак человека, Хирват медленно взял скипетр и отскочил от удивления, ведь в тот же миг услышал голос:

– Я хранитель скипетра! Прочь отсюда! – с этими словами голос замолчал, но они услышали мерзкий стук костей друг о друга, услышали, как земля сыпалась и вдруг...

– Осторожно! – закричал Хирват и лезвие клинка пронеслось над головой, разбивая череп мертвеца – бежим вверх, по лестнице! – отбиваясь уже от другого мертвеца, кричал Хирват.

Поднявшись, они увидели, что их было все больше и больше. Добежав до конца лестницы, они выбежали сквозь проем в скале и захлопнули камень. Путь домой был чист, они взяли барана и побежали домой. Скипетр отдали отцу, а Музафар получил свою накидку из шкуры барана. Спустя 20 лет, Музафар стал статным юношей, на которого ровняли лучших воинов Пустынных гадюк.

Каждый день он снова и снова просил отца, чтобы тот взял его с собой, в поход на караван. И вот однажды отец согласился...

Темная лощина пустыни пугала свои мраком и тишиной, путники, уставшие от дневного зноя, наслаждались прохладным вечером и отдыхали от долгого пути...

– Мы вошли на земли Пустынных гадюк.- сказал проводник, – Если нам повезет, мы останемся в живых!

Но в ту ночь на пути в Фаюм не осталось ни одного верблюда... После налета на караван, возвращаясь домой, отец говорил:

– Знаешь Музафар, мы ведём себя так, как гласит название нашего народа, ибо каждую ночь как гадюка выходит на охоту, так мы выходим на караваны с целью пропитания и достатка... Четыре воина шли на пути к селению и вели за собой двенадцать верблюдов, битком набитых провизией и золотом...

По прибытию в селение Музафару стало ясно, что он способен на большее, чем убивать купцов по ночам и пошел к отцу, чтобы тот благословил его в путь дальний, дорогу длинную...

– Отец, я долго учился владению оружием, езде верхом и стрельбе из лука, я думаю, что готов познать гнев пустыни и готов ступить на раскаленные пески Сахары.

– Сын мой, ты знаешь, что ты делаешь, пусть каждый оазис на пути одарит тебя питьем и кровом от палящего солнца, путь твой пускай будет полон свершений и побед.

На следующее утро отец подошел к Музафару и вручил ему скипетр, который они с Хирватом нашли в пещере много лет назад.

– Тебе он пригодится больше, чем нам, – сказал отец и обнял сына. Музафар взял своего верблюда, снаряжение и пошел...Туда, где песок плавит метал, где солнце заходит за Нил, туда где он проявит себя.

Когда он прибыл в Фаюм, чтобы купить еды и воды, напоить верблюда и обновить экипировку. По дороге к кузнецу, он увидел, как на пороге сидит широкоплечий, чернокожий юноша и явно грустит.

– Эй, что случилось? – спросил Музафар у этого человека.

– Кто ты? Чего тебе нужно от меня? Ты тоже хочешь лишить меня единственного, что у меня осталось? Свободы...

– Нет, я хочу помочь, мне нужен оруженосец, я иду бороздить Сахару, иду покорять солнце. Я Музафар, а тебя как звать? – протягивая руку, сказал Музафар и улыбнулся в недоверчивое лицо юноши.

– Я Шакил, я пойду с тобой, выбора у меня больше нет, мои родители мертвы, а дом згорел дотла. – с горечью сказал Шакил, поднявшись с поребрика.

Выйдя из Фаюма, они направились в Мемфис. По дороге они разговорились и тема дошла до скипетра:

– Что это за железная трость у тебя в рюкзаке? – спросил Шакил.

– Однажды я нашел вот этот скипетр в пещере и до сих пор не знаю, что это – доставая скипетр, произнес Музафар.

Долго ли, коротко ли, шли они по пустынным холмам, как вдруг видят, кучка разбойников напала на девушку, везущую в своей телеге бутылки яда, на продажу алхимику... С мыслями: "Может, алхимик знает ответ?" Музафар и Шакил решили помочь девушке. Музафар было хотел мчаться в драку, так как было очень далеко для стрельбы из лука, но Шакил одним метким выстрелом из лука прострел голову одного из них. Других уговаривать не пришлось, сами поняли, что к чему и испарились, как вода в пустыне.

– Кто вы такие и зачем спасли меня, неужто не хотите забрать мой хлеб? –спросила девушка..

– Нет, я желаю видеть алхимика,- сказал Музафар, – А вот ты нас к нему отведёшь, думаю эти сосуды с ядом как раз для него... После недолгого разговора, Анона, так звали девушку, согласилась... На следующее утро они уже были у дома алхимика.

Купол медной обсерватории, ярко блестел и отражал солнечные лучи. Был полдень, стоял страшный зной и путники уставшие, постучались в дверь...

– Открыто! – проскрипел дряхлый голос старика...

– О, это ты Анона, дочь моя, привезла, что я просил? – обрадовавшись прибытию дочери, уже с большей мягкостью в голосе проговорил старик...

– На меня напали разбойники, но эти юноши спасли меня, они очень хотят поговорить с тобой, отец, – сказала Анона, показывая взглядом на Музафара, помогавшего разгружать яд. После длительной беседы, алхимик узнал про скипетр, и принялся рассказывать легенду...

– Однажды много веков назад, жил один человек, Галиф, он был очень горд собой и всегда выдвигал себя выше всех. И вот в один день на селение, где он жил налетела стая мантикор, разнося все на своём пути. Самолюбивый Галиф ринулся в бой с таким же презрением, с каким смотрел на людей.. И вот после смерти последней мантикоры он был ещё больше горд собой, да так начал хвалиться, что встревожил богов... Решив, что он очень опасен для них они заточили его сущность, мерзкую и противную, в скипетр, который ты держишь в руках... С тех пор этот скипетр зовётся, Жезлом Порабощения, ведь смог поработить в себе человеческую гордость...

– Но зачем он мне нужен? – спросил Музафар у алхимика...

– В пещере мантикор, на севере Сахары есть спрятанные письмена, прочитав которые над жезлом, можно получить его мощь...

С благодарностью Музафар уже было хотел садиться на верблюда и пойти туда на север, к заветной пещере, как вдруг старик сказал...

– Возьми мою дочь с собой, она хороший целитель, поможет тебе, если будешь ранен...

– Это ее выбор, если захочет, пускай идёт следом...

С этими словами он покинул дом алхимика вместе с Шакилом, опьяненный желанием силы и власти....

Через несколько дней Музафар и Анона были на пол пути к Ракотисскому ущелью, где и была пещера с письменами... Они зашли в Мемфис чтобы перевести дух верблюдов и обновить провизию...

– Музаффар, что ты сделаешь, когда получишь силу жезла? – спросила Анона, когда они шли по рыночной площади в поисках торговца снадобьями...

– Не знаю, я никогда не имел власти. Мой народ - свободолюбивое племя на Юге Сахары...

– Там нет ни законов, ни правил только устав, гласящий, что все равны, что каждый, нарушивший устав, будет наказан...

– Только сейчас я начал понимать, что власть – это зло, что я гонюсь за превосходством, получается – я нарушу устав..

С этими словами он умолк и больше не вымолвил ни слова, пока они не пришли обратно к верблюдам.

– Знаешь, я скорее не желаю власти и богатства, я просто хочу доказать себе, что могу чего то добиться...

Был уже вечер, но Анона и Музафар до сих пор молчали, Шакил понимал, в чем дело, и чтобы скрасить обстановку, решил устроить привал. Путники согласились, они разожгли костер и принялись жарить мясо. Было ещё рано, но звёзды уже заполнили небо и Шакил вспомнил мать, вспомнил сестрёнку, как она пела им песенку.

– Ты своим не поверишь глазам, Ждут тебя впереди приключений каскад, Ты готов?

Открывайся Сезам!

Арабская ночь!

Волшебный Восток!

Здесь чары и месть

Отвага и честь,

Дворцы и песок,

Мой дивный восторг,

Мой сказочный край,

Здесь яд и булат

Погибель сулят,

Смотри не зевай.

Хоть лукав и жесток,

Но прекрасен Восток.

Наточи свой клинок и вперед,

Пусть ковёр самолет

от забот унесёт,

На Восток, куда сказка зовёт!

Музафар и Анона взялись за руки, им было хорошо. Шакил уснул, они тоже уснули, уснула и пустыня.

На утро следующего дня они уже были в Гизе, за которой уже находилось Ракотисское ущелье... Прекрасные пирамиды возвышались вдаль, не подавая признаков жизни и смерти, вокруг них как будто все замерло, там гулял лишь ветер.

– Вот это место... – с непоколебимой уверенностью сказал Музафар, поворачиваясь к Аноне.

– Я люблю тебя и не хочу чтобы с тобой что-нибудь случилось, я больше не держу тебя, ты можешь идти, – сказал Музафар, сдерживая грусть.

– Мы столько пережили вместе, ты спас меня тогда, теперь моя очередь, – гордо сказала Анона, прыгая с верблюда. – Ты нужна отцу, возвращайся..

– Ни за что! – перебила Музафара Анона. – Здесь я нужна больше!

Сказав это, она поцеловала его и пошла в сторону ущелья... Посмотрев в сторону Шакила, он увидел лишь искреннюю улыбку и подмигивание намекающие на то, что все будет хорошо. Вход в пещеру был огромным, поэтому они без труда нашли его и вошли внутрь.

– Раньше это помещение, видимо, было сокровищницей, – сказала Анона, разглядывая диковинные сундуки и землю, усыпанную драгоценностями.

– Нет, это возношения Мантикоры... Видимо, из-за налетов, жители Ракотиса отчаялись и решили преподнести дар кровожадному чудовищу, – сказал Шакил. Обойдя весь верхний этаж, на котором были сундуки и золото, они спустились вниз по весьма большому тоннелю, откуда доносилось свирепое сопение. Спуск вниз был долгим, порой извилистым, но звук слышался все отчётливей и отчётливей. Каждый шаг отдавался небольшим эхом. И вот, наконец, они вошли в зал, в котором сопение приобрело эффект такой приближённости, что казалось, они стоят прямо перед чудовищем.

Готовясь к нападению, лезвие двуручного меча сверкнуло из ножен, а тетива лука натянулась. Они не знали чего ожидать.

И вдруг перед ним появилась Мантикора, но ничуть не взволнована или взбешена их приходом, ровным счётом ей было наплевать.

– Вы же пришли за этим, – басистым рыком прогремело эхо по залу, когда Мантикора указала на стену с письменами.

Герои были в ступоре. Раскрыв широко глаза от удивления, не могли понять, в чем дело.

– Да, я умею говорить... – с небольшой иронией продолжила Мантикора. – Люди боятся меня, приносят мне эти безделушки.

Сказав это, она высыпала из когтистой лапы на пол пригоршню рубинов.

– Мне нужно лишь общение... Но стереотипные мнения по поводу моих предков убеждают людей в обратном... – уже с заметной горечью продолжила Мантикора, встав на все четыре лапы.

– Вы же пришли меня убивать? – обратилась она к Музафару и его спутникам, которые до сих пор не могли пошевелиться от удивления.

– У вас ничего не получится. Это я так, на всякий случай, вдруг кто-то захочет испытать мои нервы... – уже лукавым тоном произнесла Мантикора. Она подошла к стене и сняла пергамент, на котором были письма. Обращаясь к уже более-менее пришедшим в себя гостям, сказала:

– Неужели вы пришли именно за этим клочком пустого пергамента? – обратилась она к Музафару, облокотившись о близлежащую скалу. – Неужто столько пережили, чтобы вот так все просто?

– Но, но... Как же жезл, как же легенда? – спросил Музафар с удивлением.

– Это все придуманные человеком сказки, чтобы показать кто есть герой, а кто есть антигерой. И вот выходит, что антигерой это я.

Помолчав, Мантикора чуть ли не плача продолжала:

– Я не ведала дружбы, добра, любви. Только ненависть, за что? Я тоже живое существо, как и вы...

Мантикора, загнала своим поведением в тупик всех присутствующих.

Музафар, не растерявшись, сказал, откинув при этом меч фута на два от себя:

– Давай дружить! Весь мой народ живёт так, но я знаю, так нельзя, нельзя верить в то, что говорят, нужно верить в то, что ты знаешь. Люди часто склонны делать ошибки, в этом и прелесть их существования, каждый человек делает ошибку за ошибкой, а другой исправляет ее. Это замкнутый круг, отсюда и понятие стереотип... И вот, пожалуйста, мы его разрушили!

Что же хотел донести автор? Цель – сказать, что у каждого свой путь, будь ты герой или антигерой. Каждый сам решает, кем ему быть, и кем ему суждено стать. Как сказал один человек, если у других получилось, то и у тебя получится, а если у них не получилось – будешь первопроходцем... Думаю, каждый закончит эту сказку по своему, кто-то оставит все как есть, кто-то пойдет в сторону комедии, кто-то в сторону драмы. Но для меня концовка такова: Музафар и Анона счастливы, а Шакил летит на Мантикоре и разбрасывает золото по всей Сахаре...

Фрол Міщенко, 17 років,
м. Київ

Із циклу «Сказки бродячего шута»

Присаживайся, путник... хе-хе, не стесняйся, ближе к костру. У меня есть, что тебе рассказать. О, я утратил глаза, но слух меня не подводит, и язык – тоже. А что еще нужно рассказчику? Если удержишься, я мог бы даже показать тебе пару своих записей. Эх, когда-то я мог видеть и все пальцы были целы...

История мужчины с оружием

Однажды гадюка свила гнездо в черепе коня... К чему я? Ох, прости, задумался. Но эта история, к слову, тоже о змее. О ядовитом гаде и поборнике закона, что пришел за каменными клыками.

Крупная серьга качалась в такт шагам. Размеренной походкой он пробирался меж рядов людей, замерших навеки. Их каменная кожа задавила внутренности, а глаза заперлись в клетке твердых век.

Капюшон откинут назад, ведь мужчина с оружием не желал скрываться. Кинжалы в ножнах, примотанных ремнями к бедрам. На поясе две кобуры для револьверов. За спиной винтовка. – Эй, эй, эй! – закричал мужчина. – Куда ты спряталась?

Земля, по которой шел вооруженный, была землей свободы. Многобожие процветало на одной клумбе с демоновыми цветами. Ангелы боялись здешней травы, а черти – недоверчиво обходили.

Но все же, рано или поздно кто-то нарушал закон нейтралитета. И тогда – тогда мужчина с оружием приходил вершить суд.

– Я прямо здесь, за твоей спиной, – спокойно ответили представителю негласного закона.

Когда Фемд повернулся, его грудь пронзило каменным шипом. Кровавые брызги запачкали статуи вокруг. С губ сорвался кашель. Мужчина с оружием обмяк. И Медуса с опаской приблизилась. Она наблюдала, как камень распространялся от шипа по телу Фемда – одежда превращалась в гранитные лепестки, а кожа становилась булыжником.

Медуса с опаской отошла. Мужчина с оружием расправил плечи. Губы приоткрылись, вдыхая воздух. Кровавые брызги сошли со статуй. Шип вернулся в руку Медусы. Фемд отвернулся.

– Я за твоей спиной, – сказала предательница, готовясь кинуть свой снаряд.

– Ты нарушила закон. Что бы ты ни делала, скоро ты умрешь, – сказал мужчина с оружием, делая быстрый шаг в сторону.

Шип пробил статую, разбил ее на куски. Револьвер выстрелил. Пуля метила Медусе в сердце, но – упала на землю, отброшенная ударом камня. Фемд почувствовал, как руку сковывает камнем. Он спокойно наблюдал, как серое полотно течет по плоти к сердцу.

– Я не могу умереть, потому что я – камень, – усмехнулась Медуса.

– Не ты камень. Камень – все вокруг тебя, – пробормотал Фемд.

Гранит отстранился от руки мужчины с оружием, возвращаясь к Медусе. Пуля поднялась в воздух, двигаясь к дулу револьвера. Курок вновь взведен.

Фемд спрятал пистолет, задумчиво глядя на противницу. Она с интересом ждала действий защитника законов.

– Я не могу умереть, ведь я камень, – спокойно ответила Медуса.

– Даже камень рано или поздно умирает. Особенно если нарушает законы мира, в котором живет.

– Что же я нарушила? Превратила пару деревень в свои владения? Нахамила какому-то глупому вампиренышу, сожравшему собственного демона? Что еще?

– Ты позарилась на чужое. «Вампиреныш» – владелец этих земель. И не стоит недооценивать его права.

– Владельцем был Спящий! – оскалилась Медуса. Ее хвост недовольно метнулся по земле. – А теперь, когда он мертв, эти земли перестали кому-либо принадлежать.

– Ими владеет Джордан, как тот, кто убил предыдущего хозяина. Знаешь, он сам хотел прийти за тобой. Но я попросил его не тратить сил. Ведь это я слежу за здешним порядком. Разобраться с тобой – мой долг.

– Тогда исполни его, раз вы с Джорданом так дорожите глыбами камня, что некогда считались людьми.

Фемд обнажил кинжал. Хвост Медусы двинулся. Гранит повиновался.

Мужчина с оружием скользнул в сторону, твердая порода словно вода потекла за ним. Фемд уходил скачками, отталкивал в стороны статуи, уклонялся от торопливых нападков камня. Медуса внимательно следила за ним, двигая хвостом в такт погони. Ее змеиные глаза смотрели без выражения, наблюдали без интереса, лишь сухо и каменисто отмечая хитрости противника. До тех пор, пока он не оказался прямо перед ней.

Кинжал вскрыл воздух, как вскрывает вену. Острая полоска мелькнула – ударилась об каменную ступеньку, вырвавшуюся из-под земли. Медуса отвернулась. Поползла прочь, не желая наблюдать за тем, как булыжник послушно сжимает руку Фемда, превращая кости в муку, а плоть – в кашу.

Медуса замерла. Поползла назад, нелепо и неправдоподобно. Обернулась. Ступенька скользнула под землю. Фемд отскочил на пару шагов, опуская уже здоровую руку с кинжалом.

Острая полоска стали мелькнула – оружие было брошено прямо в Медусу. Нага раздраженно дернула хвостом, желая отбиться от снаряда ступенькой. Прогремел выстрел. После него звяканье кинжала звучало слишком тихо и игрушечно. Струйка дыма потекла из дула винтовки.

Медуса отстранилась, всем своим змеиным телом наги отпрянула назад, будто надеясь, что пуля в груди от этого исчезнет. Но тщетно – комок стали застрял в плоти навечно.

– Что ты?!.. – вскрикнула змея, но Фемд не стал мешкать.

Его револьверы выскользнули из кобур. Курки взведены синхронным движением пальцев. Выстрелы, словно барабанная дробь, зазвучали поочередно, заставляя грудь Медусы взрываться мелкими брызгами крови. Куски плоти ошметками полетели от разорванного плеча, струи крови водопадом повалили из простреленной глотки, глазница утратила глаз навеки.

Патроны в револьверах не успели кончиться, как нага рухнула на землю.

Мужчина с оружием некоторое время стоял, переводя дух. Его руки дрожали, а в голове мутилось от усталости. Легкие взрывались воздухом.

Пара шагов на ватных ногах. Револьверы упокоены в своих кожаных гробницах. Фемд опустил на колени перед трупом.

– Так вот, как ты управляла камнем. Артефакт? – его пальцы сжали браслет на змеином хвосте, стягивая его с гладкой чешуи.

Фемд во время схватки смог заметить, что камень оживал лишь после того, как Медуса двигала своим хвостом. Да, на это понадобилась не одна и не две жизни – но противник того стоил. Мужчина с оружием не мог знать, как много своей души он потратил во время этой схватки. Но одно он усвоил уже давно – невозможно умирать вечно.

Каждый раз, находя смерть в бою, встречаясь с ней лицом к лицу, Фемд был обречен на откат времени. Он помнил каждую свою гибель. Так же, как и формулировку проклятия: «Гибнуть телу несчастное количество раз до тех пор, пока не погибнет душа».

Поначалу это звучало для Фемда как благословение – вечная жизнь воина, что может быть прекраснее? Он сражался со всеми: с богами, демонами, ангелами, монстрами... До тех пор, пока однажды не почувствовал пустоту в груди. Отрешенность. Действительную смертельность собственных гибелей. Его тело могло и должно было существовать, но лишь до тех пор, пока от души остается хоть что-то.

Со временем Фемд понял, насколько опасны его забавы в бою. И он решил посвятить себя последнему, что еще не выгорело вместе с кусками души – закону. С тех пор мужчина с оружием следит за порядком у берегов Файльга. Это единственное, что он мог сделать для того, чтобы не дать себе уйти бесследно.

– Как бы там ни было, – вздохнул Фемд, поднимаясь с колен. – Медуса мертва. А вместе с ней должен умереть ты – артефакт, что принес обычной наге славу легенды. Дабы сохранить достойную память о твоей хозяйке, ты должен уйти из мира. Такова справедливость.

Браслет упал на каменистую почву. Некоторое время он еще лежал, отражая свет солнца и даря его миру. А затем...

Фемд и сам не сможет потом сказать, что именно произошло с артефактом.

Может, он не захотел этого запоминать. Но мужчина с оружием запомнил тот день, когда перестала существовать легенда – Горгона Медуса. Она исчезла, оставив по себе лишь слухи и мифы. И Фемд, слушая в трактирах при дороге невероятные пересказы ее деяний, позволял себе лишь молчаливую усмешку.

**Жукова Анастасія, 17 років,
с.мт. Білозерка Херсонської області**

Казка

Колись, дуже давно десь далеко, можливо, і не тут, а десь в іншому світі існувало королівство. Його так і називали: Ко-ро-лів-ство. Воно було не багатим, але й не бідним. Звичайне собі королівство, як і багато інших. Правителі, щоправда, були дещо кращі, але це не так вже й важливо. Чи все ж важливо... Головне те, що мудрого Короля і добру Королеву любили всі жителі Королівства. Тому й не було байдужих, коли на світ з'явилися маленькі Принц та Принцеса. Минали роки: зима, за нею весна, потім літо, після нього осінь і все з початку. Цик-ліч-но. Ось.

Ніхто вже й не пам'ятає, скільки саме років промайнуло. Чи п'ятнадцять, чи шістнадцять.. Принц виріс справжнім розбійником: з самого дитинства він когось ображав (просто так, для розваги) або скоював іншої шкоди. Дня не минало, щоб жителі столиці чи палацу не скаржилися – однак марно!

Прекрасна ж Принцеса була зовсім не схожа на брата. Вона була тихою, ввічливою дівчиною і дуже любила книги. Однак ображати її було ризиковано – можна отримати якийсь страшне прокляття! Ну, нежить там або жахливу коросту (жахливо ж, коли в тебе постійно свербить все тіло?). Принцеса була відьмою, чи, швидше, чарівницею. Але тсссс! Це секрет.

Життя текло, як звичайно. Аж допоки одного дня сталося лихо...

Принц, як завжди, розважався. Сьогодні він відібрав саморобну рогатку в одного хлопчика і стріляв у птахів. Щоправда, не дуже мітко. Можливо, саме тому він зробив постріл і... камінь влучив прямісінько у вікно хатинки відьми, розбивши склянку з якимось зіллям.

Розлючена стара пошкунтильгала до Принца, який не міг зрушити з місця й зло просичала:

– Ах, ти ж, хлопчисько! Ти ще пожалкуєш! Нехай і зовні ти будеш таким, який є всередині: жорстоким жахливим потворним драконом! Врятувати тебе зможе лише дівчина з добрим серцем і магічною силою! – відьма страшно розсміялася, а туман, який з'явився з першими словами, згустився навколо юнака. Через мить на цьому місці залишилася лише рогатка, а Принца наче й не було...

Минуло два роки. Король з Королевою неодноразово намагалися знайти Принца, але марно. Можливо, винним був страх перед відьмою або небажання лицарів рятувати хлопчиська.. Чи взагалі те, що правителі не знали ані літери з прокляття?

Одного дня прекрасна Принцеса, котрій було вже сімнадцять років, тихенько підійшла до батьків – Мамо, тату... – дівчина набрала в легені повітря, ніби перед стрибком у воду. – Я хочу піти на пошуки брата. – мало не вперше скромна Принцеса стояла твердо, з прямою спиною та незламною впевненістю у власних можливостях.

– Але ж.. – Король ледь розгубився. – Принцеси ніколи не рятують Принців!- вигукнув він.

– Тату, - з докором поглянула на правителя дівчина. – чи не ти казав, що більшість традицій є геть безглуздими?

– Казав... – зітхнув той. – Але ж...

– Любий, – поклала ніжну долоню на руку чоловіка Королева. – Наша донька – неймовірна дівчина, і я впевнена, що навіть твоя заборона не буде перешкодою. Потрібно дати їй шанс.

Принцеса радісно посміхнулася. Ще раз зітхнувши, Король обійняв доньку та неголосно благословив.

Три дні промайнули майже непомітно, зайняті клопотами. Зібрати речі, перевірити їх, зробити ще кілька магічних настоянок... Принцеса лише раділа тому, що колись створила чарівний рюкзак, «в який можна скласти все-все і навіть місце залишиться», як стверджувала магічна книга. Але збори не можуть тривати вічно, особливо, якщо треба поспішати.

Саме тому невдовзі Принцеса осідлала Грома, свого улюбленого коня, і, пославши повітряний поцілунок батькам, поїхала. Однак вже через декілька кілометрів дівчина зупинилася біля невеликої галявини на узліссі. Їй потрібно було скласти план дій, адже Принцеса навіть приблизно не знала, з чого починати.

Грім тихенько хрумкав свіжою травою, а темноволоса дівчина сиділа поруч з конем, розглядаючи магічну карту.

– Дивися, друже, ось цю місцевість і он там лицарі вже обшукали. Отже, можна не шукати. Але місцевість біля Ельфійських гір ніхто і не думав обстежити! Хоча це найімовірніше місце сховку відьми і, відповідно, дії прокляття. Жодна чаклунка не залишить такі чари без догляду на довгий час. Крім того, біля Ельфійських гір залишилося багато старих фортець. Між іншим, не всі з них зруйновано, деякі просто приховані! – Принцеса задумливо обвела зону пошуків чарівною паличкою. Грім зацікавлено поглянув на карту й тихенько фиркнув, погоджуючись. Ані Принцеса, ані кінь не підозрювали, що за ними спостерігає ще одна пара цікавих очей... Однак удача, схоже, була сьогодні на їхньому боці. Кароокий юнак подався назад і, випадково наступивши на слизьку колоду, з криком впав у кущах. Дівчина одразу ж вскочила й направила паличку на джерело шуму. Насупившись, вона промовила:

– Виходь, або гірше буде! Вилетиш ногами вгору.

– Будь ласка, не треба, – намагався виплутатися з власного шарфу хлопець. – Ой! – вигукнув він, незрозумілим чином заплутавшись ще гірше. – Допоможіть... - пискнув юнак, падаючи.

– Що за незграба... – тихенько пробурчала Принцеса, за допомогою магії підіймаючи його та знімаючи шарф з «постраждалого». – А тепер поясний: хто такий, звідки, і що тут робиш. – чарівна паличка була направлена прямисінько в груди юнакові, котрий намагався стряхнути з одягу землю.

– Моє ім'я – Карнель, я помічник і учень мага. – хлопець несподівано витончено вклонився. – А ти? – з цікавістю поглянув на Принцесу.

– Рин, – секунду думала дівчина. – Відьма.

– Справжня? – з легким подивом спитав майбутній маг. – Я і не знав, що відьми бувають такими молодими та... гарними. – вимовивши останнє слово, Карнель густо почервонів.

– Як бачиш, бувають, – Принцеса ледь утрималася від фиркання. Замість неї це зробив Грім, разом з тим махнувши хвостом перед обличчям учня мага.

– Ой! – відсахнувся той і знову впав, утративши рівновагу. – За що? – обурено запитав він.

– За все добре, – все ж фиркнула Принцеса.

– Рин, а куди ти їдеш? Я чув про якісь пошуки, але ж...- Карнель не поспішав вставати.

– А навіщо тобі? – дівчина якраз перевіряла кінську зброю.

– Візьми мене з собою! – випалив юнак. – Я стану тобі у нагоді. – як у старих казках додав він, від чого Принцеса весело розсміялася.

– Е, ні, – дівчина ще посміхалася від такої кумедної фрази. – Якщо хочеш йти, то не буду заважати. Однак про всю можливу допомогу з твого боку я б краще дізналася зараз.

– Ну-у-у-у... – замислився хлопець. – Я умію готувати, ставити намет, трохи чаклую... - почав перераховувати він, загинаючи пальці. Принцеса перервала його черговим фирканням.

– Змушена розчарувати, але я це теж чудово вмію. Не гірше, ніж грати на музичних інструментах чи їздити верхи.

– А ще я знаю багато цікавих історій та слухів, – додав Карнель.

– Яких слухів? – зацікавилася Принцеса.

– Магічних, звісно. От, наприклад, у старій Лауренії не так давно з'явився дракон.

– Не так давно? А точніше не знаєш? – з напругою в голосі запитала дівчина.

– Роки зо два тому, – відповів співрозмовник. – Та чому це так тебе зацікавило?

– Розумієш... - Принцеса задумливо дивилася в небо. – саме два роки тому зник мій брат після невеликої... сварки з відьмою. Ми знаємо лише те, що вона перетворила його на дракона. Проте й ці знання вдалося отримати не одразу. Довелося трохи почаклувати. Дуже погано, що чари не можуть сказати, де саме заховала відьма мого брата...

– Якщо хочеш, можу спробувати... Ну, допомогти, – юнак посміхнувся. – Але результат не гарантую – заклинання нове, ще не використовуване. Мною, принаймні. Хоча можемо поїхати до вчителя, якщо хочеш. Все одно буде швидше, ніж обшукувати все Ельфійське передгір'я, згодна?

– У мене одне-єдине питання... чого ти чекаєш? – вигукнула дівчина, миттю опинившись в кількох сантиметрах від майбутнього мага. – Чаклуй!

– Мені потрібна крапелька твоєї крові та карта, – відсахнувшись і ледь не впавши знову (якби Принцеса не вхопила його за руку, може, і впав би), промовив він.

– Карта ось, – Принцеса протягнула юнакові складений пергамент. В іншій руці дівчина вже тримала тонкий кинджал, який за мить до того витягнула з піхов. – Скажеш, коли потрібна кров.

– Угу, – трохи нервово поглянув Карнель на зброю та розстелив карту на землі. З невеликої сумки, що висіла на поясі, юнак витягнув кулон, схожий на крапельку води, перевернуту догори ногами, і протягнув його супутниці. – Потрібно, щоб кров потрапила хоча б на вістря. Хоча, звісно, краще повністю вкрити його.

Принцеса мовчки кивнула і, зціпивши зуби, провела кинджалом по долоні. Через кілька секунд увесь кулон був вкритий кров'ю. Звичайною червоною кров'ю, що б не казали про королівський рід. Карнель обережно забрав у неї прикрасу і почав промовляти слова заклинання, поводячи рукою над картою. З останньою літерою кулон різко ткнув кінчиком краплі прямісінько в передгір'я Ельфійських гір. Те саме місце, де, як знав Карнель, зараз знаходилась фортеця Лауренії. Місце, яке охороняв зачаклований дракон. Задоволено кивнувши, юнак підвівся.

– Тут знаходиться одна з уцілілих фортець. Зараз її охороняє молодий дракон...

– Дякую тобі велике, – ледь помітно посміхнувшись, подякувала дівчина. – Це набагато спрощує пошуки, – вона почала складати карту.

Зачекай мене, гаразд? Моя Зірочка чекає на іншій галявині, – попрохав юний чарівник.

– Залишив перед шпигуванням? – не втрималася від шпильки Принцеса. Карнель трохи почервонів і поспішив до своєї кобилки.

Через сім хвилин і двадцять вісім секунд (Принцеса почала рахувати час з нудьги) юнак повернувся. Грім з цікавістю поглянув на нову супутницю і привітливо заіржав. Принцеса лагідно погладила друга по міцній шиї і скомандувала вирушати.

Шлях до Ельфійських гір був неблизьким, але, завдяки компанії, досить веселим. Майже кожна зупинка починалася з того, що Зірочка мало не скидала вершника, а ранок з веселої розмови між нею та Громом їхньою конячою мовою. Карнель виявився розумним, жартівливим і оптимістичним, однак жадливо незграбним у всьому, крім магії та, як не дивно, кулінарії, хлопцем. Принцеса кілька разів думала, що вона не проти такого друга.

Однак було одне, що не дозволяло дівчині повністю розслабитися. Якщо місцезнаходження брата вона вже знала, то плану його порятунку досі не було просто через відсутність інформації. Саме тому на черговій зупинці Принцеса сіла поруч з Карнелем і запитала:

– Ти можеш хоча б приблизно пояснити, які пастки можуть очікувати на нас у фортеці? – дівчина розуміла, що відьма в жодному випадку не залишила б зачаклованого хлопця самого.

– М-м-м... – задумливо протягнув юнак. – Швидше за все, Лауренія посилить стіну невидимості. Також не слід забувати про рів з магічними рибами – дуже небезпечними створіннями. І, звісно, будуть звичайні захисники, озброєні бойовими амулетами: компактним вогненным шаром, блискавкою, гострими бурульками, котрі можна метати, як дротики, та іншим.

– Угу... – глибокодумно відповіла Принцеса і зіщулилась. Нерайдужні перспективи... Однак вже наступної миті вона розправила плечі. Бажання врятувати брата ні на хвилику не згасало.

– Я... Я не змушую тебе йти зі мною до фортеці, – промовила дівчина і встала.

– Однак удвох набагато спокійніше, – зронила вона і відійшла до костра, де весело булькала смачна каша з м'ясом.

– Якби я не хотів або боявся, – Карнель посміхнувся. – то втік би ще після заклинання пошуку.

– Дякую, – ледь чутно промовила Принцеса, схилившись над казаном.

Ця коротка розмова наче зіштовхнула з її душі величезний камінь і дала змогу дихати з попередньою легкістю. Дівчина навіть наспівувала щось впівголоса у дорозі. На зупинці Карнель зацікавився пісенним талантом супутниці і попросив її заспівати голосніше. Весело посміхнувшись, Принцеса виконала пісню «Дороги», котра вже, певно, десятий раз грала в її голові. Послухавши, юнак в захваті заплескав у долоні і просив не стишувати голос в дорозі. Кілометр за кілометром лягали під копита коней. Весела подорож навряд чи здалася комусь сторонньому операцією порятунку. Однак нам з вами не слід забувати про кінцеву мету Принцеси...

Жодна дорога не триватиме вічно. Можливо, за винятком постійного кружляння на місці? Втім, Принцеса з Карнелем рухалися навпростець, тому їхня подорож цілком логічно закінчилась. Коні різко зупинилися, ніби раптово натикнулися на стіну. Ніби? Раптом насупившись, Принцеса підійшла до невидимої перешкоди та торкнулася її рукою.

– Ого! – вигукнула вона, отримавши відчутний заряд току. Дівчина одразу ж перейшла на магічний зір, розглядаючи хитре переплетіння заклинань.

– Ця відьма – справжнісінький талант, – повідомила вона Карнелю і посміхнулася.

«Однак я талановитіша», – подумала Принцеса, обережно розсуваючи магічну стіну так, щоб утворився прохід.

– Прошу! – вигукнула вона, коли крізь вікно, трохи вище за Карнеля, можна було спостерігати старовинну фортецю. Юнак лише вражено присвиснув. Він не бачив жодного шансу так розкрити заклинання.

Скоро вже уся четвірка опинилася у дворі замку. Магічні риби, яких так необережно Карнель назвав «дуже небезпечними створіннями» насправді виявилися досить добрими, принаймні до Принцеси. Вона навіть встигла погладити одну. Залишилася одна небезпека – прості захисники фортеці. Хоча дівчина мала щодо них кілька ідей... Котрим могла завадити лише відьма. Карнель поспішив заспокоїти Принцесу: в цю пору року Лауренія жила в іншому, весняному замку.

Дівчина побіжно подумала, що все складається занадто просто, і трохи більше напружилася.

– Тоді завмири і не рухайся, доки я не зроблю нас невидимими. – попросила вона Карнеля і почала плести заклинання. Через дві хвилини легенького поколювання у всьому тілі хлопець побачив, як зникли Грім із Зірочкою. Та й власні руки стали невидимими.

– Готово? – чомусь пошепки запитав Карнель.

– Готово, – з посмішкою у голосі відповіла Принцеса і вхопила юнака за руку. Наказавши коням залишатися на місці, дівчина потягнула супутника до входу, коли над ними пролетіла велика тінь. Піднявши голову, вони побачили сріблясто-білого дракона. Комусь він міг

здатися потворним, але Принцеса захоплено видихнула: прекрасне створіння літало над ними. Карнель легенько смикнув дівчину за руку і пошепки нагадав:

– Нам його ще розчаклувати треба, пам'ятаєш?

– Так, вибач, – відповіла Принцеса, вдячно потиснувши долоню супутника. Дівчина на хвилику замислилася, перебираючи усі відомі їй прокляття та способи їх знімання. Здається, цей можливий... Навіть трави для потрібної настоянки є. Однак зілля ще треба приготувати...

– Ти не знаєш, де тут можна безпечно створити настоянку?

– На кухні? – знизав плечами юнак. – Наскільки я пам'ятаю, зараз користуються літньою, тому звичайна зазвичай вільна...

Принцеса кивнула і лише потім згадала, що вони все ще невидимі. Довелося виразити згоду вголос. Карнель посміхнувся і потягнув дівчину до потрібного приміщення.

Як вони були здивовані, коли зустріли на кухні дівчину, котра пекла пиріжки, та голову дракона, яку власник просовував через вікно! Ці двоє мирно спілкувалися.

– Юліано, скоро ти закінчиш? Я вже голодний... – поскаржився дракон.

– Щойно ти перестанеш мене відволікати. – сердито відповіла йому дівчина.

– Ну ви-и-бач! – протягнув її співрозмовник. Він трохи повернув голову й пахнув димом.

– Рин? – тихенько запитала Принцеса, все ще не знімаючи невидимості. Хоча голос і був схожим, ще невідомо, справді це її брат чи ні. Карнель тихенько хмикнув. «Схоже, у них однакові імена» - мимохідь подумав він.

– Хто тут? – одразу ж сердито запитав дракон.

– Дорогий мій братику, тобі не здається справжнім свинством не згадати свою сестру? – схибно прозвучало питання.

– Сестру? – здивовано вирячив очі крилатий. – Моя сестра має сидіти вдома під ретельним наглядом батьків та купи лицарів, як справжня Принцеса.

– Коли це я потребувала охорони? – тепер у голосі дівчини звучало обурення.

– Теж логічно... – дракон ледь посміхнувся. – Може, вже з'явишся, сестричко?

– Може, і з'явлюсь. – повітря в тому місці, де стояла Принцеса, ніби пішло хвилями. Вже через кілька секунд дівчину було видно.

– Привіт, – радісна посмішка засяяла на морді (обличчі?) дракона. – Як ти сюди потрапила?

– Тебе прийшла рятувати, – Принцеса підійшла до брата та обійняла його за шию. – Думала, нудьгуєш тут, а ти он як... - вона подивилася на дівчину з цікавістю та легкою підозрою.

– Знаюся, це Юліана. Її відьма викрала і заточила в цьому замку. Сказала, що відпустить лише тоді, коли зможе втекти.

– Геніально, – ледь чутно фиркнула Принцеса. Вона розслабилася. – Якщо так, то сьогодні і втече, якщо не проти. Ти ж не проти? – повернулася юна чарівниця до дівчини.

– А як же Рин? – розгублено перепитала вона. – Я його не залишу!

– Невже ти подумала, що я врятую незнайому дівчину і залишу власного брата? – здивувалася Принцеса. – Я сюди й прийшла, щоб зварити оборотне зілля. Дай яку-небудь посудину, бажано металічну, мені її нагріти потрібно.

Отримавши потрібну ємність, Принцеса почала процес приготування. Нагрівши чисту джерельну воду до потрібної температури, дівчина додала необхідні трави та інші компоненти. Наприкінці вона знову використала свою кров – це було досить легке зілля, однак з однією важкою умовою – потрібна була частинка близького родича. Через сповнені напругою дві години Принцеса магією трохи остудила напій і протягнула брату.

– Буде боляче, – попередила вона його, насупивши брови. – Твоє тіло буде знову змінюватися, тому залишається просто терпіти.

– Я можу допомогти... – несподівано сказав Карнель, про якого Принцеса ледь не забула. Легким сплеском долонь вона зняла невидимість і зі свого друга. Чаклун продовжив:

– Я заберу частину болю на себе, тим самим зменшивши неприємні почуття. Тобі буде легше, а мені вже звично....

– Але ж... – Принцеса знову насупилася, оглядаючи ситуацію з різних боків. – Добре. – зітхнула вона. – Готові? – запитала обох юнаків. Отримавши впевнені кивки від брата, чие тіло вже слухняно лежало на землі, та Карнеля, який сів на стілець, піднесла напій до відкритої драконової пащі. Коли зілля було випите до останньої краплі, Принцеса трохи відійшла. – Зараз почнеться. – видихнула вона, готова допомогти кожному з юнаків.

Дракон несподівано завмер і покритися напівпрозорим сірим туманом. Дівчина добре бачила, як під дією зілля змінюється його тіло і як брат стримується від болісного скрику. А от Карнель, котрий, схоже, взяв більшу частину відчуттів, з тихим стоном сповз на підлогу. Принцеса швидко начаклувала велику теплу ковдру під ним та сіла поруч, частково заспокоюючи біль магією. Краєм ока вона поглядала на... вже не дракона, а такого знайомого юнака, щоправда, ще з драконовим гребнем на спині, який швидко зникав, лежачого на підлозі. Здивована Юліана просто дивилася на все широко відкритими очима, поки Принцеса не зиркнула на неї, змушуючи підійти до Принца. Трохи відволікшись від Карнеля, дівчина створила ковдру і для брата. Через хвилю вона начаклувала й одяг. Коли вже зрозуміла, що дія зілля закінчилася, встала і почала одягати брата.

– Тепер би всіх нас добряче нагодувати... – протягнула вона, без сил падаючи на стілець. Юліана, тихо зойкнувши, кинулася до великої печі, де вже підрум'янилися пиріжки.

– Ось... – скромно сказала дівчина, ставлячи на стіл перед Принцесою тарілку із запашною здобою.

– Дякую, – кивнула юна чаклунка і взяла пиріжок. – Пропоную сьогодні ж звідси піти. – сказала вона хлопцям, які вже підвелися на смачні аромати.

– Згоден! – важко впав біля неї брат, одразу ухопивши пиріжок.

– Я теж не проти, – підтвердив чарівник, сівши з іншого боку. Юліана скромно кивнула.

– От і чудово... Тут коні є чи доведеться купити в найближчому селі? – поцікавилася Принцеса.

– Боюсь, що доведеться їхати на ваших, – хмикнув Принц. – Тут взагалі нікого, крім нас двох немає вже другий місяць.

– Теж непогано, – посміхнулася чаклунка і пояснила. – Не доведеться тікати з боєм. Пиріжки швидко закінчилися. Як виявилось, з багажу Юліана мала лише себе та кілька комплектів одягу, який швидко принесла та віддала Принцесі на збереження. Тому вже через годину збільшена компанія виїхала з фортеці.

Чесно куплені у першому ж селі коні виявилися на диво швидкими та витривалими, тому дорога додому тривала недовго. Уявіть собі, якою була радість Короля з Королевою, коли повернулися їхні діти! Все Королівство святкувало три дні.

А потім одна за одною з'ясувалися гарні новини. По-перше, жажливий характер Принца за два роки непомітно змінився. Тим паче, тепер його стримувала дружина. Так-так, через кілька місяців після повернення Принц освідчився Юліані. Звісно, дівчина погодилася з радістю.

Щодо Принцеси та Карнеля... Спочатку дівчина вмовила, як пізніше виявилось, закоханого в неї, юнака стати придворним магом. Однак не тільки в душі чарівника були посіяні ніжні паростки...

Бабуся крізь скельця окулярів поглянула на онуку, яка уважно слухала історію.

– А далі що? – запитала дівчинка. – Вони теж одружилися, так?

– Так, – з теплою посмішкою підтвердила стара.

– А що сталося з відьмою? – раптово насупилася онука.

– Нічого, – бабуся обійняла дівчинку. – Хіба лише вона була винна?

– Ні... Принц себе погано поводить, всім шкодив і взагалі... – що «взагалі» вона не встигла сказати, бо бабуся тихенько розсміялася.

– Саме так. Запам'ятай, моя маленька, в кожній людині є добро і зло. Не існує абсолютно поганої чи повністю доброї людини. Темрява і світло в нашій душі – наче два вовки, які постійно б'ються. І переможе той, якого ти годуєш. І, звісно, ніколи не слід чіпати інших. Хто зна, а раптом та старенька – могутня відьма, яка вирішить тебе покарати?

Приз читацьких симпатій - 2019

Діана Заруба, 15 років
с. Мала Перещепина Полтавської області

Лісове озеро

П'ятикласник Сашко з усіх предметів найбільше любив історію. До уроків завжди готувався дуже старанно: читав і перечитував заданий параграф, потім ставав перед дзеркалом у вітальні і переказував прочитане. І коли переконувався, що все вже вивчено, радів, посміхався сам собі, уявляв, як учителька Людмила Олександрівна зрадіє його старанності.

У четвер урок історії був останнім у навчальному році. Шкода. От якби у школі була тільки історія, та може ще хіба що фізкультура. І досить.

Продзвенів дзвінок на урок. Шкільні коридори затихли. До класу увійшла Людмила Олександрівна, п'ятикласники дружно привіталися, почалася робота. Сашко з нетерпінням чекав, коли почнеться нова тема.

«Історія рідного краю», – оголосила тему уроку вчителька. А потім додала: «Другу половину уроку проведемо у шкільному музеї Болгарської дружби».

Хлопчик з головою поринув у захоплюючу розповідь Людмили Олександрівни про події, які відбувалися у рідному селі влітку 1912 року. Це ж тільки уявити собі! Сільські хлопчаки-пастушки: 12-річний Федько Деркач та 14-річний Карпо Маджар, майже його ровесники, пасли череду корів за селом. Вільхи, дуби, озеро та піски, піски... Інколи піщані дюни сягали людського зросту.

Щоб хоч якось розважитися, пастушки залазили на піщані дюни і плигали з них униз, у м'який, нагрітий літнім сонцем пісок. Сміялися, сперечалися, чиї ноги загрузли найглибше...

Аж раптом, малий Карпо, плигнувши у пісок, зрозумів, що його права нога потрапила у щось тверде і тісне.

Друзі підоспіли на допомогу, почали розривати сипучий пісок, щоб допомогти товаришеві звільнитися.

Зовсім скоро перед очима хлопчаків постала дивна картина: нога малого Карпа по коліно була занурена у красивий глечик, який виблискував під променями сонця так, що аж сліпив хлопчакам очі. Цікавість охопила пастушків. Хоч і набігалися за день, пасучи норавливих Зірок, Квіток та Нічок, та все ж хотілося дізнатися, чи є ще щось у піску, крім цього глечика. Дружно стали розривати неслухняний пісок руками. І зовсім скоро перед брудними від пилу обличчями сільських пастушків засяяли скарби. Випадково пастушок Карпо та його товариші знайшли на околиці села Мала Перещепина у 1912 році скарб, загальною вагою понад 75 кг, в тому числі 25 кг предметів із золота. Вчителька розповідала, а Сашко подумки вже був там, на тому місці, де бавилися пастушки у далекому 1912 році.

У шкільному музеї п'ятикласників чекала Діана. Вона – десятикласниця, найкращий екскурсовод у школі. Друга половина уроку ще більше захопила уяву хлопчика, він забув про все на світі. Невже все це було у його рідному селі?!

Скарб, що знайшли хлопчаки-пастушки виявився найбагатшим серед скарбів ранньосередньовічної Європи. Пастушкам-першовідкривачам скарбу царський уряд виплатив велику, як на той час, винагороду – 12 тисяч рублів.

Відомий німецький археолог Й.Вернер, який довгий час вивчав середньовічні кочівницькі старожитності Європи, прийшов до висновку, що знайдене в Малій Перещепині є похованням хана Великої Болгарії Кубрата.

Після уроків Сашко поспішав додому. У травневі дні сільські жителі мають багато роботи і на городі, і в господі.

Він – найстарший у багатодітній родині Павленків. Змалечку батько та мама привчили хлопчика не цуратися сільської праці. І він ріс привітним, щирим, трудолюбивим. Його голубі очі світилися від радості, коли батько дозволяв йому порпатися біля старенького «Мінчака». Останнім часом ця «техніка» стала часто підводити: то не заводиться, то раптом колесо спустить. Сашко старанно мив домашнього «годувальника», слідкував, щоб деталі були вчасно змащені. Ще б пак: саме на ньому батько їздить на роботу, бо ж працює у сусідньому селі на пилорамі.

Завтра неділя. Сашко ще в середу домовився з однокласником Ванею піти на рибалку. Дуже вже любляв він рибалити. Це захоплення успадкував від батька, завзятого рибалки.

Водойм, де водиться риба, поряд з селом хоч відбавляй. Хочеш – їдь на Ворсклу, а хочеш – на Тагамлик. А можеш і на Велике Болото, там і щука клює. Та мама боялася відпускати сина далеко від дому. То нічого, що він з товаришем. Ще зовсім діти. Чи зможуть дати собі раду, коли трапиться щось непередбачуване?

Та до озера Свяченого Сашка відпускали без вагань і самого. А що: і від дому близько, і безпечно, бо біля озера завжди є хтось з односельчан-рибалок. Звечора малий рибалка накопав черв'яків. На грядці, де росли дбайливо посаджені мамою помідори, зловив цю клятву хижачку-медведку, яка вже встигла зіпсувати майже половину посадженого. А що, як на цей «делікатес» клюне величезний карась? Добре було б. Батькові на рибалці завжди таланить, а він, Сашко, чим гірший. Тетяна збудила сина з першими півнями. Надворі ще сіріло, а хлопчик вже поснідав. Під старою яблунею стояла вудка. Батько перед рибалкою завжди її туди ставить. От і він теж вірить, що коли вудка «переночує» під яблунею, то рибалка буде вдалою.

Де ж Ваня? От сонько! Адже ж домовлялися... Сашко не раз помічав, що Ваня не дотримується обіцянок. І між ними часто виникали суперечки саме через це. Може йому зателефонувати? Ні, нехай собі спить, коли він такий необов'язковий. Сашко вирішив не брати телефон з собою на рибалку, бо прокинеться Ваня і буде надзвонювати, відривати від діла, рибу лякати.

Час вирушати, вже на сході піднімається вмите ранковою росою сонце. Хлопчик перевірів, чи нічого не забув. Ноги самі вели з двору. Сусідська Мурка біжить слідом. І як вона знає, коли саме Сашко на рибалку ітиме? Хоча, кішки – тварини розумні...

До лісового озера Свяченого рукою подати. Хлопчик міг би із зав'язаними очима пройти цей шлях і не помилитися. Він часто ходив цією стежкою до лісу: весною – щоб нарвати мамі букетик сон-трави, влітку – щоб назбирати лікарських трав. Бабуся Надя навчила його добре розбиратися у лісовому різнотрав'ї. Не раз лісові трави допомагали всій родині взимку, коли підкрадалася клята застуда. Восени – він завзятий грибник. І родина ласує зібраними грибами, та ще й на сільському базарі мама продає. Гордиться Сашко, бо на виручені від продажу грибів гроші мама купує ласощі для його маленьких сестричок. А їх у нього трійко. Стежка прудко бігла вперед. Нарешті серед соснового молодняка завиднілося озеро. Бабуся розповідала, що колись навкруги озера лісу не було, а коли у Малій Перещепині створили лісництво у п'ятидесяті роки двадцятого століття, то сосну насадили жінки – вдови села. Ось і берег озера. Свячене – невеличке, його береги густо поросли очеретом та рогозом. З усіх боків водойму оточує сосновий ліс. Старожили села розповідали, що озеро утворилося дуже давно, дякуючи підземним джерелам, які б'ють на правому березі. Вони і поповнюють його водою, не дають обміліти. Своєю назвою водойма завдячує старій сільській церкві, яка знаходиться недалечко. Колись, на цьому місці жив селянин на прізвище Сердюк. Збудував він власними руками велику хату. Був добрим господарем. А після його смерті сільська громада облаштувала у цій хаті церкву, бо у Малій Перещепині на той час церкви були зруйновані, або ж згоріли під час пожежі. І так, як Покровська церква знаходилася недалеко від озера, то на Водохрещу місцевий батюшка разом з селянами проводив там обряд освячення води. Звідси і пішла назва озера – Свячене.

Сашко поцілував натільний хрестик, що завжди був у нього на шиї і закинув вудку. У лісі скрекотали сороки, десь далеко «рахувала» роки зозуля. Сонце піднімалося над соснами. Хлопчик пильно слідкував за поплавками. Клювало з самого ранку. Малий рибалка ледь стримував радість.

«Піду додому тоді, коли наловлю повне відерце», – вирішив він.

Десь у селі загуркотів трактор. А луна пішла лісом, ніби він працює десь біля озера. Потім все стихло...

Та раптом Сашко почув страшений тупіт кінських копит. Наляканий хлопчик сторожко озирнувся навкруги. Земля гуділа, серце в грудях хлопчика тривожно билось. І тут він побачив, що до озера мчали вершники на конях.

Господи! Скільки ж їх?! І яка страшна сила несе їх сюди? Від куряви різало в очах, серце ледь не вискакувало з грудей. Хлопчик розгубився, а потім, згадавши що він недалеко від дому, опанував свій страх, став пильно вдивлятися у те, що відбувалося. Саша згадав, як на останньому уроці історії вчителька розповідала про те, що протягом короткочасного існування Великої Болгарії південні райони Полтавського краю стали зоною взаємовпливів болгарських племен і слов'ян. Страх почав відступати, а потім і зовсім зник.

А тим часом на березі Свяченого стало людно. Та це ж воїни хана Кубрата! Побачивши хлопчика-рибалку з чималим уловом, вони лагідно посміхалися. Їхні смагляві обличчя світилися добротою. Мабуть кожен згадував про свого синочка, якого давно не бачив за бойовими походами.

Один із воїнів підійшов до Сашка і, погладивши сильною рукою його білочубу голову, з посмішкою став щось говорити. Його очі випромінювали радість і доброту. Хлопчик теж посміхався у відповідь, дослухався до кожного слова воїна та мова була зовсім незрозуміла. Подумки малий рибалка поклявся собі, що обов'язково вивчить болгарську, щоб наступного разу при зустрічі все розуміти. Воїни-болгари розсідали коней. Ті жадібно стали пастися на соковитій траві, потім пили прохолодну воду з озера. Запалали вогнища. Болгари посідали навкруги. І тоді хлопчик вирішив пригостити їх свіжозловленою рибою. З вдячністю прийняли вони гостинець. Скоро в казані забулькала юшка. Серед воїнів було чути похваллення, лунав сміх. Сашко був радий, адже ж як не крути: воїни-болгари – гості в його селі. А яка ж юшка без хліба? І тоді хлопчик вирішив швиденько збігати додому по хліб, адже учора, вже пізно ввечері, мама напекла свіжих паляниць. Він швидко підхопився і... прокинувся.

Було вже пообідді. Вдома мабуть зачекалися, хвилюються. Який же цікавий сон приснився! Кому розкажи – не повірять.

Диплом «Вибір читачів» у середній віковій групі

Соколова Юлія , 12 років,
м.Скадовськ, Херсонської області

Пригоди Катрусі

Зустріч Катрусі й Олександра. Боротьба з Тінню

Колись давно жила дівчинка, яка дуже любила ходити незнайомими вулицями. Часто вона розмовляла сама з собою, бо нікому не довіряла свої таємниці. Її звали Катруся. Це була дівчинка із кучерявим волоссям та веснянками на обличчі. Одного разу Катруся йшла додому зі школи й помітила стежку, якої раніше ніколи не бачила. Дівчинка рушила нею й раптом відчула, що іти їй якось незвично; здавалося, що вона прямує не по дорозі, а по... чомусь пружному, схожому на батут. Вона йшла так ще хвилин десять та раптом

зачепилася за камінь і впала, вдарившись головою.. Через декілька годин вона прокинулася у дивній кімнаті. Щоб вийти з неї, треба було розгадати безліч загадок, виконати різні завдання. Це була квест-кімната. Катруся встала і спокійно почала розгадувати квест.

Посеред кімнати стояв стіл із безліччю шухлядок. Катруся відкрила одну й злякалась, побачивши ніж. Несподівано перед нею з'явилася нечітка Тінь. Катруся заплющила очі. За кілька секунд вона розтулила вії, та Тіні вже не було. Дівчинка вирушила далі. Вона підійшла до дверей і відчинила їх. У кутку кімнати Катруся помітила вудку та лом. На стіні висіла полицка з дверцятами, але вони були замкнені. Дівчина спробувала розбити скло ломом. Та щойно це їй вдалося, скло розпалося й знову зібралось до купи. Це було цікаво й лячно одночасно.

Катруся пішла до іншої кімнати. Там були відчинені двері, а за ними виднілися велике озеро та міст, що примикав до будинку.

А туди далі ... лише озеро. Безмежне озеро...

Наступна кімната, в яку потрапила Катруся, виявилася початком її шляху. Тут вона побачила Олександра, свого найкращого друга. Він теж полюбляв різні загадки й головоломки. Схоже, хлопець пішов тією ж стежкою.

– Привіт, – сказала Катруся.

– Привіт, Катю, – відповів Олександр.

– Будемо разом шукати вихід? – запитала Катруся.

– А що ж робити?

І вони пішли. Та коли потрапили вдруге до кімнати, то побачили сходинки, які вели вгору. Там вони побачили волосінь та черв'ячка. Не вистачало тільки гачка. Діти почали шукати його по всіх кімнатах.

Аж тут невідомий голос почав говорити:

– Нічого собі, а ви розумніші, ніж ваші однокласники. Та сьогодні я не про них, а про вас.

– Що тобі від нас потрібно? – запитав Олександр

– О-о-о, Олександр, кожен хоче побути героєм. Ви занадто галасливі, час вас виховати.

– А чому саме ми? – запитала Катруся.

– О, дівчинко моя люба, будуть усі, не переймайся! Пам'ятаєш, Оксана тобі розповідала про мене, та ви не слухали. Шкода! А могли б і не опинитися тут, бачите, якими слухняними стали Оксана та Андрій.

– А ми тебе не боїмося! – відказала Катруся.

– Катю, – пошепки сказав Олександр, – що ти робиш, навіщо ти це говориш?

– Я хочу дізнатися, чого боїться Тінь.

– Це не спрацює..... – похитав головою Олександр

– О, дівчино, усі ми чогось боїмося, наприклад, я боюся дуже гучного шуму.

Катруся закричала. Тінь зник, а з ним й усе приміщення!

Незвичайна риболовля

– Ах ти ж погане дівчисько, вирішило надурити мене? А ви розумніші за інших, значно розумніші.

– Це все сон, це тільки сон, – падаючи, кричала налякана дівчина.

– Катю, це не сон, треба негайно вибачитися.

– Вибач, Тіне, – сказали обидва.

– Ну добре, – відповів Тінь. – Гаразд.

За декілька секунд вони вже стояли у тій же кімнаті. Голос знову до них:

– Щоб знайти гачок, треба відповісти на моє запитання:

«Хто найпотаємніший, хто найстрашніший, хто найпрозоріший?»

У вас є тільки одна спроба!

– Ви, Тіне, – не задумуючись, відповів Олександр.

– Що ти робиш? – спитала Катруся.

– Хм.....Олександр, я приймаю твою відповідь!
– Ой! – зойкнула Катруся.
– Ти відповів правильно. Тримайте гачок.
Після цього діти наділи на волосінь гачок, закинули вудку в озеро й дістали... креветку.
– Якщо у нас є креветка, то можна зловити рибу.
Сказано – зроблено. Вони розрізали рибину, а там...З неї...виросло дерево.
– Мені дуже страшно, Олександр.
– Не бійся, Катруся, я з тобою. Це просто чергове випробування.
Олександр намагався заспокоїти подругу, хоча йому й самому було лячно.
Діти відкрили поличку й знайшли записку. Розгорнувши її тремтячими руками, вони прочитали: «Закиньте в озеро пустий гачок».
Вони так і зробили. А там...

Людина на гачку

– О, ні, це ж..., – перелякано сказала Катруся.
– Це... людина, – прошепотів Олександр.
– Ну, як вам? Чи сподобався мій сюрприз? Катю, як тобі? – спитав Тінь.
Шокована дівчинка тихо заплакала. Хоча вона і любила страшні історії, ігри та фільми і вважала, що нічого не боїться. Та тепер зрозуміла, як сильно помилялася.
– А тепер, Катю, бери ніж і розріж його плече, не бійся, нічого страшного не станеться.
– Катю, нумо я розріжу, – сказав Олександр.
– Давай, Сашко.
Він встромив ніж у тіло людини, переконуючи себе, що це вже нежива істота, тому більшої шкоди він не завдасть. Раптом тіло розвернула течія і діти побачили його обличчя. Катруся несамовито закричала. Обличчя було страшне. А з розрізу на плечі виблискував діамант.
– Бери його, – наказала Тінь
– Навіщо?
– Бери, я кажу!
Сашко взяв його тремтячою рукою.
– Молодець, а тепер віднеси його до дерева.
Із виловленої рибини виросло величезне мертве дерево. Жодного листочка не було на розкинутому сухому гіллі. Його стовбур був наче вирізьблений незрозумілими символами, які збігалися, утворюючи невелику порожнечу в центрі стовбура. Саме туди Сашко і поклав діамант.
Аж тут із третьої кімнати почувся шум, наче щось або хтось впав. Діти побігли до кімнати і заціпеніли. Вони побачили ту саму людину, яку щойно ввіймали на гачок.

Діти у лікарні

– Гра закінчилася. Виходимо, – промовив той же голос.
І тут навкруги все почало руйнуватися. Стіни та підлога кімнати розчинялися на очах переляканих дітей. Вони летіли у темну безодню.
Тіні вдалося впоратися зі своїм завданням, дітям навряд чи скоро заманеться бавитися у такі ігри.
Якщо ви думаєте, що на цьому все скінчилося і це був лише сон, то помиляєтеся. І це не було фантазією через захоплення фільмами жахів.
Діти прокинулися у лікарні, а їхні мами були поруч.
– Синку, що сталося? – запитала Ганна, мама Сашка.
– Я... я... я... був там... там... і... там була Катя! Мамо, що з нею?
– З нею все добре, але..., – не встигла вона договорити, як Сашко занепокоєно вигукнув, – Що але?

- Заспокойся, у неї лише невеликі подряпини та порізи від скла. Синку, що з вами трапилося?
– Я не пам'ятаю.
Тим часом до палати зайшла Катруся. Вона привіталася з тіткою Ганною та попросила її залишити їх з Сашком наодинці.
– Привіт, Сашко.
– Привіт.
– Ти щось пам'ятаєш? – з надією в голосі запитала вона.
– Ні, – розчаровано відповів Сашко.

Дивний конверт. Спогади дітей

- Наступного дня, до палати зайшов лікар.
– Діти, як ви себе почуваєте? Чи є якісь скарги? – запитав він.
Катя з Сашком перезирнулися і, ніби змовившись, одночасно вигукнули:
– Ні, усе добре! Коли додому?
– Не хвилюйтесь, приводу вас тримати зайвий день немає, тож готуйтеся до виписки. Доречі, я зовсім забув про листа, якого ми знайшли у ваших речах.
Лікар простягнув білосніжний конверт.
– Можна? – запитав Сашко.
– Так, звісно! Бережіть себе, – на цих словах лікар вийшов з палати.
Діти залишилися наодинці з загадковим листом.
– Сашко, не тягни, читай скоріше, – вигукнула Катя.
Вітаю вас, Катя і Сашко! Гарною була подорож, чи не так? Чи вам не сподобалось? Впевнений, що ви у захваті, адже це найкраща квест-кімната у світі. Не хочете ви ще раз відвідати ту будівлю та пройти нові випробування? Впевнений, що і цієї пригоди вам вистачило на довго. Запам'ятайте: ніколи і нізащо так більше не поведіться! Бо зустрінемося знову, тоді буде ще страшніше! Ні вам, ні вашим майбутнім дітям я не раджу повторювати цей досвід! Бувайте. Ваш улюблений герой. Тінь.

Диплом «Вибір читачів» у старшій віковій групі

**Анастасія Ярова, 16 років,
м.Каховка Херсонської області**

Rationem (Расплата)

*Реальность, куда ни кинь,
очень одинокая и холодная штука.
Харуки Мураками*

Приходилось ли Вам, мой дорогой читатель, встречать на страницах старых пыльных книг рассказы о вампирах? Убийцы, бессердечные, мертвые – леденящая жилы характеристика мифических, на первый взгляд, существ, сошедших из мрачных, готических повествований. А если я скажу, что все Ваши знания о них – полная чушь? Можете мне не верить, но история бессмертных вампиров началась даже не в, привычной нам, Трансильвании, а на солнечной планете Идано – властительнице золотых гор и бескрайних океанов. А было это так.

Когда-то, давным-давно, эту прекрасную планету населяли разнообразные магические существа. Феи, эльфы, гномы и многие другие бродили по свету, живя в мире и покое с

людьми. Они были, словно, защитники для простых смертных: оберегали их от зла и предотвращали войны меж ними.

Наряду с самыми величественными и сильными обитателями волшебного мира стояли мудрые и добрые драконы. Жили они в основном на берегу Нефритового моря, а со временем там расположилось красочное королевство Афилис, управляемое золотым крылатым драконом по имени Афи. Он был прекрасным государем, хоть и имел немного причудливый характер. Как и все драконы, король владел огнем, однако от остальных его отличало еще и то, что он имел силы холода, заключенные в левой лапе правителя, которая, кстати, и сама была ледышкой.

Никто не знает, как это произошло, и при каких обстоятельствах, но по городам прошел слух, что драконы и прочие магические обитатели, то ли скрылись от людских глаз, то ли и вовсе пропали из этого мира, передав управление странами своим доверенным лицам. Практически никто не знал правды, но на самом деле, волшебные существа никуда не исчезли, а просто научились перевоплощаться в людей. Внешне они совершенно ничем не отличались от смертных, однако температура их тела была значительно выше, а жизнь была примерно на 50 лет дольше, чем у людской расы.

Предыдущие власти сменили свои имена, чтобы никто из народа ничего не заподозрил, и стали теми самыми, указанными ранее, новыми правителями. Король Афи же, в свою очередь, видимо, решил не заморачиваться и просто поменял первую и последнюю букву местами. Так и “родился” на свет король Ифа – самый неординарный, но справедливый, правитель на всей Идано.

Прошло несколько веков, и настоящая история возникновения королевства Афилис и его прошлого правителя была позабыта.

Спросите: “почему?”. А потому, что, к сожалению, люди верят только в факты. И мало кто из них может согласиться с историей, подтверждение которой они не видели своими глазами, вот так просто, безо всякой причины.

Детям было известно о ней через пересказы старших, а те, в свою очередь, считали, что это просто легенда. И лишь правители стран знали, что этот “миф” - истина, и ничего кроме неё. Это была самая чистая правда, из всех возможных, ведь ген драконов передавался из поколения в поколение, а посему все главы стран были как на подбор: искренние, мудрые и заботливые. Как бы то ни было, тогда от драконов у их потомков осталась лишь высокая температура, потому как внутри них всё еще горел тот неугасаемый огонь добра.

Так, в круговороте времени, короли передавали бразды правления своим старшим сыновьям, пока, однажды, не случилась беда.

Когда старший брат Гитленда, Леннон, взошел на престол, в душе младшенького зародилось зло. Тогда, он и сам точно не понял, почему именно ему захотелось убрать новоиспеченного короля с трона, но парень однозначно желал этого всем своим сердцем.

С раннего детства и до того дня, они были самыми близкими людьми друг для друга. Будь то стрельба из лука или же просто помощь в выборе новой книги – кронпринц неизменно находил время для брата. Старший всегда поддерживал младшего во всех начинаниях, а тот пытался как-то помочь в ответ.

Может, эта трагедия произошла из-за чрезмерной привязанности Гитленда к старшему брату, который не мог уделять столько же внимания как раньше. А, возможно, он просто считал себя лучшим кандидатом для управления страной и завидовал. Но, как говорится, факт остаётся фактом, и их судьбу уже никак нельзя изменить.

В тот момент, правитель соседней страны решает расширить свои земли за счёт Афилиса и использовать для этого смену власти - именно то время, когда держава наиболее уязвима. Он был непреклонен и даже знание того, что война – зло, а смерть – горе, не могло остановить жаждущего власти короля, который так настойчиво искал пути для завоевания близлежащих земель.

Под влиянием, охватившей Гитленда, злости, он осмеливается на отчаянный шаг: предательство. Тогда, связавшись с вражеским государем, принц принимает решение сделать всё возможное, что бы свергнуть нынешнего владыку страны.

Новый король безгранично доверял брату и рассказывал ему все свои тайны. В частности ту, что разработал проект, как ещё больше развить родную страну.

– И какой же у тебя план? – спросил младший братец.

– Я хочу создать летательный аппарат, который позволит людям парить в небе, как раньше драконам, а потом, если всё получится, можно будет продавать эту технику, тем самым повысив экономику королевства, – восхищенно высказал свой замысел старший и продолжил разбирать бумаги, касающиеся его исследования. Однако, думаю, поначалу народ будет против всего этого, – чуть погрузнев, немного тише добавил он.

– Почему ты так считаешь? – поинтересовался Гитленд, постепенно продумывая свои действия.

– А ты разве не осознаешь, в чем причина? – молвил Леннон, зная, что младший всё прекрасно понимает, но получив в ответ лишь тишину, продолжил: – Закон жизни в том, что ничто в этом мире не вечно. Всё меняется, и те, кто поддержат эти перемены – выйдут победителями, а проигравшие так и останутся жить в прошлом. Благодаря правлению предыдущих королей, наш народ покорила земля, огонь и вода. Неужели мы остановимся на достигнутом и даже не попробуем властвовать еще и над воздухом?! Я на все 100 % уверен в том, что люди способны на всё, и, возможно, даже на чуточку большее. Но толпа упорно продолжает верить, будто это и впрямь невыполнимо. Общество страшится перемен, боится неизвестного, но если их поведет революционный правитель – они могут сделать даже невозможное!

– Брат, неужто, ты настолько сильно убежден, что смертные смогут летать? – не доверяя собственным ушам, уточнил младший, – Это же такие обычные, ничем непримечательные, слабые существа. Как они могут парить в воздухе, даже не имея крыльев?!

– А кто сказал, что крыльев не будет? – с легкой усмешкой сказал король, на что принц лишь раздраженно фыркнул и затих.

Раньше, когда их мать была еще жива, Гитленд обожал ранней весной сидеть с ней в саду и, под щебетание птиц, слушать ее чудные рассказы о драконах, которые дарили мальчику капельку магии в этих серых буднях и переносили его в другой мир.

У королевы Амелии были каштановые прямые волосы и светло-голубые глаза, напоминающие чистое небо в летнюю пору. На голове у нее неизменно имела корона, а сама женщина всегда одевалась в платья только светлых тонов. Будто ангел, спустившийся с небес, она приносила в их мир лишь тепло и доброту.

Отец же, хоть и любил своих сыновей одинаково, больше времени всегда уделял наследнику, занимаясь с ним разными предметами и обучая вести дела. Когда королева умерла, для младшего принца это стало очень серьезным ударом, что впоследствии кардинально переменяло его характер. Грубый, несдержанный, постоянно фыркающий и закатывающий глаза – именно таким он рос, имея поддержку только в лице брата, с коим был полной противоположностью. Время прошло, а привычки никуда не делись, именно поэтому, не скрывая своей радости, в том, что наконец нашел нужный чертеж, Леннон произнес:

– Знаешь, если бы ты только что так не сделал, я бы мог предположить, что тебя подменили, но теперь, хвала Богам, – могу быть за тебя спокоен.

– Спокоен? – неосознанно переспросил Гитленд, переживая, правильно ли он поступает, предавая брата, который продолжает заботиться о нем.

– Да, в конце концов, за последние 15 лет я понял, что если мой младший братец не грубит, значит с ним что-то не так, – с улыбкой ответил король. – Я надеюсь, что ты сможешь сохранить мой проект в тайне, – уже серьезно сказал Леннон, сидя в своем кожаном кресле, – потому что, как ты и сам уже знаешь, это довольно сложно и рискованно. Люди должны узнать об этом только когда всё будет готово, а иначе они могут поднять бунт, ведь никто из королей такого никогда не делал. И так, могу ли я на тебя положиться?

– Конечно, – с кривой улыбкой ответил Гитленд, стоя у рабочего стола брата, заваленного разными чертежами, и размышляя о том, стоит ли использовать полученную информацию для поставленной цели или всё же отступить от своих злых замыслов, – ты можешь всегда мне доверять.

С того момента прошло два дня. Уже целых двое суток младший брат правителя Афилиса не выходил из личных покоев. Уж целых две чертовых ночи он не сомкнул своих карих глаз. Его грызла совесть. Медленно, но верно, она пожирала парня изнутри, не давала покоя. Зашторенные окна не пропускали ни единого лучика света в обитель принца. Парень лежал поперек кровати, смотрел в темноту. Различные думы посещали его темноволосяную голову и отчаянно не хотели покидать ее.

«Что он делает со своей жизнью? Зачем на самом деле, он хочет свергнуть собственного брата? Почему он пытается разрушить то, к чему его самый близкий человек стремился с самого рождения? Какой вообще смысл во всём этом?» - разные, но касающиеся одной темы, мысли разрывали его на части, и он был не в силах прекратить думать об этом.

Понимая, что голова уже просто не может мыслить без свежего воздуха, Гитленд решил прогуляться по своему любимому саду. После столь долгого пребывания в кромешной темноте, как только он вышел на свет, глаза принца защипало, а в голове закружилось. Переждав небольшое помутнение в своих очах и, сфокусировав взгляд, парень ожидал увидеть уже выученный наизусть пейзаж, однако в этот раз его внимание привлекло нечто новое в этой местности. Ясное небо, ярко-зеленая трава, море разнообразных красочных цветов и она...

Ослепительная незнакомка стояла и рассматривала насыщенно-желтые тюльпаны. Девушка и сама каким-то образом напоминала эти дивные цветы. Светлые, чуть выющиеся волосы, аккуратный нос, немного пухлые розовые губы и прекрасные изумрудные глаза. Она не была похожа на здешних девушек, в ней было что-то такое, чего не было у других. Ей были присущи милые, в какой-то степени даже детские, черты лица и явная неиспорченность этим миром. Звонкий смех, который, казалось, невозможно забыть, раздался по всему саду, напомнив принцу, как весело смеялась его мать. Для него эта девушка стала кем-то вроде спасательного маяка в этом жестоком мире, ведь не позволила потонуть в мыслях, которые гложили его последнее время. С этого момента он тонул лишь в ее глазах. Эта девушка появилась в его жизни, словно ураган, который сметает все на своем пути, и точно так же исчезла, прихватив сердце юного господина с собой, даже и не сказав своего имени.

Жаль, что тогда принц не знал, что был безумно влюблен не в кого попало, а в одну из самых красивых девушек Афилиса, по совместительству будущую королеву этой страны, невесту брата. Шелли, а именно так её все и знали, была всеобщей любимицей, а значит кто, если не она могла стать законной правительницей?

Узнав эту шокирующую новость, Гитленд впал в неистовое отчаянье, плавно переходящее в ярость.

«Почему? Почему я всегда остаюсь один? Когда я вел себя хорошо и был примерным сыном, отец практически не обращал на меня внимания. После того, как я привязался к матери, она тоже покинула меня, уйдя на тот свет. Тот, кто обещал быть всегда рядом, стал королем и больше не общается со мной как раньше. И даже Шелли, почему не успели мы с тобой познакомиться, как и ты упорхнула от меня словно бабочка?» – размышлял младший, сидя в своих покоях.

Одиночество в его душе нарастало, а гнев, словно огонь, бушевал внутри.

– Всю свою сознательную жизнь я страдаю и не могу найти счастья, так с чего вдруг должен мучиться лишь я один? – смахивая со своих глаз одинокую слезинку, уже вслух проговорил он.

Слеза. Как давно принц уже не плакал? Прошло вот уж более 15 лет со дня смерти матери. Это был последний раз, когда по его щеке скатывались слезы, оставляя после себя соленые дорожки, а сейчас это ужасное чувство нагнало его снова. Если в тот момент характер Гитленда просто стал невыносимым, то на этот раз, зло полностью захватило его, а жестокий демон поселился внутри и направил парня по кривой дорожке.

Тогда принц принял окончательное решение:

– Несмотря ни на что, я сделаю так, что все, кто причинили мне хоть малейшую боль, поплатятся за это.

Будучи дочерью лучшего друга их покойного отца, Шелли начала частенько приезжать во дворец на выходных. Отношения у короля и гостыи, для которой дворец стал как родной дом, каждый день становились всё лучше и лучше, а злость внутри Гитленда захватывала его с большей силой.

Передав вражескому правителю сведения о проекте брата по поводу, некоего «самолета», по столице начали появляться противники власти Леннона. Успешно придушив восстания и представив миру эту летающую машину, государь еще тверже укрепился в главенстве страны.

Конечно, Вы, мой дорогой читатель, можете подумать, что король просто не смог найти предателя и прекратил попытки, но всё не так просто. Правитель подозревал, что это был именно его младший брат, а когда нашел доказательства, решил, что, возможно, это было лишь временное помутнение рассудка и не будет его наказывать. Естественно, в глубине души государь прекрасно понимал, что его горячо любимый младший братец – предатель, но он также искренне надеялся, что всё это ошибка и ничего, на самом деле, не было.

Раз за разом, планы Гитленда рушились, и от этого он и бес, сидящий внутри, всё больше приходили в бешенство. Старший же, так и продолжал закрывать глаза на выходки младшего, пока в один день он не перешел все мыслимые и немыслимые границы.

Накануне свадьбы Шелли и Леннона, Гитленд обесчестил девушку, тем самым вызвав у короля впервые за всю его жизнь гнев. Правитель любил ее не меньше принца и берег, как зеницу ока, и вот младший нанес этот подлый удар. Узнав об этом и сердце, и разум главы страны заполнились ненавистью, и тогда всё, что он прятал глубоко в душе, вырвалось наружу.

Будто смерч, и никак иначе его не назовешь, Леннон сломя голову помчался расквитаться с обидчиком его невесты.

– Зачем? Зачем ты так поступил с ней?! – в бешенстве прокричал король, повалив брата на мраморный пол.

– Зачем? – с ядовитой ухмылкой и сумасшедшим взглядом повторил младший, а после получил невероятной силы удар по лицу, – А разве сам не догадываешься? – сплевывая кровь и продолжая улыбаться, задал вопрос он.

Дьявол сделал свое дело. В глазах Гитленда отчетливо было видно, что принц не в своем уме. Он уже не боялся ни смерти, ни пыток. Ему стало глубоко плевать на всё происходящее вокруг, ведь он наконец сделал то, чего так долго желал. Теперь, ему больше не нужно было скрывать свои эмоции и тогда его мысли, скрываемые настолько долго как это только возможно, потоком полились на Леннона:

– Всегда самый умный, добрый, заботливый, преданный, талантливый... Ты просто раздражаешь своей идеальностью! – с презрением выплевывая каждое слово, говорил младший, – всеми любимый и признанный, один из лучших королей Афилиса, гордость отца. Почему только из-за того, что ты старше меня на каких-то два года, ты получаешь всё, что, только пожелаешь, а я должен отступать от своих желаний? Отчего, тебе достается всегда только самое лучшее, в то время как я никому и даром не нужен?! Почему твоей невестой стала именно та, что полюбила меня с первого взгляда?!

– Ха! Полюбила? У тебя сердце то есть? Как ты вообще смеешь говорить что-то о любви после того, что с ней сделал? Тебе самому от себя не противно?! Если бы ты любил её, то никогда бы не причинил ей вреда! Я столько раз прощал тебя, невзирая на то, что ты ставил мне палки в колеса, а ты так отплатил? Да ты хоть знаешь, что после того, что ты наделал, она даже пыталась покончить с собой?! – правитель уже не мог себя контролировать, а все его слова эхом раздавались по темным коридорам замка.

Перед глазами короля проносились воспоминания того, как он увидел, что пыталась сделать его возлюбленная. Шелли считала, что всё произошедшее лишь её вина, ведь она сразу не пресекла попытки Гитленда завоевать сердце девушки. Постоянные «случайные» встречи

будущая королева воспринимала как сугубо дружеские и ничего более, однако для парня они несли совершенно другой посыл. Постепенно его увлечение переросло в зависимость, а после у него и вовсе помутился рассудок.

Смех. Сумасшедший хохот принца, больше похожий на злобный рев черта, заполнил холл, вызывая у короля настырное желание, прекратить это любыми способами.

Жуткая картина попытки самоубийства Шелли не исчезала из его головы ни на миг, всё больше разжигая в старшем брате, не утихавшее до этого пламя злости и ненависти.

Не имея при себе никакого оружия, он прямо зубами вонзился в шею принцу, а после безжалостно разорвал его на куски.

Вдруг, откуда ни возьмись, золотое свечение заполнило всю комнату, и перед Ленноном восстал король Афи. Прародитель драконов, самый сильный и справедливый из этих существ, грустно покачал головой, а после сказал:

– Как правитель, ты уже знаешь, что за всё в этом мире нужно платить. Ничего не дается просто так, и всему есть своя цена. Твой брат поплатился за свои грехи жизнью, и ты тоже расплатишься за жестокость. Я знаю, что ты много от него натерпелся, но твой способ мести был через чур даже для самого ужасного убийцы. Я сохраню тебе жизнь, ведь это самое дорогое, что дано тебе свыше. Однако, с этого момента, ты и твой народ будете прокляты. Так как ты уже почуял на своих устах кровь, то не сможешь без неё прожить и будешь зависим до конца своих дней. Теперь вы одержимы ею, и больше не являетесь потомками драконов, нынче вы принадлежите к вампирам!

Эти слова эхом раздалились по всему королевству и породили людей, страдающих «вампиризмом». У них ужасная жажда крови и без неё они не могут существовать. Многие говорят, что их уже не существует, но кто знает, может они скрываются где-то среди нас...

2020 рік

Переможці в молодшій віковій групі

II місце

Диплом «Вибір читачів» у молодшій віковій групі

*Дарина Католик, 10 років,
с.Зимне Волинської області*

Кастик – кактус

Жило собі біля лісу маленьке створіння. Воно було кругленьке, як м'ячик, зелене і дуже колюче. Звали це «чудо природи» - Кастик. Хоча зовні Кастик був досить страхітливо-незвичайним, але душу мав дуже добру і щирю. Понад усе він мріяв знайти справжнього друга, який його любитиме.

Тому одного сонячного ранку Кастик, набравшись хоробрості, викотився зі свого кубельця і пішов шукати собі товариша. На небі світило яскраве сонечко, дзвінко й весело щебетали птахи, а колюче створіннячко, повне своїх світлих мрій, дріботіло по стежині.

Раптом згори йому на голову впав горішок. Кастик озирнувся, але нікого не побачивши, рушив далі. Плюсь і знову горішок, впав біля нього. Кастик поглянув угору і помітив руденьку білочку, яка сиділа на гілці і хитро озиралась навколо.

– Мабуть, вона теж шукає товариша, – подумав колючий клубочок і сміливо вигукнув, – Привіт! Давай дружити!
Білочка стрепенулася і горішки покотилися по стежині. Кастик було кинувся їх збирати, але руденька сердито вигукнула:
– Не торкайся! Вони мої!
– Та я ж тільки хотів тобі допомогти, – тихенько обізвався зелений клубочок.
– Не потрібно! – пробурмотала білка.
– Але ж друзі...
– Ти мені не друг, – обірвала його і, надувши щічки, додала: Ф-ф-фі-і... Ти такий зелений і колючий! Ти мені зовсім не подобаєшся! Не хочу з тобою спілкуватися!
І, махнувши пухнастим хвостиком, зникла у кущах.
В очах у Кастика заблистіли сльози, проте він, змахнувши їх лапкою, попрямував далі. По дорозі він зустрів чимало звірів, але ніхто не захотів із ним дружити. Усі лише кепкували і називали його потворним та колючим.
Кастик гірко плакав і брів стежиною, аж поки не спіткнувся об великий камінь. Піднявши мокрі від сліз очі, він побачив великий будинок. Кастик притулився до дверей і заплакав ще дужче.
– Краще б мене взагалі не було... – схлипуючи, бурмотів він собі під ніс.
Ридав Кастик, аж поки не заснув. Вранці сонечко торкнулося його своїм золотим промінчиком і тихенько постукало в шибку. Із віконечка визирнула дівчинка Маринка, помахала сонечку рукою і дзвінко засміялася. Раптом біля дверей вона побачила дивовижну колючу рослину у глиняному горщику.
– Яка краса! Ти будеш жити у мене на підвіконні, а назову тебе кактусиком! – весело вигукнула дівчинка.
Кастик не міг повірити своєму щастю. Нарешті після стількох поневірянь він знайшов собі друга.
Маринка поселила колючого клубочка на підвіконні і постійно дарувала йому свої тепло і ласку. На радісах зелений кактус розцвів величезними рожевими квітами. Перехожі не могли намілюватися його красою, але він знав: найбільше щастя – справжні друзі!

Як у лелеки з'явилися червоні чобітки

На старій похилій хаті намостила собі гніздечко самотня лелека. Це була чорно-біла, непримітна птаха, яка завжди голосно клекотала, лякаючи інших мешканців густого садка, що ріс навколо будинку. Особливо це галасливе сусідство не подобалося горобцям.
– Скільки можна шуміти?! Ви, шановна, розлякаєте нас усіх комах! – сердито цвірінкав старий сирій горобець.
– А у нас апетит від цього клекоту пропав! Навіть зерняток клювати не хочемо! – підхоплювала його молодь.
Стара лелечиха лише сумно опускала голову і летіла на замулене болото ловили жаб для своїх дітлахів. Одного разу під час саме такого полювання птаха поранила лапку. Вона повернулася до свого гнізда, тихенько зняла старі поношені сірі чобітки і, поставивши їх на димареві, примостилася біля лелечат та болісно заклекотала. Малеча, залишившись без вечере, теж жалібно пищала.
Зрозумів старий горобець, що пташина сім'я не виживе без їжі і звернувся до своїх родичів:
– Друзі, хоча лелеки нам постійно заважали своїм шумом, але вони добрі і працьовиті птахи. Ми не можемо залишити їх у біді!
Сиренькі горобці дружньо закивали голівками і миттю полетіли до густого куща червоної калини. Зриваючи соковиті ягоди, вони несли їх до лелечого гнізда і складали у чобітки. Лелечиха із вдячністю брала їжу і годувала лелечат. Так тривало кілька тижнів. Від густого

соку чобітки і дзьоб у птахи стали червоного кольору. Золоте сонечко своїми теплими промінцями присушували фарбу і робили її ще яскравішою.

Тож, коли лелека одужала і змогла вирушити на полювання, то помітила, що навіть вода не змогла змити червоно кольору із її дзьобика і чобітків. Від тоді птаха гордо красується цією яскравою барвою, яка нагадує про друзів, котрі врятували лелекам життя.

А горобці за цей час настільки потоваришували з чорногузами, що потихеньку переселилися під їхнє просторе гніздо. Дружба між ними триває і до тепер.

II місце

Валерія Нечай, 11 років,
с.м. Білозерка Херсонської області

Пригоди дівчинки на ім'я Зоряна

Розділ перший, в якому розповідається про Духів пралісу

Там де гори та долини, є така країна і ім'я її цікаве: Духовій. Вам напевно цікаво, чому назва цієї країни саме така? Якщо так, то слухайте.

Ця назва пов'язана з духами та вітром, а ще й з лісом, але про це пізніше.

В цій країні за розповідями давніх людей, коли в повну луну подує вітер, з'являються вони...

Духи пралісу...

Вони ходять по домівках і забирають до себе самих вередливих і впертих дітей, від яких батьки вже втомилися.

Вони можуть забирати дітей до нової молодої луни. Звичайно батьки попереджають своїх упертних, щоб вони не робили шкідливі справи, бо Духи пралісу заберуть їх. Але, звичайно, малі бешкетники їх не хочуть навіть вухом послухати.

Ви напевно запитаете – куди ж Духи пралісу забирають дітей? Та тут в назві ховається розгадка. Тільки самі розумні й спостережливі здогадалися. Звичайно в пралісі! Куди ж ще?

Там вони перетворюють дітей в гілочки на чарівному дереві. Чому чарівне запитаете ви? Тому що на цьому дереві всього один раз на всі тисячу років цвіте плід, який дозволить духам стати знову людьми, а діти, навпаки, стануть духами і будуть теж забирати дітей.

Розділ другий, в якому з'являється Зоряна

І так далі й продовжувалось би, якби в Духовії не з'явилась дівчинка на ім'я Зоряна. Ходили слухи, що Зоряна була донька зірки, і прийшла з неба, щоб їх врятувати.

Дівчинка й справді була схожа на зірку: мала біляве волосся та жовтогарячі очі. Але найбільше дивувало, що дівчинка завжди ходила в сукнях, колір яких відповідав: оранжевому, жовтому або білому. Ви напевне думаете, що тут такого незвичайного в тому що дівчинка вдягає лише сукні і лише таких кольорів? Я відповім вам так:

Дорогі мої читачі. Справа в тому, що чи дощ був чи сніг, Зоряна все одно носила ці сукні.

Розділ третій: Дивовижна розмова під час гри

Та, незважаючи на ці плітки, в Зоряні було дуже багато друзів, з якими вона, як і інші діти, гралася в різні ігри.

Та ось під час гри Зоряні несподівано стало зле. Та коли дівчинка відкрила очі вона промовила:

– Треба терміново вирушати до пралісу!

– Але навіщо? – запитала подруга Зоряни Амалія. – Ти що не знаєш, що там живуть Духи пралісу? Чи тобі жити набридло?! – в дуже здивованому тоні говорила вона.

Розділ четвертий: чому Зоряна вирішила піти до пралісу

І дійсно, всі в Духовії знали що в праліс іти - смертельно небезпечно! Адже уявіть собі, як духи зрадіють, якщо ви самі в їхні ручки прийдете!

Але як не сперечалися Амалія, Белла, Лара та Руслана, Зоряна вмовила їх піти разом з нею до пралісу. Дівчатка домовилися йти туди рано вранці. І кожна розійшлася по своїх домівках, щоб зібрати все необхідне та добре виспатись.

А поки наші мандрівниці сплять, я розповім вам що бачила Зоряна, коли впала без тями.

Дівчинка неначе перенеслась в майбутнє. Вона побачила, що якщо вона не піде в праліс, то загинуть всі!

Розділ шостий, в якому дівчатка вирушають в праліс

Швидко проминула ніч. Тільки сонечко почало сходити із-за горизонту, а дівчатка вже прямували до пралісу. Вони всю дорогу мовчали. Боячись зробити якийсь неправильний крок або сказати щось не те, після чого забрали б духи пралісу.

Але довго мовчати їм не довелося. Несподівано для всіх Зоряна раптом закричала і показала пальцем на дерево, котре незрозуміло яким чином світилося! Дівчатка підійшли ближче і зрозуміли чому воно так яскраво сяяло.

Розділ сьомий: як перетворити гілочки в дітей

Дерево сяяло від невідомо якого фрукта. Він був схожий на виноград, але набагато більший за розмірами та коричневого кольору.

– Дівчата,- промовила Зоряна, - Я знаю що треба зробити щоб гілочки на цьому дереві стали знову дітьми, а Духи пралісу зникли назавжди! – закінчила свою промову Зоряна.

– Як? – поцікавилися інші.

– Дуже просто. Треба зірвати цей плід з дерева і закопати його в землю навпроти дерева.

– Так все просто? – з недовірою в голосі сказала Руслана.

– Ну... думаю що так. Адже всі бояться цього пралісу, тому духи нікого за охоронця й не поставили. – висказала свою думку Белла.

– Дівчата, досить сваритися! Краще ходімо зірвемо і закопаємо цей плід і покладемо цьому кінець! – Рішуче мовила Лара і рушила до дерева. Всі інші пішли за нею.

Розділ восьмий, в якому всі дізнаються хто є насправді Зоряна

Як і говорила Белла, біля дерева нікого не опинилося. Дівчатка швидко зірвали плід з дерева і почали його закопувати.

Закопавши, вони почали чекати поки гілочки перетворяться в дітей, але нічого не траплялось.

– Чому нічого не трапляється? – запитала Амалія.

І тут Зоряна до того місця, куди вони закопали дивний виноград, приклала руку до землі... і засяяла вона неначе зірка! І раптом сталось диво. Дерево провалилося під землю, а гілочки залишилися. Та вже через лічені секунди вони перетворилися в дітей! В справжніх живих дітей!

Розділ дев'ятий, в якому Зоряна повертається до зірок

Отож, всі вони повернулися додому, а праліс, після того як вони вийшли, перетворився на ліс, в якому жили звірі та птахи, і ніхто більше не боявся туди зайти. Коли діти прийшли до Духовія, люди, не тямлячи себе від щастя, бігли назустріч зі сльозами на очах до своїх дітей. Обіймали їх та цілували, а Зоряна зі своїми подругами стояли в стороні від усіх.

Згодом мешканці Духовія почали розпитувати дівчат про їхні пригоди. Коли вони дізналися про все це то хотіли подарувати Зоряні посаду головного радника в Духовії, але дівчинка відповіла:

– Мені цього не треба! Я мушу повертатися до своєї матері до зірок. – заявила вона, – але якщо вам знадобиться моя допомога скажіть «Принцеса зірок прийди і нам ти допоможи».

Із цими словами дівчинка зникла.

Епілог

З того часу, як Зоряна повернулася до зірок, минув тиждень... За цей час люди вирішили перейменувати країну з Духовія в Зірковій. Поки в них нічого не траплялось – це добре. Але хто знає, як далі складуться обставини...

III місце

**Марія Катречко, 10 років,
м. Херсон**

Добірка прозових мініатюр

День народження хмар

Осінні хмари були сірі та великі, мов слони. І були ці слони такі сумні, тому що ніколи не куштували ані тортів, ані мармеладу. Але ось наближається до них на мармеладному автобусі Чарівник, схожий на клоуна, і питає:

– Гей, чому ви такі сумні?

– Тому, що ми ніколи не куштували солодкого, - зітхають хмари.

І додають:

– До речі, в нас сьогодні день народження.

Чарівник каже:

– Хіба це проблема? Я – Клоун із Солодкої країни. Я можу хоч тонну тортів дати. І подарувати вам своє мармеладне авто!

Слони зраділи:

– Невже і справді?! Тож дай нам, будь ласка, цю тонну тортів.

– Добре – беріть. Мені не шкода.

Наїлися слони тортів, ще більш погладшали та стали такі веселі, що аж побіліли. Вони їхали на подарованому автобусі, залишаючи в небі веселкову стежинку.

Сонячний помічник

Одного разу в школі проводився цікавий конкурс. Він називався «Мій казковий Зайчик». Одна дівчинка на ім'я Марійка захотіла зробити свого зайчика з гілочок, хоча більшість її друзів робили з пластиліну. Пішла вона до саду і побачила деревце, яке яскраво сяяло. Це траплялося тому, що воно не було схоже на інші дерева. Воно так раділо сонечку, що завжди з ним віталось. Іноді по кілька разів за день. Коли починався дощ, сонечко ховалося. Потім

вітер відганяв хмарку – і деревце знов говорило сонцю «Привіт!». Це деревце пригощало всіх яблуками, грушам, черешнями. Не дивуйтесь – це дерево було чарівне, тому на ньому росли усі плоди водночас.

Біля цієї рослини Марійка помітила дуже багато гілочок. Вона їх позбирала і саме з них і зробила свого зайчика. Коли вона лягла спати і вимкнула світло – по її кімнаті розлилося сяйво. Це світилася її поробка.

Вранці Зайчик дещо змарнів, але все одно був дивовижним. На виставці не було жодного зайчика, який би так сяяв! Журі було здивоване, і Марійку визнали переможцем конкурсу. Коли дівчинка про це дізналася, то помітила, що зайчик засвітився ще дужче. І це не дивно, адже він був Сонячним!

А ще, як виявилось, ця чарівна тваринка була дуже розумна. Тож коли траплялися складні контрольні роботи, то Зайчик допомагав не тільки Марійці, але й іншим учням зосередитися. Тож якщо день був сонячним, то всі – і учні, і вчителі – знали, що будуть гарні оцінки. Тому й називали цього зайчика з гілочок чарівного дерева Сонячним помічником.

Квітка сонця

На високому стеблі – велика квітка із золотими пелюстками. Вона схожа на сонце. Тому й називають квітку соняшником.

З твору Василя Сухомлинського

– Привіт, сонце! Посвіти на мене дужче, а я тобі насіннячка дам, - вітається висока квітка і нахиляє свою чималеньку пелюсткову корону.

Але сонце, яке лише визирнуло з-за обрію, каже:

– Знаєш, я ще не набралось сили, потім це зроблю.

– Добре! А коли? – запитав соняшник.

– Ну, не знаю, може через годинку...

Пройшла година, потім ще одна, а сонце все не світило на соняшник.

– Сонце, а що ти любиш? – знову почав розмову соняшник, коли вогняне коло опинилось над ним.

– Я люблю, щоб на мене дивилися. А ще обожнюю цукерки та іграшки.

– Якщо я все це тобі дам, ти на мене посвітиш? – спитав соняшник.

– Так! – коротко відповіло сонце.

– Ось, тримай усе, що ти любиш, - гучно каже соняшник, підіймаючи голову і листя вгору. - А тепер виконай свою обіцянку – світи на мене.

– Чекай, а це все справжнє?

– Так! Справжнє!

Почувши таке, сонце нарешті послало до соняшника найкращі свої промені. Воно зовсім не засмутилося, що подарунки були уявні, а не справжні. Адже квітка була така гарна і так вперто дивилася на нього, ніби слідувала, як світило виконує свою роботу.

III місце

Ольга Літвін, 9 років,

м. Херсон

Для дружби немає перешкод

Глава I. Петрик йде у гості

Колись у невеличкому березовому гаї жили двоє друзів – двоє зайчиків. Одного звали Петрик, а другого – Федір. Ось зайчику Феді прийшлося поїхати з цього місця, бо його родина переселялася у великий-великий ліс. Петро дуже сумував за другом і врешті решт

вирішив знайти його. Він зібрав потрібні речі, попрощався з батьками і вирушив у довгу путь. Йшов він по лісу, а потім – по полю. Йде повз хуторка, а назустріч йому – Коза. Петрик каже:

– Здрастуйте, тітонька Коза. Чи не підкажете, де знаходиться дуже великий ліс?

Рогата відповідає:

– Не бачила я ніякого лісу. Я дотримуюсь думки, що краще місце – город, де росте багато капусти.

Петрик каже:

– Гарзд. Дякую. Доброго вам дня, а я пішов далі.

Ось на зустріч йому Корова. Петро звертається і до неї:

– Здрастуйте, шановна. Ви не бачили часом дуже великий ліс?

Корова відповідає:

– Не бачила, бо я вважаю, що найкраще місце – це луки з соковитою травою.

Петро відказав:

– Гарзд. Хорошого вам дня. Буду шукати далі.

Йде зайчик далі і зустрів птицю, що сиділа на пеньочку. Питається Петро:

– Здрастуйте. Чи не зустрічався вам великий ліс?

Відповідає птиця:

– Чік-чирик, чік-чирик, а як же, бачила!

Зрадів Петрик:

– І де ж він знаходиться?

– Йди прямо, а потім наліво, а потім направо через річку. Там є місток.

Поглянув зайчик навколо і стало йому зрозуміло, що він досить маленький. Над ним хиталася висока трава, що здавалася безмежною. А ще стояли кущі-велетні. Засумував Петрик, а пташка помітила його розгубленість і каже:

– Не сумуй, зайчику. Хочеш, я буду тебе супроводжувати і вказувати дорогу.

– Дуже дякую! – відказав Петро, і вони рушили в путь.

Петро гадав, що прийдеться йти до самісінького вечора, але ліс був не так далеко. Зайчик здивувався:

– Які великі дерева! Як їх багато! Як же я знайду свого друга?

Побачила Білочка, що зайчик зовсім розгубився, ось-ось заплаче, і пропонує:

– Треба покликати на допомогу Сороку. Вона швидко сповістить, хто до кого тут прийшов.

За допомогою Сороки Петрик швидко знайшов Федора – точніше, друг сам прибіг до галявини на краю Великого лісу. Він був щасливий, що його товариш не злякався складної подорожі і завітав у гості.

Глава II. Коло друзів збільшується

Далеко від лісу, в котрому жив Федір, у великому місті, в квартирі під номером 100, мешкала дівчинка Галя. Вона дуже любила малювати. Одного разу вона намалювала дивовижну лісну галявину – саме така їй наснилася, і вона уявляла її у великому-великому лісі. Галя роздивлялася малюнок, подумала і зобразила на тій галявині пухнастого зайчика.

Картина сподобалась усім, і мама купила для неї рамку. З тих пір великий ліс завжди був поруч з Галею. Недивно, що незабаром юна художниця опинилася в цьому яскравому дивовижному місці.

Дівчинка потерла очі, щоб переконатися, що це все їй не ввижається, і побачила живого зайчика – точнісінько такого, як на її малюнку. Вона підійшла до тваринки, яка спала, і лагідно торкнулась пухнастого, м'якого, як хмаринка, хура.

Зайчик підскочив від несподіванки, але швидко зрозумів, що ця гарна дівчинка не завдасть йому шкоди, і спитав:

– Привіт. Ти хто?

– Привіт. Я Галина! А як твоє ім'я?

– Мене звати Федір, – відповів зайчик.

Галя питає:

– Ти не підкажеш, що це за країна?

Зайчик відповідає:

– Це країна Чарівних Малюнків.

– Справді?! Вау! Я ще ніколи у такій не була! Вона така яскрава! Можна мені тут залишитися?

Федір подумав і відповідає:

– Ні. А як же твоя мама? Вона буде дуже сумувати, якщо ти залишишся тут. Але ти можеш бувати у нас, коли сама забажаєш.

– Мабуть, твоя правда, - зголосилася Галя.

У цю мить дівчинка помітила, що зайченя з сумом вглядається у далину.

– А чому ти засумував?

– Справа в тому, що мій друг Петрик живе в іншому лісі – березовому. Він тільки один раз зміг прийти до мене у гості. Мені буває дуже самотньо, тому я приходжу на цю галявину і чекаю на Петрика.

– А чому ти до нього не йдеш?

– Між лісами занадто велика відстань. Треба йти через річку, потім повз селище, потім через велике поле...

Галя поміркувала і радісно каже:

– Здається, я зможу тобі допомогти!

– Як? – питається Федір.

– Розкажи мені про Петрика – який він? – дівчинка відповіла своїми запитаннями. – Ну, який в нього зовнішній вигляд? Якого кольору очі та хутро?

Уважно послухавши розповідь Федора, вона попрощалася з ним і, повернувшись додому, взяла свій малюнок з лісом і зайцем та й намалювала ще одного маленького зайчика.

Галя і мешканці країни Чарівних Малюнків подружилися. Художниця часто відвідувала своїх вухатих товаришів і ніколи не забувала приносити їм яблука і моркву.

Переможці у середній віковій групі

II місце

*Анжеліка Коржевська, 15 років,
м. Херсон*

Между котами и воронами

2139 год.

То самое время, которое мы сейчас называем недалеким будущим. Время, когда полеты на Луну совершаются чаще, чем в соседние города, у каждого в конечности встроены датчики, так что в смартфонах больше нет особой нужды. Время, когда Земля пережила страшную катастрофу под названием глобальное потепление, выжила и, пускай, практически в непригодных для существования большинства живых организмов. Естественно, человек при таком раскладе уже не совсем живое органическое существо - он просто существует в этих условиях. Хотя никто и не жалуется.

Марк Клармон был обычным парнем. Учился в обычной школе, ездил на автолёте вместо авиабуса, общался со своими друзьями виртуально, в школе почти не контактировал. Не то, что бы ему не нравилось это, просто виртуально проще. И так он дома видится с Эльзой,

которую учтиво называл матерью, отцом Гальбертом и сводной сестрой Рикки. Не то, что бы они не ладили, просто мало общаются. Рикки была одной из тех, кого захватили технологии, ей безумно нравился виртуальный мир, она была одной из тех, над лбом которой гордо светило 'онлайн'.

Его жизнь была обычной. Каждый день был обычным. Марку нравилось называть все обычным, потому что все было таким привычным. Он видел каждый день одно и то же: одно и то же серое из-за бесконечного дыма небо, серая земля, протоптанная роботами с искусственным интеллектом, которые выгуливают роботов-собак, деревья, тоже серые, их мало, они даже весной редко покрываются зеленой живой листвой. Конечно, есть еще искусственно выведенные виды растений, они всегда зеленые и цветут яркими приторно пахнущими цветами. Это классно, думал Марк, когда люди пытаются создать иллюзию настоящей природы. Конечно, оставались какие-то птицы и мелкие животные, даже иногда из-под снега в нетронутых местах самых высоких лесов пробивались маленькие ростки подснежников. Они, как и многие другие цветы и кусты, были занесены в Красную книгу мира.

Вот это было необычно.

Был обычный день. Вороны огромными стаями пронзали серое небо над головой Марка. Он часто засматривался на них. Они тоже были обычными, пускай даже если живыми. Их было много. Они летят своими бесконечными черными тучами на старое кладбище за город. На самом деле, уже активно практиковалась жизнь после смерти, но это не мешает чувствовать горе и потерю чего-то живого и родного рядом. Птицы летели за огромные лесопосадки, туда, где оплакивают это горе черные могилы, они слышат и знают то, чего не знает никто заранее, и зовут к себе ворон. Они летят на зов, туда, за серую дорогу, которая серой змеей вилась вдаль, в цивилизацию, к семье и друзьям. Она была своеобразным мостом между жизнью и тем, где она когда-то была.

Парень мчал на автолётке от дома бабушки. Он находился в пригородах, там, где жили престарелые люди, ученые и исследователи, которым, знаете, нужно было много территории для своих опытов.

Бабуля Элли, по линии мачехи, тоже была ученым раньше. Она выводила сорта овощей и фруктов, которые могли бы расти в неорганических средах. Это была старая женщина, которая уже не ходила. Ее лицо было покрыто старческим пушком и мягкими морщинами, а одежда - пылинками и шерстинками. Да. Шерстинками. В незамысловатый век технологий у этой женщины был дом, огород и два кота. Это были два больших комка шерсти, полные любви и обожаемого Марком мурлыканья. Он обожал их. Может только из-за этого он полюбил бабулю Элли. Теперь на это есть больше причин.

Иногда юноша ночевал у нее, просыпался с карканьем ворон и мягким комком у головы. Это были необычные дни. Они были наполнены пылью старенького дома, котами, любовью, молоком и домашним печеньем.

В школе было как всегда не совсем шумно. Ученики стояли за партами-планшетами, писали, слушали в наушниках лекции и получали домашнее задание на приемники под кожу.

– Ты какой-то мутный, – трогает его за плечо друг Эдан, – Все в норме, чувак?

– Все ок, – бросает Марк, – Или не ты говорил, что я так всегда выгляжу, - улыбается он, и оба заражаются смехом.

– Я серьезно, друг. Все ок? – а в ответ утвердительный кивок. – Слушай, что бы ты там хотел себе на День рождения?

– Подари мне кота, Эд, – серьезным голосом отвечает парень.

– Чувак, я, конечно, классный, но давай что-то пореальнее. Знаешь сколько стоят эти машинки на четырех лапках?

– Нет, Эд. Я хочу реального кота. Такого с шерстью, знаешь, и что бы мурчал, когда гладишь, а не эту робошку, – прыскает он. Это было забавно называть роботов-животных, одним словом. Это как робот-кошка, только робошка, как собака, только робака. Самым

смешным был робячок. Окей, они смеялись с этого пол дня. Эдан смеется и смотрит на друга взглядом а-ля 'ну ты и дурак, Марк'.

То же самое ответила ему и Рикки, а потом они подрались подушками. С мачехой так не прокатывает, поэтому они просто долго обсуждали все на кухне. Отец был занят в кабинете, поэтому никто не решался его тревожить.

– Мам, ну ты же знаешь, как я хочу его, – Марк ковырял вилкой блинчики в тарелке.

– Дорогой, ну вот зачем тебе это? Это бесполезная трата денег, даже твой отец так считает. Мы готовы потратиться на робота-кота. Какую породу ты хотел?

– Никакую! Я хочу настоящего кота, а не ваших робошек! – привстает он, но потом сразу же оседает обратно. – Настоящего, с шерстью и что бы мурлыкал.

– Да, а еще гадил под дверь, вылизывался на диване. Ты понимаешь, что за ним надо ухаживать, убирать, кормить в конце концов! Да тебя не хватит на все это!

– Но бабушке Элли хватает! – Марк встает из-за стола, бросая ужин, уходит в свою комнату. Он не гремит дверью, не бросается на кровать. Он почти сразу перестает думать о несправедливости этого мира, просто погружается снова в виртуальный мир, где он может жить, как хочет сам. Это неплохой способ убежать от проблем, да. Марк предпочитал спокойные игры о жизни и всем таким жестким стрелялкам. Они часто так зависали с друзьями и Эданом, который в общей аркаде через полчаса подогнал Марку в инвентарь кота, на что тот только посмеялся, но, разумеется, поблагодарил другими разными припасами.

Когда Клармон вышел из игры, было уже довольно поздно, поэтому он просто лег спать с мыслью о коте в своем инвентаре. Ему снилась дача бабули Элли в Неаполе, ее коты и сад, о котором Марк был наслышан и очень хотел туда попасть, потому что это все было таким необычным для него.

Утром его привычно будила Рикки и вкусный запах. Ему нравилось, что Эльза переняла у бабули Элли кулинарные способности и баловала каждый день чем-то вкусным.

Она приветливо улыбалась, будто вчерашней ссоры и не было на самом деле. Марк тоже не подавал виду. Никто не подавал виду.

Как обычно.

В этот вечер он снова пытался заговорить о котах с Эльзой. Все закончилось ссорой и скандалом. Она била его по рукам и кричала. Высоко и пронзительно, о том, что этими руками он не зарабатывает деньги, ничего не делает для семьи. А потом плакала.

После таких моментов Марк задумывался над несправедливостью мира немного дольше, над тем, почему эта женщина такая, зачем его бьет и говорит так, будто она его мать и имеет какое-то право на то, чтобы диктовать ему свои права. Он хмыкает. Руки покалывают из-за несильной боли и пальцы наливаются краснотой. И в этой красноте вся боль этой женщины и несправедливость этого мира.

Поэтому он летит на бешеной скорости по темной дороге на автолётке. Ветер неприятно дует в лицо, заставляет жмуриться, оттягивая волосы назад - едет без шлема. Он смаргивает слезы, вовсе не от обиды, а от сильного ветра, потому что мужчины не плачут.

– Гренни! – зовет он ее на американский манер.

– Да, любовь моя, – она мило улыбается ему своими морщинистыми щеками, глаза превращаются в забавные полумесяцы. Пускай каждый назовет его сумасшедшим, но он влюблен в ее размятое жизнью лицо с мягкими морщинами, жилистые, как у него самого, руки, которые всегда пахнут домашним печеньем и молоком, глаза-полумесяцы и мягкие вязаные шарфы, на которых его бабуля была просто помешана. Она выезжает на своем кресле-каталке в коридор, недовольно смотря на внука, который стягивает с ног кроссовки. Марк замечает это, улыбается тепло и обещает в который раз одеваться теплее.

– Как там дедуля? – спрашивает он, целуя бабушку в щеку, и катит в гостиную.

– Ничего, потихоньку. Говорит, что скучает по моим блинчикам с кленовым сиропом, но ты же знаешь его, все ему будет не так, даже после смерти, – смеется бабуля Элли, пожимая плечами и пересаживаясь на диван. – Он сейчас спит, поэтому не трогай его, дружок.

Марк подходит к маленькому сосуду со светлой жидкостью - это отец Эльзы, дедуля Джорджио. Он его очень любил. Смерть бабушки ранила Марка, тогда еще мальчика, поэтому бабушка согласилась на 'консервацию' мужа. Жидкость не светилась как обычно, что значило, дедуля отдыхает сейчас. Парень убирает руки от сосуда, пересаживаясь на диван к бабушке. Она ласково гладит его по волосам, просит лечь на свои тощие коленки.

– Что тебя привело ко мне так поздно и без предупреждения, дружок?

Марк укладывает голову на колени старушке и молчит. Она и так все знает.

– Вы снова поссорились? Она била тебя? - больше утверждает, чем спрашивает Элли. Она продолжает перебирать костлявыми пальцами его волосы, вглядываясь в лицо юноши.

– Ага, – безразлично бросает он, – Знаешь, бабуль, у меня скоро День рождения и я попросил у нее. – замолкает, вздыхая.

– Кота.

Бабуля улыбается глазами, даже чуть смеется.

– И что же тут такого? Разве твой отец не найдет денег и компанию? Или человека, который все еще разводит котиков?

– Да, да, бабуль, в том то и дело. Эльза не хочет, чтобы я завел кота. Мол, так много денег и времени на него тратить... И себя... Она говорила, что я не смогу, что я не заслужил, - последние слова Марк выпаливает на одном дыхании тихо-тихо.

– Ну, ну, мальчик мой, – она наклоняется, чтобы оставить сухой поцелуй на его лбу, – ты же знаешь, что из Эльзы никогда не было и не будет хорошей, понимающей матери. Всегда это говорю. Не знаю, в кого эта поганка пошла. А за котика ты не волнуйся: бабуля Элли позаботится об этом, – она снова улыбается и каждая морщинка на ее лице тоже.

– Бабуль...

– Иди ложись, постели себе в комнате, я принесу тебе котов. Они так соскучились по тебе. Кис-кис-кис-кис, – зовет она и прибегают два пушистых комка. Губы Марка расплываются в улыбке, когда кот ластится к его руке.

Проходит несколько недель, с каждым днем Марк все ближе к старости или к чему там стремятся подростки. Возраст в этой жизни не важен, твердил Эдан, у которого на все в этой жизни было свое мнение. Клармон только пожимал плечами.

В сам судьбоносный день парень просыпается от ласковых слов и запаха чего-то вкусного. Как обычно.

– С Днем рождения, солнышко, – говорит Эльза, держа в руках огромный торт, Рикки рядом дует в свистунок, а отец держит в руках подарки. Там оказываются несколько милых безделушек, стильный перстень и недавно выпущенный гаджет, на который Марк иногда поглядывал и рассказывал о нем отцу. Он всех благодарит за завтраком и просит не идти в школу. Не хочет, потому что Эдан точно 'забудет' свой подарок, а больше ни от кого ему и не надо.

– Можно я съезжу к бабуле, хочу поделиться с ней твоим тортом. Можно, мам? – Марк уже обустраивается. Эльза ухмыляется, но дает парню пакет с тортом.

Он целует ее в щеку, с некой радостью едет на автолёт по серой дороге. Небо серое, как обычно. Над головой снова пролетают вороны. Черные стаи громко курлычут, махают огромными крыльями, летят низко-низко. Сейчас они летят туда, куда ведет серая дорога, вперед, туда, куда мчит парень на автолёт.

Он заходит в дом, там немного сыро, но все еще пахнет молоком и печеньем. Тихо, никто не выходит встречать Марка. Он, оглядываясь, снимает ботинки и слышит тихий писк. Идет на него, заглядывает в спальню бабули. Там, как всегда, чисто, постель заправлена и на полках тонкий слой пыли, которая в редких солнечных лучах поднимается в воздух и красиво переливается. Парень видит на кровати маленькую подушку, а на ней котенка. Он маленький и слепой еще, открывает рот, издает глухие звуки. Глаза наполняются слезами, но он их смаргивает: мужчины ведь не плачут, да. Марк видит за окном стаи ворон.

На котике маленькая ленточка и записка.

– Я тоже тебя люблю. Спасибо, бабуль... – шепчет Марк.

II місце

Диплом «Вибір читачів» у середній віковій групі

Катерина Мартинова, 15 років,
м.Херсон

Купите черта, недорого

Она всю жизнь была высокая и худая. Из тех, кто ест и не толстеет, то бишь ведьма. К тому же – рыжая. Звали её Нинка, а познакомились мы с ней ещё сто лет назад. В детстве волосы её были длинными, вечно стянутыми в две тугие косички, за что весь двор звал её Пеппи. Сегодня же они подстрижены под аккуратное каре до середины шеи. Лицо её, как и прежде, покрыто россыпью веснушек. Черты лица острые, будто их выточили: нос крючком, тонкие губы, острые скулы, о которые, я подозреваю, можно порезаться, высокий лоб...

И всё это богатство с криками и упрёками выталкивает меня, сонную из постели, в которой я очутилась ещё несколько дней назад, благодаря приглашению этой, с позволения сказать, старой подруги «погостить недельку в Одессе». А я, между прочим, в Одессе и не гошу, а борюсь с творческим кризисом, то есть: валяюсь, сколько хочу, в кровати, нехотя гуляю по Приморскому бульвару и окрестностям, дышу вкусным морским воздухом и ем всё подряд. И вот, пожалуйста, вставайте, едем на барахолку!

После утомительной езды по жарким пробкам вы попадаете в некое огромное трансцендентное пространство, растянувшееся на неисчислимое количество кварталов, где можно найти всё что захочешь. Уже через полчаса блужданий у вас начинают подламываться ноги, трещать голова и печь глаза. Быть может, от жары, а может, от всех этих статуэток, вееров, посуды, засаленных и новых ковров и колод карт, зачитанных книг, заезженных пластинок и прочих товаров, стянутых сюда со всего света.

Люди, люди, люди, тётки в платках и без, болонки, серёжки россыпью, панамки, пёстрые зонты от солнца... Вот моё внимание привлёк дяденька с деревянными статуэтками. Насколько я поняла, он же их и вырезает. Миниатюры несколько неуклюже доносили до нас сцены из сказок, скульптуры животных и даже чьи-то головы. Перспектива иметь дома ещё одну деревянную башку, наподобие моей, которая сейчас в творческом кризисе, меня не прельщала, и я поспешила дальше. Какой-то мужик, на углу продавал старые часы, подсвечники, лампы, покрытые бронзой, в общем, нечто сказочное. Черт меня дёрнул за язык, и я без капли иронии спросила:

– А джиннов не продаёте?

– Джиннов? – продавец посмотрел на меня чуть внимательнее, – был один, только улетел утром. У него выходной сегодня. Постоишь со мной до вечера, глядишь, и вернётся, тогда и продам!.. Зуб даю, – неожиданно прибавил он и подмигнул.

В ответ я лишь усмехнулась. Пуганная многочисленными столичными жуликами и маньяками, я взбодрилась:

– Чёрта лысого!

– А ты, не ухмыляйся, девонька, здесь место особенное, и его купить можно!

– Вот вам я верю! – не удержалась я, – просто не люблю мужчин лысых и в возрасте... Если вы на них намекаете.

– Ничего я и не намекаю, – сердито ответил мне мужик, и так цыкнул зубом, что по спине моей табуном пробежали мурашки, и я нахмурилась...

Нинка неслась где-то впереди, я отстала и бросилась вдогонку. Теперь моё внимание привлекла пара раскидистых деревьев, появившихся здесь, скорее всего, ещё до основания этого славного города. Под одним из них стоял чужак в растянутой черной толстовке с

капюшоном, натянутом так, что лица было не разглядеть, да я и не старалась. Внимание моё тут же привлек его «товар»: в руках у него роилось что-то живое и мохнатое. В разные стороны, как лапы паука, торчали разноцветные поводки, на концах которых... я присмотрелась, были маленькие человечки. С рожками, хвостиками, покрытые шерстью, но человечки! Торговец громко произнёс:

– Купите чёрта, недорого.

Голос его был приятным, бархатистым. Такой для уха - как коту сметана. Если он учитель – школьницы наверняка на его уроки лишь чтобы послушать голос ходят. Но в идеале, конечно, певец. Ему бы подошло. Пусть лица незнакомца видно не было, каждой клеточкой я чувствовала, как усмехается это таинственное существо, глядя на меня.

И тут я обомлела. В голове звучали слова торговца лампами. И черта лысого, значит, купить можно? Ну, положим, не совсем лысого, даже наоборот.

– Сколько? – почти неосознанно спрашиваю я и тянусь за истощившимся в последнее время бумажником, который, вроде как, должен валяться в заднем кармане этих самых джинсов. На удивление, память меня не подвела и черный кожаный кошелек с мелочью (подарок от родителей) был здесь.

– Всего тринадцать гривен, – отвечает мне гипнотизирующий голос продавца, протягивая большую розовую ладонь. Я кладу в нее деньги, а после поднимаю одного из чертят на руки, прижимаю к груди черный фыркающий комочек. Существо ерзает, цепляется маленькими ручонками за мою футболку. Потом устраивается и, наконец, затихает, хлопая глазками-пуговками. Я прощаюсь с чудо-торговцем и иду дальше по тротуару. Зачем я купила себе чертенка?

Спустя полчаса я осознала, что не помню адреса Нины. От слова совсем. Хотя я столько раз его проговаривала. Даже записывала в записках на телефоне. Точно! Телефон! Я вынимаю сотовый из кармана, ввожу пароль и лечу к запискам. Телефон был сброшен до заводских настроек: ни одного из приложений, установленных мной. Номер Нинки я вспомнить так и не смогла, хотя всего пару часов назад могла рассказать его наизусть, как стихи Агнии Барто. Пароль какой-либо из соцсетей я тоже напрочь не могла вспомнить, будто их просто стерли из моей памяти. Я озадаченно посмотрела вниз на вторую руку, на которой тем временем успел уснуть чертенок. Других объяснений происходящему найти я не могла. Точно ведь говорят, бес попутал...

Не знаю, каким чудесным образом, но спустя несколько часов я все же вышла к дому Нины. Во всяком случае и расположение, и двор были такими же, даже дети, вроде как, те же бегали. Скорее по интуиции, чем по памяти выбрала подъезд. Дверь в него была приоткрыта, так что попасть внутрь не составило труда. Я поднялась на нужный этаж и, подойдя к двери в квартиру подруги, нажала на кнопку звонка. Лестничная площадка выглядела как обычно: все тот же фикус в горшке, следы от сигаретных бычков на стенах и эта забавная свинка, нарисованная обычной синей ручкой.

Открыла мне какая-то абсолютно незнакомая женщина. Она окинула меня непонимающим взглядом и поджала и без того тонкие губы:

– Вам кого?

– Извините, а разве не в этой квартире живет Нина Морозова? – я в смятении глядела на женщину.

– Нет, никаких Нин здесь нет, и никогда не было. Вы, наверное, домом ошиблись.

– Да как же ошиблась...

– Ну, вот так ошиблись. Думаю, Вам стоит связаться с Вашей подругой и уточнить адрес. Всего хорошего, – она захлопнула дверь, и я услышала, как два раза щелкнул замок.

Еще с минуту я стояла, глядя на железную пластину, как баран на новые ворота, надеясь, что все это просто глупый розыгрыш и Нинка сейчас выскочит откуда-то из-за угла. Но подруга не выскочила, и я поплелась вниз по лестнице, не ощущая ног. Выйдя, бросилась к бабушкам на скамейке, с надеждой выспрашивая у них, здесь ли живет Нина Морозова. Однако такую никто с роду не знал, скольких людей я бы не спросила.

Вконец набегавшись, я упала на скамейку, как и положено, стоящую возле любого приличного подъезда. Итак, подытожим: я оказалась в чужом городе, без жилья, почти без денег и без сменной одежды, зато с телефоном, впрочем, абсолютно бесполезным, и чертенком, спящим теперь у меня на коленях.

Я не знаю, сколько так просидела. Может час, может два, а может и вовсе всего 15 минут, это меня не особо волновало. К реальности меня вернул черный комок шерсти и рожек. Чертенок заворочался, сел и потянулся, как самый настоящий кот. Он хлопал своими глазами-пуговками, кажется, вовсе не понимая, как он очутился здесь, и куда делись его собратья. Спустя минуту, он посмотрел на мое лицо с некоторым осознанием происходящего в глазах. Дошло, видимо. Цепляясь когтистыми лапками за футболку, он вылез мне на плечо и уселся поудобнее, мотая ножками.

– Что ж, дружок, теперь мы вдвоем, – доверительно сообщаю ему, трепля по пушистому загривку. – Надо бы тебе имя дать, негоже черту без имени ходить. Хм-м-м... будешь Василий! А что, вполне презентабельно. Да и вообще, коты Василиями бывают, а чертям нельзя что ли?

Из подъезда выходит какая-то девушка, слыша отрывок моего разговора, странно косится на меня, как на сумасшедшую. Но если честно, мне на нее фиолетово.

Посидев еще немного и более ли менее трезво оценив ситуацию, я поняла, что сидеть под подъездом – вовсе не лучший вариант. Первое место, что пришло на ум – Приморский бульвар. Ну конечно, куда, как не в центр города сейчас идти? Я поднялась и пошла вдоль улицы. Благо, в центр мы ездили почти каждый вечер, так что найти путь не составило труда. Единственное, что занял он не сорок минут, а часа два.

Денег хватило на то, чтоб снять койку в одном из небольших хостелов на несколько дней. Даже осталось на чашку дрянного кофе. Лучше, чем ничего, но работу стоило найти поскорее. Но сначала кофе. Кофе, кофе, кофе. Темный ароматный напиток в глубине которого при желании можно найти отражения себя настоящего, а не того странного чужака, сидящего в зеркале.

Придя в кафе, я заказала самый дешевый кофе, однако он был достаточно неплох. Я устроилась за столиком, попивая ароматную жидкость и наблюдая за посетителями. Кафе находилось в одном из внутренних дворишков Приморского. Выполненное в красных тонах, наполненное множеством всяких интересностей, оно понравилось мне сразу же. Заведение было по крайней мере необычным. К примеру, разделенного напополам единорога или стул, парящий в небе, вы вряд ли увидите где-нибудь еще. Кроме того здесь имелось огромное множество гипсовых голов и прочих прелестей, сташенных из художественного училища. В общем, местечко занятное.

Пока я потягивала бодрящий напиток, Василий слез на скатерть и, вытащив из сахарницы кубик, увлеченно пытался засунуть лакомство в рот. Кстати говоря, я заметила, что кроме меня его никто не видит, что, наверное, даже к лучшему. Если не считать это шизофренией, все более чем хорошо. А если считать... не будем о грустном. Пытаясь разгрызть сахар, чертенок завалился на спину и смешно дрыгал лапками от стараний. Я улыбнулась, наблюдая за столь забавным существом. Внезапно он то-ли резко дернулся, то-ли немного подпрыгнул, потянув скатерть, из-за чего мой локоть куда-то поехал, а кофе решило благополучно сбежать из чашки. И ладно бы просто на землю, так нет же, на чужую рубашку! Еще и белую... кошмар, в общем.

Пока мой мозг в панике мечется от стыда и неловкости, я поднимаю взгляд с коричневого пятна и тут же натываюсь на эти глаза. Огромные темные глаза. Чернее самого крепкого кофе, хотя, может, мне просто показалось. Я чувствую, как мои щеки медленно приобретают пунцовый оттенок, тихо лепечу извинения. В ответ на мое бормотание, на красивом лице появляется снисходительная улыбка.

– Не беспокойтесь, теперь моя рубашка дизайнерская, – парень рассмеялся и подмигнул мне.

– Могу я узнать имя своего кутюрье?

– А?.. Да, конечно... Меня зовут Кристина, можно просто Крис, – я сбита с толку таким поведением. Неуверенно протягиваю руку своей случайной жертве.

– А я Станислав, можно просто Стас, – мужчина ослепительно улыбается и жмет мою руку. Стас, кажется, сошел с экранов голливудских фильмов. Или, как минимум, с обложки журнала. Смуглая от одесского летнего солнца кожа, каштановые волосы, умело уложенные назад и открывающие высокий лоб, темные карие глаза. Легкая небритость ему очень к лицу. А все это в купе со строгим костюмом выглядело просто... сногшибательно. Наверняка, за ним толпами бегают поклонницы, стремящиеся заполучить его сердце, а по возможности еще и руку. А что вы хотели, 21 век, равноправие.

– Извините, мне так неловко. Давайте я хоть застираю, Вы ведь потом не отчистите рубашку.

– Не беспокойтесь об этом. Это будет прекрасным воспоминанием, так эффектно я знакомства еще ни с кем не заводил, – отшучивается Стас и я негромко смеюсь в ответ.

– Я бы угостила Вас кофе в извинение, но...

– Нет-нет, спасибо, кофе вы меня уже угостили. Позвольте присесть с Вами?

– Ах да, конечно, – хлопаю по соседнему стулу. – Присаживайтесь.

Стас сел рядом. Мы мило болтали о чем-то, честно говоря, я очень смутно помню о чем. Но беседа была очень приятной и к ее концу я поняла, что окончательно и бесповоротно влюбилась.

Я никогда не верила в любовь с первого взгляда. Считала это бредом из детских сказок, ведь невозможно влюбиться, только увидев кого-то. Любовь – это долгий и кропотливый процесс, выстраиваемый кирпичик за кирпичиком месяцами, а иногда и годами. Но в этот раз этот процесс заменился взрывом. Всплеском кофе на белоснежной рубашке. А я, впрочем, и не против.

Разговор был легким и приятным, как апрельское солнце. Василий нас заинтересованно слушал, а после куда-то сбежал. Бежать за ним при чужом человеке было бы стыдно, да и он сам вскоре вернулся весь в пыли. Видимо, решил побегать, порезвиться. Ну и ладно, все равно не видит его никто. К сожалению, все хорошее рано или поздно кончается. Вскоре Стасу позвонили. По работе, вроде как. Нам пришлось распрощаться.

Мне нужно было срочно решать, что делать дальше. Мы с чертенком сидели и не моргая смотрели друг на друга. Потом собрались и пошли на место ночлега. Пока я болтала с мужчиной моей мечты, то бишь Стасом, солнце успело подойти к горизонту. Часы на почти разряженном телефоне сообщали, что время близится к десяти часам вечера, однако верилось в это с трудом. Оказавшись в хостеле и улегшись на свою кровать, я и заметить не успела, как отключилась. Оно и к лучшему, думать мне сейчас было опасно, а утро вечера мудренее.

Я стала активно искать работу. В интернете, в газетах, где угодно, и вскоре устроилась официанткой в небольшом кафе. Платили немного, но уже скоро я смогла снять себе комнату, а через какое-то время и маленькую однокомнатную квартирку.

Стас плотно обосновался в моих снах и мыслях, упорно не желая покидать их. Сволочь этакая. Я все еще жалела, что не додумалась взять его номер.

Василий в быту оказался довольно миленькой зверушкой, отдаленно напоминающей кота. Ой, поправка, очень шкодного кота. Каждый вечер по возвращению с работы меня ждали сюрпризы: вывернутый цветочный горшок был самой малой проблемой. Если кто не знал, черти любят молоко, хлеб и сахар. Кормов для животных не признают вообще, как и большую часть человеческой еды. Исключая разные чипсы, сухарики и снеки, конечно, а кто их не любит? Даже если кто-то так и говорит, скорее всего, он нагло врет. Спят черти от шести до двенадцати часов в сутки. По ночам носятся как угорелые и спать не дают от слова совсем. Разве что, если сахара дашь, – успокоятся на пару часов, а потом все по новой.

В общем, жизнь моя, как видите, стала очень веселой. Делиться ею, к сожалению, особо было не с кем. Расскажи кому про чертенка - тут же ненормальной сочтут. Так что я для себя нашла вариант личного дневника - лучшего друга любой девочки в возрасте 8 лет. И подумаешь, что мне уже 25. Это так, мелочи. Впрочем, свои заметки я дневником назову с

трудом. Они были написаны на разных листках, какие-то даже на салфетках. На том, что под руку попало, короче говоря. Однако всех их я добросовестно хранила в коробке из-под зимних ботинок. Однажды во время генеральной уборки руки мои добрались и до нее. Честно говоря, меня уже давно бесил этот хаос в моих записях, так что самое время было упорядочить их. Устроившись за рабочим столом, я принялась за сортировку и перечитку написанного. И тут, как говорится, Остапа понесло.

В течении следующих полутора месяцев я с головой окунулась в писанину. Каждая короткая заметка превратилась в небольшой рассказ. Видимо, Одесса все же вылечила мой творческий кризис, как и пророчила Нинка. Василий даже утихомирился на это время. Стал довольно тихим, мирно спал на диване и самое большое, что оставлял подарочки в виде экскрементов посреди комнаты. А Стас из моих снов активно поддерживал в моем деле, жаль, конечно, что не настоящий, но и на том спасибо.

В итоге, спустя полтора месяца на моих руках оказалось достаточно внушительная стопка листов А4, исписанных мелким почерком. Работа была готова к сдаче в издательство. Название пришло само собой: «Краткое пособие по жизни с чертями». Оно подходило как нельзя лучше. Я разослала свою работу в несколько издательств. Отказ за отказом. Мои руки снова опустились, но красть подвиги Гоголя с сожжением написанного было бы плагиатом, так что я просто забросила рукопись куда подальше. Но спустя пару недель, казалось бы, из ниоткуда на мою электронную почту пришло письмо. Работа была одобрена! Меня ждали для встречи с редактором на следующий день.

Оставшееся время я порхала словно на крыльях. Даже расщедрилась и дала Василию 5 кубиков сахара разом. На следующее утро, принарядившись в «цыганскую» юбку и белую рубашку и даже накрапившись, что для меня обычно не свойственно, я твердым шагом направилась в издательство. Пока ждала в приемной, сердце мое колотилось об ребра и, казалось, вот-вот выпрыгнет. А зайдя в нужный кабинет, оно благополучно свалилось куда-то в сторону пяток. За столом сидел... Стас! Без пиджака, но тот же Стас, с той же прической. Словно сбегал из моих снов. Он поднял на меня взгляд темных глаз и расплылся в улыбке:

– О, неужели это мой любимый кутюрье? Какими судьбами?

– Вообще-то мне сказали, что я тут встречаюсь с редактором, – тихо фыркнула я то ли обиженно, то ли недоуменно.

– А, так это твоя работа? «Краткое пособие»? Она прекрасна! Почему ты тогда сразу не сказала, что пишешь?

– Ну...

– Ладно, не важно, садись скорее, нам нужно все обсудить.

Болтали мы до позднего вечера. Домой я возвращалась еще более окрыленная, чем вчера. Любовь донесла меня до дома и уложила в кровать. Василий меня не встречал. Я заглянула на кухню и в ванную, но там его тоже не оказалось. Возможно, спрятался за шкафчиками или под ванной и уснул. Но сколько я его не искала, чертенка не было нигде. Он будто испарился. Я легла спать с странным предчувствием.

На следующее утро я проснулась от того, что кто-то настойчиво тряс меня за плечо.

– Крис! Крис, вставай! Нам ехать пора!

– Что? Ехать? Куда?.. – я распахнула глаза, с трудом осознавая происходящее. Каково было мое удивление, когда я увидела перед собой... Нинку! Я спала в ее квартире на гостевом диване, как и до того, как потерялась.

– Куда-куда, на барахолку. Мне там кое-что купить нужно. Место там интересное, твой творческий кризис как рукой снимет, я уверена! – подруга развернулась, выходя из комнаты. Но внезапно остановилась возле стола, всматриваясь в стопку бумаги, лежащую на нем.

– «Краткое пособие по жизни с чертями!!!», – вслух прочла она. – Хэй, когда ты успела это написать?

– Я...

– Я же говорила! Приедешь, и все пройдет, – она не дает мне договорить. – Ладно-ладно, собирайся, я пока кофе сварю.

Нинка виходить из комнаты, а я в шоке сижу на диванчику. Піднімаюсь и підхожу к столу. На нем дійсно лежить моя рукопись, в повному об'ємі... Я замечаю, что из середины торчить кака-то маленькая картонка. Вытаскиваю ее и рассматриваю. На кусочке картона черной пастой виведены номер телефона и подпись каллиграфическим почерком: «Стас». Все еще в шоке прижимаю картонку к груди. Что это было? Сон? Параллельная вселенная? Не знаю... Но видимо, всему виной мой Василий. Что ж... правду ведь говорят, бес попутал.

III місце

Артем Українець, 15 років,
м. Кропивницький

Золоте листя, або Казка про Крим для дітей та дорослих

В одному дивовижному краю росло собі звичайне дерево, таке ж як і безліч інших, але трішечки мрійливе. Кожного ранку воно насолоджувалось росою, слухало пісні птахів, що жили у його кроні. Дерево шурхотіло листям у такт їх пісень, в такі хвилини увесь світ співав разом з ними, наповнюючись радістю і любов'ю. Часто у тінь дерева приходили перепочити дикі свині, вони хрюкали, стрибали, розпускали дивні балачки, але дерево ніколи не звертало на них увагу, бо було подумки з птахами, сонцем, вітром і навколишнім світом.

Одного дня, подув сильний холодний вітер, пригнав чорні хмари, які закрили радісне сонце. Збентежені птахи піднялися у небо, кружляючи вони намагались опанувати вітри. Дерево стурбовано якийсь час спостерігало за ними, але потім йому це набридло і воно вирішило прислухатися до балачок свиней, які були занадто голосними:

– Гей, гей, дерево, ти мене чуєш? – питав кабан.

– Так, – відповідало схвильоване дерево.

– Хочеш стати пишним із золотим листям, щоб на тобі жили тільки золоті птахи?

– Навіщо це мені, в мене й своє листя напрочуд чудове і птахи...

– Ти що дурне? Золото краще за усе в світі. Твої птахи не такі й гарні, з них он і пір'я випадає, ненароком у них якась хвороба, ще й на тебе перекинеться. Ну на що вони тобі?

– Ну, гаразд, я теж бачу їх недоліки. А що треба зробити, щоб стати золотим? – здалась під натиском рослина.

– Так би і спочатку. Від тебе зовсім нічого майже й не потрібно, тільки скинь усе своє листя й дай нам місце для життя під тобою. Не хвилюйся, дарма розповідають, що свині шкодять корінню дерев, та ті потім засихають і гинуть. Це все брехня.

У підтвердження своїх слів свині зарохкали і забігали, танцюючи навколо дерева.

Довірливе дерево ще ніхто і ніколи у його житті не обманював. Воно скинуло листя, залишилися тільки голі гілки. Листя впало на рила свиней, а ті радісно топтали його, борсалися у ньому, жерли, як навіжені.

Настала ніч. Зморені птахи повернулися до свого рідкого дерева, але не впізнали його голі неприглядні гілки. Вони довго кружляли над ним, стурбовано репетували, та потім розлетілися по світу. А тим часом, свині нагналися листям, багато знищивши, а те що залишилось перекарсили у інший колір. Вони були в піднесеному настрої, бо так легко змогли обдурити наївне дерево.

Головний кабан кричав:

– Боже, як на такому нерозумному дереві, взагалі жили птахи?

Доки дерево відпочивало, уся армія кабанів працювала, причіплюючи фальшиве золоте листя нитками на гілки назад. Де колись була густа крона, тепер соромливо тріпалися декілька нових листочків. Вид у дерева був жакликий, але кабани запевняли бідолаху у тому, що воно прекрасне:

– Тепер лише чекай на приліт золотих птахів, - впевнено завірив головний кабан і улігся під деревом відпочивати.

– Щось тут дивне, – подумало дерево, – листя на нитках, його зовсім мало й колір якийсь незолотий, невже така злиденність може привабити золотих птахів? Не може ж таке бути, щоб такі гарні розумні свині одурили мене...

Пролетів рік, потім другий, потім й ще один, а потім дерево вже забуло й лічити їх. Дощів не випадало багато років, земля і рослини поруч посохли, вітер підіймав до неба стовбури пиляки. А золоті птахи все не з'являлись. Якось ранком, дерево оглянуло себе, на ньому теліпався останній листочок, золото з нього давно злізло, і він чомусь нагадував минулий вигляд звичайного листка. Дерево вирішило подивитися що там унизу робиться та запитати у свиней: "Чому ж не прилетіли золоті птахи, де вони заблукали?"

Знизу творилось щось неймовірне. Земля була вся перерита копитами, коріння підірвано, покладена куча сміття, свині так усе пошкодили й забруднили, що не можливо було упізнати рідну землю.

– А де ж головний кабан? – думало дерево, оглядаючи усе навкруги, але бачило тільки брудні голодні залишки свинячого стада.

Та раптом здалеку почувся огидний голос кабана, звідти, де росло інше зелене тропічне дерево, про яке розповідали колись птахи:

– Добрий ранок, прекрасна рослина, - гукав він.

– Чого тобі треба, брудна свиня? - відповідало те.

– Не називай так мене, бо я – імператор. Перейдемо одразу до справи. Я пропоную, щоб на тобі жили золоті макаки.

– Ти що з глузду з'їхав? За якого дурня ти мене маєш? – відповіла розумна рослина.

– Ну що ви... - Але договорити кабан не встиг, зі своїх схованок повискакували макаки та відразу ж почали закидати його кокосами, ображаючи прикрими словами.

Кабан поплентався геть, перевалюючись з ноги на ногу, бо його зайва вага заважала швидко втекти. Час від часу він отримував болючі удари кокосами по голові. Йому було не приємно від поразки та його солодким речам вже ніхто не вірив.

Почувши це, бідолашне дерево зжахнулося, воно зрозуміло, що його зухвало обдурила свиняча імперія, що про золотих птахів годі й забути.

Як тільки воно це нарешті збагнуло, сильний буревій налетів, зірвавши останній листок. Страшенна блискавка вдарила поруч, розігнавши залишок свиней, пішов довгоочікуваний дощ, зрошуючи землю, його так не вистачало усі ці довгі роки марного чекання. Дерево від радощів аж заплакало, його тримав останній неушкоджений корінець, воно будь яку хвилину могло впасти під натиском вітру, але в нього з'явилися звідкись сили. Воно розправило гілки, піднявши їх у гору, радіючи сонцю, вітру і дощу. Бруньки почали розкриватися, випускаючи на світ маленькі тендітні листочки. Дерево згадувало минуле життя, своїх таких рідних дивовижних птахів. Коріння в нього стало міцніти, поруч пробивалась духмяна травичка, степові квіти піднімали свої пелюстки, посміхаючись дереву:

– Нарешті ми звільнились, від цих жирних неохайних свиней, – раділи квіти, – хоч би вони знов не повернулося до нас.

– Та ну, – відповіло дерево, – цього вже ніколи не буде з нами, головне, не повторювати своїх помилок. Я, розумію тепер, що жовто-золоте листя і так було у мене кожної осені, а мої птахи були наче золотими у вечірніх променях сонця, вони так любили мене...

Наступного року все повернулося до свого звичайного русла. Знову дивовижним здавався цей край, дерево шурхотіло густою листвою, а в його гілках співали птахи і підстрибували у гніздечках малі пташенята. А про ті, чорні свинячі роки, усі забули, як про страшний сон, бо

як вчить нас народна мудрість: «І від самих страшних снів завжди прокидаються, треба тільки розплющити очі».

III місце

**Іван Сорокін, 13 років,
сmt. Каланчак Херсонської області**

Чемоданчик счастья

Когда мы были маленькими, нам старались рассказывать веселые истории, показывать смешные мультики, и читать сказки которые всегда заканчивались добром.

Я уже вырос и хочу сам написать историю, которую мне рассказали. Она настоящая, правдивая. Но я всё-таки приглашу в неё добрую сказку. Слушайте!

В одном большом городе, где возвышаются зеленые-зеленые горы, хотя на самом деле это не горы, а терриконы, потому что город этот - шахтерский, жил-был дедушка. Всю жизнь он проработал в этом городе связистом. Давал возможность разговаривать людям между собой, где бы они ни находились: на глубине шахты, на ее поверхности, в вагонах, на которых увозили уголь в другие города, что бы всем нам зимою было тепло. Старался работать хорошо, и каждый день шахтеры слышали его негромкий добрый голос. И им от этого становилось надежно.

Но однажды случилась беда. У дедушки давно болело сердечко, но не жаловался и всегда говорил: «Не беспокойтесь, у меня всё хорошо». Он не хотел, чтобы его близкие люди грустили и тревожились.

Но наступил день, когда дедушкино сердечко совсем ослабло, и он уже не мог спускаться вниз с 7-го этажа своей квартиры. Грустно стало дедушке на душе. Он часто выходил на балкончик и смотрел вниз - туда, где люди выращивали цветочки – один красивее другого.

Ему тоже хотелось вырастить что-нибудь такое, что порадует его родных людей.

Утром, как всегда, дедушка сидел в кресле на балконе и вдруг увидел летящего воробушка – он опустился на перила прямо перед ним, и из клюва у него выпало два зернышка. Дедушка удивился и обрадовался такому подарку. А воробушек посмотрел на него, потом поскакал по перилам и, взмахнув крылышками, скрылся между деревьями.

Зернышки были огуречные. Их было два, а у дедушки было два внука, которые любили огурчики.

«Куда бы их высадить?» – подумал дедушка. А на балконе как раз стоял старенький чемоданчик в клеточку. Дедушка открыл его, достал оттуда вещи и решил посадить там огурчики. Землю он нашел в старых горшочках из-под цветов. И сразу же поспешил посадить эти два семечка, торопясь, как бы предчувствуя, что до урожая придется ждать много времени, а его сердечко всё слабело и слабело. Но к большому изумлению дедушки, на следующее утро, он увидел в чемоданчике два зеленых росточка. Радостно и весело застучало его больное сердечко!

Каждое утро небольшой кружечкой он осторожно поливал росточки. И отвечая на его заботу, они росли очень быстро, радуя его и заставляя забывать о боли.

А одно утро сделало его счастливым – на высоких растеньицах, которые были подвязаны ниточками к палочке, на которых вились стебельки, появились желтые цветочки. На это чудо прилетел посмотреть и воробушек. Он долго прыгал по перилам и весело чирикал. Так он поблагодарил дедушку за внимание к его подарку, а дедушка улыбался и угощал воробушка крошками хлеба.

«Но кто же поможет опылить цветочки? Ведь для того, чтобы на них появились огурчики, нужна помощь пчелок» – загрустил дедушка. На седьмой этаж пчелки не долетают.

Больное сердечко, которое всё это время стучало громко и ритмично как часики тоже затихло и нарушило свой ход.

И тут дедушка вспомнил, что когда-то давно он привез гостинец от своей сестры – баночку мёда. Баночку не выбрасывал как память, так как 5 лет не мог видеть сестру – между ними, когда-то в единой стране, пролегла граница... Нет, не в сердцах и душах, а просто по земле. И на дне этой баночки сохранилось немножечко мёда. Он налил туда теплой водички и обрызгал этой водичкой листочки и цветочки будущих огурчиков. Он знал, что пчелки летают на большие расстояния, но над землей, а тут путь вверх. Он понадеялся на чудо. И утром оно произошло – пчелка прилетела! В ту ночь дедушка просидел на балконе до утра. Может от того, что он так хотел, чтобы мечта его осуществилась, он не удивился прилету пчелки. Она как неутомимая труженица перелетала от цветочка к цветочку, стараясь не пропустить на одного. Потом перелетела через перила и устремилась вниз. «Спасибо тебе, пчелка!» – прошептал дедушка. Несколько дней она прилетала, впервые так высоко, чувствуя, что она помогает дедушке ещё кого-то сделать счастливым. А он сидел молча у своего раскрытого клетчатого чемоданчика и боялся, что вдруг труд и усердие пчелки пропадут даром.

Но страх его оказался напрасным. Волшебство сбывается всегда в полночь, когда все спят. Дедушка не спал, но увидеть волшебства не смог, так как находился в другой комнате...

А малюсенькие огурчики появились возле каждого цветочка именно в ту ночь. Их было очень много, но быстро увеличиваться в размере начали только двое. Росли они, что называется «не по дням, а по часам». И даже, когда дедушка лежал в больнице, он больше волновался об огурчиках чем о больном себе. Врачи очень старались вылечить дедушку, но....

Когда ему разрешили вернуться домой, первым делом он очень медленно и ему казалось очень долго доходил от входных дверей до балкона. А там в чемоданчике на кустиках, уже висели два больших зеленых огурца, еще один чуть поменьше, а остальные по-прежнему все

Тут и случай подвернулся передать огурчики своим двум внукам в другой город. Он бережно сорвал своих «зеленых друзей», чтобы навсегда расстаться с ними. Он любил делиться со всеми тем, что у него было. Он верил, что вырастут еще и еще много огурцов, которых хватит всем. Но что-то грустное было все-таки в этом расставании...

А дальше все пошло не так. Дедушке стало совсем плохо. Он знал, что к нему спешат врачи на «скорой помощи» и попросил близких провести его на балкон к своему волшебному чемоданчику, чтобы еще раз посмотреть на огурчики. Это была их последняя встреча, но он старался об этом не думать. Сердечко, чтобы, не мешать, стало биться все тише и тише...

Там, на погосте, в небе вдруг ярко засветило солнце и можно было видеть, как серый воробышек и маленькая пчелка кружатся возле цветов. Но, увы...

Это были лишь искусственные цветы.....

P.s. Пчелка поняла, что длинный путь бывает не только над землей, но и высоко вверх, а я понял что жизнь измеряется не длиной пути, а добром которое ты сделал и оставляешь людям.

Переможці у старшій віковій групі

I місце

Валерія Савотіна, 19 років,
с. Світільня Київської області

Проведи мене через Терпіння

– Ти знову спиш на ходу? Якщо ти зараз заснеш, ми помremo, – грубий поштовх в спину, але я навіть не обурювалась.

У цей момент він був, як ніколи, правий. Не можна було втрачати ані хвилини. Я похитала головою, проганяючи останні залишки сну, які реп'яхами лишались у думках. Ліхтарик світив ледь-ледь, тому до місця призначення ми просто-таки повзли, намагаючись не впасти у цьому степу. Трава, місцями по пояс, буяла, розкошувала, була справжньою царицею цієї місцини, і не давала зробити широкого кроку. Аби не темінь, усі можливі відтінки зеленого кольору залюбки б радували око та змушували б зупинятись і роззиратись довкола. Але я могла тільки намагатись вбити двох зайців: спробувати піти швидше і не впасти. Хоча протез у моїй нозі (вірніше, замість неї) на великі кроки розрахований точно не був, лише на швидкі та дрібні. Я не мала змоги робити розмашисті кроки чи, наприклад, марширувати, але ця заліззяка була рухлива. Та і помріяти про нормальний людський крок досить приємно. Якщо взагалі у цьому світі лишалось ще щось нормальне, тим паче – людське.

– Ти впевнена, що ми до нього потрапимо на світанку? – у нашому тандемі за паніку відповідала не я.

У мої обов'язки входили лише карта та ліхтарик у руках. А ще спокій, відсутність сум'яття і холодний розум – усе, чого так бракувало саме цьому представнику чоловічої статі, який проривав траву поруч зі мною.

– Так, якщо ми будемо іти всю ніч. Можливо, сонце вже встане, але ми точно дістанемось туди набагато швидше за них. Дорогами тут вже бозна-скільки не користувались, ти уявляєш, як вони заросли? – але в цих словах я вже не мала такої ж впевненості, як на початку нашої мандрівки.

У моменти, коли впевненість тебе полишає, треба пригадувати, хто ти і чому знаходишся саме тут. Це стає твоєю мантрою, якщо ти не знаєш жодних інших. Так набагато легше. І у кожній мантрі є свій початок...

Своїх батьків я не знаю. Сумніваюсь, що я їх взагалі маю – завжди була «лабораторною», скільки себе пам'ятаю. Так само, як і Богдан. Так, саме Богдан! Хто б не давав йому цього імені, у нього було досить цікаве почуття гумору – нарікати дітей у постапокаліптичному світі слов'янськими йменнями! Тим паче таких, як ми... У мене немає ноги нижче коліна, зате там красується блискучий протез. Так само замінені на штучні кілька пальців на лівій руці. У Богдана – протезні рука та стопи. Першою він майстерно користується, вигинаючи її так, як я не можу вигнути свої дві здорові разом узяті. Стопи ж ховає у взуття – і йому не муляють ні пісок, ні камінці. Загалом, ще є кілька інших цікавинок у наших організмах. Про деякі з них, певно, ми і самі не знаємо. Схожі на аплікації, які зібрали з кількох різних частин, змішуючи і експериментуючи, аж раптом щось вийде! Правда, чому “схожі”? Ми такі і є. Пазли, які до того ж, збирали з різних наборів...

Кілька років тому я таки віднайшла в архівах записи про дітей, над якими експериментували ще жорстокіше, ніж над нами, але ніхто з тих піддослідних не вижив. Аби у науковців не закінчився біологічний матеріал, то дослідження проводились і надалі. А так – дзуськи! Я і Богдан – останні, найслабші, ледве витримали ці експерименти, тому

на нас проект і було призупинено. До “кращих часів”, як любила казати доктор Палагнюк. Вона сама завжди підкреслювала, що “доктор”, а не лікар чи, боронь Ньютоне, аспірант! Хоча я відкопала одного разу її особову справу – вона не захистила жодної докторської! А лікарем вона не була і поготів! Гіппократ у труні перевернувся би від того, що ці “доктори” робили у своїх кімнатках під землею!

Зняття заборони на генетичні експерименти в свій час не зробили особливого “буму” у науці, адже їх і до того проводили. Просто почали робити це все офіційно, “зادля блага людства”. А от підпільно розробляли набагато небезпечніші випробування: мутували людей на “раз-два”, зрощували їх з найрізноманітнішими елементами, як природньо створеними, так і штучно...

Ні я, ні Богдан не отримали ніякої освіти. Ми хапали інформацію шматочками, потім ділили її між собою, немов злодії награбоване добро, напівчесно! Інакше і не виживеш... Робити все треба напівчесно – наче і не брешеш, але не домовляєш, наче і не крадеш, але не до кінця ділишся. Красти й так не було чого. Окрім інформації. Адже якщо під землею ще була якась цивілізація, то зверху люди просто подуріли. Перебили один одного... Вони не підписували жодних угод чи домовленостей, але стали піддослідними у грі науковців. Тих, хто тримали світ у залізному кулаці. Тих, хто експериментував, влаштовуючи свої правила та насміхаючись з усього людського, що могло трапитись на їхньому шляху. Я ще малою любила подовгу сидіти і дивитись на екрани у кімнаті доктора Палагнюк, слідкуючи за цятками різних кольорів, які нищпорили там: стикалися, розбігалися та міняли своє забарвлення. Коли я виросла, то зрозуміла, що ті цятки – то люди. От тільки їх майже не лишилось на екранах...

Зате природа змогла нарешті вільно дихати і буяти, залишившись без лап свого загарбника. Зосередившись на знищенні один одного, люди забули про іншу мету свого життя – знищення природи. І тому трава, яка зараз обплутувала мій протез, немов клубок змій, була якраз наслідком того всього. До речі, про холоднокровних:

– Як думаєш, тут можуть водитися змії?

– Тут може бути все, що завгодно, починаючи від змій і закінчуючи “павучками”... Але я сумніваюсь, що є щось таке ж навіжене, як ти, щоб отак стрибати в тій траві, – відсапувався позаду Богдан. Йому було легше – його протези були у взутті і вже точно не мали різноманітних болтів зі звичкою випинатись і заплутуватись у всьому, де тільки можна було. Але хлопець відставав – я вперта, а моя “майже” нога була лише стимулом, а не перепорою рухатись швидше. На декілька потенційно втомлених м’язів менше...

– Та ну, тут надто давно нікого не було. Тому і думаю, чи є дикі тварини... Степи українські, буйні, чого ж ви такий супротив нам чините? – я важко зітхнула.

– Сама тільки-но відповіла! Бо вони мало того, що буйні, так ще й українські! Аби ці степи були покірні, я би почав сумніватись у їхній національності, – хмикнув позаду Богдан, після чого наздогнав мене і поклав руку на плече.

– Ану спинись на хвильку. Я не довіряю твоєму “шостому чуттю”, хочу сам поглянути на карту, – він узяв з моїх рук шматок заліза і покрутив його так і сяк. Це не була нормальна, звична карта – аби ж! На звиклих електронних, з вбудованими компасами і підказками, стояли чіпи відслідковування, підтримки і ще бозна-чого. Напхати туди найрізноманітніших забавок і подивитись чи воно не вибухне – ось мета двадцять другого століття! Тільки чомусь у руках цього покоління, як у поганої господині – усе горіло.

– Слухай, узагалі-то, такі технарі, як ви, і довели цей світ до цього стану. Так що мовчи про моє “шосте чуття”, – я відібрала карту назад.

– Узагалі-то, – цей нахаба передражнив мене, – такі гуманітарії, як ви, просто не змогли вижити і тому дозволили нам все запороти.

Стара добра суперечка. Правда ні від технарів, ні від гуманітаріїв не лишилось і сліду – хіба що перші переплелись з “природниками” і змогли так забезпечити собі можливість вижити. Від літератури, окрім наукової, відмовились. Неточні науки, окрім тих, які допомагали у записах – відкинуті. Історію, як неймовірно неточну науку, забули –

“пережиток минулого”, казали лабораторники. Ідіотизм, скажу я вам, – знищувати все, де точна наука не може мати владу. Історія лишалась у вигляді стареньких легенд і оповідок, яким ніхто не йняв віри. Ото і довідмовлялись...

–А знаєш, якщо довго жувати пшеницю, можна отримати смак хліба, – підколов мене хлопець, – ти так і наїсися.

–Я твоїм балачкам не вірю з тих пір, як ти в дитинстві сказав мені, що з вишневих гілочок тече вишневий сироп, – я відкинула його дурнувятий жарт від себе разом з тим, як відкинула неслухняне пасмо волосся з лоба.

Співрозмовник тихо захихотів:

– Але ж і потішно ти тоді виглядала!

– Мені було шість! – обурилася я.

– Зараз шістнадцять, багато змінилось? – він знову вихопив карту з моїх рук і примружився:

– З яких пір ти вивчала китайську? – посвітив ліхтариком, не розуміючи мого почерку.

– Сам ти китайська, – розсердилася я, – ми зараз доходимо до місця, де колись було село Спасівка. Перейдемо його, потім степами дійдемо, до села Терпіння і будемо на місці!

– Якщо ми не дійдемо так швидко, як кажеш ти, то терпіння увірветься мені, і ніхто тебе не спасе, – скаламбурич Богдан і тепер він відкинув чорне пасмо з очей, усе-таки віддавши карту мені назад.

– А я казала, тобі треба підстригтись! Тепер мучайся, – зробила вигляд, що то не я так само забираю волосся від очей та знову почала смикати облутаним травою протезом.

– А я казав, тобі потрібно було відростити ногу, а ти мене не слухала, – хлопець зітхнув і почав обрізати траву, даючи мені можливість рухатись.

–Ага, щоб вони мені якусь козячу ратицю приростили? Я б так і фавном стала, а ми не у фантастичному творі, якщо ти раптом не знаєш!

–Ой, а чого б то нога твоєї родички на тобі б не прижилась? – за ці слова хлопцю прилетів копняк здоровою ногою.

Мені і справді хотіли приростити замість протеза ногу якоїсь тварини і подивитись, що буде, але вирішили не ризикувати останнім представником біоматеріалу жіночої статті.

Узагалі, тут я маю почати розповідати, як довго і з перешкодами ми втікали з лабораторії, розташованої на околицях Запоріжжя. Як полягли в нерівній боротьбі з нами науковці, а ми, двоє героїв, заляпані кров'ю, під пафосну музику, що з'явилась невідомо звідки, йшли далі. Але якби не так. Якби не теє, та не онеє, та ще не дещо другеє, як то писали в старих книгах. Я не брехатиму. Ми просто вистригнули з машини, яка прямувала у Мелітополь не найкоротшим шляхом – ученим різко запраглося подовше милуватись природою. То їм на море хочеться, то околицями помилуватись, то ще чогось... На це і розраховували, тому потрібно було лише задалегідь усе продумати і вшитись у них з-під носа, вкравши ще й всю апаратуру, яка нам знадобиться. То брехня, що науковці неухажні і розсіяні. Максимум – надто самовпевнені і спокійні. Спробуйте вкрати у науковця його винахід, він вам руки й ноги місцями поміняє за таке. До речі, бачила один такий експеримент вони ставили – поміняли кінцівки місцями у однієї дівчинки. Я вже не пам'ятаю, як її звали. Експеримент провалився, тому її утилізували.

У цьому й була проблема, від якої ми намагались врятувати наступну Україну. Лабораторні так багато ставили дослідів і утилізували невдалі експерименти, що у них закінчився біоматеріал в усьому світі, а досліди ж кортить на чомусь ставити. Тваринки їм нецікаві вже. Рослини й поготів. Людей подавай. Ну, не лаборантів власних же використовувати? Отак і почались досліди з віднайдення доказів існування паралельних світів. Ми, в свою чергу, лише посміювались з них і попивали собі комплексні коктейлі, сидячи у кутку лабораторії. А ці “науковці” віднайшли!

– Слухай, – порушила я тишу, бо йти мовчки було просто нестерпно, – ти думаєш, їхній задум все-таки вдасться?

– Якщо вони помилились у своїх розрахунках, – потиснув плечима хлопець, поправляючи наплічник, – то ми помремо. Якщо ні і ми нічого не встигнемо, то помремо не тільки ми –

загине наступна нація. Так само, як загинула наша, і всі їй сусідні, які стали жертвами цих фанатиків.

– Не всі, – заперечила я, – я читала у старих архівах, що деякі просто позагинались з голоду... І ще через природні катаклізми...

– А ще там написано, що деякі вимерли через бундючність і дурість, ти знайшла яким архівам вірити, – насмішка у голосі була мені відповіддю, і я лише закотила очі, продовживши мовчати.

Ми підходили до колишнього села. Від нього лишився лише скелет – воно було одним із багатьох, спалених сусідніми селами дощенту. Тільки обвуглені залишки стін, які поодинокі стирчали з землі. Не було навіть зрозуміло, де тут вулиці – все просто вкрито сірим попелом. Ні травинки, ні якоїсь яблунки – лише обпалені стовбури, які подекуди лежали поперек дороги. Спасівку нічого не врятувало. Якраз на той момент винайшли новий вид полум'я – він дуже швидко спалахував, поширювався та палив усе, окрім солі. Хтозна, як вченим довелось його віднайти. Та осипати сіль навколо спантеличеного сонного села і підпалити його зміг би кожен дурень. А винахідникам тієї зброї було байдуже. Науковці лиш потім позбирали декілька обвуглених кісток для своїх записів і дослідів, як впливу вогню на біоматеріал. Вони так і кликали нас – біоматеріал. У моменти найбільшої ніжності – біоматеріал первинний. Мене це бісило страшенно, адже навіть тоді було давати нам імена? Мені відповіли, що раніше у них була дуже чутлива лаборантка, яка сприймала чомусь дітей близько до серця і навіть називала їх. А особисто моєму “доктору” на це було начхати – вона їх не запам'ятовувала.

Я акуратно ступила на попіл. Дивно, минуло вже точно кілька десятків років, як не півстоліття з часу пожежі, а попіл ще не весь розвіявся вітром. Під ногами захрустіло.

– Якщо твій протез проткне якийсь череп, я його виймати звідти не буду, – віджартувався хлопець і бадьоро обігнав мене, вихваляючись – бачте, він може іти уперед спокійно серед цих всіх привидів-будинків, металевих скелетів поплавленої техніки, кісток людей, – у цих людей могло бути майбутнє, – відкинув з дороги чийось кістку чорнокосий і примружив очі, вдивляючись у обрій. Зліва вже починало трішки жевріти – наближався схід сонця, – вони ж собі спокійно жили і навіть не підозрювали спершу, що вже розпочато полювання, розумієш? Адже спочатку проект був замислений просто як експериментальна станція, яка мала б лікувати хвороби і шукати вирішення проблем, створених людьми...

– Так... Вони і знайшли, – потисла я плечима, – найлегший, до речі – просто знищити людину і чекати, доки природа сама стабілізується та відновиться. Та і труїти завжди цікавіше, ніж лікувати.

– Так, розумію. Але бути отак заживо спаленим одного ранку? Чи, наприклад, убитим хімічною зброєю? Ти ж читала, як знищили Київ – просто отруїли Дніпро. Отруїли настільки, що через кілька днів епідемія огорнула дві третини міста.

– Таким чином вони відбирали генетично сильніший матеріал, над яким можна було ставити химерні досліди, – я схилила голову набік.

Ми обоє це добре знали. Та знову і знову обговорювали. Певно, щоб просто увіритися в правильності наших наступних дій. Та і взагалі нашого рішення. Дурнувата людська звичка – сумніватись, коли назад вороття немає. Це як коли ти вже вийшов з дому, але починаєш згадувати, а раптом не вимкнув прилади чи роботів.

– Та звісно. А потім почались генетичні експерименти, створення нових мутацій... І не тільки ж у нашій країні – усюди! Це вже пішов просто азарт – хто зробить більше, краще, цікавіше перекрутить людське тіло, розщепить атоми і молекули... – не вгавала я.

– Зате тепер немає війн, голоду, тероризму та утиснення прав... – вкотре Богдан повторював цю думку.

– Ага, був просто один масштабний геноцид довжиною більше ніж у півстоліття. Геноцид – вирішення усіх ваших проблем! Купуйте один геноцид – отримуйте чисту Землю в подарунок! – я похмуро розсміялась.

Сміх, навіть тихий і зовсім невеселий, не пасував цьому місцю. Колись мальовниче українське село тепер перетворилося на одне суцільне згарище. Тут жили люди з власними мріями та бажаннями. А тепер – мертва зона...

Задумалась, не дивилась під ноги, тому ледь не гепнула у бездонну яму посеред дороги. Богдан підхопити мене устиг, а от карту – ні. І полетів єдиний наш путівник у безодню.

– Я запам'ятала маршрут! – рвучко вигукнула, бо нерви таки у нього не залізні. А жаль! Могли б підлатати, і хлопець перестав би мотати мені мої.

– У дівчаток в голові карта не тримається, – скривився мій супутник.

– Це тому, що в нас у головах ще багато чого є, – відповіла йому я не своїми словами. Колись вичитаними. Але він мені повірив. Та й справді, це останнє село на нашому шляху, далі – степ. Перейти Терпіння і дістатись до Кам'яної Могили. Не так вона й далеко, певно.

– Як думаєш, вони вже помітили, що ми вкрали Зуба? – питав байдуже Богдан.

– Нашу відсутність точно помітили, не думаю, що за Зубом слідкували. Їм би і на думку не прийшло, що хтось його поцупить. Я дивилась їхню статистику, де було враховано нібито все. Який дурень може думати, що можна все врахувати? – я фиркнула і згадала темну лабораторію з купою екранів та розрахунків.

Цифри, цифри, цифри... Моделі, формули, пробірки – все це на екранах, дещо – на стінах, деінде об'ємне моделювання просто у повітрі. Кілька людей метушаться між цим “добром”, роблячи якісь помітки прямо у повітрі, коли їм перестає вистачати стін, підлоги, паперу та скла. Навчись ходити тінню і не рушити нічого з їхніх винаходів – і тоді ти зможеш вижити у лабораторії. Узагалі, найважливіше – бути тінню. Вона далеко піде, наприклад, зможе зламати власний чіп, причеплений до шиї і у потрібний момент – змінити кодування, яке показує твоє місцезнаходження. Воно тепер показуватиме зовсім протилежне. Тінь може вкрати Зуб і ще щось менш важливе. Але більш помітне – щоб точно не стали перевіряти головний артефакт, а вирішили, що злодії поруч і пішли навздогін – у неправильному напрямку. Дали тіням фору, доки ті будуть самостійно добиратись до пункту призначення.

– О, святий Віст, знову степ! Та я б краще стерпів, щоб у мене з дискримінанту корінь не добувався, ніж знову лізти у ту траву, – простогнав хлопець поруч зі мною.

– Не нуди, у тебе нормальне взуття. І у тебе хоча б дві дієві ноги і рука-меч-ніж-відкритка-все-що-завгодно! – заспокоювала його.

– Що не робить траву більш привабливою! Якщо змія вкусить тебе за протез, у тебе буде змія на вечерю. Якщо мене вкусить змія за ногу, у тебе буде Богдан на вечерю!

– Угамуйся вже, – я коротко обірвала його паніку і впевнено покрокувала у потрібному напрямку. Я досить довго малювала ту карту, і дивилась на неї, тому зараз зорові образи зринали перед очима.

– І чому не можна було вибрати якийсь інше місце? Чому саме це? – його витримки не вистачило і на кілька хвилин.

Серйозно, іноді мені здається, що краще б його роботизували повністю, з ним тоді було б легше. Хоча, насправді, знайти спільну мову з роботами просто нереально. Експерименти над технікою приносили просто фантастичні результати. Але згодом учені перестали копіювати людину. Та й навіщо? Тепер функція робота – не заміна людини виглядом, голосом, умінням співати чи, не дай Архімед, складати жарти. Чіткі команди, вказівки, комп'ютерний аналіз ситуації, жодної емоційності – емоції вичерпали себе, як непотрібний надлишок у існуванні людини. Але машина б зараз точно не сіяла паніку і не намотувала б мені нерви на кулак.

– Тому що, – але короткої відповіді виявилось замало, – тут сильна енергетика і справді можлива їхня задумка. Кам'яна Могила – місце, святе не один вік. Оповите таїнами та легендами, пам'ятка, куди приносили жертви і молились богам протягом тисячоліть... Там настільки міцна енергетика, що половина їхньої техніки вибухала на відстані кілометра, аж доки учені не спромоглися зробити більш тендітні і продумані винаходи для своїх цілей.

– Тобто... Ми теж можемо вибухнути? – панічні нотки починали мене виводити з себе.

– Наші протези не працюють на окремих від нас механізмах. Ми – просто вдосконалені люди, залізяки вращені у наше тіло ще з дитинства. Ти ж сам це все прекрасно знаєш, куди поділись твоє нахабство і занудство? – тепер уже і я втрачала терпіння.

– Мені цікаво, – моє питання успішно проігнорували, – а що як вони не розповідали нам, а ми насправді набагато більше машини, ніж нам здається? – Богдан шкандибав, кульгав, плентався, волочився, чвалав, брів, теліпався, сунув, човгав, простував, що він тільки не робив, але не йшов мовчки.

– Ага! І фальсифікували рентгени, аналізи та усі інші дані, які і так у відкритому доступі, – я закотила очі, хоч хлопець цього і не бачив. – Рухай протезами швидше, я тебе прошу.

Чомусь перед очима почали спливати страхітливі образи. Дивина та й годі. Я, людина, яка вісімдесят відсотків свого часу провела під землею і зараз була схожа на привида. Сліпучо-біле волосся, гострі риси обличчя та хвороблива на вигляд шкіра, яка і так нечасто бачила сонце, не те, що його схід. Я не могла достатньо насолодитись цією красою. Замість того, щоб думати про доторки природи до моєї шкіри та про перші промені нового дня, почала згадувати невдалі експерименти науковців. У цьому точно винен Богдан з його вічним бурмотінням мені у спину.

Коли наука стає полем для азартних ігор, то їй приходить кінець. Я бачила створінь, на дев'яносто відсотків роботів, у яких просто їхав дах. Чи вінда, чи що там у них було... Життя виявилось не бойовиком і не коміксом у дусі Марвел. Створювалися нечувані мікси з тварин та людей. У архівах були записи про людей, які переживали усі хвороби, мали просто-таки відмінний імунітет. А потім науковці відбирали кращих з кращих (тобто, ще живих) і змушували їх боротись один проти одного. Не потрібно було програмувати чи залазити у мізки – лише знайти ниточки, гарні для смикання. Як наслідок – покинуті хати і повна свобода природи. Падали мости, завалювались будівлі, заростали огорожі, здичавілі тварини.

Попереду почало щось виднітись. Ми йшли довго, не спиняючись. Не знаю, що з нашими організмами зробили, але ми продовжували рухатись уперед і не стомлювались. Згарище лишилося позаду. Здалеку з'явилися хати, і між Богданових брів пролягла зморшка – хлопцю було цікаво, яку ж капость вчинили цьому селу. Підійшовши, ми презирнулися і тихо-тихо пішли по спустошеній вулиці. Здавалось, що усі просто ще сплять, тому воно таке пустинне. Нікого не було чути чи видно. От тільки там, де стояли колодязі, виднілись скелети людей.

– Тут отруїли воду, – вголос промовила те, що блискавкою промайнуло у обох у головах.

– Я навіть знаю, як могли розгортатись події, – Богдан відвів очі від того, що лишилось від людей. – Хтось зі Спасівки отруїв воду, а хтось з Терпіння вижив і підпалив Спасівку. Помста.

– Я думаю, було інакше. Воду отруїли для експерименту. А вина впала на Спасівку, єдине вціліле село поруч, от і все, – я намагалась швидше крокувати вузькими вуличками, поперше, піджимав час, по-друге, не хотілось надовго тут лишатись.

Хлопчина нічого не сказав у відповідь. Але теж пришвидшив крок. Бути так близько біля цілі – і втратити час лише через те, що загальмували, не хотів жоден з нас. Ми перейшли село і мовчали, аж доки попереду не почала знову проріджуватись трава. Сонце уже встигло піднятися, і перед нами чітко виднілось кам'яне узвишшя. І варта поруч нього.

– Чорти б її побрали! Охорона! – навіть не намагалися збавити крок – нас вже й так засікли, треба поводити себе, немов все іде правильно, і ми маємо повне право тут знаходитись. Через кількасот метрів нас спинили.

– Хто ви і звідки? – чолов'яга примружено дивився, дивуючись побаченому – ми ж ще, вважай, діти.

– Ми – посланці наукової станції № 8184, – несподівано металевий голос Богдана порушив тишу. – Наші машини виявились непристосованими до польових доріг, тому виникли перешкоди під час шляху до цілі. Нас послали з потрібним обладнанням встановити його на місці призначення.

– А де хоч один учений? – запитав охоронець.

– Для цієї роботи згодяться і автоматизовані люди, – у мене теж, на диво, вдався металевий голос, не даремно в дитинстві стільки передражнявали голоси роботів.

– Гаразд, ходімо, – після важкого погляду чоловік таки вирішив нас пропустити.

Ми піднялись на пагорб і оглянули місце роботи. Тут вже справді лишалось зробити лише кілька деталей – і можна було розпочинати шкодити. Охорона спершу сторожко нас прийняла, а потім побачила наші протези і заспокоїлась. Як не дивно, машини завжди заспокоюють людей, техніка приводить почуття безпеки і розслабленості. Ідіоти.

Ми розійшлись у різні боки. Я чаклувала над тоненьким металевим таблом, де заздалегідь прописали усе – координати, кількість людей, тоннаж, час використання... Адже то все треба було змінити, щоб воно стосувалось лише нас з Богданом. Богдан же пішов до невеликої виїмки усередині конструкції, так званого “Рота”, і почав перебирати дротики, під’єднуючи їх у правильній послідовності. Тут і справді все було майже готове до нас, ми впорались хвилин за п’ятнадцять. Усі налаштування лишались незворотніми після запуску. Доступу ні до табла, ні до “Рота” ні у кого б уже не було. Але наші шанси на виживання могли увірватись, аби я випадково не поглянула на горизонт і не помітила б вервечку машин...

– Богдане... – прошепотіла я.

– Ммм... Секундочку... Тут доволі цікаво можна переставити дротики, і після використання Зуба запуститься процес утилізації усіх живих біомас навколо. Мені потрібно налаштувати його на людську частоту.

– Пізно! Ушиваймося, – я скинула наплічник, одним оком слідкуючи за машиною. Охорона, яка дотепер тихо стояла по периметру, заворушилась. Наша маленька омана починала відкриватись.

– Ушиваймося! – тепер вигукнув мій супутник, помітивши це.

Наче це не я йому тільки-но сказала. Нахаба! Навіть мої слова краде! Зуб я на той час вже дістала, покрутила і вставила у потрібну виїмку у Роті. Взагалі, назвати кристал циліндричної форми, який збирав усю енергетику цього найпотужнішого місця і направляв у винахід, Зубом, було чистої води збоченням. Але я вже нічому не дивуюсь.

Ми заскочили на платформу праворуч, що вже піднімалась. Цей винахід правильно назвали Булавою. Довгий металевий стержень з ротом у південному його боці і таблом на заході. На його стінах написані ієрогліфи, знайдені у цій місцині символи. І були вони усіх народів, часів, розшифровані та оформлені у певній композиції. Наші науковці таки майстри своєї справи. І вони побудували неможливе – портал між світами, користуючись знаннями поколінь, сучасними винаходами і дрібкою шизи. А тепер двоє не менш шизанутих людей вкрали їхній винахід і зараз піднялись наверх, до арки переходу. Процес був невідворотний – не можна почати впливати на енергетику, а потім різко перервати цю дію. Тому нас повернути вже б не вдалося ніяк.

– Я встиг запрограмувати Зуб на самознищення, – зітхнув хлопець, –але він не зруйнує нічого, окрім Булави, розумієш? Науковці залишаться. А Булаву можна відновити...

– Але до нас вони не дістануться. Координати, виставлені мною, зітнуться одразу ж після використання. Їм не вдасться за нами прослідкувати, – і я переможно усміхнулась.

Не було жодного грому і блискавок. Не було яскравого світла чи чорної діри перед нами. Просто повітря в певному місці раптом забриніло, немов вода, по якій почав мжичити дощик...

Перший крок зробити завжди найважче. Та назад дороги не було. Я тікаю в інший світ від свого, знищеного, і його руйнівників. Ми ж з Богданом рятуємо інший, новий. Незайманим цими фанатиками. Тому я заплющила очі, схопила цього, дорогого моєму серцю, бевзя і ступила у безодню. Мене покрутило, покидало з боку в бік і таки виплюнуло на землю. По короткому видиху поруч зрозуміла, що мій супутник теж приєднався до мене. Значить, десь ми та є.

– Та хто ви в дідька такі? – почувся старечий голос.

Я несміливо розплющила одне око і окинула поглядом ситуацію. Ми лежали на тому ж пагорбі, де було встановлено портал. От тільки тепер тут було лише каміння, степ та дідусь з малим онуком. Досить дивно одягнені – штани та сорочки зі світлої тканини, на голові у малого вінок з якихось трав, а чоловік спирався на дерев'яний ціпок.

– Вони кіборги, кіборги, кіборги! – дитина застрибала навколо нас. – Я таких по телевізору бачив, а ти все «вигадки, вигадки»! Ніякі то не вигадки!

– Ми люди, ми не кіборги, – зітхнув Богдан, сідаючи і потираючи протезом руку.

– Ні, ви кіборги! Справжнісінькі! – малому не було межі радості.

– Тільки думав онучка від тих роботів відтягнути, до національного спадку привчити... – буркнув собі під носа дід, – і що ж мені з вами, кіборгами... Їсти будете? Моя господиня вареників наліпила.

Ми презирнулися і водночас активно закивали головою.

– Тільки ви, діду, скажіть, де це ми? – обережно поцікавилась я, ідучи (знову!) степом.

– Та вас гарно Кам'яна Могила потрусилася, так? Ви на Україні милій, село тут наше – Терпіння, – гордо відповів старенький.

Дід ще багато чого казав. Наприклад те, що рік тут такий же, як і на нашій Україні був, коли ми її полишили. І ще жалівся на політиків, через яких дороги не покладені. А ще на сусіда, який собаку не прив'язав, і той курей поцупив...

– Єдине, що гарно – українці мистецтвом захопились. Так раніше що було? Математика, науки, а у якийсь момент воно перестало бути всеосяжним. Лишилось кілька лабораторій, які оно, гадость всяку роблять... – щось своє говорив дід.

– Яку гадость, діду? – я здригнулась у передчутті.

– Та таблетки оті, мікстури, бодай би їх чорти вхопили! Невже незрозуміло, що травами краще лікуватись. Земля наша рідна будь-кого на ноги поставить...

Минуло з десяток років після тих подій. Обжились ми з Богданом у селі, при новій Україні. Ділились охоче знаннями, які зашкодити нашій країні не могли. Село розквітало. Нам дозволили побудувати кілька башт – на пам'ять про ту, яка нас врятувала. Одна з них слугувала хатиною. І зараз я дивлюсь якраз на другу з них, у стані трепетного очікування. Я при надії, так. А мій чоловік (Богдан, звісно – кому він тут, крім мене, треба) закінчує будівництво нового музею-скарбнички знань Кам'яної Могили.

От тільки небо якесь мінливе, ніби... Розривається!. На мить у ньому справді з'явилась діра. І величезний шмат заліза, схожий на корму чужого човна, протикає те місце, де знаходиться мій чоловік. Шмат руйнує башту вщент. Крик... Мої пальці вчеплені у підвіконня настільки, що я починаю стесувати нігті...

Мені кажуть, що, можливо, мій чоловік вижив... Можливо – бо зараз його шукають. Тобто, вже шукають? П'ять хвилин тому впала на нашу землю лиха година, і вже? Але ні. Я просто сиджу тут вже кілька годин, у цій темній кімнаті, справді? Робочі, які теж були там, вижили? З переламаними руками-ногами, але... Постійно забігають люди у кімнату, я гублюсь і притуляюсь плечем до холодної стіни. Я згадую, де я. Бункер, який ми колись побудували...

– Він живий, але його завалено, – почувись голоси.

– У тому шматку заліза знайшли кількох дивних людей, їх мало не до нитки роздягнули, все забрали, зв'язали, чекають на тебе, бо ті чомусь повторюють – “покличете нам її”, себто тебе, “тільки з нею будемо говорити”, – прибігає до мене хлопчина, онук старого. Йому вже років сімнадцять, він виріс. Змужнів, поховавши діда. І забув мрію про кіборгів на користь Батьківщини, як колись я розповіла йому, якою ціною усе дісталось нам.

– Справді, мене? – відірвалася від роздумів.

– Так. Сказали – “Зоряну”. А ти – одна Зоряна, – він не зміг не втриматись від усмішки. Колись таки дізнався у мене моє ім'я, я сама ледь його не забула.

Я заходжу у кімнату, немов мене на страту ведуть. Повільним кроком наближаюсь до людей на стільцях. Це вони. Обличчя, які сняться мені кошмарах, вони нас наздогнали.

– Ти думала, нового Зуба не можна створити? – постарілі, змарнілі науковці, дивлюсь на них з огидою. – Ти думала, ми не запустимо механізм знову? Та тої енергії вистачить ще на кільканадцять порталів, доки всі вичерпаються! Єдине, у чому ми помилились – увесь корабель провести не вийшло. Вийде наступного разу...

– Звідки у вас мої координати? – я байдужа, немов знехотя витягувала з рота слова, щоб це вони клали перед мною інформацію, а не я у них просила. О, ці фанатичні люди, зроби вигляд, що тобі начхати – вони все тобі розкажуть, тільки щоб зацікавити у предметі їх фанатизму.

– Тьху, ти думала, протези, фокуси з очима і швидке відновлення здоров'я, це все, що у тобі є? Та там стільки захованих можливостей, закладених цікавинок. Які можуть проявитись, наприклад, у твоїх дітях... – такий ласий погляд на мене, що я мимоволі затуляю рукою живіт. – І... Ти не втечеш від нас... Ні ти, ні Богдан. У вас у кістках чіпи-зчитувачі місцезнаходження. Ми про них зовсім забули, а після вашої втечі – згадали. І, о чудо – вони працюють! І будуть працювати, навіть якщо ти спалиш саму себе. Чекай, по твою душу ще прийдуть, – такий звірячий вишкір, таке безсилля і лють супроводжували ці слова, що я зрозуміла – прийдуть. Але я тепер буду готова.

Я не поборолася свою Україну. Бо коли народилася, усе вже було втрачено. Але чужо... А хіба буває на світі чужа Україна?

II місце

**Оксана Карпенко, Тетяна Карпенко, 17 років,
с.м. Нововоронцовка Херсонської області**

Аурум. Загублений світ

Вступ

В одному невеликому містечку на окраїні Королівства Щита жила собі преспокійненько одна сім'я. Їхній дім був не надто багатий, проте родина все ж не бідувала. Він складався з двох поверхів і горища. До порогу вела викладена блискучими прозорими каменями доріжка, здавалося, що воно коштовне. Насправді ж це було добре оброблене скло. Поруч височіли епріони (особливий вид дерев-охоронців). Важкі, масивні, просто гігантські двері, які, напевно, витримали б натиск гроудів, що біжать від хижака, відчинила мила тендітна дівчинка.

– Міка, це ти? Не можу повірити своїм очам. Ти так піросла!!!

Вона посміхнулася мені й запросила до хати. Я зайшов всередину, там пахло травами і випічкою, а на порозі розлігся Бокбок. Здоровенний 90-кілограмовий котяра, якого легше було обійти ніж перескочити, зашипів на мене.

– Арія, що ти зробила з Бокбоком? Він став неймовірно товстим, і я ...

Неочікувано, навіть для себе, я зробив сальто, два, ні, три колеса і приземлився обличчям на килим із чистої вовни. І не з власної волі, а завдяки тушці Бокбока з феноменально довгою шерстю. Взагалі, ця тварина не просто потішалась наді мною, він ще й скочив на мене, коли біг на кухню, щойно там щось зашаруділо. Моя спина зазнала підлої атаки ворога з чистого жиру, тож так хруснула, наче надвоє переламалась.

Коли я, стогнучи, підвівся, переді мною відкрився прекрасний вид на весь перший поверх. Хоча надворі було світло, в каміні горів вічний вогонь (артефакт світла), що освітлював увесь дім, заглядаючи у всі шпаринки. Така річ — не рідкість, вона була майже в кожному домі шукача скарбів. У кімнатах висіли вінички сушених трав, а на кожній стіні була хоча б

одна сімейна фотографія. Затишно... Хотілось залишитись тут на цілу вічність. Всідаючись у величезне крісло, я відразу ж у нього втонув.

– Нічого я з ним не робила, він сам їсть, я в нього не запихаю! – З кухні, витираючи руки, вийшла господиня цього дому.

Арія – прекрасної вроди жінка, маленька, тендітна й розумна. Ось він – ідеал жінки, дивлячись на неї думав я. Її світле, майже біле, волосся каскадом спадало на спину аж до поясу, а тонкий стан був обперезаний фартухом. Але перше враження, як завжди, оманливе. Вона володіла доволі незвичною силою, такою, що коли виписувала комусь ляца, то бідолаха відлітав на десять, а то й на двадцять метрів. Її удар міг витримати лише такий велетень як Орм. Це був кремезний чоловік із широкими плечима та низьким голосом. Він був весь у латах, які прикривали міцну двометрову статуру. Його обличчя прикрашала борода, що частково закривала глибокий шрам від кігтя монстра, а у вусі висіло золоте кільце. Незважаючи на таку загрозливу зовнішність Орм, загалом, добродушний здоровань☺.

– Агов, Лу, як життя? Як тебе занесло в наш край? Ми зараз снідати будемо, друзяко, ти також запрошений. — Посмішка Орма завжди піднімала настрій, а я, як найближчий друг сім'ї, не міг відмовитися.

– Я із задоволенням поснідаю з вами, – піднявшись із крісла, пішов за господарем, який попрямував на кухню.

Там стояв великий обідній стіл, а навколо нього — дерев'яні стільці. Господар завжди піклувався про комфорт у своєму домі, тому на кухні було достатньо багато всіляких ящиків, тумбочок та шаф.

– Мам, – кричала Міка, спускаючись сходами, – коли ми будемо снідати? Я вже маю бігти.

– Чекаємо лише бабусю, вона скоро прийде. – Після цих слів почувся дзвоник у двері. – А ось і вона!

Я завжди дивувався вмінню Арії «передбачати» події, напевно, це й була славетна жіноча інтуїція. Пані Сонна доволі часто приходила на сніданки, а то й на весь день. Плітки казали, що після закінчення своєї кар'єри золотошукача, смію зауважити доволі успішної, «бабуся» стала трішки не в собі. Злі язики плетуть, що цій жінці довелося побувати в самому пеклі і вибратися звідти живою. Вона єдина, хто повернувся з печери Міри, тож всі переконані, що Сонна знається з самим Богом Смерті.

– Я щойно згадав. Сьогодні ж той самий день! Орм, ти навіть не хвилюєшся, на тебе це не схоже.

Десь всередині свого зачерствілого серця я розумів, що нещадно підставляю дівчину, та що зробиш: моя цікавість ще замолоду не давала мені спокійно жити.

– Який день?— мені не вірилось, що він забув найважливішу дату в житті кожної молодої людини, принаймні цього світу.

Глава 1

Сьогодні був найважливіший день життя кожного, кому виповнилось 17 років. День, якого з нетерпінням чекали всі громадяни Королівства Щита, День Всемогутнього Аурума Покровителя!!!

Саме так, сьогодні важливий день! Щоб підготуватися як слід, я встала ні світ ні зоря! Правду кажучи, так хвилювалась, що цілу ніч не спала. Зараз п'ята ранку і час збиратися. Як будь-яка відповідальна людина, весь одяг наготувала собі ще звечора і перший, і другий. Чому саме сьогодні до нас вирішив завітати дядько Лу? Цей чоловік ніколи мені не подобався, хоча батьки кажуть, що в дитинстві я не могла дочекатись, коли він прийде. То було давно і не правда.

Сьогодні ніщо не зможе мене зупинити, хіба що тато. Він категорично проти того, щоб я стала золотошукачем. Він каже, що це надто небезпечна професія для такої маленької та беззахисної дівчинки як я. Але тато постійно забуває, що саме мені пощастило успадкувати мамину силу.

Все складалось ідеально! Бабуся, я і Бокбок розробили просто геніальний план. Я цілих два тижні дурила тата числами, не даючи подивитись у календар, і півроку тяжко працювала на Дварфових конюшнях. На жаль, тільки там було вільне місце, а мені просто необхідні були гроші для мого першого костюма. Я забрала його два дні тому, він виявився не таким, як я його уявляла, але ж мій, чесно зароблений потом і кров'ю. Бабуся заздалегідь попередила маму, що саме в цей день прийде на сніданок, звичайно, що вона хотіла не просто поїсти — це наш головний відволікаючий маневр. Останній штрих плану: я заклопотано йду з дому на «роботу», а насправді на посвяту, поки бабуся заговорює татові зуби. Як тільки пригадала весь ідеальний план і подивилась на годинник, то зрозуміла, що вже час не просто бігти, а летіти! Проте я й досі не поснідала.

– Доню ходи до столу! – мама, як завжди, вчасно.

Я збігаю вниз, бо живу на горищі. Сама обрала, де жити, адже всі головні герої моїх улюблених книг живуть на горищі, а я страх як хотіла свою супер-історію. Минаючи по три сходинки за раз, прожогом залітаю на кухню.

– Я така голодна, що, певно, з'їла б цілого крола.

– Мені часто кажуть, що моя посмішка дужа схожа на татову, а мама вважає, що вона не раз спонукатиме людей не здаватися.

– Доню, сідай! Що ти так забарилась? – запитав тато, і я почала трішки нервувати, бо тільки зараз згадала, що не знесла сумку з «робочим одягом» з горища.

– Трясця. – тихо промовила я і побігла знову нагору.

– Що сталось? Я щось не так сказав? – запитав тато. Коли я була малою, він часто вихвалявся, якого монстра він убив, а я зі сльозами на очах бігла нагору, бо мені було його шкода.

– Ні, любий, просто вона **знову** щось забула.

Оце «ЗНОВУ» мене завжди не абияк дратувало. Я швиденько забрала сумку, глянула на годинник. Запізнююсь! Завернула на кухню, канапку в зуби і...

– Я спізнююсь. Люблю всіх. Увечері побачимось. – І вибігла з дому. Один з епріонів дав мені епріо-фрукт в дорогу. Звідси і почався мій шлях.

Не можу повірити, що я це зробила. Он воно як, коли ідеш до своєї мрії реальними кроками. Дорога до міста, в якому проводилась посвята, пролягала через Ліс загублених стежок, де я давно вивчила переміщення шляхів, тож без проблем дісталась до Мосту летючих валунів, але як тільки ступила на нього, ззаду почувся сильний скрип коліс. Я посторонилась убік, та це не допомогло, мене ледь не здув у прірву віз, що промчав повз. Хотіла було крикнути вслід: «Який чайник так водить, що людей збиває!» Та я втрималась, бо за мостом віз зупинився, і на землю зійшов дідок в круглих окулярах.

– Вибачте, міс, я вас не помітив. Зір вже не той, що був раніше.

– Та ні, це я винна, треба було пропустити Вас, – сказала ввічливо, а сама подумала: «Куди ти зі своїми телескопами три сантиметри в товщину за кермо всівся?»

– Ви так «поспішаєте». На ПОСВЯТУ прямуєте?

– Так.

– Ой, ви запізнюєтесь, – сказав дід, дивлячись на годинник.

– Все вірно, тож не буду гаяти часу, – видавила з себе наймилішу посмішку зі свого немалого арсеналу.

– Можу я запропонувати в знак вибачення свій віз, як транспорт? Сідайте я вас підкину до міста.

А що втрачати, я сіла у віз. Тим більше, що цей «шумахер» довезе за секунду.

– Тоді ми поїдемо через Поле кусючих кавунців, треба підзаправитись.

– Що це за тварина в упряжці? Я таких ще не бачила.

– Це мій покровитель Хумандрес.

Назва цілком відповідала зовнішності цього звіра. Його дві ноги були сильні, як в ему, а тіло оперене в синювато-зелене пір'я, ніс був довгим, а вишенька на торті — три прекрасні

волосини на голій голові з трьома такими ж прекрасними кульками невідь з чого на кінцях. Було стрьомно довіритись людині з таким покровителем, але ж я ЗАПІЗНЮЮСЬ !

Так чому ж я відчуваю себе обманутою? Напевно тому, що ми їхали зі швидкістю П'ЯТЬ метрів за годину!!! АТАС! Я б пішки швидше дійшла!!! Ця тварина їла кавунці і убезпечувала нас від укусів. Але цю перешкоду ми долали вічність!!! Я тут помру, не доїхавши! На очах ледь не сльози, через цього дідка я маю відмовитися від своєї мрії!!!

– ЩО? А, так, гарні були часи, коли я був таким як ти. Ми ...

Тільки не це! За що, Боги?! Чим я провинилась перед вами?! Чому саме мені випала доля вислуховувати старечі історії Надшвидкісного равлика (так я прозвала дідка)?! Та діватись було нікуди, тож я з розуміючим виглядом дивилась на нього і посміхалась, киваючи головою.

– Історії моєї молодості не настільки цікаві. Ти ж і своїх можеш набрати, коли станеш золотошукачем. Та, дитинко, чи знаєш ти, як з'явився День Аурума Великого? — мої молитви були почуті, бо міфи цікавили мене набагато більше.

– Я знаю декілька легенд, але навіть їх зараз не згадаю.

– Давні люди помітили загадкові спалахи на небі, які повторювалися раз, може, два на місяць. «Це явище відбувається не просто так», — думали вони, тож, шукаючи пояснення, почали знаходити різні речі. Так з'явилися перші шукачі скарбів. Вони не знали, що робити з усім тим добром, яке вони знаходили, але зберігали його. В ті часи багато людей помирали не від хвороб, а від лап і зубів монстрів, які охороняли скарби. Так виявилась головна закономірність нашого світу: «Кожен скарб має хтось охороняти». Одного разу в якесь село прийшов сліпий чоловік і сказав, що нічого просто так не буває, скарби не можуть з'являтися нізвідки, тому люди повинні віддавати частину своїх статків великим Богам, які дарують їм золото й коштовності. Ти, дитинко, певно знаєш, що таке жадоба. Ніхто не хотів «ділитися» своїм скарбом, тож подорожній пішов геть. Він пішки обійшов все королівство, повідомляючи цю просту істину недовірливим жителям. Сліпонець повідомив, що чекатиме тих, хто схоче віддати данину біля Зачарованої печери. Кажуть, він просидів там майже рік, сподіваючись, що хтось прийде. Все ж знайшлося декілька мудрих людей. Вони поклали частину, а дехто і все своє золото до печери. Зваживши вчинки та щедрість цих людей, Боги наділили їх не матеріальними дарами, а магічними здібностями: повелівати вітром, вогнем, металом, дали могутню силу та швидкість, невидимість та дар зцілення, а посланцю — телепортацію.

– Круто! От би мені такий дар! — аж рот роззявила. Було настільки цікаво, що я забувала кліпати.

– Здається, ти вже один маєш, — дідок хитро посміхнувся.

– Ви про силу? — До мене підкралась нотка підозрілості. — Звідки ви знаєте?

Та відповісти він чи то не встиг, чи то не хотів, бо ця пташка, його звір, збісилась! Вона почала землю під собою рвати! Ми летіли зі швидкістю 300, ні, 500 кілометрів за годину. Мої щоки не були готові до такого випробування, складалося враження, що вони роздувались, як парашути. Хай там що, а ми домчали в місто, де вже повним ходом ішла реєстрація учасників.

Глава 2

Стою... Моя черга вже близько! Я багато разів уявляла собі цей момент. Навіть репетиції перед дзеркалом влаштовувала: що скажу куратору, коли буду реєструватись, як буду посміхатись, отримуючи свій номер і таке інше...

– Добрий день. Назвіть своє ім'я і звідки ви, — сказав чоловік у реєстраційному віконці.

Як же круто!!! Я прийняла якомога серйозніший вигляд і проспівала:

– Добрий день, я Беларіон Міка з Оверона. — Так хвилююче! Він пильно глянув на мене і записав щось у свій журнал.

– Ваш номер 685, запамятайте його. Речі можете покласти в камеру сховку, або забрати з собою. Броню, зброю та все, що у вас є, можна використовувати для випробувань.

Забороняються: живі істоти, артефакти та магичні предмети. Поки не настав час випробувань, можете прогулятись ярмаркою на честь свята.

Після сказаного він зробив на обличчі гримасу, схожу на посмішку. Повірити не можу, я маю свій власний номер. Йдучи до виходу, просто свічусь від щастя. Біля арки я перестріла команду з таких, як я, «НУМЕРОВАНИХ». По гербу на їхніх куртках було видно, що вони із столичної академії. Так, тільки без паніки! Вони з найпрестижнішої у світі школи, але кожен може стати золотошукачем, навіть, без будь-якої там академії. Я сама готувалась, працювала над величиною сили в ударі, і теж не промах. Із глибини моєї свідомості підкрадалась ПАНІКА. Не виражаючи ніяких емоцій, спокійно пройшла повз них. І почула:

– Агов, селючко, ти щось загубила, — я йшла собі далі, сподіваючись, що звертаються не до мене, — ви подивіться на неї: вона думає, що може ігнорувати моє запитання. Забери свого крота!

Я почула доволі знайомий писк. Розвертаюсь і бачу як цей... кинув звірятко вгору і цілиться в нього луком, створеним із повітря. Моя кров закипіла, а якщо це сталося, тримайте мене всі семеро!!!

– Ніхто не сміє кривдити мого Борга, — закричала я і стрибнула за своїм улюбленцем, вихопила його буквально за секунду від смерті.

Ще б трохи і стріла зачепила мою гомілку, а це б означало, що я не зможу пройти тести з фізичної підготовки, та все минулось. Коли мої ноги торкнулись землі, я подивилась на Незнайомця повними люті очима. На обличчях тієї команди і всіх, хто бачив моє сальто, викарбувався страх. Виявляється, сама від себе не очікуючи, я стрибнула на сім метрів у висоту. Зла, але задоволена результатом своїх дій, розвернулась і пішла в напрямку яток із кондитерськими виробами та випічкою. Не буду кривити душею: моя персона просто професіонал у солодощах (хоча по моїй фігурі й не скажеш).

– От, що ти наробив, Борг, — я зверталася до маленької істоти, що сиділа у мене на руках. Це був маленький снафл, тваринка, вся вкрита незрозумілого кольору шерстю, з сумочкою на череві, в яку він як сорока складав вкрадені і зменшені коштовності та дорогоцінні метали, — чому я постійно маю за тебе червоніти? Я нічого не маю проти твоєї природи, ти не свідомо береш чуже золото, але я в тебе стільки сил вклала. Ми ж з тобою так довго тренувалися, щоб ти не брав те, що ні мені, ні тобі не належить. Борг, постарайся чужого не красти сьогодні!

Маленька тваринка тільки ховала очі і почмихувала, що, певно, повинно було означати: «Пробач! Пробач! Я не втримався! Але заради тебе я постараюсь!»

Я не могла довго злитись, бо вже принесли мій улюблений яблуневий пиріг з підсмаженим краєм, із фруктами зі самого Оргорана — сонячного раю з веселковими дощами і Єдинорогами, що доглядають дерева. Та мені здається, все, що написано в меню, брехня чистої води. Але, напевно, повірю в цю історію, хоч Єдинорогів і не існує ☺. В нашому світі так точно.

Глава 3

Ось, нарешті, починається!!! Нам оголосили склад журі і... Стоп! Чекайте! ЩО??? В журі сидить дідок – Надшвидкісний равлик! НІЧОГО СОБІ! Такого повороту я точно не очікувала.

– Шановні учасники, у зв'язку з 200-ю річницею проведення посвяти правила змінилися. Сьогодні ви знайдете свій перший скарб. Вам будуть видані карти, де хрестиком позначено місцезнаходження **вашого** золота. Стартувати будете з міста, красти один в одного заборонено, ми слідкуватимемо за вами через монітори...

Над ареною з'явилися великі летючі екрани. Що я відчуваю, почувши завдання посвяти? **СТРАХ!** Я до такого не готувалась і взагалі не маю команди, а там буде чатувати монстр. Так, вдих, видих! Без паніки! Це мрія твого життя і ти не маєш права облажатись! Доведи татові, чого ти варта!

– Тваринок можна взяти з собою, – говорить арбітр, – обов'язково принести доказ перемоги над охоронцем. Якщо всі готові, то щастя вам, жовторотики! На старт, увага, квашена капуста ☺, — засміявся чоловік разом з глядачами, – розслабтесь! СТАРТ!

Мене ледь не затоптали, але, згадавши слова бабусі: «Біжи щодуху, біжи і не озирайся!», я напружилась і з усієї сили, що в мене була, помчала через Поле кавунців, що проїжджали з дідком. Стежка ще лишилась, тож я без проблем вибігла до Бездонної прірви болю. Назва страшна, і падати туди не хотілось, а до мосту ще далеко. Я майже ззаду плетусь, тож рішення було очевидне – стрибати! Якщо бабуся дивилася б це на арені, то її серце разом з татовим луснуло б. Та розплющивши очі, усвідомила, що стою на краю урвища з іншого боку. Це моя перша маленька перемога! Стрибок надії, так би мовити. Я біжу далі, у моїх руках з'явилась карта, дивлюсь і бачу, що печера зовсім поруч. Щастя то яке!!! Мені лиш треба подолати Мега поле! Ні-і-і-і-і, за що? Мега поле – це територія, якою навіть самогубець не піде. Коли ти ступаєш, то перед тобою неочікувано виникають капкани, шпичаки, мечі, гори, пеньки та будь-що... Не одна я така невдаха, та той хлопець вже майже дійшов до кінця поля, точніше долетів, бо його тваринка мала крила.

– Борг, а ти маєш щось корисне в цій ситуації? – спитала з надією.

Мій маленький спаситель витяг із сумки золотий, дивлячись на мене, як герой. Сльози і відчай... Що робити? Стрибати? Це було єдине рішення в моїй голові, тож я так і зробила. На мій подив при приземленні по частині поля пройшла ударна хвиля, і деякі пастки спрацювали одночасно. Ого, я так можу? Рано раділа, бо, повернувши голову, я побачила бомбу, гніт якої швидесенько догорав. А-а-а-а!!! Змиватись треба і негайно! Побігла так, як в останній раз і знову стрибок... Таким чином, дійшла до печери, видряпавшись на гору. Почула звук гармати – перший «жовторотик» вже прибув. Зайшла! В темряві чулося дихання монстра. Я намагалася вести себе тихо, але від звуку монети Борга, що впала, сколихнулася темінь, всі факели загорілись... Звірятко дивилось на мене винуватими очима. Праворуч почувся рик. Величезний бик Єдинорог, біг на мене як людина, він вже атакував, але один мій удар маминого рівня відправив його в нокаут! Все сталося за якісь секунди! І от бик валявся в іншому кінці печери, а я тримала в руці його ріг. «Ой! Вибачте, будь ласка!» — почула я свій голос. Взяла золото і... Я стояла на арені, чомусь глядачі вітали мене. Напевно, я перенеслася сюди, як тільки торкнулася скарбу.

– Ти 49-та, дитинко, вітаю! – Тато, мама і бабуся дивились на втомлену, але таку щасливу мене.

Після прибув останній учасник — і турнір завершився. Все гуло! Нас чекала посвята. Ввечері ми стояли на арені, журі – на балконі. Усе було так урочисто!

– Вітаю, новобранці, тепер ви справжні золотошукачі. Я не збираюсь затримувати вас довгими промовами, тому скажу так: ніколи не здавайтесь, надія і жага до життя — це ваші вірні друзі!

Небо засвітилось, і на кожного з нас упав промінь, який ніс тату справжніх золотошукачів. Моїм покровителем став Фенікс. Крутяк! Я знала, що особлива!

Удома, коли свято в мою честь закінчилось, я пішла в кімнату. Так хотілось відпочити. Але в двері постукали.

– Міка, я давно чекала слухної миті... Я знаю, яка тяжка доля впаде на твої плечі, дитинко, тож тобі потрібні союзники. Хочеш вір, а хочеш ні, деякі люди все ж зв'язані з тобою узами Вічності. І ця річ допоможе тобі.

Бабуся дала мені сферу – артефакт Вічності, що переносить усіх твоїх друзів до тебе. Ніхто у світі не знає, як мені було самотньо, і скільки разів я хотіла використати її. Нарешті це сталося. Торкнувшись сфери, я промовила «Сінтрофос». Кімната заповнилася фіолетовим димом! Коли все розвіялось, перед нами стояли, без будь-яких натяків на м'язи, хлопець і дівчина вся в ранах, оточена якоюсь магічною аурую зі скіпетром в руках...

II місце

Катерина Сметшко, 18 років
м. Херсон

Земля семи пагорбів

Бабуся дала мені сферу – артефакт Вічності, що переносить усіх твоїх друзів до тебе. Ніхто у світі не знає, як мені було самотньо, і скільки разів я хотіла використати її. Нарешті це сталося. Торкнувшись сфери, я промовила «Сінтрофос». Кімната заповнилася фіолетовим димом! Коли все розвіялось, перед нами стояли, без будь-яких натяків на м'язи, хлопець і дівчина вся в ранах, оточена якоюсь магічною аурою зі скіпетром в руках...

Мій маленький друже, маю для тебе історію. Її ніхто не знає. Саме ти станеш першим, хто прочитає чи почує її.

Усе почалося у давні чи не давні часи. Тоді Сонце було занадто молодим, а люди тільки-тільки починали жити на цьому світі.

Отож... було то на Землі Семи Пагорбів. Чому вона мала таку назву? Усе просто. Там було сім великих пагорбів. На першому знаходилося село. На другому – темний ліс. На третьому – поле. На четвертому – озеро. На п'ятому стояла якась занедбана хатинка. На шостому ріс великий столітній дуб. На сьомому знаходилася темна печера. У ній живе звір незрозумілий і хижий, який забирає кожного, хто ввійде в його володіння. Ніхто не любить того звіра, боїться його. Оминали ту печеру сьомою дорогою.

У селі жили двоє братів Марк і Макс. Один на одного схожі. Точно, що як дві краплі води. Жили разом, дружно. Перший торговцем був, другий майстром працював, меблі робив.

Одного разу поїхав Марк у сусіднє село. Там ярмарок як раз був. Поїхав на тиждень.

Минув тиждень. Марка нема. Минув другий. Брата нема. Вирішив Макс відшукати його. Ну де ж він подівся? Може, щось сталося, га? Зібрав вузлик. Позичив у сусіда коня і поїхав. Шлях був не легкий, пролягав через шість пагорбів.

На дорозі став ліс. Темний, густий. Ідуть по стежці, ідуть. Ось ліщина, ось старий пеньок, ось лисяча нірка. Ось знову схожа ліщина, ось знову пеньок, ось знову лисяча нірка. Стоп, а чи не ходить Макс по колу?

– Щось тут не так, – подумав хлопець і почухав потилицю.

– Звичайно не так. Ми вже з тобою тут бували. Бачиш, на дорозі. Це ж мої сліди від копит. А ну, знаєш що, злізь з мене. Втомився я тебе тягти, – мовив кінь сусіда.

Макс ніколи не чув, не бачив чогось подібного. Тому швидко зліз. Уперся спиною за стовбур високого дерева. І почав хреститися.

– Чур мене, чур мене, – ледь чутно з вуст нашого героя.

– Що ти там белькотиш? – запитав кінь. Він почав розминатися й вже сидів на повздовжньому шпагаті. – Що, ніколи балакучих коней не бачив? – зробив місток і поглянув на хлопця.

– Демони, – перелякався Макс. – Чур мене! Киш звідси!

– Яке ще киш? Ха, сам киш. Це ліс такий. Тут усе розмовляти починає.

– І шпагати робити?

– Ну й ще це.

– А я що можу?

– Не знаю, – тут кінь підійшов до клена з великим дуплом, постукав по ньому.

Звідти визирнула пташина голова:

– Інформаційне бюро другого пагорбу Землі Семи Пагорбів пана Лісовика «Forest Q & A». З вами ваш інформаційний оператор Шпак. Чого бажаєте?

– Поясніть, будь ласка, що за приколи? Ми тут по колу йдемо. Де вихід знайти з цього лісу?

– з легким обуренням сказав кінь.

– Ай, знову стежка проставлена неправильно. Зайці, що поробиш. То в них весілля, то в них родини, хрестини, похорони. На встигаєш контролювати процес, – відповів Шпак.

– Зайці-шманці, йти куди? – роздратувався кінь.

– Зараз викличу провідника, – сказав і вилетів з дупла.

Минуло декілька хвилин. Прилетів Шпак. За ним прямувала дивної краси дівчина. У зеленому лляному платті, з темним волоссям, на голові вінок. А очі! Ах, які ж великі зеленючі очі.

– Ось вам провідник, – почав Шпак. – Знайомтеся – Мавка. Вона вас проведе. Він повернувся до дівчини:

– Навіть не думай забирати їх з собою в ліс, зваблювати й лоскотати. Батечко Лісовик дізнається, на вербу тебе перетворить. І більше не зможеш з сестрами співати, з щезником танцювати. Зрозуміло?

Мавка на те просто кивнула.

Ідуть, ідуть. Усі мовчать. Уже дійшли до кінця лісу. Треба прощатися.

– Ну, дякую за допомогу, – сказав Макс Мавці.

– Нема за що. Слухай, а куди ти йдеш? Може, ну його? Пішли зі мною. Познайомлю тебе з сестрами. У нас весело. Ми цілий день граємо, співаємо, танцюємо. Пішли, тобі сподобається, – дівчина підійшла трохи ближче до хлопця. Уже хотіла взяти його за руку, відвести у ліс. Її очі так манили, так притягували, що хотілося кинути усе-усе й втонути в піснях, танцях, веселощах лісової красуні.

Тут усю блаженну картину зруйнував кінь:

– Грм-грм... Пробачте, панно Мавко, чи можете мені сказати, як зберегти мою балакучість... і всі здібності, отримані тут? Не хочеться губити їх. Так звик. А вийдеш з лісу – і нема.

Дівчина роздивилася навколо. Побачила дуб. Зірвала з нього листочок і простягнула коневі.

– Пожуй.

– Чого? – здивувався кінь.

Мавка пирхнула:

– Пожуй листочок, проковтни його. І твої нові здібності не зникнуть. Ліс чарівний. Тут, що з собою забираєш, може дарувати або відбирати. У твоєму випадку, з'ївши листок, ти не втрапиш отриманих здібностей.

– О, круто. Дякую, – сказав і схрумав листок.

– Чи не бачила ти мого брата? Він два тижні тому до іншого села поїхав і не повернувся. Я подумав, може ти знаєш щось про це, – звернувся до лісової красуні Макс.

– Ні, пробач, не бачила. Так як щодо моєї пропозиції? – повернула та до старої теми.

– Не можу, брата шукаю.

– Якщо надумасш, приходь. Буду чекати, – помахала рукою й зникла у лісовій гушавині.

– Красуня, – сказав хлопець після декількох хвилин мовчання.

– Ага! Спереду – модель, ззаду – мертва утроба. Бррр! Не думай у неї закохуватися. Вона ж не жива, – відреагував на слова нашого герою кінь.

– Але ж красуня... Які очі, – тут його перемкнуло: – Слухай, як тебе звать, га?

– Бурачок.

– Що? – не зрозумів Макс.

– Не що, а хто. Я – Бурачок.

Пішли. Зупинилися біля поля. Великого. Усіяного пшеницею. Йдуть, ідуть. Сонце голови пече, пити хочеться. Кудись прямувати вже немає сил. Хоча б дощику, чи що?

Як на диво, небо потемнішало, закрилося хмарами. Подув вітер. Впали перші краплі води. Почав лити дощ. Нарешті немає такої страшної спеки. Ура! Можна хоч якось пройти те поле.

Наступне, що постало на шляху наших героїв – озеро. Навколо – тиша. Лише десь можна було почути вітер.

Бурачок і Макс стояли на біля берегу. Кінь дихнув на повні груди:

– Ах, яка краса! Давай відпочинемо. Ще трохи і я відвалю копита.

Потягнувся, розім'яв голову. Тут щось схопило за дві ноги. І направило-потягнуло коня у воду.

– Макс! – лише крикнув Бурачок і зник у озері.

– Бурачок! – сказав Макс, кинув торбу й пірнув туди.

«Куди пливати?» – подумав хлопець. Він не бачив, у якому напрямі поплив викрадач його друга. Повертівся туди-сюди. Несподівано зіштовхнувся з чимось великим. І живим...

– Що це таке? Га? Ану киш, дрібното, – пролунав голос невідомого. Узяв Макса й викинула з озера.

Хлопець нічого не зрозумів. Що взагалі сталося? Знову пірнув у воду.

Серед водоростей та бульбашок виднілася постать. Велика. То був м'язистий чоловік з сірою шкірою, довгим волоссям і бородою. Тільки замість ніг був риб'ячий хвіст. Водяник. Цар водойм.

– Я так розумію, мене слухатись не хочеш? Так, дрібното? Ну якщо у нас таке бажання в озері побувати...то чому б тут не залишитися назавжди? Будеш втоплеником, допомагатимеш по господарці, – мовив з якимось обуренням той.

– Я за другом пірнув. Його хтось з ваших сюди затягнув, – сказав йому на те Макс.

– Он та худа коняка? Ха! Та то моя донька вирішила животину нову взяти. Для колекції. Любить щось подібне збирати. Ну, брате, пробач, нема вже твого друга.

– Так це ж не мій кінь. А сусіда. Я у нього Бурачка позичив.

Водяник потер лоба:

– Слухай, що ти хочеш? Все! Нема! Якщо так кортить, до доньки пливи. З нею домовляйся. Мене вона не послухається. А тебе тим паче, не захоче. Хош, будь ласка, прямуй прямо. Просто прямо. Далі ти сам зрозумієш.

Поплив Макс по вказаному напрямку. Пливе, пливе. Бачить серед заростей озерної трави Бурачка. Навколо нього крутилася дівчина. Уся синя, з зеленим волоссям, у білій сорочці. Тільки, на відміну від Водяника. Мала дві ноги. Справжня русалка. Вона все крутиться коло коня. Притуляється до нього, обіймає. Запрошує до гри, танцю.

– Чого ти до мене причепилася? Ну відпусти мене. Благаю! Мене друг на березі вже зачекався. Відпусти-и-и-и, – вже Бурачок ледь не ридеє.

– Оу, так ти не один, а з компанією. Може, запросимо тоді твого знайомого сюди. Разом буде веселіше, – сказала на те русалка.

– Не треба запрошувати. Я сам прийшов, – відгукнувся Макс, наблизився до них.

Минула пауза:

– Віддай коня. Бурачок не мій. У сусіда позичив. Будь ласка, поверни.

– Ще чого! Простіше твого сусіда сюди привести. А худоба вже моя. Кого хапаю біля озера, той мій назавжди. Ні, не віддам, – відповіла на це дівчина.

– Це порушення моїх прав! Я буду скаржитися. Вас відправлять до суду з повісткою, – заверещав кінь.

– Куди? І за що? Про які права ти кажеш? Я дію в межах озерного закону. Претензій до мене немає. Тому помовч краще, – відреагувала на слова бідолашного русалка і звернулася до хлопця:

– Не віддам. Повторювати більше не буду.

Розпочалася суперечка. Бурачок благав, молив, плакав. Так хотілося нарешті вийти звідси. Русалка нічого слухати не хотіла. Все казала «ні» та «ні». Щоб якимось відійти від набридливої теми, вирішила запросити до гри, танцю, співів. Ну хоча б до чогось, щоб більше не чути «відпусти», «відпусти». Вона навіть захотіла причарувати Макса. Той би був без тям від неї, забув про того коня. Залишився тут назавжди. Може, потім нареченим стане. Але хлопець стояв на своєму. Поверни друга і все.

Русалка не витримала. Сказала, що відпустить коня, якщо хлопець зробить для неї новий гребінь. Бо старий зламав Бурачок, коли вона хотіла йому гриву причесати. Макс повеселішав. Погодився. Попросив дати йому матеріал й інструменти. Почав роботу.

Пилить, зачищує, вирізає... Через деякий час у руках озерної дівчини лежав новий гребінь. І та, як обіцяла, відпустила бідолашного.

– Максик, – ледь не ридає від щастя врятований. Обійняв хлопця. Вже хотів розцілувати його.
– Рицар ти мій.

– Я теж радий, що ти живий, – просто сказав хлопець.

Трохи відпочивши, відправилися у дорогу. Йдуть, ідуть. Піднялися на інший пагорб. Там була якась занедбана хатинка.

На небі вже зірки з'явилися. Варто відпочити. Вирішили зробити привал до ранку. Зайшли до хатинки. Їх огорнув дим. Яскраве світло різних кольорів. Гучна музика. І натовп. Танцюючий натовп. Зсередини хатинка мала вигляд звичайного танцювального майданчика.

Бурачок побачив все це. Повеселішав. Сказав Максіві, що йде відриватися, і пішов у натовп. Кінь одразу зник. Хлопця якось теж туди затягнуло. Дим, музика, світло. Усе запаморочило голову. Настільки, що забуваєш своє ім'я, рідних і те, куди прямуєш.

Усе минуло як одна мить. Пробыла північ. Зникли натовп, світло, музика. Танцювальний майданчик став кімнатою з пічкою, двома маленькими віконечками і великим столом з двома лавами.

Макс оговтався, роздивився навколо. Біля нього ще в стані піднесення Бурачок танцював і співав: «Релак, тейк іт і-і-зе-е». А навпроти них обох стояла бабка. Руки в боки, погляд хитрий.

– Я так і знала! Сьогодні мій день, – сплеснула та долонями. – Щастя яке!

Бурачок прийшов до тями. Покрутився навколо:

– Що тут було? Де дискотека?

– Нема, – сказала бабка і поглянула на коня голодними очима, облизнулась, посміхнулась. Витягла ножа. – А з тебе гарна ковбаса вийде, – вона підійшла до нього.

– Яка ще ковбаса? – затремтів той.

– Смачна, дуже смачна, – відповіла стара.

– Стоп, стоп, стоп, – втрутився в ситуацію Макс. – Почекайте. Не робіть з Бурачка ковбасу. Пожалійте, він пройшов так багато, так багато. Для нього смерть зараз страшніша, ніж усі його страждання.

Почав хлопець розказувати неймовірну історію життя Бурачка. Про те. Що він жив у бідній багатодітній родині, у якій навіть їсти не було. Потім він дізнався, що батько йому не батько, то його старший брат. Далі Бурачок одружився на шикарній кобилі, яку щиро кохав. Але та зрадила йому з якимось жеребцем і пішла від нього. Шукаючи нову роботу й задихаючись від тяжкої смертної хвороби, дізнався, що його кохана вагітна від того жеребця, який виявився її хрещеним батьком. Тепер вона живе сама у крихітній квартирці в не благополучному районі. І Бурачок, як дійсно справжній мужчина, попрямував їй на допомогу. Зараз він подолав половину шляху, залишилося ще трохи, і він нарешті побачиться зі своєю коханою.

Розповідь була така довга, така чуттєва. Настільки правдоподібна, що стара бабця розридалася і обнімала теж заплаканого Бурачка. Навіть не подумаєш, що історія чистої води імпровізація.

– Бідолашний, – схлипувала бабака. – Ідіть вже. Конику, щастя, здоров'я тобі, знайди свою кобилу. Ой, як трагічно-оо! – махнула рукою і закрила за ними двері хатки.

– Фу-ух, – с полегшенням видихнув Макс.

Пішли друзі далі. Знаходиться поряд з такими місцем їм не хотілося. Піднялися на наступний пагорб. Там ріс великий дуб. Уже світало, а наші герої ще нормально не відпочили. Тому вони швидко вляглися біля коріння дерева.

Так спати ще не хотілося. Аби цей сон не закінчувався. Але ж ні.

Пізній ранок. Тут звідки не візьмись почувся різкий звук гітари. І голос. Ніби не співає – горлопанить:

– Бринь... Спалили хату.

Бринь... Нема, де спати...

Далі зрозуміти сам спів вже не можливо. Макс і Бурачок, прокинувшись із солодкого сну, почали шукати, звідки ж цей нестерпний звук лунав. Поглянули вгору і знайшли. На гіллі розлігся з гітарою котяра. Трьохколірний, з зеленим лівим і блакитним правим очима. Його лапи перебирали струни, а голос видавав фальшиві ноти тісні.

– Чом ти не прийшо-ов,

Як місяць зійшо-о-ов?

Я тебе чека-а-ала...

– Гей, – крикнув обурено на kota кінь. – А нічого, що ми ще спали?

– А нічого, що це моя терито-орія. І тут я робитиму, що хочу. По-ойнятно вам, - відповів той.

Продовжив співати.

– У чомусь він прав, – тихо своєму другові сказав Макс.

– Не в чомусь, а по-овністю, – поправив його горе-співак.

– У вас чудовий слух, – похвалив kota хлопець.

– Так, це правда. А ще я абсолют.

– Ого! І співаєте ви прекрасно. Так ви ж геній! – в голосі нашого героя чулося захоплення.

– Ой, та що ви кажете?! Я скромний музикант. Хочете щось зі свого заспіваю. Недавно нову пісню написав.

– Із задоволенням.

Кіт усміхнувся. Узявся за гітару, провів по струнах. Залунала музика. Співака почав горлопанити:

– *Не ходи туди,*

Не ходи сюди.

Зжере тебе звір,

Пустить на гарнір.

Ось так швидко згинеш ти...

Поки горе-музика «співав». Макс тихо й повільно узяв Бурачка, повів його геть. «Ну котяра, - думав хлопець. – Сподіваюсь, він не сильно засмутиться, що нас нема».

Йдуть наші герої, ідуть.

– Бурачку, а ти помітив? В останній пісні... Може, там співалося про того звіра з перери на сьомому пагорбі? – запитав Макс.

– Чесно, не знаю. Той тип так погано співав. Не хотілося навіть слухати. Жах! – відповів кінь.

Ось нарешті дійшли до перери звіра на сьомому, останньому пагорбі. Біля входу побачили братів віз. З ним Марк на ярмарок їхав. Невже його зжер звір? Часу не гаючи, Макс увійшов у печеру.

Усередині стояв кам'яний стіл. За ним сиділо щось. Чимось схоже на дракона, або птаха, або лева. Точно зрозуміти не можна. Те щось сиділо за столом і пило чай. А йому компанію складав Марк. Живий, здоровий.

– Брате! – гукнув.

– Марку! – відгукнувся Макс, підійшов до того й обійняв. – Як ти мене перелякав. Я пішов тебе шукати. А ти тут чай п'єш.

– Довга історія. Розповім усе по-порядку. Може. Приєднаєшся до нас?

Хлопцеві подають чашку з гарячим напоєм. У відображенні чаю він побачив вхід у ту ж печеру. Те відображення було ніби справжнє. Воно затягувало...

Макс знову опинився біля входу в печеру. Увійшов. Усередині знаходився колодязь. Столу зі звіром і Марком не було. Хлопець підійшов до того колодязя. Глянув всередину. Там – порожнеча. Не видно дна. Несподівано хтось нашого героя штовхнув туди. Тільки було чути якісь вигуки...

...

Сорочка була мокра, як і його подушка. Макс провів рукою по голові.

– Що там, брате? – запитав сонний голос.

Хлопець повернув голову туди, звідки лунав голос. На сусідньому ліжку, ледь привідкривши очі, лежав Марк. Його розбудив переляк брата.

– Нічого, – відповів Макс.

Добре, що це був лише сон...

III місце

Богдана Чехович, 18 років,

м. Київ

П'ять янголів

Через два тижні Різдво. Усі діти чекають на подарунки. Але що можна подарувати дитині, у якої є все? Моя кімната схожа на суміш модного ательє, кондитерської, музею й іграшкового магазину. Тато каже, щоб я сама обрала собі подарунок. І я нарешті вирішила зробити це. Хотілося показати себе, насолодитися атмосферою передріздвяного міста. Тим більше, що саме пішов сніг. Просто ідеальний час для прогулянки. Усі дорослі кажуть мені, щоб я не гуляла в снігопад. Але мені подобається ходити вулицями, коли голову, плечі вкривають сніжники. Тож я одягнулася і тихенько вийшла на вулицю через чорний вхід. Я не боюся гуляти сама, адже дуже добре знаю місто. Принаймні, так мені здавалося до того дня.

Усе було, як завжди. Я йшла до центральної площі, одягнена у свою найкращу шубку, і ловила захоплено-здрісні погляди дітлахів. Навколо лунали колядки, сяяли ілюмінацією гарно прикрашені будинки. Оселі немов боролися між собою за звання найкрасивішої. Але переможців у цьому конкурсі краси не було: кожен будинок був гарний по-своєму. У якомусь домі стояла найкрасивіша ялинка, на дверях іншого висів найошатніший вінок. З кондитерських доносилися запаморочливі пахощі імбиру, кориці, а вітрини іграшкових магазинів були схожі на декорації до казок. Особливо мою увагу привернула вітрина одного невеликого магазину. Мені здалося, що раніше я не бачила цієї крамниці. Ні в одному іграшковому магазині нашого міста не продавалися такі незвичайні іграшки. Ляльки у вигляді янголів. Це ж треба придумати! Я вже давно мріяла про особливу ляльку. Вісім років-це такий вік, коли ще зарано кидати гратися ляльками, але всі ляльки вже набридли, особливо, коли ти-донька бургомистра і в тебе є іграшки з різних куточків світу. Тож я зайшла до магазину. На вітрині було багато янголів, а в середині їх було всього п'ять. П'ять дверей, п'ять фігур янголів. Кожен був особливий. Усі були красивими по-своєму і я навіть не знала, якого вибрати. Першим взяла в руки золотоволосого, синьоокого янгола в красивій бальній сукні. І тут сталося диво-лялька ожила! Розправила крила, поправила сукню, волосся.

– Дякую тобі за те, що розбудила мене. Це вдається далеко не всім. Ти-дитина з чистим серцем.

– Мабуть. Я не знаю,- розгублено сказала я.

– Багато з нас не знають всього про себе,- сказала лялька,-але впродовж життя ми познаємо себе. А за те. Що ти допомогла мені, я покажу тобі свій світ.

Ми вийшли через двері, біля яких сиділа лялька, і опинилися на вузькій бракованій вулиці. В кінці вулиці був величезний готичний замок, з якого долинали звуки музики. На сусідній вулиці були охайно побілені хатки, розмальовані квітами. Вони потопали в зелені садів. Наступна вулиця була схожа на моє рідне місто. Двоповерхові будиночки, прикрашені дерев'яними балками, ратуша, собор зі шпилем. На наступній вулиці були білі будинки з блакитними дахами. На вулицях була купа людей, яскраво одягнених, які танцювали у колі.

– Оце все мій світ. Я охороняю його. Як же я люблю мій прекрасний, різноманітний Всесвіт. Тільки от одне болить мені-немає в ньому миру.

Ми повернулися до крамниці. Я взяла в руки наступну ляльку, чорну, в чалмі на голові, в різнобарвному одязі і купі прикрас. Знову повторилося те саме-лялька ожила. Вона весело помотала головою, розсміялася. А потім стрибнула на підлогу і почала танцювати.

– Я теж люблю танцювати,-сказала я.

– Це чудово! Вміння веселитися притаманні лише добрим серцям,-сказала лялька.-А тільки таким людям може сподобатися мій світ.

– Ти покажеш його мені?

– Звісно! Ходімо!-протягнула мені руку лялька-янгол.

Ми опинилися на майданчику серед глиняних хатинок з дахами, вкритими пальмовими листями. На вогнищі смажилося м'ясо, лунали звуки барабанів. На майдані бігала малеча з такою ж шоколадною шкірою, як в моєї ляльки. Навкруги росло багато пальм, яскравих квітів. Усі люди співали, танцювали, веселилися. Одягнені були бідно, у якісь спідниці з пальмового листа, хатинки теж були бідними. Але всі були щасливими.

– Отакий мій світ-різнобарвний, веселий, щирий. Тільки бідний. І злиденний, і той, який вимагає співчуття. Розкряли його на шматки, знущалися.

На очах ляльки з'явилися сльози.

– Нічого. Птаха Фенікс же встає з попелу, – спробувала втішити її я.

Ми повернулися до магазину. Я взяла нову ляльку. На цей раз в кімоно, розшите півмісяцями, і з хрестом у руках. Я дуже хотіла почути історію третього янгола і дуже зраділа, коли лялька ожила.

– Ти покажеш мені свій світ?

– А ти готова до цього? – спитала лялька.

– Гадаю, так, – кивнула я.

Ми опинилися на площі, від якої відходили три дороги. Одна дорога була кам'янистою, будинки на ній були невеликими, без вікон, з пласкими дахами. Друга вулиця була засаджена сакурами і вела до красивої пагоди. Третя вулиця закінчувалася великою, красивою кам'яною церквою з великим хрестом на куполі.

– Ого! Це ж ніби три зовсім окремих світи!- здивованно вигукнула я.

– Так, куточки мого світу справді значно відрізняються один від одного. Кожен з них неповторний, самобутній. Мабуть, не можна сказати, який з них кращий.

– Щось подібне я вже чула, – сказала я, пригадавши розповідь першого янгола.

– Ну, наші світи схожі. Важко нам буває, так.

Наступна, четверта лялька вся була вкрита татуваннями. Вона теж провела мене своїм світом- прадавнім, первісним лісом з папоротями- деревами, кенгуру, ехиднами.

– Тут століттями жили мої предки- гордий народ мореплавців, у якому кожен розфарбовував своє тіло, таким чином створюючи життєпис.

Нарешті-останній, п'ятий янгол. Лялька в широкій спідниці і чорному фетровому капелюсі. Оживши, лялька провела мене у свій світ. У якому всі дівчата були в схожому вбранні. А хлопці були одягнені в барвисті покривала, багато хто з них вів поряд із собою лам звивистими вулицями, що вели до гір.

– Світ, який я показую тобі, майже не існує,-с жалем сказала лялька. На жаль, його практично знищили. Але він потроху відроджується, ще не задушений до кінця. На підтвердження цих слів з гори пролунав протяжний трубний звук.

– Флейта-інструмент хазяїв цих земель, яких на довгі століття позбавили права хазяйнувати тут.

Я не думала, що здатна на співчуття. Але в той момент в моїх очах стояли сльози.

Нарешті я знову повернулася до магазину. Дверей, біля яких стояли ляльки, вже не було. А самі фігури янголів були маленькими, безживними. Я взяла всі п'ять, притулила до серця. Дорогою додому я згадувала все побачене й почуте. П'ять різних світів, слова про те, що ми не знаємо, які ми. Я була впевнена. Що відтепер моє життя зміниться назавжди.

– Ну що, обрала подарунок? – спитав мене тато.

– Так. Вірніше, це подарунок обрав мене. Це справжнє різдвяне диво. Точніше, цілих п'ять див, п'ять янголів.

Зайшовши до кімнати, я поклала в найдальшу шухляду шафи деякі свої іграшки, частину одягу. Час переставати бути розбещеною маленькою дівчинкою. Тепер я знала, що не така. А ще я вирішила запросити дітей з бідних родин до нашого дому на святкування Різдва. І пообіцяла собі, що побуваю у всіх побачених світах.

III місце

*Андрій Таранішин, 17 років,
м. Каховка Херсонської області*

Повернення додому

(уривок з повісті)

31 травня 2010. 3 роки і 1 день після атаки Паладинів на Мітідію. З того часу він встиг отримати орден Почесного Героя – найвищу відзнаку в Етеції, повернувся до армії та став капітаном військ спецпризначення. А зараз прокинувся від стукоту в двері. Незважаючи на статус та статки, жив він усе в тій же квартирці, що й колись. Знову стукіт, але цього разу за ним пролунав голос:

– Капітане Інтелігентес, пане, країна кличе!

– Іди в дупу, Авре, я більше з тобою вночі до барів не ходитиму! Ай, голова-а-а! І ні-і-с!

– Чуваче, мені треба було кудись тебе витягти, щоб ти вдома не розпускав соплі. Сорді, кінчай дурнею маятись, відчини двері!

– Ща.

Із крехтінням Сорді встав з ліжка й важкими кроками пішов через квартиру до вхідних дверей. За ними стояв його давній друг Авр – також чорнокрилий янгол, що працював викладачем техніки янгольських польотів. Він був високий, з довгим світлим хвилястим волоссям, спортивною статуєю. Його обличчя одразу ж спалахнуло сміхом.

– Ти б бачив свого... носа, він просто... як розквашена... вишня! – виказував, ледь не задихаючись. – Бро, ти скотчу наклеїв би хоч, чи тобі ото по приколу?

– Скінчився скотч, – роздратовано й трохи зі смутком відіззався Сорді.

– Ой, нещастя, полетіли до мене, я тобі дам свого.

І обидва розправили чорні крила й злетіли вгору, минаючи домівки інших янголів, розташовані на дахах хмарочосів. Менше хвилини, і вони вже вдома в Авра. Той відірвав шматочок скотчу і заліпив ним носа Сорді. За кілька секунд клаптик зник, а разом з ним і набряк на розбитому носі.

– Не забувай його собі купувати. Штука-то копійчана, мені не шкода, просто я задовбався постійно турбуватися про те, що Сордичок носика розбив, або ж крилом об якусь фігню вгатився, – підколов Авр.

– Добре, віднині не забуватиму, бо я теж задовбався слухати нотації Аврика, якому цей скотч чомусь ніяк не може загоїти рот, – перекинув Сорді друга.

– Добре, буркотуне, як скажеш. Але я впевнений, що відвідини Еріона тебе заспокоять.

Вони знову здійнялися в повітря. Летіли над Центральним парком, споглядаючи згори виставки скорботи й пам'яті, присвячені дню того нападу, і натовп людей, які прийшли її подивитися. Нарешті дісталися бару «У Еріона».

– Привіт, Еріоне! – в унісон крикнули власнику, що стояв за барною стійкою, Сорді та Авр.

– О, здоров, хлопці! Сорді, твій ніс, звісно, виглядає краще, ніж учора, але сам ти подібний до гнилого овоча, – відповів їм з дружньою усмішкою уже напівлисий, з невеличким животиком білокрилий янгол.

- Ті покидьки самі нарвалися, коли сказали, що я міг би врятувати більшість жертв, якби прийшов раніше!
- Ти ж розумієш, що жодна нормальна істота такого не думає?! Ти герой, Сорді, і я викинув би їх зі свого бару на раз-два, якби ти не зайнявся цим перший!
- Це було особисте, я мусив зробити це власноруч!
- Хай там як, а тих двох я запам'ятав, вони вже персони нон-грата в Ерїона, не сумнівайтесь! Отже, вам 2 освіжайчики, чи не так, панове?
- Мені подвійний, – промовив Сорді
- Сьорбаючи напій, Сорді сидів принишклий і в глибоких задумах. Лише помітивши довгий стурбований погляд свого друга, він сказав:
- А може вони й праві були, ті двоє. То був єдиний день, коли я пішов не до Ерїона, а в кафе подалі від цього району міста, і вимкнув усю комунікацію, щоб подумати. Якби я цього не зробив, я міг би врятувати більше людей. І не треба було вчора напиватись, я відчуваю, що осквернив цим честь загиблих.
- Слухай, перш за все, це був абсолютно нормальний день і вторгнення сталося спонтанно, ти не міг його передбачити. Та ніхто не міг цього передбачити! Настільки нахабне інопланетне вторгнення абсолютно спокійного дня на столицю найбільшої країни на планеті Рейс! 5 тисяч крилатих трупів, і ще з 6 сотень солдат армії! І все через те, що янгольське пір'я дороге на чорному ринку. Понад 5 тисяч тіл через гроші! Усі ми втратили друзів, рідних, я більше ніколи не повчу свою сестру правильно тримати тіло під час польоту, не спитаю поради в батьків. Але справжнім оскверненням їхньої пам'яті було б те, чим ти хотів зайнятися вчора. Вони б не хотіли, щоб після цього часу ми сиділи вдома й давилися слізьми. Саме тому я й витяг тебе сюди вчора, щоб ти міг розслабитися й насолодитися життям.
- Дякую, Авре, дуже ціную це. В принципі, ти маєш рацію. Життя продовжується, треба прожити його так, щоб вони нами пишалися.
- О, я вчора хотів спитати в тебе, та якось нагода не підверталася. Що там із твоїм мечем, Маглавом?
- А, так, мені його лишили. Вирішили, що я не раз довів психічну стабільність і мені можна довіряти таку зброю. До того ж, запалюється він лише у мене в руках! Приїжджали люди з корпорації «Міль» і знизали плечима. Найкрутіші інженери й винахідники, генії серед геніїв передової збройної компанії, яка озброює Альянс «Андромеда» і пушки якої коштують більше, ніж будівля парламенту, не змогли зрозуміти принцип роботи цього меча. Це просто меч, в ньому немає ніякого палива, батареї, джерела енергії, але якимось чином він сильніший за будь-що таких самих розмірів, що випускає «Міль». Принцип його роботи невідомий, технологія незрозуміла. Може мій дід все-таки не був таким уже схибленим, га? – усмішкою закінчив Сорді.
- Мен, ти ж знаєш, я в твого діда увірував ще 3 роки тому, коли ти увімкнув тим мечем свій Берзерк-мод і показав тим палагнидам, де раки зимують!
- Задзвонив комунікатор Сорді. Вираз його обличчя дещо змінився, і очі трохи збільшилися, скоріше за все, від подиву через особу, що дзвонила. Авр глянув на нього з зацікавленням. Сорді лиш показав йому жест «Помовч».
- Доброго ранку. Нічого страшного. Так, пане президент, – Авр в цей момент поперхнувся. – Слухаюсь, пане. Обов'язково.
- Чува-а-аче! Ти щойно базарив з Дрелем Тезарієм по говорильні! – з дитячою радістю скрикнув Авр.
- Ну, а що такого? Ти ж знаєш, що ми знайомі, – не розуміючи такого захвату, сказав Сорді.
- Так, але коли ти з ним говорив, то було якесь таке враження, що за півметра від мене сидить Президент Етеції!
- Ти, як дитина, чесне слово. Отже, він терміново мене викликає до себе. Сказав взяти Маглава.
- Стоп, це все? – з недовірою спитав Авр.

– Він не давав подробиць. І, пробач, друже, але ти ж не думаєш, що я відкриватиму тобі секрети військових операцій, санкціонованих особисто президентом? Дякую, Еріоне, за овіжайчик! Виручив перед обличчям пана Тезарія!

– Ну, ти ж замов за мене там слівце, не забудь! Мені серед клієнтів бару верхівка парламенту не завадить, хе-хе!

– Обов'язково!

І Сорді вийшов на терасу, розправив крила й полетів до себе додому, де взяв усе необхідне, та прихопив свій меч.

І от він уже за столом переговорів ічяз президентом та п'ятьма своїми найкращими солдатами. Дрель почав брифінг:

– Отже, я зібрав вас тут, щоб повідомити, що півтори години тому в атмосферу Рейсу увійшов певний об'єкт. Він має механічну природу, але не подає ознак активності, і подальшому отриманню даних перешкоджає місце його приземлення – зона S1 01.

Солдати переглянулися у подиві й захваті. Зона S1 01 була оповита легендами в народів обох країн, як Етеції, так і Аритону. Здається, не було такого жителя Рейсу, який би не чув хоча б однієї теорії про те, що там знаходиться. Це була аномальна зона найвищого рангу секретності, й була розміром з континент. S1 означало повну конспірацію, а 01 – порядковий номер засекреченого об'єкту. Це найперша річ на планеті, якій присвоїли такий статус.

– Ми подзвонили в Архіви, – продовжував президент, – вони ж там мають знати, що відбувається в тій зоні. Але відповіді не отримали, вони лише сказали, що це не наша справа і що нам не треба туди лізти. Хлопці, я тих архіваріусів дуже поважаю, чесно, але я не можу сидіти, склавши руки наступного дня після третьої річниці інопланетного вторгнення. Може то Паладини захотіли зробити нам подарунок і відправили сюди свого шпигуна. Для мене безпека громадян понад усе, і якщо Архіви не хочуть нам нічого казати, ми маємо діяти так, як вважаємо за потрібне.

Мітідійські архіви – зона S2 01. Ранг секретності нижчий. Люди знають, що це за місце, де воно знаходиться й хто там працює, але лише дуже малу частину. Туди допускаються тільки працівники архівів, навіть високопосадовцям вхід заборонено. Там зберігаються таємні записи й документи.

– Ваша місія, – продовжив Дрель, – полягає в тому, щоб полетіти в ту зону цією невеличкою командою й розвідати, що там відбувається. Потім доповісти мені. Ще раз повторюю, це завдання найвищої секретності, ви можете там побачити абсолютно що завгодно, ніхто, крім мене не має знати, з чим ви там зіткнулись.

– Слухаюсь, пане! – роздалися на увесь кабінет шість голосів.

– Чудово! Координати вже забиті у ваш транспортер. У цих кейсах мікрокамери, начепіть їх собі на уніформу, я маю побачити, що там сталося. Успіхів, хлопці. Сорді, бережи їх, і тримай Маглава напоготові.

– Буде зроблено, пане президент! – з твердою впевненістю сказав Сорді.

Начепивши камери, вони пішли до транспортера. Злетіли й за кілька хвилин він перетнув швидкість звуку.

– Очманіти, народ, ми нарешті побачимо, що там таке!, – озвався один солдат – людина середніх розмірів, з овальним обличчям та карими очима.

– Так, але розповісти нікому не можна буде, цього шкода, – відповів з журбинкою в голосі інший – цей вже був лоджантом – корінним жителем планети, мав червону шкіру, такі ж червоні очі й дуже незвичне для його раси кремезне й м'язисте тіло.

– Готуйтесь, браття, до всього, – після довгого мовчання, вдумливим і повчальним тоном сказав Сорді. – Згадайте кожен жахастик, що ви бачили або чули, і будьте готовими до того, що все це буде гірше вдесятеро разів. Ми гадки не маємо, що там. Але нас покликали, бо ми найкращі з найкращих, так?! Хто найматьоріші вояки?!

– Спецпризначенці Етеції! – транспортер вибухнув криком шести чоловіків.

– Тож покажімо цій інопалентній заразі, хто на нашій планеті бос!

І ось, земля. Вони наближалися до цього таємничого континенту, і кожен приклав голову до вікна, і дивився з дитячим захватом, що ж там такого в тій зоні. Але нічого, на перший погляд, дивного не було. Просто берег, а за ним ліси, тільки земля чорна, наче випалена. Хвилі океану розбивалися об берег, і загалом, крім кольору землі, нічого не відрізняло це місце від Етеції та Аритону.

Але щойно вони перетнули «кордон» материка, день змінився ніччю, і нізвідки виник непроглядний чорний туман. Видимість була не далі пари метрів, почалася сильна турбулентність, і електронні прилади почали збоїти. Так продовжувалося кілька десятків секунд, і настрої в групі перемкнулися від здивування на обережність і готовність.

Транспортер почав уповільнюватися, і ось - зупинка. Трап відкинувся, й шестеро чоловік за наказом Сорді вийшли в оповиту туманом ніч. Спочатку стояла мертва тиша. Такого жоден із них у своєму житті ще не чув. Раптом один із них почав кричати. Потім інший, і так далі.

– Змії, тут повно змії, вони прямо під ногами!

– Ні, тут павуки! Велетенські павуки!

А Сорді бачив звічених янголів, що звинувачували його в бездіяльності. Тут він зрозумів, що це лиш галюцинації, які далять на страх.

– Небезпеки немає, це галюцинації! Можливо цей туман – газ, що діє на центри страху в мозку. Тварюки не реальні, вони нічого вам не зроблять! – намагався перекричати солдатів Сорді.

– Дозвольте відкрити вогонь, капітане! – попросив той лоджант, що мав масивні габарити.

– По чому, Тароне, по повітрю?! – уже з роздратуванням викрикнув Сорді.

Раптом один із солдатів упав на землю й почав задихатися, наче його щось душило. Сорді навіть не встиг відреагувати, як з усіх боків почали лунати автоматні черги.

Крики припинились, і сам Сорді вже не бачив тих янголів. Але тут цілком реально, а не уявно, зброя його друзів перетворилася на пил прямо в їхніх руках. Потім з далечини на них вилетів залп блакитних іскор, що вцілила кожному в місця, де були камери. Усе записуюче обладнання було зруйноване. Ще один залп, який пропав уніформу солдат. Поранень не було, лише дірки в броньованому одязі. Це виглядало, як постріли попередження.

– Дідько, ми єдині, хто знає, що тут відбувається. Нам треба тікати, щоб було кому розповісти про це.

– Відставити, старший лейтенанте Габріеліс! Ми не виконали завдання, не знайшли об'єкт. Треба йти далі, – рішуче сказав Сорді.

– Сорді, тобто, капітане Інтелігентес, пане, це був явно постріл на попередження, ці іскри можуть з легкістю пропалити броню, ми беззахисні, є велика ймовірність, що ми не повернемося живими, якщо підемо далі.

– Добре, повертайтеся й перекажіть пану Тезарію, що сталося. Зі мною Маглав, я не пропаду, мені потрібно дізнатись, що за чортівня тут відбувається.

– Як же Ви, капітане, повернетесь додому? – спитав Тарон.

– Не переймайся, якимось дістануся. Можливо, мені Маглав допоможе, або ж я сконструюю човна.

– Добре. Головне, поверніться живим.

– У цьому не сумнівайся, – з упевненістю й посмішкою сказав Сорді.

І транспортер, піднявшись угору, рушив назад до Мітідії. Сорді лишився сам-на-сам із незрозумілою незвіданою територією й ще не знайденим космічним об'єктом позарейсового походження. Він дістав Маглава. Лезо меча враз зайнялося полум'ям. Але це не допомогло пробити той густий чорний туман. Сорді продовжив йти далі. Знову залп іскор, але цього разу жодна з них не дісталася його тіла – кожному з них поглинуло полум'я меча.

– Виходь, що б ти не було! Покажися нарешті! – Сорді був готовий зустріти таємничого прибульця.

– Та-ак, коли створюєш настільки потужну зброю, потрібно враховувати, що вона може потрапити не в ті руки, – із темряви промовив голос.

Туман в радіусі метрів десяти почав розсіюватися, і з нього вийшов чоловік. Він наближався повільно, розмірено, але дуже впевнено. На диво, він не був інопланетянином. Простий собі лоджант, один з тих, що мають синю шкіру, а не червону. З чорним волоссям і бородою, вбраний у все чорне. Чорні чоботи, штани та кітель (яких уже дуже мало хто носив, Сорді рідко їх бачив). Незвичному у нього були дві речі – він мав хвіст (зараз через невелику його користь лоджантів генетично модифікували й прибрали цей рудимен), і очі – таких він взагалі жодного разу не бачив. Рогівка його очей вигравала й переливалась багатьма кольорами, і це було надто дивно. Поки Сорді намагався зрозуміти, що сталося з цим чоловіком, чому він на нього нападав, і чому мав такий вигляд, той продовжив говорити:

– Звідки в тебе цей меч? – з нетерпінням, і дещо владно промовив незнайомиць.

– Почекайте, Ви хто? – Сорді намагався вивідати довідатися інформацію.

– Ні, зараз я запитую. Де ти взяв меч? – не здавався чоловік.

Сорді вирішив не йти на конфлікт. Можливо, якщо встановити контакт, незнайомиць пояснить передісторію.

– Мені його дідусь подарував. До речі, дозвольте представитися, я Сорді, ем, тобто Сордерій. Сордерій Інтелігентес, капітан етецької армії.

– Інтелігенес... Дідусь подарував... – замислено, ніби про себе почав проговорювати незнайомиць. Він точно мав знати щось, чого не знає Сорді. Врешті він продовжив. – Як звали твого діда, Сорді Інтелігентес?

– Ой, у нього було дуже довге ім'я, я й не пам'ятаю його повністю. Він був Устед щось там стар... – і тут чоловік його перервав.

– Устед Нотьєне Річард Ульф Мостар Демосфен Інтелігентес.

– Так, я щось нічого не розумію. Я не пам'ятаю повне ім'я діда, а тут з'являється з космосу якийсь чоловік, який його знає. Хто Ви?

– Я Атар.

– Ха, дуже смішно, пане, а я тоді чотиривушок, – уже роздратувався Сорді.

– Що смішного? Я не розумію. У тебе щось не так з головою, що бога згадати не можеш? Глянь на лезо свого меча. «La Magia Glavo De Atar» – чарівний меч Атара. Моє ім'я написано на тій зброї, яку ти тримаєш у себе в руках, я створював його разом з найвправнішими янголами, і ти смієш насміхатися з мене?! – цей чоловік набирал люті, і його голос змінився так, як не зміг би жоден природний голос, до нього додалося відлуння, він став моторошно низьким. Сорді на момент здалося, що навколо нього скупчилася хмарка якоїсь темної матерії.

– П-ф-ф, якщо Ви й справді той бог Атар, що створив цю планету, то доведіть, зробіть якийсь фокус.

Обличчя чоловіка скривилося від образи, на ньому ясно читалося: «Зараз я тобі покажу фокус». Він витягнув ліву руку вперед, і Маглав моментально вилетів з хватки Сорді й полетів до того, хто називав себе Атаром. Щойно синя долоня торкнулася руків'я меча, лезо породило сліпучий спалах дикого вогню, і яскравий полум'яний струмінь здійнявся аж до неба. Потім вогонь заспокоївся, і набув свого нормального хвилювання на лезі меча.

Сорді відібрало мову. Усе те, що йому розповідав дідусь, могло й справді виявитися правдою. А з нього усі навколо сміялися, і навіть власний син, батько Сорді, не виявляв розуміння, чого серце старого в результаті й не витримало...

– Але ж Атар – лише легенди, казки про бога, який створив Рейс і заселив його лоджантами та янголами, а людей переніс із Землі з галактики Чумацький шлях. Не може бути, щоб переді мною стояв справді він, справжній, той, хто колись створив чарівного меча, й справді колись передав частину сили моєму дідові! – просто не міг повірити Сорді.

– Легенди й казки, кажеш? Що ж тут трапилось за цей час? Де ми? Де Протектеум? Моя чарівна земля, де вона? Чому про мене розповідають, як про вигадку? Добре, мені потрібно поговорити з твоїм дідом, він точно все пояснить. Де Устед?

– На жаль, Атаре, його вже немає. Він помер тринадцять років тому. Маглав був його останнім подарунком мені.

– Устед... помер? – не міг повірити вухам Атар, але потім зібрався з думками. – Але ж ти знаєш, хто я, він повинен був розповісти тобі, що це за меч, мав повідомити, що тут сталося!

– Ну, він казав мені, що раніше на Рейсі була ще й третя країна – країна магії, він ніколи не казав де, але якщо Ви кажете, що це було тут, у зоні S1 01, то ми, мабуть, в ній. Він казав, що колись була велика війна, і цю країну знищили.

– S1 01, так? То вони винищили цілий континент і замели сліди, переписавши історію? Покидьки, я повинен знайти тих, хто це зробив, я влаштую їм таке, що вони будуть вибачатися перед кожним загиблим на колінах! – його голос пішов луною, вогонь Маглава став сильнішим, і здійнявся вітер. – Мені потрібно більше знань про це, хтось мав тоді вижити!

– Атаре, мій дідусь казав, що усіх, хто це зробив, уже покарано, і помсті покладено край, тому, я впевнений, що цю частину роботи вже зробили до Вас. А щодо розмов, мені на думку спадає лиш одне місце, де можуть тримати таку інформацію. Це Мітідійські Архіви в Етеції. Там тримають дуже древні знання. Мій дід іноді бував там, а якщо Ви його знаєте, то думаю, там можуть Вам допомогти.

– Що ж, якщо це найкращий варіант, тоді нам час вирушати до Мітідії.

Твори, відзначені у 2020 році дипломами номінацій

**Богдана Васишин, 12 років,
сmt. Великі Бірки Тернопільської області**

Та, кого бачу лише я

Частина 1

Хтось поспішно пробирався крізь хащі. Птахи зверху раз по раз спурхували в небо. Шелест кущів було чути на весь ліс. Незнайомець тікав від когось, інколи оглядаючись. Сухі гілки дряпали йому шкіру, та він не зупинявся. Захеканий, хлопець упав на галявину, яка відкрилася перед ним. Але швидко зреагувавши, шаснув під найближчий кущ і, затамувавши подих, сидів там.

Тиша.

– Дімо! Тебе бабуся їсти кличе! Я за тобою ганятися вічно не збираюсь!

Хлопець так і сидів у кущах.

– Дімо-о-о!

Знову тиша.

І все було б прекрасно – обід пропустить, з хлопцями в лісі зустрінеється, якби не... Тихі кроки з тої сторони галявини.

«Ну все, - подумав хлопець, - це кінець. Не бачити мені ні друзів, ні волі!»

Але кроки стихли.

«Вона ще й налякати мене хоче, ви подивіться!» - і наступної миті кароокий обережно визирнув з-за крилатого куща, сподіваючись налякати сестру першим.

Але на галявині Олі не було. До слова, на галявині нікого не було. Тут був тільки Діма зі свіженьким синяком на щоці. І таке буває, коли ціле літо в селі.

Так ось, на галявині не було взагалі нікого. Тільки птахи про щось перегукувались у височині дерев. Але відчуття того, що за ним хтось спостерігає, не покидало хлопця.

Темноволосий почав обережно скрадатись до куща на тому краї квітчастої галявини. Він уже наперед придумував, як налякає сестру. Вона подумає, що брат пішов, а Дмитро раз - і вискочить із-за куща! Ото буде сміху! Хлопець обережно пригнув одну гілку куща. Щось у його погляді різко змінилося. Далі пригнув другу...

– Олю?..

Діма пригнув усі гілки, щоб розгледіти ту, кого побачив у кущах. А вже через секунду, нарешті допетравши, що в сестри не світле волосся, він поповз назад на середину галявини, намагаючись не пошкодити квіти, що на ній росли.

– Хто би ти не була, виходь! Я тебе бачив! Ти там, за кущем! Виходь!

Спочатку незнайомка проігнорувала хлопця. Пройшла пара хвилин... Олі вже не було чути в лісі. Час ніби застиг. Діма не зводив очей із куща і не звертав уваги навіть на зайця, який пробіг майже перед самим його носом, напевно, тікаючи від когось.

Почулось тихе зітхання – і знову тиша. Та раптом чийсь руки почали обережно пригинати гілки. Незнайомка обережно вийшла на галявину і зупинилася, побачивши кароокого хлопця. Краї довгої світлої сукні м'яко осіли на траву. Русе волосся відливало золотом і тендітно спадало на плечі. Лице було таке бліде, нібито не людина стояла перед хлопцем. Зір виокремлював неймовірної голубизни очі незнайомки, ніби два бездонних озера.

– Хто ти?! Що ти тут робиш?!

Дівчинка просто промовчала.

Вичекавши хвилину, здивований хлопець перепитав:

– Ти хто?! Як тебе звати?

І знову на його запитання, можливо, відповіли лише пташки в кронах дерев і вітер, гуляючи поміж листям. З уст дівчинки не злетіло жодне слово.

Хлопець тільки-но хотів підвестися, як знову сів на траву. Щось притягувало його до цієї дивної дівчинки. Він уважно вдивлявся в її очі. Здавалося, дівчинка дивиться ніби крізь хлопця, оскільки Діма ніяк не міг упіймати її спокійного погляду. Нарешті, полишивши цю справу і вирішивши, що то просто мара, темноволосий повільно піднявся з землі.

Голосно пирхнувши і щось пробурмотівши собі під ніс, він обережно пішов до дерев. Одна квіточка з ледве чутним хрускотом зламалася під ногами. Раптом він відчув щось дивне й різко обернувся. Незнайомка так само стояла біля куща, але тепер її погляд був спрямований на Дмитра. Той зміряв її знизу догори зацікавленим поглядом ще раз.

– Я ж запитав.... Хто ти та...

І раптом хлопець різко замовк на півслові. Він прислухався. У переліску почулися швидкі кроки. Хтось ішов в їхній бік. Кароокий обернувся туди, звідки долинали звуки. Через декілька секунд він побачив, як неподалік пригинали гілки дерев.

– Ховайся! – викрикнув Діма, стрімголов біжучи до найближчого куща.

Наступні декілька секунд він відсапувався в кущах, очікуючи приходу сестри. Її кроки було чутно все ближче та ближче. Хлопець обережно визирнув з-за сховку. А незнайомка на галявині стояла на тому ж місці й дивилася в одну точку.

В очах хлопця промайнув незрозумілий у цій ситуації страх. Можливо, він подумав, що дівчинка заговорить і видасть його схованку. Ох, тоді йому точно буде непереливки... Діма, сторожко озираючись, ніби жертва в лапах мисливця, подріботів галявиною.

– Ну, скоріше, мені не хочеться, щоб сестра мене тут бачила. Гайда в кущі, - хлопець підійшов до незнайомки, яка раптом знову спрямувала погляд на нього.

Почувши кроки Олі вже зовсім поруч, кароокий заметушився й шарпнув дівчинку за її білу-білу, мов сніг, руку. Та його долоня пройшла крізь шкіру незнайомки. Не зрозумівши, що сталося, він знову намагався доторкнутися до неї, та вона були ніби несправжньою.

Змирившись із думкою, що це таки мара, Діма знову зробив крок у бік кущів. Але не так сталося, як гадалося.

– Ото тобі покарання буде! Ото бабуся розізлиться на тебе! Я маю з тобою по всьому лісу в «хованки» бавитись?! У житті не повіриш, але в мене в планах цієї веселої гри не було! – продершись крізь хащі, сестра Діми вийшла на яскраву галявину.

Хлопець так і застиг на місці.

– Уже додому! У мене самої справ по горло, а ти ще тут вертишся! - вона схопила брата за руку й потягнула в ліс.

– Стривай!

– Ну що на цей раз? – Оля зупинилася й обернулася.

– Он та дівчинка! Її не можна залишати саму в лісі! Вона, певно, хвора, подивись! – брат показав рукою на незнайомку, яка глипнула очима на них і розвернулася до хлопця обличчям.

Секунду почекавши, Оля враз засміялась.

– Бабуся не буде рада, якщо ми додому принесемо дуб! Щось мені здається, місце в психіатричці для нас приберегли, а мама тільки буде рада спекатись нас на відпустку. Ідемо додому!

– Почекай! Ти лиш подивись, ось вона! – він показав рукою на незнайомку, а вона дивилась на нього, не зводячи скляних очей.

– Не верзи дурниць! У тебе, певно, жар. От зараз додому прийдеш – отримаєш від бабусі на горіхи, місяць бешкетувати не захочеш!

Частина 2

Сестра за «погоню» за братом відплатилася йому. Історію з дівчинкою бабуся уважно вислухала, положила внука в ліжку, дала випити 36 різних видів ліків і 3 години знімала в рокл. Оля тільки дивилась на це все радісно з коридору й гордо усміхалася. А Діма, як порядний брат, часом показував їй язика. Це нервувало бабусю, і вона розганяла їх по різних кутках дому. Дружна сім'я, що тут сказати.

От і лежить Діма тиждень у ліжку. А як тільки намагається втекти - бабуся ніби з-під землі появляється й зачиняє двері прямо перед його носом. Утеча через вікно також не вдалася - чорнючий, як ніч, пес Фантик починав гавкати так, що сусіди звідусіль збігалися. І уявив Дмитро себе в'язнем у тюремній камері. Їжа суворо 10 разів на день (ну як - до бабусі приїхали, то мусять внука відгодувати). А за вікном чути, як розважається Оля зі своїми друзями та як веселяться сусідські хлопці, які так і не дочекалися Дмитра в лісі того дня.

– От знала би бабуся, що то ніякий не жар, а справді дивна дівчинка, все було б добре! Треба і мені щось придумати й розказати їй, щоб ще Оля тут посиділа! А поки що потрібно працювати над планом утечі... Це буде втеча століття. Ніякий в'язень ще не тікав із камери настільки тихо й непомітно! - так собі думав кароокий.

Днями й ночами він розробляв план. Думав, як відволікти Фантика, чим зайняти бабусю. І, нарешті, як помститися своїй нечемній сестрі! І все би нічого, але одного прекрасного ранку дівчинка знову прийшла до нього. І на цей раз просто сиділа за столом і уважно розглядала сяк-так намальований «план втечі».

Словом, прокинувся Діма від сонячних променів, які яскраво світили йому на обличчя.

– Знову вікно забув на ніч зашторити...

Голосно позіхнувши, соня підійшов до вікна й різко шарпнув тюль уліво. Сонце підбилося вже доволі високо, і людей на вулиці майже не було, оскільки ніхто не хотів ходити під палючими променями. А надворі справді було жарко, он навіть Фантик сховався і не висовує носа з собачої будки під старезною яблунею. Була, певно, перша чи друга година дня. Навіть Оля сиділа в хаті і сьогодні ніде не гуляла, як завжди. А знаєте, як визначити, коли Оля в хаті? Коли вона вдома, це обов'язково чути. Так, чути. Тому досить часто просинатися доводилося від її голосних розмов із бабусею, Фантиком чи друзями на ганку. Ну, а розказувати жарти о сьомій ранку їй тим більше не треба, бо сміятися буде наступні півгодини. Ось так і живуть вони літом у селі. Знову ж таки, дружна і злагоджена сімейка, що тут сказати.

Так от, Оля говорила з кимось по телефону на кухні. Зрозумівши, що поспати вже не вийде, Діма голосно зітхнув і вирушив у напрямку дверей. А за столом сиділа незнайомка, яка до цього моменту весь час дивилась на хлопця. Від такої несподіванки він похитнувся, ледь не перечепився через край ліжка й, на щастя, таки не впав. Про всяк випадок він декілька разів кліпнув, ніби хотів відігнати мару, та дівчина сиділа на тому ж місці і дивилася на темноволосяго.

І блідолиця знову мовчала. Переводила погляд зі стін кімнати й вікна на план, інколи пускала довгі погляди на Діму, але нічого не говорила. Безперечно, вона знала, що у хлопця є багато

запитань до неї і що він і гадки не має, хто вона насправді така. Але нічого не казала. Не хотіла або просто не могла.

Сам Дмитро також мовчав. Як би там не було, питати щось у цієї незвичної «істоти» сенсу не мало. Ось так у дивному і напруженому мовчанні вони інколи обмінювалися поглядами. Спливла хвилина. Та зненацька дівчинка піднялася з крісла. Краї сукні доторкалися підлоги. Вона повільно підійшла до дверей, які зі скрипом відчинилися. Жестом покликала за собою Дмитра, і той з невеликим острахом, але все-таки пішов за нею.

Коридор раптом став таким довжелезним, ніби будинок збільшився в декілька разів. Усі звуки стихли. Тільки ритмічне стукотіння годинника в ошатній вітальні було чути. Кроки дівчинки були повільними й невагомими. Вона йшла, не озираючись на хлопця, просто ніби відчуваючи, що він усе одно піде за нею.

«Куди вона мене веде?! Якщо зараз бабуся побачить, що я вийшов сам із кімнати і порушив режим - не бачити мені вулиці ще з місяць!» - але все-таки щось не дозволяло хлопчику розвернутися й піти.

Крізь прочинені двері було видно Олю, яка чепурилася біля дзеркала й сміялася з якогось жарту. Декілька разів у неї ледь не випав телефон, але, на диво, вона піймала його. За своїми розмовами вона не помічала навіть гавкоту Фантика на сусідського кота, не те що Дмитра з його супутницею.

Дівчинка хутко презирнулася з Дімою, після чого повела його на кухню. Там бабуся готувала обід. У повітрі було чути запахи різноманітних прянощів. Бабуся метушилася й бігала з кутка в куток у пошуках великої дерев'яної ложки, щоб помішати суп. За цією метушнею вона й не помітила, як ненароком зачепила ліктем велику гору каструль. Виляск розкотився луною по будинку. Тоді ніби все повернулося до реальності.

Діма стрепенувся й побіг на допомогу.

– Стривайте! Зараз я усе підніму, почекайте! – Дмитро почав поспішно піднімати каструлі.

– Дякую тобі! - сказала бабуся, коли він поставив гору каструль на стіл - До речі, а чому це ти не в ліжку?! Ану швидко до кімнати! Щоб я не сварилася!

Діма з гнівом повернувся до своєї кімнати. Ну і навіщо та незрозуміла дівчинка його туди потягнула? Їй зайнятися не було чим? Ну, у будь-якому випадку ще десь місяць він мусить сидіти тут, у нудній сирій кімнаті з одним-єдиним віконечком і продумувати план утечі. Хлопець гепнувся на ліжко. Зненацька двері скрипнули, і в кімнату зайшла та сама незнайомка. Проте одне пасмо її золотого волосся стало чорнющим, як хмарна ніч. Така зміна здивувала хлопця. І хоча він розумів, що то просто якась невідома дівчинка, яку, до того ж, бачить лише він, щось підказувало, що вона не проста.

Незнайомка підійшла до стола й жестом покликала Дмитра до себе. Той повільно підвівся й підійшов до неї. Далі дівчинка сіла за стіл, взяла олівець і почала щось писати на краєчку аркуша. Коли вона закінчила, темноволосий зміг прочитати: «Ти обов'язково зможеш утекти. Я знаю це. Я бачу це».

Хлопець подивився на супутницю так, ніби не розумів нічого з цих слів. Потім вона взяла олівець, і почала малювати щось. Дівчинка закінчила, і Діма знову глянув на аркуш паперу.

– Це Фантик? – дівчинка різко похитала головою в знак згоди, – А це... Кусок ковбаси... Ти пропонуєш мені відволікти Фантика? - знову жест згоди.

Ось так, за, здавалось би, просто дитячою забавкою - «планом утечі» - вони й провели весь вечір. Небо посіріло, а згодом перші зірки засвітилися у дальності. Після смачної вечері Дмитро ліг спати. А дівчинка з одним темним пасмом волосся обережно вимкнула настільну лампу та тихо вийшла через двері в сад. Там, на лавочці просто неба вона прилягла і згодом заснула. Її темне пасмо ставало все світлішим і світлішим, а на щоках з'явився легенький рум'янець.

Частина 3. Декілька років потому

Був прохолодний осінній ранок. Усі метушилися перед новим буднім днем. Дмитро схопив ранець та побіг униз сходами.

Вулиці були встелені ранковим туманом. Поодинокі листки пролітали майже перед самим носом, проте школяр не зупинявся. Він біг на зупинку шкільного автобуса.

В останній момент школяр заскочив в автобус і, знайшовши вільне місце, тяжко відсапувався. Машина мовчки рушила, розтинаючи світлом від фар щільний туман. Дмитро сидів сам, але так здавалося лише для оточуючих. Зліва від нього сиділа та сама незнайомка й уважно спостерігала за чимось у вікні. Вона, як завжди, мовчала. Та й не зразу помітила, що людина, яку вона очікувала, уже тут. З літа дівчина весь час була поруч із карооким. Він уже при звичаївся до її присутності. Вони часто бачились у снах, де Дмитро також бачив якогось незнайомого чоловіка з його лицем. Хлопець нікому не розповідав про неї. Щось підказувало, що дівчинка відіграє важливу роль у його житті і їхня зустріч зовсім не випадкова. Але з початку року хлопець почав поводитись незвично. Чи то йому просто все набридло, чи то він увесь час думав про цю дівчинку, чи він психічно хворий, і ця дитина йому просто мариться - невідомо. Із кожною «забавою» Діми волосся його подруги темніло й темніло. От і зараз вона зовсім не схожа на себе.

Автобус зупинився. Хлопець, навіть не згадавши про дівчинку, вийшов із нього. А вона ще довго дивилася йому вслід, поки школяр не зник за важкими дубовими дверима.

Діма повільно розплющив очі. Повіки ніби обважніли. Звідусіль лилось примарне світло. Панувала мертва тиша. Маленькі чорні двері вирізнялись серед білих стін цієї невідомої кімнати. Шелест спідниці позаду змусив хлопця різко розвернутися. Перед ним стояла та сама дивна дівчинка. Її очі не виражали ніяких емоцій. Вона ніби дивилася крізь хлопця, і від цього неживого погляду йому стало не по собі. Волосся вже не було золотим, як раніше, лице стало ще мертвотно-блідішим. Руки завжди були холодними, як люднева стужа. Через декілька хвилин вона обережно підняла голову й тихо покрокувала до темних дверей. Хлопець покірно пішов за нею, не маючи вибору.

Двері відчинилися й впустили їх у просторий клас. Цю кімнату Діма зразу впізнав. Знайомі стіни, знайома вчителька, радісні діти... Певно, клас шостий... Усі чемно сиділи за партами, інколи перешіптуючись про щось одне з одним. Учителька викликала когось до дошки розв'язати задачу. Із задньої парти неквапливо піднявся хлопчик із карими очима й каштановим волоссям. Він підійшов до дошки й зразу почав розв'язувати задачу. На обличчі його був живий інтерес. Школяр швидко впорався і повернувся на своє місце. У ньому було не тяжко впізнати Дмитра.

Через деякий час пролунав дзвінок. Усі про щось жваво перемовлялися, а Діма любив сидіти сам-самісінький за останньою партою й літати десь у мріях.

Тоді якраз тато їх кинув, і маленький школяр мріяв швидше вирости, щоб допомагати мамі. Він переймався через сестру. Мама казала, що в університетах дороге навчання, і економила на собі, щоб забезпечити хорошою освітою доньку. А карокий хлопчик мріяв стати поліцейським. Він хотів, щоб мама нічого не потребувала і більше відпочивала, щоб поверталася увечері з роботи й не змушена була усміхатись і робити хатні справи, хоча понад усе хотіла просто відпочити. Він бачив, що вона робила для нього з сестрою, і вважав, що мати дійсно заслуговувала на повагу й відпочинок.

Незнайомка взяла Діму за руку і повела до наступних дверей, які були заховані від чужих очей у кутку класу.

Вони зайшли у велику вітальню. На дивані сиділа старенька мама Дмитра. Вона щось розповідала двом хлопчикам, яким на вигляд було років п'ять-шість. На кріслі поблизу телевізора сидів карокий чоловік і часом нервово дивився на наручний годинник, ніби чекаючи чогось.

У коридорі клацнув замок. Чоловік поспіхом піднявся й вийшов до входних дверей. На порозі стояли дві чарівні жінки. Темноволосий зразу обійняв свою сестру. Біля неї стояла супутниця всього його життя, на яку він поглянув зачарованими очима. Мати Олі та Дмитра вийшла в коридор разом із онуками. Вони пройшли до кухні й довго розмовляли про все на світі. Діма не бачив сестру цілий рік. Вона розповідала про країни й міста, у яких побувала, розказувала про сім'ю, кар'єру. Похвалилась своїми здобутками на роботі та ще раз подякувала своєму брату за

таку чудову можливість. Він дійсно допоміг їй, як і хотів. Вона закінчила омріяний університет за кордоном, а мати вже не мусила цілими днями працювати. Дівчинка, яку бачив лише Дмитро, мала розкішне золотаве волосся, а на щоках виступав рум'янець. Вона вже не здавалася якимось привидом чи мерцем, а була просто неймовірно красивою дитиною.

Та просто перед очима хлопця марево розтануло.

Він раптом опинився на шкільному дворі. Хлопці його класу знущалися над кимось. Він приєднався до них... Йому було весело спостерігати за тим, наскільки нікчемним був його друг.

Потім із п'їтьми виринув той момент, коли він уперше познайомився з незнайомою компанією. Ці люди соромились своїх батьків і не думали про них, були жорстокі до інших, вони руйнували їхнє життя заради забави, разом часто гуляли вечорами й тікали від поліції...

Із п'їтьми виник ще один момент із життя Дмитра, коли сестра збирала копійчку до копійчки, влаштовувалась на будь-яку роботу, бо доводилось утримувати брата. Мама лежала в лікарні, а Оля без вищої освіти не могла майже ніде заробити гідні кошти. На будь-яке зауваження щодо того, що треба за розум узятися, і перестати пити, допомогти хоча б мамі, брат тільки огризався, а більше дратувати його не хотіла.

І завжди за ним спостерігала вона. Дівчинка, з якою той просто раз зустрівся в лісі. Її волосся було чорношцим. Сукня місцями обпалена та брудна. Вона більше була схожою на людину, яка перенесла всі життєві негаразди, аніж на дитину, у

І тут Діма прокинувся.

Частина 4

Порожнім, вогким коридором неспішно крокувала чиясь Доля. Це дійсно була незвичайна дівчинка й не випадковою була їхня зустріч. Вона обережно ввійшла в одну з тюремних камер. Там на лавці сидів самотній чоловік. Упізнати тут того, у кому всі бачили доблесного поліцейського, майже неможливо. Він знову сидів один у темній камері, куди не проникає жоден промінчик світла. І скільки він не кричав, ніхто його не почув.

Дівчинка обережно сіла поруч. Дмитро вдав, ніби не помітив її. Найкращий учень школи, з мріями про щасливу сім'ю і свою світлу долю зараз розбивав руки в кров, не знаючи, що робити з цим усім. Через його характер і вічну втечу від будь-якої роботи мати хлопця померла в лікарні. Він до сих пір пам'ятає те, як піклувалася про родину Оля, але на кожне її благання про допомогу чоловік лише відгризався і казав, ніби йому ніколи. А що сталося з самою сестрою, він і сам уже не знає... Можливо, вона якось викрутилася з ситуації, знайшла хорошу роботу, і зараз у неї все добре, або вона просто також не змогла боротися зі злиднями. Та й ніколи Діма вже цього не дізнається...

Лагідний голос дівчинки прорізав тишу.

– Привіт.

Від несподіванки чоловік ледь не підскочив. Вона ніколи раніше не говорила з ним.

– Давай познайомимось поближче? Я – твоя Доля...

*Дмитро Бей, 12 років,
с. Колиндяни Тернопільської області*

Історія одного кохання

Я – звичайний 12-річний хлопець, який дуже любить свою маму, а також – подорожувати. Любов до подорожей прищепила мені саме вона. Куди ми тільки не їздили... Точніше сказати: куди вона тільки мене з собою не брала! А все тому, що моя мама – вчителька. Працювала тоді в коледжі. Щоб студенти були всебічно розвиненими (як завжди говорила), потрібно більше знайомити їх з історією нашої Батьківщини. Тому організовувала екскурсії,

а особливо – Західною Україною. Я тоді мав десь 8 років. До того, що моя мама під час екскурсій більше уваги приділяла студентам ніж мені, я вже звик. Нічого... Зате їду!

Помандрували ми цього разу в Карпати. Стежки Довбуша, Говерла, нічліг на турбазі, смачний гарячий чай просто серед соснових хвиль – це було круто навіть для 8-річної дитини. Зранку мама говорила, що поїдемо в Яремче на сувенірний ринок, а потім – в Лолин. Мене мало цікавило, що там будемо робити, головне – побачу щось нове для себе.

І ось нарешті ми в Лолині. Ніби звичайне село. Екскурсовод звертає увагу на герб села: церкву, перо і два серця, як символ великого кохання. Це я не особливо зауважив – замалий я ще для кохання! Та студенти «наші» уважно слухали. І ось ми підійшли до дерева, на якому було вирізьблено на повний зріст постаті юнака і дівчини. Екскурсовод починає щось розповідати, але мені більше хотілося просто сісти і відпочити. Як ви думаєте, може 8-річна дитина стільки всього нового сприймати за два дні і не втомитись? Правильно... Ні! Тому я сів біля невеличкого дерева на траву (пояснив мамі, що хочу відпочити), сперся на стовбур. Повільно очі самі заплющуються, а десь далеко чується голос екскурсовода... Все тихіше, тихіше... І я цілком віддався сну...

Якихось, напевно, кілька секунд – і прокинувся. Нашої групи не було, а на місці того дерева з постатями – хата. Одразу подумав, що наші пішли ще щось оглядати в цьому селі і вирішив їх зачекати тут. Але звідки хата? Напевно, через втому я її просто не помітив. В оселі були люди, які помітно метушилися, ніби чекаючи гостей. Правильно зауважив, бо сюди йшов якийсь хлопець (за мене старший) років 18, напевно, і дивно одягнений: чорне пальто (хоча було так спекотно), чоботи з високими халявами, на потилиці звисав капелюх, на плечах – вузлик (щось схоже до мого рюкзака). Старший чоловік (здається, священик) вийшов привітати гостя. Розмовляли українською, але деякі слова були трохи дивні.

Мені стало дуже цікаво, що то за люди і вирішив попроситись до хати. Стукав у двері, проте ніхто не відчиняв.

Цікавість брала своє і я, вихована дитина, заходжу без дозволу до чужої хати. Старша жінка зі своїми доньками подають обід. За столом сидить вся сім'я і цей хлопець, який недавно прийшов. Господиня кожному подала по тарілці супу, який вони називали пажиброда. Чимось він нагадував наш борщ, бо було м'ясо, капуста, морква, і навіть селера, але без буряка. Хлопцю (а звали його Іван) так сподобався суп, що з'їв аж три порції. Та коли подали другу страву (також незвичайну для мене) – засипану капусту, він до неї навіть не доторкнувся, чим дуже образив господарів. Це по їхньому виразі обличчя було видно.

Мене ніхто не помічав, але я не особливо цим переймався. З розмови зрозумів, що це родина Рошкевичів, а голова сім'ї – отець Михайло. Священик говорив з Іваном про навчання свого сина Ярослава, про те, що його треба підтягнути з деяких дисциплін, на що хлопець відповідав, що все буде добре. Якимось дивно Іван дивився на доньку отця Михайла – Ольгу Рошкевич. В мене було таке враження, що ці двоє нікого не помічають і розмовляють тільки очима.

Я бачив, як швидко збігають дні у цій родині: збирання грибів, риболовля, репетиторство Івана з сином священика Ярославом. Але навіть такі насичені роботою дні не завадили Івану закохатись в Ольгу. Закохані часто гуляли селом, ходили до лісу, річки. Епізоди з життя цієї родини змінювались один за одним. Раптом я бачу змужнілого Івана, який просить руки коханої Ольги у її батька. Усі щасливі... Готуються до весілля. Я вирішив трохи вийти на вулицю, бо в домі було спекотно. Тільки став на сходи веранди, як небо вкрили чорні хмари, вдарив грім. Я знову повернувся в хату, але замість радості побачив сум. Батько з матір'ю кричать на Ольгу (трохи не б'ють) і повторюють, що весілля не буде. На стіні, де недавно висів килим – тюремна камера. Там Іван. Він пише листа Ользі: «Люблю тебе не так, як давніше, а в сто раз глибше, щиріше, сердечніше, відколи знаю, що і ти скомпрометована, як я, що і ти терпиш...». Ця красива дівчина зовсім на себе не схожа. Вона тепер нікуди не виходить через людський осуд. Але Ольга все терпить. Вона сподівається знову на зустріч, і цього разу їх з коханим ніщо не розлучить. І знову бачу Івана, який пише листа: «Рішайся і будь переконана, що я все буду тебе любити, вічно буду тобі вірний і потрафлю для твого

добра так само терпіти, як ти для мого. Роби, як знаєш, як думаєш. Вважай, що моя доля – вітер в полі, і що хто знає куди мене кине».

Ольга ридас, читаючи цього листа. Хвилюючись від побаченого, я виходжу з хати. Гроза пройшла, а натомість на небі з'явилась веселка. Я так милувався цим дивом природи, що й не помітив незнайомця, який підходив до двору Рошкевичів. І як першого разу вийшов батько зустрічати гостя. Знову в хаті тихо, мирно, радість... Йде підготовка до весілля. Але з ким? Іваном, звичайно! Але ж ні... Ольга в білому весільному вбранні йде під руку з цим незнайомцем до церкви брати шлюб. Я хочу зупинити її, але не можу – вона мене не бачить. З церкви лунає: «Чи згодна ти, Ольго, з роду Рошкевичів взяти собі за чоловіка Володимира Озаркевича?» Дівчина відповідає: «Так». Ні! Чому ти це зробила? Так не правильно! Я кричу, але мене ніхто не чує!

Знову пролітають епізоди, але вже сімейного життя Ольги Рошкевич. Вона сидить за столом і перекладає книгу Е.Золя «Довбня», а потім, щоб не побачив Володмир, пише листа Івану. Вона питає чоловіка, про що писати коханому? Що ж це таке? Це – несправжній шлюб! Обман! Навіщо? Адже брехня руйнує людські долі! Картини з життя Ольги, немов хмари продовжують змінюватись: вона, чоловік Володмир, їхні діти, Іван і його нові захоплення, смерть Володимира... Львів... Вулиця Софії... Я впізнав це місто, адже дуже його люблю... Я тут був... На другому поверсі одного з будинків бачу жінку, що виглядає у вікно. Ця жінка – вона... Ольга. Чому сумна? Куди дивиться? Вулицею йде похоронна процесія. Ховають його – Івана Франка – перше і останнє кохання Ольги Рошкевич. Вона так і не попрощалась з ним... З вікна помешкання благословила колишнього коханого на вічний спочинок... А рідним заповіла поставити у її труну всі листи, які писав їй Іван Франко, щоб і в іншому світі читати їх та сподіватись, що нарешті вони будуть разом...

Моє серце переповнював жаль. Від сліз, що текли рікою, я заплющив очі. Щось легке та шорстке торкнулось моєї щоки... Я розплющив очі. Це впав один зів'ялий листок з дерева, біля якого я сидів.

Екскурсовод розповідала про перше кохання Івана Франка, про те, що є речі, які не здатен стерти навіть час.

– Я це все бачив! – вигукнув я.

Усі повернулись і почали сміятись. Мама обійняла мене і спитала, чи добре виспався. Ми сіли в автобус і поїхали додому.

В голові ще довго вирували різні думки... Ольга... Іван... Чому саме так?

А може, є речі, яких не здатен стерти навіть час?

*Анна Мусієнко, 14 років,
м. Київ*

У нас странные соседи

У нас странные соседи. Круглосуточно из их квартиры наверху доносятся странные звуки: шорох, грохот, иногда недовольные крики, иногда песни, содержание которых я не могу разобрать. Ещё от туда доходит запах бытовой химии, чтобы убрать его мама включает вентилятор.

У нас странные соседи. По крайней мере, так думают мои родители. Хотя мы ни разу их не видели, так как переехали сюда недавно. Но, наслышавшись об их странностях от "нормальных" соседей родители запретили мне с ними общаться.

У меня странные одноклассники. Такое впечатление, что кроме одежды и виртуальной реальности их ничего не интересует. Поэтому я и не могу с ними подружиться, и большую часть времени провожу одна.

У нас странные соседи. Хотя мне всё больше кажется, что эту мысль навязали мне родители. Я всё больше хочу с ними познакомиться. Однако когда я звоню в дверь, никто не отвечает. Я вышла на балкон — подумать и увидела, что их окно — открыто.

У нас странные соседи. Но идти к ним без угощения всё равно как-то не вежливо. Поэтому я беру с собой остатки печенья и снова выхожу на балкон. С их балкона свивает странное растение, усеянное разноцветными цветами. Я становлюсь на край балкона и хвастаюсь за него рукой. Оно кажется довольно крепким. Хватаюсь второй рукой и начинаю лезть вверх.

У нас странные соседи. Забравшись к ним на балкон, я ели пролажу между неизвестными мне растениями, лабораторным оборудованием и стопками книг. Наконец я выхожу в комнату, чем-то напоминающую мою собственную, но там было больше книг и растений и меньше всего остального. Вдруг двери комнаты открылись, и в неё вошла девочка. Первым на что я обратила внимание, были её глаза, вернее их отсутствие. На их месте было два следа от швов, как после операции.

– Ты не из нашей семьи. Кто ты?

Я отступила пару шагов назад:

– Мы... Мы ваши соседи с нижнего этажа.

– Мило. К нам никогда никто не заходил.

– Извини, я просто немного испугалась.

– А, это из-за моих глаз. Я бы тоже испугалась, если бы могла увидеть себя в зеркало. Когда я была маленькой, их пересадили моей сестре. У неё полностью отсутствует осязание. Она бы не выжила без глаз. А я и без них прекрасно обхожусь.

– Понятно... Я принесла печенье.

– Отлично, у нас скоро обед. Пойдём, я отведу тебя на кухню.

У соседней странный дом. Коридор по которому мы шли, был светло-травяного цвета, то тут, то там висели засушенные травы. Я задела рукой пучок крапивы, и ойкнула от боли. Рука болела, оказалось она – поранена.

– Тебе больно? – спросила девочка.

– Немного.

– В правом верхнем углу должно висеть коричневое растение с большими листьями. Сорви листок и приложи к ране.

Я последовала инструкции и приложила коричневый листок к руке. Рана зажила на глазах.

– Что это? – спросила я, поражённая тем, что случилось.

– В каталоге 5-ой лаборатории это значилось как объект № 7.

– 5-я лаборатория?

– Я не должна была тебе говорить потому, что это совершенно секретно. Хотя, если её уже нет, думаю, я могу тебе рассказать. До её полного развала, там проводили различные эксперименты по созданию растений со сверх способностями, искусственных тканей человеческого организма и ещё чего-то. Там работала наша мама.

У нас странные, но не страшные соседи. Когда мы, наконец, дошли до кухни, там за столом сидела ещё одна девочка. Она поздоровалась и представилась сестрой той, которая привела меня на кухню. Рядом стояла тележка, на ней находились... Я пыталась держать себя в руках, не выказывая страх... В банках, в чуть мутноватом растворе находились две головы, они осматривались по сторонам, но, увидев меня, остановили свой взгляд.

– Не бойся дорогая, мы не кусаемся. Садись за стол, – сказала одна из голов.

– Это наши бабушка и дедушка. Мы живём вместе. Они помогают нам, потому что мама всё время занята. Из-за того, что их остальные части тела были не в порядке, их пришлось устранить. Но можно подключить механические конечности, и тогда дедушка сможет играть с нами в шахматы, а бабушка готовить блины.

– Приятно познакомиться, – еле произнесла я.

– Осталось подождать Триш, – сказал дедушка, – что-то она сегодня задерживается.

– А чем она занимается? – с осторожностью спросила я.

– О, это печальная история, – бабушка на минуту замолкла. – Триш и Дэнис познакомились в 5-ой лаборатории 14 лет назад. Через полтора года они поженились. Ещё через полгода у них родилось двое детей. И жили они нормально, пока не утечка дезинфектора, который в небольшом количестве расплылся в помещении каждый час. Труба прорвалась прямо у Дэниса перед лицом, он надышался дезинфектора и задохнулся.

Триш отыскала все возможные записи по оживлению человека и начала применять их на труп Дэниса. Уже два года прошло...

Мне сразу вспомнилась история о моей собственной бабушке, которая хотела отравиться из-за смерти дедушки, но вместо яда выпила снотворное, а проснулась уже в психлечебнице. После долгих курсов реабилитации, она согласилась оставить попытки самоубийства и теперь иногда приезжает в гости.

– Год назад, мы переехали сюда, – сказала девочка, которая ставила каждому чашку для чая. У нас странные, но милые соседи.

Вдруг из другого коридора выходящего на кухню раздался какой-то крик. Из него вышел мужчина бледный и чем-то напоминавший зомби.

– Милый, постой, ты ещё слишком чувствителен к внешнему миру, – прокричал кто-то ему вслед.

Из того же коридора донёлся запах, как из больницы.

– Элис, Эмили, мистер и миссис Брайндоу, – он смотрит на присутствующих, как будто не верит своим глазам.

– Дэнис, – образовавшиеся пузыри жидкости закрывают удивлённое лицо бабушки.

– Мама, пожалуйста, успокойся, – к банке с головой бабушки подошла женщина, прибежавшая вслед за Дэнисом.

– Всё хорошо, дорогая. Но скажи, он и правда жив?

– Определённо жив", сказал дедушка. Поймав на себе взволнованный взгляд, он добавил, – За меня можешь не волноваться, Триш. Я работал хирургом в госпитале, впечатлений на всю жизнь хватило.

Триш повернулась к Дэнису:

– Дорогой, дай руку. Если я не ошибаюсь, твой пульс должен быть в норме, может с небольшим отклонением.

Дэнис удивлённо протянул ей руку.

– Немного ниже, но ничего, со временем это пройдет, – сказала Триш, измеряя его пульс.

– Дорогая, а что вообще произошло? – сказал удивлённый Дэнис.

– Ты умер, милый, два года назад. Но сейчас это неважно потому, что ты жив. Осталось только попросить Рэмаунта подправить пару документов о твоей смерти".

– Вот как. Ну и как, мир очень изменился за эти два года?

– Нет, разве что вышел новый айфон и твоим дочкам теперь по 12 лет.

– Девочки, вы и правда уже такие взрослые?

Эмили и Элис, вдруг бросились обнимать Дэниса:

– Да, папа. Папа, ты правда жив?

– Добрый день, – немного удивлённо сказал Дэнис, посмотрев на меня.

До этого момента я лишь наблюдала за этим происшествием и не верила, что в этом доме кто-то восстал из мёртвых. Но, когда Дэнис поздоровался со мной, я увидела, что у него в кармане белая карточка с цифрами. Точно такие же, по уверению бабушки, выдавали трупам в морге.

– Д-добр-рый д-день, – еле произнесла я. В голове летали туда-сюда самые странные мысли.

– Я ваша соседка. Вот пришла к вам в гости.

– Очень приятно, – сказал Дэнис. – Но что-то я не помню, чтобы у нас были такие соседи.

– А да, милый, теперь мы живём совсем в другом месте. Правда тут нас все не очень любят, но зато есть большая квартира, где поместилась лаборатория.

– Давайте поедим, обед уже готов, – сказала бабушка.

У нас странноватые, но добрые соседи.

Бабушка, орудуя механічeskими руками, раскладывала обед по тарелкам.

– Хотел бы я тоже попробовать овощей, но на старости лет один только питательный раствор и можно, – сказал дедушка.

Эмили держит руку над струей пара выходящей из чайника.

– Дорогая, обожжешься! – Триш сняла чайник с плиты и понесла к столу. Она спрятала мое печенье. – Дэнису пока нельзя его есть, припрячу на потом.

Обедая с двумя говорящими головами, бывшей работницей таинственной 5-ой лаборатории, двумя девочками одной из которых пересадили глаза другой, и их отцом которого, если верить остальным оживили искусственным образом, я чувствую только приятную атмосферу домашнего уюта. После обеда пора было уходить. Я попрощалась и в свою квартиру спускалась уже по лестнице. Триш сказала, что я могу куда-нибудь пойти с Эмили и Элис пока она оживляет Дэниса в документальном смысле. Девочки не ходили в школу, поскольку все их родственники сошлись во мнении, что школа не даст им нужных знаний.

У нас прикольные соседи. И когда я познакомилась с ними родителей, родители тоже в этом убедились. Но соседка с первого этажа непонятно как узнала, что мы с ними знакомы и рассказала об этом остальным. Уже на следующий день папу окликнул мужчина из соседнего дома,

– Эй, а это правда, что вы знакомы с теми, с верхнего этажа? Они же чудики. Как с ними можно вообще общаться?

И папа понял, что если он хочет выставить на всеобщее рассмотрение свой проект об уменьшении энергозатрат, им с мамой некоторое время придется не общаться с Дэнисом и Триш, но мне разрешали играть с Элис и Эмили.

У нас классные соседи!

**Ангеліна Зубач, 15 років,
сmt. Шацьк Волинської області**

Адепт

12.06.2145 рік, 07:14.

Помітивши зграю людей біля семиповерхівки, я збилась з маршруту й побігла на гамір і розпачливі крики. Поряд стояла автівка поліції, за рогом гуділа сирена швидкої. З даху у височінь ринули смоляні крила, повільно відштотвхуючись від повітря й хімічних випарів у ньому. Я, нічим не помітна сіра пляма серед натовпу, хвацько прокралась повз і вийшла в центр. Поліціантка в строгій формі перекрила мій шлях:

– Сюди не можна! – мовила твердо, натягуючи жовту стрічку з рулону.

Жінка підійшла ледь не впритул, тим самим порушуючи собистий простір. Я кинула погляд за її плече, та вона вже перегородила видовище собою, відійшовши на пів кроку вліво. Щоб не злити її, я обернулась і знову почала пробиратись крізь зацікавлену череду людей (на мене, як завжди, ніхто не звернув уваги). По дорозі накинула на голову капюшон спортивної кофти, увімкнула плеєр й, засунувши руки в кишені, перейшла дорогу. На розі завернула та поспішила в бік збору своєї секти.

Мені було достатньо долі секунди, щоб побачити його, закривавленого, на холодній бруківці, оточеного натовпом тих, кому насправді було взагалі байдуже. Я зробила гучніше музику в навушниках і продовжила свій шлях.

11.06.2145 рік, 21:48.

Я відчиняла комусь двері, навіть не глянувши у вічко. Так завжди діяло почуття байдужості. АБСОЛЮТНО-БАЙДУЖЕ-ХТО-ТАМ-МЕНИ-ВЗАГАЛІ-ПЛЮВАТИ-Я-ПОФІГІСТКА.

Цього азіата я бачила рідко. Дивно, що взагалі знала, як його звуть. У мене погана пам'ять на імена, тим більше на іноземні. Кімура Цукіто – це ж треба!

Вигляд у нього був не дуже, наче б він щойно пробіг марафон: змучений, захеканий, тримався за коліна й переводив подих, при тому жадібно хапаючи повітря. Я не звернула особливої уваги на те, не запропонували зайти, не подала склянку води, не спитала про самопочуття.

– Чого тобі, Кімура-кун? – тільки й мовила.

Той, глибоко вдихнувши і рвучко видихнувши, зміряв мене обнадійливим поглядом, наче благаючи про щось.

– Що? – знову я.

Цукіто зняв з плеча рюкзак, вийняв флешку й простягнув мені.

– Бережи як зіницю ока, зрозуміла?

Я байдуже стенула плечима. Іншої реакції він би все одно не діждався. Зарядка на наручному акумуляторі показувала 97%. Тобто майже ціла сотня байдужості, запрограмована на той момент у моєму мозку.

– Я довіряю тобі, Пен, – наостанок сказав він і... обійняв. Востаннє змірявши поглядом, поспішив вниз по сходах. Перед тим, як зникнути, знову зупинився, пильно вдивляючись. – Прощавай, Пен.

І зник.

12.06.2145 рік, 07:36.

Збори секти «Штучної байдужості» розпочинались ще з самого рання, на світанку. Нашої точкою був склад колишнього торгового центру. Щодня ми, люди-примари, як називали нас в окрузі, сходились в «морзі». Там холодно і трохи моторошно, але всім було байдуже. Нікому не цікаво, як у тебе справи, всім БАЙДУЖЕ. Минулого тижня нашого побратима збив автомобіль, він проігнорував сигнал світлофора й вийшов просто назустріч автівці. І всім БАЙДУЖЕ. Я щойно побачила труп хлопця, який ще вчора ввечері прохав у мене про щось. Мені АБСОЛЮТНО БАЙДУЖЕ. Відсоток зарядки – 93%, майже максимальна байдужість.

На зборах робити було нічого, тож я просто встала і вийшла. Небо як завжди було сірим, день – похмурим, вулиці – порожніми, будівлі – закинутими, люди – байдужими, самі по собі. РОБОТИ.

Я піднялась до своєї квартири й зачинилася зсередини. Скинула брудний одяг, натягнувши поверх білизни сіру футболку з Мікі-Маусом, на два розміри більшу за мій. Приготувала собі лате й вмостилась на підвіконні. На горизонті скупчилися хмари, вже кілька місяців не видно блакиті. Ворота в Білу Долину або Долину антарів були зачинені, як завжди. Вони рідко відчинялись.

Колись, ще до того, як я почала завантажувати в себе почуття байдужості, було насправді цікаво, що ж за тим муром. Антари, або ж ті, хто вирішував подальшу долю людства через свої винаходи й технології, ніколи не з'являлись на очах простого люду. Вони надійно ховались у білій фортеці й не висовувались. Ну і на благо, якби я побачила хоча б одного з них, мене б тут же знудило.

Я підвелась з підвіконня, знайшла флешку Цукіто й вставила її в ноут. Відкрилась папка з відео-файлами. Я хотіла було глянути хоч би один, але...

ЧОРТ, МЕНІ ЗОВСІМ НЕЦІКАВО!

Я прилягла на канапу й відключилась. Розбудив дзвінок у двері. Не заглядаючи у вічко, відчинила. Це була чорношкіра дівчинка з секти «Штучного милосердя», Кімберлі Уайт: низенького зросту, з темним кучерявим волоссям і карими очима; кремova літня сукня до колін, джинсовка, балетки й чимало різноколірних браслетів на руках. Мило та водночас сумно всміхнулась:

– Добрий вечір! Я Кім із секти «Штучного милосердя...

Я зачинила двері перед її носом.

Аж ніяк не хотілось балакати зараз. Вона саме з тієї секти, яка мене найбільш дратує. Який бовдур придумав «Штучне милосердя?». Що це за лайно?! Жалість я не переносу взагалі, а штучну тим більше посилаю під три чорти.

От не знаю чому, та я повернулась, щоб знову відчинити. Дівчина ще й досі там застигла, як і її натягнута усмішка:

– Ми збираємо кошти на похорони Кімури-куна...

Я, не дослухавши, вийняла з кишені джинсовки кілька купюр. Кинула в пакет Кім, де вже було щось на деньці. Дівчина вдячно кивнула головою й пішла собі.

Відсоток байдужості в мені 39%, це нижче норми. Я підбігла до ноутбука й увіткнула провід в отвір на шії. Видихнула.

39, 40, 46, 57, 78, 82, 91, 99,9%.

Все.

15.06.2145 рік, 12:03.

Ми сиділи на гойдалках порожнього дитячого майданчика. Френсіс здебільшого мовчав, як і я. Ми вже от декілька хвилин тримаємося за руки. Не знаю, можливо, це виглядало дивно: я і він. Любов і байдужість. Він, у рожевій футболці з написом «Поцілуйте мене, я – іспанець!», мило усміхається. Моє обличчя, прикрите капюшоном спортивної кофти, невпевнено позирає в його бік.

Заряд байдужості – 30%. Здається, він мені подобається. Ця думка пронизує мене до кісток. Всього 30%. Тепер 29%. Ідея не підзаряджались 2 дні поспіль більше мене лякає. Ну я й дурепа!

Підхопившись з гойдалки, вловила благальний погляд Френсіса, мовляв, залишся ще на трохи... Він і досі тримав мою руку, а я навіть не знала, що сказати.

– Френсіс...

Він теж підвівся, підійшов ближче. Обійнявши за плечі, поцілував. Ця мить видалась такою довгою, а водночас і короткою. Я ніжно відгорнула чорне пасмо з його чола, що трохи нависло над правим оком. Зарядка на його годиннику – 98%. Я розчаровано похнюпила голову. Він знову потягнувся за поцілунком, та я відхилилась, легенько відштовхнувши його. Він схопив мене за зап'ястя й притягнув до себе. Я відчула, як в моїх жилах прокидається гнів:

– Френсісе, припини!

Відштовхнула його сильніше. Він зняквовіло глянув, вочевидь, не розуміючи, в чому річ.

– Не підзаряджайся більше цим, Пен, – сумно порадив на прощання.

Того ж таки дня мені зустрівся Гаррі Спілберг із секти «Штучного щастя». Його не можна було не помітити здалеку: білявий «жмут щастя» на скейті з усмішкою на всі тридцять два в обідраних джинсах і помаранчевій футболці поверх чорного светра.

– Руда чортиця, а щоб її! – вилаявся він на моє запитання про фіолетові розводи під оком. І по дорозі розповів про Кайлу Андервуд із секти «Штучного гніву». – Уявляєш, коли я спитав, чи це не вона бува зі своїми громилами переслідувала Цукіто Кімуру того злощасного вечора, Кайла кинула: «Собаці собача смерть», а коли я обурився, то зразу ж отримав точний удар від одного з її друзків.

Повернувшись додому, прихопила флешку й помчала до Гаррі. Його так звана халупа знаходилась в елітному хмарочосі, я навіть позаздрила йому. Звісно, 23% байдужості. Так я дуже швидко зможу відчувати всі принади життя: і гнів, і любов, і сумніви, і милосердя, і розпач, і безнадію, і заздрість...

Гаррі, коли це побачив, покрутив пальцем біля скроні. Заперечувати було б зайвим. Мені конче потрібна підзарядка! Це наче з наркотиками: не приймеш – маєш ломку. Якщо вчасно

не підзаряджусь, мозок здохне від нестачі пального, яке подаю йому ось уже 7 літ. Та зважаючи на те, скільки протрималась останнім часом, то я ще міцний горішок.

Гаррі дав мені підзарядку. 54% – поки що досить. Він здивувався, коли я простягнула йому флешку й наголосила, що це Цукіто Кімури (хоча Гаррі називав його Смайлом). Вставивши її в ноут, відкрив перше відео. Обличчя Цукіто, що з'явилося на екрані, було якось неприродного вигляду, кидалось у вічі дивне світле волосся. А він же брюнет, та й ніколи не носив яскраві жовті толстовки й наплічники з емоджами, як у секті «Штучної радості».

Коли ми уважно переглядали черговий запис, вхідні двері з гуркотом розчинилися. До кімнати зайшла та ж Кімберлі, що збирала гроші на похорони Цукіто. Дівчина побачила обличчя Кімури на моніторі й обвела нас двох запитальним поглядом. Її чорний одяг свідчив, що вона, вочевидь, повернулася з його похорону.

Відео ми перервали.

– Що... що тут у вас, Гаррі?

– Привіт, Кім! – тільки й сказав він. – Це моя кузина Кімберлі, – мовив знову, тільки цього разу звертаючись до мене.

– Ми вже знайомі, – відповіла я, оглядаючи дівчину.

Кім не витримала мого пронизливого погляду й пішла на кухню.

– Ви чогось хочете? Гаррі, ти голодний? – пролунало за мить.

– Не голодний, дякую. Кім, будь ласкава, принеси нам тонік і склянки.

– Відколи це ти п'єш по буднях, Гаррі? – здивовано прорекла Кімберлі.

– Відсьогодні, з цієї хвилини!

– З якого причуду?

– Бо можу собі це дозволити.

Кім перестала сипати питаннями і слухняно виконала наказ хлопця. Згодом ми разом сиділи перед ноутбуком, дивились записи Цукіто й пили. Дізнались, що Кімура-кун був посвячений в антари, деякий час проживав у Білій Долині й працював там. Переважно це були відео з його повсякденного життя й роботи. Хоча дізнались і дещо особисте: Цукіто подобалась біла дівчина, яка, на превеликий жаль, була жахливою расисткою і насміхалась над ним, вважаючи бездарем та невдахою. Яка іронія!

Згодом Кім почало нудити й вона зачинилась у вбиральні. Свого напою вона так і не осилила.

– Її завжди так швидко розносить? – поцікавилась я в Гаррі.

Він стенив плечима.

– Не пощастило їй з кузенком, – мовила.

– Я теж так думаю.

Далі дивились без Кім.

16.06.2145 рік, 18:44.

Коли я зайшла в квартиру Гаррі і Кім, мою увагу привернув шарф на гачку при вході. Я впізнала цю річ, і, пригадавши, кому вона належить, глибоко зітхнула. Він теж тут. З кухні почувся той солодкуватий голос, і я насилу змусила себе зайти.

– Привіт, – кинула я, присівши біля Кім на стільці.

Він додумався обійти стійку й пригорнути мене.

– Я радий, що ти прийшла.

Відсоток зарядки акумулятора цього амура – 99%. Я ще раз зітхнула. Все награно. Як же мене дратує та його футболка...

– Я теж... рада, Френсісе, – насилу вимовила.

І не могла не помітити хижого погляду, кинутого на мене Кімберлі. Тут не треба здогадуватись. Вона ревнує!!!

Опісля ми дивились інші відео Цукіто, ті, що ще не встигли переглянути вчора. Надійшла черга останнього.

Розпочиналось воно темрявою. Далі щось зарухалось, в кадр пробилось трохи світла, майнув асфальт, потім чийсь кросівки. Кросівки Цукіто. Мій під'їзд. Підвал, він зайшов у наш підвал. Потім світла побільшало – і ось його обличчя. Він такий же, як і того вечора: наляканий і змучений. Ми всі переглянулися й знову перевели погляд на Кімуру, який підняв руку й, видихнувши, мовив:

– Привіт усім, хто дивиться це відео. І тобі привіт, Пен!

Я відчула на собі збентежені погляди і знітилась. Хлопець з відео продовжував:

– Я... зробив велику помилку і тепер не в змозі її виправити. Будучи антаром, я вдосконалював проект під назвою «Gremoire-S» Серайза Греморі, що дозволяв людям завантажувати у свій мозок ті почуття й емоції, які вони хотіли б мати на даний момент. З одного боку, це полегшувало життя, з іншого – погіршувало їх становище. Мене посвятили в їх таємницю, відтоді я став адептом Білої Долини.

Але, як виявилось, це була пастка. Антари за допомогою «Greimoire-S» планують страшно. СВІТ ЗАПОЛОНЯТЬ РОБОТИ!!! Цей проект... це тільки початок того, що вони задумали. Вони надалі хочуть заволодіти людськими мозком, щоб створити армію запрограмованих душ для якоїсь космічної місії.

Вони самі не вірять в те, що роблять, і придумують легенди про панування у Всесвіті і подорожі в інші виміри. Вони уявили себе богами. Але насправді... це лише купка йолопів-інженерів, яким просто мало нажитого. Вони хочуть БІЛЬШОГО. І вони все зроблять заради цього БІЛЬШОГО. «Greimoire-S» треба знищити! І щоб це зробити...

Відео перервалось. Передсмертні кадри з життя Цукіто Кімури щойно промайнули перед нашими очима.

Я тільки пам'ятаю, як поверталась додому пізно ввечері. Через темряву не розгледіла силуету, що стежив за мною ще з під'їзду Гаррі. Крім того, дуже поспішала, оскільки мені терміново потрібна була підзарядка. Раптом хтось охопив мене міцними руками і я відчула, як у тіло впилася голка... Отямилась в закинутому дитбудинку, в своїй колишній кімнаті. Лежала на старому матраці, а поруч на залишках вичовганого паркету – ще хтось. Розкуйовджене волосся й бліда порцелянова шкіра, форма антарів з міткою на жакеті, що свідчила про статус головного інженера. Мені видно лічильник на його зап'ясті, де миготіло червоним 0%.

«Це кінець...» – розпачливо пробурмотіла я крізь сльози. Миттю згадала і про свій акумулятор. 76%. Звідки? Гадки не мала.

Нахлинули спогади про дитинство в цих стінах. Так це ж він, хлопчик-винахідник з ляльковим обличчям, який мріяв про мою усмішку і радість для всіх знедолених. Який найбільше пишався проектом почуттів людини. І оце так: самотнику пощастило втілити мрію! Завантаження позитивних емоцій можливе. Проте в одну мить все полетіло шкереберть, бо знайшлись ті, що спрограмували негативні емоції, створили секти, а за ними – і хаос у суспільстві.

«Невже тому він розчарувався? Та хіба він міг? Достатньо було лиш підзарядитися! Чому ж тоді?» – роздумувала, раз за разом споглядаючи червоний нуль на зап'ясті Серайза.

Раптом двері позаду озвалися різким звуком. На вході застиг Френсіс, накривши мене хвилиною здивування.

– Звідкіля ти знаєш це місце? – спитала я, насутившись.

– Я стежив за ним, – погляд Френсіса сфокусувався на непритомному тілі. – Він намагався закачати тебе невичерпним набором позитиву. Та коли я завадив, забравши диск з програмою, то передав тобі свій заряд через безпроводний зв'язок, бо ти майже обнулилась. Пожертвував собою, щоб ти не впала в кому. Гадаю, хотів залишити тебе живою. А це, підозрюю, він довго стежив, чим ти підзаряджаєшся.

– Чому ж він не застосував нову програму раніше?

– Напевне, тоді він ще не міг створити безлімітного пакету емоцій, що не потребував би регулярної підзарядки. Що цікаво, він мав упевненість в тому, що ти добровільно не схочеш прийняти цих оновлень. Тому накачав снодійним, щоб полегшити процес.

– Ну звісно, адже 7 років тому йому ледве вдалося вмовити мене стати частиною секти, бо я з самого початку не вподобала ідеї штучних емоцій. Що вже говорити про спеціальні додатки...

– А я не міг допустити, щоб він запрограмував тебе, мов робота. Ще й в світлі останніх новин після перегляду файлів Цукіто.

Хоч Серайз ще живий, та його свідомість втратила самоконтроль. Тепер вищі антари зможуть керувати ним у власних цілях, як тільки отримають доступ до програми контролю особистості, яку розробив Кімура. Можна контролювати мозок, можна звільнити його від сміття.

Але це не все, що приховували адепти Білої Долини. Цукіто знайшов спосіб позбутися цієї системи. Потрібно лиш видалити чіп під шкірою, що регулює покази лічильника. Та ніхто ще не наважився так вчинити. Це лише питання часу, коли вищі антари знайдуть програму контролю особистості, адже Кімура не зізнався нікому про її місцезнаходження.

У мені загорівся вогник надії. Якщо ця програма справді існує, Серайза можна було б врятувати.

– А чи є ймовірність, що Цукіто збрехав антарам?

Френсіс глибоко зітхнув:

– Хто зна? Можливо, якщо добре копнути, щось таки дізнаємось. Поки ти спала, я знищив цей Серайзів диск з додатком. А ще подумав: якби не ця зараза в наших тілах, можливо, ми б могли стати справжньою парою. Я, звісно, не плекаю особливої впевненості, та понад усе хотілося б дізнатись, чи дала б ти мені шанс?

Думки заповнили мою свідомість. Надто багато на одну мить. Я побачила, як швидко розчинялись мої відсотки. І так розізлилась на себе за свою безпомічність. Френсіс і далі висловлював припущення, а я мало не плакала. Цукіто мертвий, Серайз у комі, людству загрожує катастрофа...

Френсіс помітив мій розпачливий стан і вирішив пожертвувати частину своєї зарядки. Та не встиг увімкнути процес передачі, як я дістала кишеньковий ніж і різко провела гострим лезом над зап'ястям. Спроба дістати чіп вдалася! Цівки крові розлилися по руці й струмками стікали вниз. Френсіс швидко дістав з кишені хустинку і затис рану.

– От же дурена! Могла би попередити, принаймні. Голова не паморочиться?

– Хіба що трішки, – відповіла я і подивилась на крихітний шматок металу, заюшеного кров'ю. Мерехтлива писклява цятка на ньому драгувала. З усієї сили я наступила на чіп, і в кімнаті наразі панувала тиша.

– А дідько з вами! – порушила я її. – Чому я не здогадалась про це раніше?..

12.06.2145 рік, 06:37. Серайз Греморі.

Коли я оминув останню сходинку й опинився на даху семиповерхівки, Кімура стояв вже на самісінькому краю. Я обережно робив кроки до нього, а він все був ближче до загибелі.

– Не роби дурниць, Цукіто...

Він пронизав мене недовірливою гримасою. Мій акумулятор відсвічував червоними цифрами, і пристрій вороже почав видавати звуки.

5%. Пік, пік, пік...

– Я на твоїй стороні, Цукіто.

– Я знаю, Серайзе. Але допоки я є носієм таємниці, вам загрожуватиме небезпека. Так чи інакше, мене знайдуть і знищать. А тебе як спільника жорстоко покарають. Я не хочу, щоб ти постраждав через мене.

– Але ж я сам винний в тому, що створив цей проект, Цукіто!

– Та вдосконалював його я, і не здогадувався, до чого це приведе. Навіть ти, Греморі, не знаєш, як тепер все зупинити. Зате я знаю. І навіть знайшов людину, яка покінчить з цим. І це не ти.

Кімура простягнув мені згорнутий папірець. Я так і не встиг знову підвести погляд на друга до того, як пролунав постріл. На жовтому світлоті Цукіто з'явилась кривава діра. Він мимоволі усміхнувся мені.

І от він вже падає вниз...

17.06.2145 рік, 07:01. Серайз Греморі.

Згадав про той клаптик паперу тільки після похорону. А там до болю знайоме обличчя на фото: смоляне неслухняне волосся, карі очі, смаглява шкіра...

Спогади мимоволі зринули у свідомості старими світлинами, сповільненими кадрами й сміхом. Сірі стіни дитячого будинку, гамір навпіл із шепотом минулого. Посеред цього бігла вона, в жовтій сукенці, точніше тому, що від неї лишилось. Дурна дівчача заздрість однолітків калічила її щораз, коли вона з'являлась щасливою у гарному вбранні, з м'яким ведмедиком в обіймах, що прислала далека родичка. І вона все рідше усміхалась, допоки взагалі не змішалась з іншою сірою. А мені все хотілось знову почути її сміх, бо в ньому я бачив сенс жити.

Колись я пообіцяв собі, що обов'язково зроблю щось таке, що позбавить її страждань. Щоб вона нарешті звільнилась від жорстоких лабет суспільства і знову раділа життю так, як це не вмів робити ніхто.

А тепер мені соромно дивитись їй в очі, бо світ через мене став таким, яким вона ніколи не хотіла бачити..

На звороті застиг хаотичний почерк Цукіто: «Пенелопа Блум/2145».

**Наталія Цюпящук, 17 років,
снт. Шацьк Волинської області**

Джинні та підкорювач стихій

(уривок з оповідання)

Бордові немов кров порт'єри розсунулись перед схвильованою юрбою. Абсолютно всі погляди спрямовались в бік освітленої прожекторами сцени. Зал вибухнув розчарованим стогоном. Ні, це не те, що вони очікували, приходячи до «Театру чудес». Вони були готові до всього: сміху і страху, здивування і нерозуміння. Але не до розчарування.

На сцені стояв юнак з високо піднятою головою. Пасма чорного волосся обрамляли бліде лице, а сам він був настільки худий, що, як мимоволі подумав присутній у залі шериф, міг би повністю сховатися за шваброю.

– Це і є той знаменитий чарівник-фокусник?!! Нас надурили, як сліпих кошенят, панове!!! — грубий голос місцевого банкіра полинув попід дах будівлі.

– Ви абсолютно праві, пане! — підтакнув улесливо його перший помічник.

То там, то тут пролунали вигуки, які погоджувалися з такими поважними особами. Але хлопець залишався абсолютно спокійним. Враз він підняв руку — і капелюх-котелок банкіра злетів тому з голови, оголюючи лисий череп. Юрба стихла і здивовано спостерігала, як банкір підійняв капелюха і пробурмотівши «Протяг...», прилаштував його на місце, але той знову упав.

Тепер юрба більш зацікавлено поглядала на хлопчину. Банкір знову хотів підняти свій головний убір, але той раптово загорівся синім полум'ям. Глядачі відсахнулися, а юнак спустився зі сцени, наближаючись до переляканого банкіра. Незважаючи на полум'я, він підняв капелюха і той вмить перетворився на голуба. Голуб випурхнув з тонких пальців хлопця і полетів ген попід стелю.

– Це шахрайство! Ти зіпсував моє майно! Ви ще відповісте... – до банкіра нарешті повернувся голос. Повільно, обличчям до хлопця, ледь не перекинувши стільця, він покинув залу.

– Він – відьмак! – верескнула дружина м'ясника, тицяючи пальцем на малого чудесника. Чорні очі хлопця спалахнули червоним вогнем.

– Так! Чаклун! Забирайся з нашого міста зі своїм поганим цирком! – скандував натовп, але ніхто не наважувався підійти до нього близько, навпаки, люди намагалися покинути залу. Та за мить всі виходи зачинилися з гучним тріскотом, і сміх, що линув зі сцени, привернув увагу глядачів. Там стояв сивобородий пан у чорному фракі, на сивому волоссі якого галантно сидів оксамитово-чорний циліндр. Сам пан опирався на різьблену трость.

– Без паніки, шановні, ми тут не затримаємось. Нам всього лиш потрібна одна юна особа. Чи всі діти зібрались тут нині, шерифе? – добродушно поцікавився він.

– Що ви задумали, пане? – шериф намагався вдати впевненість, але його голос зірвався.

«Що за дивні люди, і що їм треба?» – гарячковито думав він.

– Морісе, – тим часом погукав когось з-за куліс старий. – Знайди дитину.

– Так, пане Джошамі. – Моріс виявився білявим хлопчиськом років п'ятнадцяти. Коли він також почав спускатись зі сцени до свого блідого товариша, присутні злякано заціпеніли. Як не дивно, але ніхто не міг поворухнутися.

Тим часом Моріс, заплющивши очі, підійшов до дітей з місцевого сирітського дому, які трималися поблизу своєї виховательки.

– Оця! – виніс вердикт, вказавши на руденьку дівчину приблизно його віку. – Точно вона, – додав упевнено.

Очі старого заіскрилися:

– Яка дивовижна схожість! – усміхом засяяло його лице. – Чи не так, Томасе?

– Так, – буркнув блідий юнак.

– Так... – чомусь повторив старий.

Але тут втрутилась вихователька дівчини:

– Навіщо вона вам? Дівчина – сирота, вона і так багато втратила, я її не віддам.

Насмішкуваті очі старого оглянули жінку з ввічливою цікавістю, і вона замовкла, ніби щось заважало їй додати хоч слово. Саму ж дівчину дуже перелякав такий розвиток подій. Старий кивнув на запитальний погляд Моріса. Хлопчина, отримавши дозвіл, дістав з кишені піджака жменю сірого порошку і, піднісши долоню до вуст, щосили дмухнув. Порошок потрапив дівчині в обличчя і вона миттєво заснула. Майже біля самісінької підлоги хлопець встиг зловити тендітне тіло.

– Дякую за гостинність, панове, – звернувся до заціпенілої юрби пан і, двічі стукнувши кінцем тростини по дерев'яних дошках сцени, розчинився в повітрі. З ним, як фантом, зникли блідий юнак і Моріс з дівчиною на руках. Першим отямився шериф, але не здогадуючись, що він тут робить, як і всі присутні, подався додому.

– Томе, – радісний шепіт звучав у кімнаті. – Правда вона схожа на Джилл, га? Як дві краплі води.

– Ходімо! – на відміну від свого товариша сердито прошипів Том. – Якщо ми її розбудимо, він розіллється.

– Ой, Томе, ти ж його не боїшся?

– Ні, – стиснув зуби Том.

– Ну от! Вона – твій єдиний шанс. Адже багато часу пройшло після смерті Джи...

– Заткнись! Я все чудово пам'ятаю, Морісе Сміт! А тепер ходімо, або я розіллюсь ще гірше, аніж Джошамі... – сердито перервав співбесідника хлопець. Вогонь в каміні почав колихатись, а язика полум'я звивались, наче змії.

Моріс підняв руки в знак капітуляції, й хлопці безшумно покинули кімнату, де на ліжку мирно спала дівчина.

Прикривши двері, Том вже збирався йти до своєї кімнати, як ледь не зіштовхнувся зі справжнім ураганом.

– Розі! – невдоволено відштовхнув дівчину (так, це була саме дівчина!), і відкинувши чорне пасмо з очей додав: – Може досить вже вести себе як дитина? Бігати в коридорах заборонено.

– Ну ти й чудний! – Розі засміялася зі свого дотепу.

– Забавно! Дуже смішно! – з сарказмом прокоментував хлопець.

– Та не ображайся. Ми всі тут такі. Чула, ти під час нашої маленької вистави підпалив капелюха? Якщо Кріс не перетворив би його на голуба, ти б одягнув палаючого капелюха господарю на голову? – але Том ніяк не зреагував на запитання, тож дівчина продовжила: – До речі, можливо ти злитимешся на мене, але я вітаю тебе з днем народження! Скільки вже тобі? Привіт, Морісе, – нарешті вона помітила ще одного присутнього. Розалінда повернулася до Тома, але того і слід схолов.

– Ну ти ж знаєш, як він ненавидить цю дату, – сумно всміхнувся Моріс.

– Всьому властиві зміни. Кожен може змінити свої погляди, навіть така похмура людина як Том, – задумливо промовила Розі, але вже за мить весело гукнула, — побачимось за вечерею!

Моріс лиш краєм ока побачив як дівчина блискавично зникла за поворотом:

– Так, за вечерею.

– Ви хто, пане? – дівчина сонно протерла очі.

– Ох, Джинні, називай мене Джошамі.

Джинні оглянула кімнату, в якій прокинулася. Це не було схоже на будь-яку кімнату з її притулку.

– Де це я?

– Ти нарешті вдома, люба Джинні.

– Я вас не розумію, пане, – дівчина розгублено закліпала.

– Це дім твоїх батьків, дитино, – старий лагідно усміхнувся. Побачивши здивування і недовіру, нервово крутнув циліндр у руках і наважився продовжити розповідь. – Можливо, тобі буде важко це сприйняти, але ти не така, як усі – інші діти, твої однолітки. Те, що я тобі зараз розповім, маєш спочатку добре обдумати, і тільки потім робити висновки. Згода? – Дочекавшись ствердного кивка, він продовжив. – Багато років тому, коли я тільки закінчив школу, мене знайшов дуже дивний чоловік. Він сказав мені приблизно те, що і я тобі кілька хвилин тому: що я не такий, як усі. Я не повірив, але подумав і згадав, що зі мною часами відбувалося щось дивне. Нечасто, але достатньо, щоб це помітити. Я міг і можу паралізувати і відняти голос у людини, а також заставити її виконувати мої накази. Той чоловік, що мене знайшов, пояснив, що я відношуся до дивних, і він як член Громади Дивних має навчити мене контролювати свою силу. Я відмовився їхати з ним, проте він лишив свою адресу. Пройшло два роки, і мої батьки померли. Спочатку захворіла мати, а потім і батько. Сухоти, – він сумно зітхнув.

– Я залишився сам один, і тоді згадав про того дивного чоловіка. Приїхав до нього в оцей величезний будинок. А він умів читати думки, без слів зрозумів мене і почав навчати контролювати свою силу і емоції. Коли він помер, я отримав у спадок цей дім. Потім одружився на такій самій, як і я. В мене з'явилася сім'я, донька. У неї було гарне ім'я – Джилл. Її здібності не проявлялися до п'ятнадцяти років. А тоді все почалося. Вона була унікальна. Могла викликати дощ, змінювати погоду, створювати ілюзії, як і її мати. Найбільшим даром і найгіршим прокляттям для неї була здатність приводити до життя людей. Але надто дорогою ціною – життям іншої людини. Вона використала ту здібність тільки раз, коли була вже заручена. Її наречений і його товариш отримали вогнепальне поранення. Він помер у лікарні, а інший хлопець був тяжко поранений. І тоді Джилл прийняла рішення. Вона нічого не сказала мені. Ціною життя того хлопця вона врятувала

коханого. Все було б добре, я пробачив їй, Джилл народила доньку і ми почали відшукувати дивних дітей, даючи їм притулок і знання... Про той випадок у лікарні дізналися одні погані люди. Звичайні, які не маю страху і милосердя. Вони хотіли, щоб Джилл використовувала свої здібності задля їхньої користі. Погрожували. І знову вона все приховала від мене. Втекла зі своїм чоловіком і донькою. Як я пізніше дізнався, вони загинули. Але про долю дитини ніхто не знав, – гірко закінчив свою розповідь старий.

– Але... – вже почала Джинні, та її перебили.

– Недавно я дізнався, що дівчинка жива і в якому місті вона перебуває. Мені в цьому допоміг мій підопічний. І от загублене дитя сидить переді мною.

– То виходить, ви мій дідусь?

– Виходить так, люба Джинні. І ти вдома.

– Але ж я не одна з вас? Я не дивна? – схвильовано запитала вона, та чомусь вірила кожному слову старого.

– Ти найдивніша з усіх, кого я зустрів. Видається мені, що ти виявишся сильнішою за свою маму. Подумай над цим. Скоро вечеря, тож приплю Моріса за тобою.

Джинні спостерігала, як опираючись на свою дивний ціпок, старий покинув кімнату.

Джинні пропустила момент, коли двері причинилися і в кімнату заглянула білява голова.

– Привіт! Я Моріс, найвеселіший в цьому домі. Принаймні, ніхто не заперечить, — тихіше додав він. – Мене прислав пан Джошамі відвести юну панну в їдальню, – хлопець підморгнув дівчині й галантно подав руку.

– А я Джинні.

– Знаю, – Моріс скуйовдив волосся. – Тут всі про тебе знають.

– І багато вас тут?

– Ну... я, Розі, Том, Кріс, Ліса і Девід. А ще пан Джошамі, який дав нам притулок. І кухарка Пенелопа.

– І ви всі...?

– Дивні? – здогадався хлопець. – Так, і це класно.

– Ааа...?

– Та не бійся, ми дружелюбні. Ну, окрім Тома. На нього не звертай уваги. От ми й на місці. Дами вперед.

Моріс відкрив двері – й у їдальні стихли розмови. Зрозумівши, що мовчанка затягується, хлопець всадовив дівчину до столу.

– Привіт, – тихо озвалась вона.

І тут почалося. Джинні почала знайомитися з новими друзями і поступово дізналась їхні особливі здібності.

Розі вмів блискавично рухатись і дуже активна. Девід надзвичайно розумний і має здатність створювати чарівні речі, як от сонний пилок. Крістофер може перетворювати предмети в те, що забажає, а також телепортувати їх. Моріс відшуковує інших дивних, а шестирічна Ліса проходить крізь стіни і предмети, а також може ставати невагомою, або навпаки.

Лише здібності однієї людини лишилися для Джинні загадкою. Хоча Моріс і представив дівчині Тома, той лиш кивнув, кинув похмурий погляд чорних очей і покладаючись на погане самопочуття відправився відпочивати. Джинні трішки боялась цього юнака.

Ледь не заснувши за столом, дівчина поплелась у свою кімнату. Але дорогу їй перегородив Джошамі:

– Скажи, Джинні, люба, Томас не ображав тебе? – суворим тоном запитав він.

– Ні, пане... Джошамі. Ми з ним не спілкувались...

Хмикнувши, пан побажав дівчині доброї ночі. Тільки-но Джинні добралась до своєї кімнати і торкнулась головою подушки, заснула сном без видінь.

Ранок розпочався зі смачного сніданку. Джинні відчувала, що найближчим часом має відбутись дещо особливе. Їй було цікаво дізнаватися щось нове, і дівчинка безперестанку задавала безліч запитань жителям будинку. Найбільше від її цікавості страждав Моріс, але хлопчика це не засмучувало. Нарешті він знайшов вдячного слухача. Після екскурсії та відвідин бібліотеки Джинні запитала Моріса про здібності Тома. Хлопчик, мить повагавшись, все ж відповів:

– Ну... наш Томас має найважчий дар... Він може керувати стихіями. Водою, землею, повітрям і, звичайно ж, вогнем.

– І він навчився їх контролювати? Свої здібності?

– Ну, так. В нього було вдосталь часу, – Моріс нервово посміхнувся.

– То чому ж ти вважаєш його дар найважчим? – зацікавилась дівчина.

– Ми з тобою, Джинні, на обід спізнаємось, і Джошамі буде дуже сердитий. Тож спробуй мене наздогнати, – хлопець стрімголов рвонув по коридору.

Дівчині нічого не лишалось, як погнатися слідом.

– Я думаю, ти сам маєш її повідомити, Томасе! – сидячи в своєму кабінеті, пан Джошамі уже вкотре переконував хлопця.

– При всій моїй повазі до Вас, це неможливо. Я впевнений, коли вона дізнається правду – відмовиться. – Слова Тома випромінювали холод. – А, можливо й утече без відома, як і її мати.

– Тобі нічого втрачати! – при згадці про доньку очі старого набули металевого блиску, а голос налився стальними нотками. — Томасе, ти мені як син, я не можу... хम्म... ігнорувати той факт...

– Що я маю сказати? – стомлено запитав хлопець.

– Правду, Томасе, правду.

Ось уже промайнув тиждень перебування Джинні в домі Дивних. Дівчина намагалася відкрити в собі здібності. Наприклад, припиняти постійний дощ, який барабанив у вікна.

Під ранок шостого дня місто окутав густий туман, але дівчинка не впевнена, що це була її заслуга. Джошамі запевнив її, що вона володіє здібностями матері, але чому ж вони не проявляються? А ще в Джиневри склалось враження, що всі її чогось не розповідають, чогось, що стосується безпосередньо її.

І ось, після вечері Джинні піднялась в свою кімнату, але там на неї вже чекали.

Том, нарешті наважившись, крокував до кімнати Джинні. Відколи вона тут з'явилась, він старанно ігнорував її присутність. Але разом із появою дівчини виникли одночасно і надія на спасіння, і схвильованість. Вона дуже схожа на Джилл, подругу дитинства. Хіба Джилл не називала його кращим другом? При згадці про ті часи очі Тома теплішали, а душа випромінювала ніжність. Джилл росла, допомагала йому, коли була потреба. А ця її втеча... Том пам'ятає, ніби це відбулося вчора. Він прокинувся і дізнався, відчув, що вона втекла. Кинула його... І тут Джинні як привид тої Джилл. І він мусить просити її про допомогу. Але ж як вона також обере втечу, відмовить?

Вже підходячи до дубових дверей він відчув тривогу, а почувши крик про допомогу різко відчинив двері. Вікно було відчинене і дві постаті в чорних плащах, тримаючи Джинні, намагалися її викрасти. Остання ж кусалася, відбивалася крихітними кулачками. Обернувшись і побачивши Тома, невідомі на мить послабили хватку, і цього вистачало, щоб дівчина вирвалася й заховалася за спину хлопця. Том відчув злість.

За мить із прочиненого вікна подув сильний вітер, і портъери шалено затріпотіли. Зі склянки біля ліжка полилась вода. Джинні здивувалася, звідки її так багато, але згадавши про здібності Тома, сама дала відповідь на запитання. Води ставало все більше, вона подібно хвилі наступала на злодіїв. З іншої сторони їх шарпав вітер. Злодії намагалися боротись зі стихією і прорватись до вікна, але спроби були марні. Каптур плаща однієї особини злетів, і Том впізнав у ній жінку, яка колись намагалася переманити Джилл служити Звичайним. Джинні, помітивши, як зблід хлопець, побігла за допомогою.

Коли Джошамі та діти прибігли до кімнати дівчини, побачили дивну картину: в кімнаті повний безлад, скрізь калюжі води, а біля стіни непритомний Том. І більше нікого.

Юнака віднесли в кімнату, але ось уже третій день він не приходить до тями. Джинні дуже хвилювалася за здоров'я рятувальника і часто сиділа поруч. Вона здогадувалася, що хотіли ті люди, і коли Джошамі викликав її до себе в кабінет, дівчинка твердо вирішила дізнатися правду.

Пан Джошамі до останнього надіявся, що Джинні дізнається про все не з його уст. Але Томасові не кращало, Джинні не висипалася, чергуючи біля хворого, а інші його підопічні ходили, як у воду опущені. До речі, безлад, який влаштував Томас, нелегко було прибрати.

А ще пана Джошамі дуже непокоїла вся ситуація. Якщо дівчинку намагалися викрасти, то Звичайні знають про її здібності і місцезнаходження. Він прекрасно розумів, що потрібно захистити дітей, але сам з тим впоратись уже не міг. Отже прийшов час звернутися до старого друга...

Джошамі мимоволі здригнувся, коли в двері тихо постукали, а слідом зайшла онука.

– Ви хочете зі мною поговорити? – дівча так і лишилось стояти біля дверей.

– Звичайно. Мабуть прийшов час дізнатися правду. – Він кивнув, дозволяючи сісти. – Бачиш, люба Джинні, я буду говорити прямо...

– Я знаю, хто мене хотів викрасти, — перебила його дівчинка. – Це ті люди, які вбили моїх батьків. А чому Том все не приходить до тями?

– Я не буду запитувати, звідки ти знаєш. Ти розумна дівчинка, Джинні, й сама могла здогадатись, — на допитливий погляд дідуся вона тільки кивнула. – А щодо Томаса... Я все поясню. Надіюсь, немає потреби розказувати про його здібності? – знову кивок. – От і добре. Але є один нюанс. Том може жити майже вічність. Не знаю, чи це щастя, чи прокляття?

– А чому він може жити вічно? – дівчинка була приголомшена.

– Майже вічно, дитино, — поправив її Джошамі, — але безсмертя дається йому не просто. Він черпає його у Вічного. З чотирьох стихій. Вода, повітря і земля для цього пасують ідеально. Вогонь має властивість гаснути, тому він не сильно придатний... Хлопець не може жити довго без тієї сили.

– Але чому він не прийде до тями? Чому не бере силу у стихій?

— Бачиш, Джинні, я розповідав, що Томас ріс разом з твоєю матір'ю? Так от, з того часу він майже не змінився, а ми всі подорослішали, постарішали. Ще тоді, коли твоя мама була майже як ти, Том захворів, і тільки розпалений камін підтримував у ньому життя. Чому так сталося? Відповідь проста: цивілізація, технології. Земля, вода, повітря — все забруднювалося людьми і тільки шкодило здоров'ю Тома. Тоді твоя мати використала свої здібності, створивши вічний дощ, чистий. Том знову був здоровий. Але коли Джилл втекла і сталися всі ті жахіття... З її смертю дощ пропав, і щоб допомогти Томові в нас завжди розпалені всі каміни, а хлопець старався не використовувати власні здібності. До того моменту, як він врятував тебе і виснажився, розумієш? Ти маєш намагатися...

– Створити вічний дощ і врятувати Тома, — продовжила дівчинка.

– От і добре. Ти прочитала книгу, яку я тобі дав?

– Так. Я спробую. Але чому Том не хоче зі мною розмовляти, якщо вони з мамою були друзями?

– Ох, Джинні, він боїться, що ти також його відштовхнеш... — Джошамі похитав головою.

- А скільки йому років? – ніяково запитала дівчинка.
– А це вже запитай у нього, – старий посміхнувся у сиву бороду.

Джинні намагалася створити щось схоже на хмарку, але далі білої пари діло не просувалось. Раз навіть вийшла доволі пристойна сніжинка, яка вмить опустилась на щоку Тома і перетворилась на холодну краплю. Дівчинка не помітила, як заснула біля ліжка хворого.

Розбудив її сильний кашель.

– Джинні, розпали камін, – прохрипів хлопець.

Дівчина напрочуд швидко справилась, і за хвилину в каміні вже колихався вогонь. Томас перестав кашляти. Побачивши, як він знову втрачає свідомість, вона вхопила хлопця за руку. А він ледь-ледь дихав. Це ж вона у всьому винна! Якби Том не використав свої здібності, щоб її врятувати, зараз був би здоровим. Але пожертвував всім заради Джинні! А вона не має змоги допомогти йому. Дівчина розридалася від власного безсилля, обійнявши хлопця.

Томас отямився від прохолодних крапель на лиці. Але у хлопця було відчуття, що саме життя приховане в тих крапельках. У нього на грудях плакала рудоволоса дівчина, і Том почервонів. Тільки тепер він побачив над собою грозову хмару і нетерпеливо стер з лица лоскотні потічки. Джинні відсахнулась, але Том ще сильніше обійняв її, і сам здивувавшись, прошепотів: «Дякую». Дівчина обійняла його у відповідь.

**Антон Радей, 18 років,
м. Здолбунів Рівненської області**

Інтерв'ю з ...

Кількість населення на Землі росла з кожним роком. Та у зв'язку з перенаселенням планети, їжі та прісної води стало не вистачати. На щастя, вчені прогнозували такий результат подій. Тому, задля порятунку людства, у використанні увійшла нова програма ПГМО – покращені генно модифіковані організми. З кожним роком будувалося все більше заводів та ферм, які вирощували продукти за новою програмою. Здавалося, що все стало на свої місця: населення росло, а харчових продуктів було достатньо, але кожна копійка має зворотну сторону. Через неймовірну кількість заводів, клімат та екосистема змінилися. Зими стали холоднішими та дуже сніжними, а Літо – до болю гарячим. Стихійні лиха, які забирали чимало людських життів, у світі стали щоденністю. Материки почали свій рух і з кожним роком зміщувалися на цілі метри, а пізніше і кілометри, доки не об'єдналися в два материка. Які мали протилежний один одному клімат – нескінченна холодна Зима та спекотне Літо. Деякі країни зникли з лица Землі, інші – переформувалися на нових материках. Байдужість людей покоління за поколінням дивувала одиниці осіб, які розуміли, що всі ці зміни не на добро. І ось в 2666 році настав неминучий день, який, в людському розумінні, змінив все. Той день був найбільше освітлений сонячним промінням. Опромінення людей змусило ДНК продуктів, які вони споживали, вступили в реакцію і об'єднатися з ДНК людини. Так сталася мутація людства: більше рук, плавники, крила, копита й таке інше... Психологія людей, на жаль, побудована так, щоб у критичних випадках звинувачувати інших. Генно модифіковані люди – ГМЛ, звинуватили тих, хто зміг уникнути мутації, та виселили їх на зимовий материк, де вічні морози. За кілька років після цього глобального випадку генетичного перетворення та масштабного переселення, один із відомих кореспондентів всесвітнього телеканалу – WN (World News), запросив одного чоловіка, який зміг зберегти свої людські гени.

Репортер увійшов у невеличку кімнату. У нього була велика вертикально-овальна голова, половину якої займали великі очі, як у мухи. Виднівся високий лоб, людські ніс, вуха та рот,

але незвичайно великий, потилицю прикривало небагато каштанового волосся. Він мав широкі плечі та шість кінцівок: чотири руки та дві ноги. Чорний офіційний костюм, червона краватка, що затягувала комірець білої сорочки. Він сів напроти старого чоловіка. У прямокутній кімнаті з одного боку стояла вся апаратура, а з іншого – сидів старий, за яким був зелений хромакей. Довге сиве доглянуте волосся та борода, світло-блакитні очі, в яких проглядалася порожнеча і холод, спокійне обличчя, й просте неофіційне вбрання – саме так виглядав не мутований старий.

– Прямий ефір ще не почався, тому якщо вас щось турбує – скажіть. Можемо дати заспокійливе, адже все таки перед всім світом будемо виступати, – роблячи вигляд турботливої людини, сказав репортер. Старий дивився наче крізь нього та нічого не відповів.

– Ні?.. – перепитав кореспондент – Ну, а я не відмовлюсь, - сказав він, і протер свого великого лоба хустинкою, що була в його кишені.

– Скоро почнемо! – викрикнув один із працівників, що стояв за апаратуру.

Коли прийшов час починати прямий ефір, репортер стояв перед камерою, поряд зі стільцем. У його нижній правій руці був мікрофон, він підніс його ближче до свого незвичайно великого рота й почав говорити:

– Минуло рівно десять років з часу коли ми почали кардинально змінювати свою зовнішність. І сьогодні ми запросили людину, яка є носієм автентичного гену. Сьогодні ми поставимо питання, яке турбує більшість – «Як їм вдалося уникнути мутації?». Що ж, почнемо, - репортер сів на стілець, що стояв напроти старого чоловіка, тим самим майже повністю сховавшись від камери, щоб зробити старого ключовою фігурою.

– Для початку, представтесь, – швидко проговорив репортер, наче вистрілив із пістоля.

– А вам потрібно знати моє ім'я, щоб поставити питання? – спокійно, не поспішаючи, спитав старий.

– Ха-ха... а жартувати ви вмієте. Ну звісно, звертатися до Вас я ж якось повинен. То Ваше ім'я...

– Чомусь... до початку ефіру Ви говорили зі мною і без мого імені... Год, а Ваше?

– Л-Лай, - збентежено відповів він, але відразу взяв себе в руки. – Як з'ясували наші вчені, на нашу мутація сильно впливало сонячне випромінювання та психіка. Розкажіть, як у вас вийшло не піддатися генній модифікації?

– Я не вчений, не дослідник, щоб відповісти на це питання. Я просто людина, як і Ви, яка все своє життя йшла і йде своїм шляхом. Стіну між нами будете лише Ви. Якщо я Вам поставлю те саме питання, тільки у зворотній формі – «Як Вам вдалося генно модифікуватися?». Ви відповісте?

Лай від злості зіпнув зуби, й не знав, як відповісти на питання, щоб не залишитися в дурнях.

– Можливо Ви і праві, але якщо така справа... Думаю всім буде цікаво, як Ви жили. Розкажіть нам, про, можливо, якийсь особливий момент із Вашого життя, який міг духовно змінити вас.

На мить журналісту здалося, що старий наче затремтів. Тоді самовпевнена зла посмішка Лая піднялася до небес – він знайшов слабке місце старого.

– Якщо Ви цього бажаєте... Я розповім свою історію... - сказавши ці слова, старий на декілька секунд закрив очі, та коли відкрив їх він почав розповідь.

РОЗПОВІДЬ

Від самого народження я жив на материках, де завжди все було покрите білим чистим снігом. Я завжди був в достатку, і не було ні дня, щоб мені чогось хотілося, а я того не отримував. До того часу, доки мені не стало нудно. Задоволення від життя зникло, наче його ніколи й не було. З'явилися думки про смерть, суїцид і розкішні похорони, на яких всі мене оплакували б. Думка про отримання будь-якого задоволення, здавалася фантастичною мрією, яка в минулому робила лише їй подібну ілюзію. Моєю метою було жити заради гарної смерті. І хоч на підсвідомому рівні я вірив, що з часом і віком ця депресія зникне, як нічого й не було,

але – це не так. Заради моєї родини я поводив себе, як завжди – весело, зацікавлено й мрійливо щодо власного майбутнього. Намагався створити ілюзію себе – такого, якого б хотіли бачити оточуючі. Час йшов, і в свої тридцять років, від неможливості більше терпіти власної гри перед рідними, я вирішив покинути все, і піти раніше небаченим для мене шляхом.

Загорнутий у тепле шмаття та вкритий хутряним пончо до самих ніг, я вирушив в дорогу. Три роки безцільного мандрування по білій пустелі дрібних льодяних кристалів пройшли швидко і непомітно. Навколо мене не було ні одного села, чи міста. І, на диво, я не мав потреби в їжі чи воді... Переді мною був лише сніг, який відсвічував від променів яскравого сонця, наче маяк, що працював лише вдень. З часом мій зір почав швидко погіршуватися, та дійшло до того, що я майже повністю осліп. Через три роки, після того дня, як я покинув свій дім, переді мною постав білий силует. Я знав, що це дитина, але не знав чи це хлопчик, чи дівчинка. Можливо, це було грубо з мого боку, але я проігнорував дитя, вирішивши, що це лиш тіні або галюцинації. І коли я пройшов повз нього, він спитав у мене:

– А куди Ви йдете?

Я чітко почув його дитячий, ще не зламаный голос, та перестав сумніватися, що це жива людська дитина. Коли спробував сказати: «Не йди за мною», то зрозумів, що вже давно не відкривав рота, та розучився говорити вголос. Продовживши свій шлях далі, я добре чув, як він йшов за мною, хрустячи снігом. До того, як я осліп, моїм горизонтом була біла пустеля та блакитне небо, потім, коли я перестав бачити – горизонтом стали мої думки. І коли дитина, що йшла позаду, обігнала мене – вона, наче падаюча зірка, вказала мені на новий небосхил. Крок за кроком я очікував коли білий силует зникне, але день за днем він підбадьорював мене ласкавими словами та цікавими вигаданими історіями. Ставив питання, які наче списи пронизували мене до душі, не зачіпаючи її. Спроба та незмога відповісти – змушували мене почуватись так, наче щось втрачаю. Про себе він не розказував нічого, і мені було цікаво: «Що він тут робить?», «Де його батьки?», «Хто він?»... День і ніч, ми йшли навпростець, не звертаючи. З кожним днем я чув, як його голос все більше ставав в'ялим, і зрозумівши, що його молодий організм потребує поживних речовин і сну, я зупинився. Силует, що йшов попереду, розказуючи історію, запнувся, і швидко розвернувся до мене зі стривоженими питаннями:

– Я почув, як, позаду мене, хрускіт снігу від Ваших кроків зник! Що сталося? Вам щось болить? – він підійшов ближче до мене.

Я дістав праву руку, що була в теплій рукавиці, із кишені, та вийняв її із під довгого пончо. Я все ще не міг говорити вголос, тому єдине, що залишалось зробити – це уявити в правій руці ложку, і підвести її до рота, показуючи, що я їм. Силует тяжко зітхнув і радісним голосом сказав:

– Не лякайте так. Ідьте за мною, ми вийдемо з цієї пустелі, та знайдемо якесь найближче село, й там Ви поїсте.

Коли ми йшли, він раптом почав розказувати про портал, який хоче знайти та, який відправив би його у свою мрію, світ, в якому він хоче жити:

– В ньому є все. Але на початку в мене і в того, хто потрапив би в той світ разом зі мною, не було нічого. Та в будь-який час, при бажанні чогось, я б міг просто зіграти в якусь гру, щоб отримати бажане. Чим більше я бажав би, тим гра ставала б складнішою і цікавішою. Щоб там все було пов'язано з іграми, навіть, щоб саме життя вважалось грою. Наче будинок із конструктора, який потрібно будувати від фундаменту до даху, та саме головне, щоб без транскрипції. А сам світ хотів би бачити таким, як бачили його мої далекі пращури: гарні великі ліси, водоспади, великі, ще незнищені гори, тварин, які в наш час вважаються вимерлими, і ще багато чого... Я хочу бачити світ в яскравих тонах, таких, як: зелений, жовтий, рожевий, блакитний... а не в тонах, які зараз оточили нас: білий, сірий, брудно-червоний і чорний. Навіть, якщо подумати, то не важливо який колір чи то темний, чи світлий. Головне, щоб його правильно подали з гарного ракурсу, у відповідний час та місце.

Почувши цю розповідь, я подумав: «Дуже не дитяче мислення, але – ні. Це лише думка, бажання, яке раптово може прийти, якщо подивитися, що робиться навколо тебе.»

Один день по тому, я йшов за білою тінню, але більше не чув його м'якого дитячого голосу. На декілька секунд він зупинився, що змусило мене почати переживати, а коли він пішов далі, то пришвидшив темп. На моєму горизонті з'явилися нові білі тіні, схожі на будівлі, транспорт, дерева, та інших людей. Село було не велике – будинків п'ять – вісім, що стояли один напроти одного, а між ними проходила, розчищена від снігу ґрунтова дорога. Селян було не багато, тому очевидно, що в такій тісній спільноті, вони добре знали один одного і допомагали один одному. Коли ми наблизилися, сонце вже вийшло з-за горизонту, погода обіцяла бути тихою та гарною. Дитя, що йшло переді мною, повільно побігло вперед з вигуками: «Прошу, дайте чогось поїсти! Дуже просимо!». Зовні небайдужі люди, вийшли із своїх будинків. Ми опинилися перед житлом старости села, і коли його дружина відчинила двері та вийшла на ганок, вона спросоння не відреагувала на нас. Але, як тільки отямилася, я почув, як вона набирала повітря в легені, наче хоче закричати. Раптом біля неї опинився її чоловік, рукою закриваючи їй рота староста сказав:

– Прошу заходьте, – він подивився на свою дружину і продовжив. – Моя жінка нагодує вас. Вона саме збиралася готувати сніданок.

Хоч я і не бачив чіткої картини, а бачив все змите білими тінями, котрі трохи відрізняються один від одного, тривога не полишала мене. Усередині будинку я почував себе некомфортно. Я більше не бачив світлого горизонту, який три роки поспіль був переді мною. В очах було темно, темніше, ніж вночі посеред білої пустелі. Повітря було теплим і, наче стискало мої легені зсередини. Під ногами відчувалася дуже тверда незвична поверхня. У той момент я подумав: «Можливо вся ця тривога через те, що відвик від житла. І зараз нам нічого не загрожує.». Я сидів на стільчику біля столу, а біля мене – виснажена дитина. Не в змозі більше терпіти цієї тисняви, я встав зі стільчика і захотів знайти вихід. Чорний куб, в якому знаходився, показав мені весь жах сліпоти – наче в нескінченному космосі я блукав по кімнаті. Я спіткнувся об килим, зачепив, і мало не перекинув стіл, на якому ще нічого не стояло. Біля ніг, трохи нижче колін, щось по формі нагадувало ліжко – воно не давало пройти далі, стіна, об яку я оперся, наче ніколи не закінчувалася, а виходу так і не знайшов. «Тсс...» - прошепотіла дитина, взявши мене під руку, і вивівши на двір. Світло, повітря, сніг... все вернулося на свої місця. Неймовірний спокій, наче чиста пелена, покриття мою душу. Ми сиділи на лавці, що стояла біля входу в будинок старости. І коли чоловік визирнув із-за дверей, дитя зіскочило з лавки, та швидко підійшло до нього зі словами:

– Вибачте, що зробили усередині помешкання невеликий погром!

– Нічого страшного, як я розумію твій друг, він... - сказав чоловік, вказуючи на очі.

– Так, він не бачить і не говорить.

– Зрозуміло, – відповів чоловік, і передав одну тарілку, в якій лежало декілька вареників. – Тримай, смачного вам.

– Дуже дякуємо!

Малеча з тарілкою в руках підійшла до мене і сказала: «Тримай і їж.». Я подивився на білу тінь, і в одну руку взяв тарілку, а вказівним пальцем другої вказав на неї, а потім – на дитину. Після чого передав тарілку назад. Зі всією добротою дитини, зі сльозами, не сперечаючись, вона прийняла тарілку назад, і наче зголоднілий дикий звір, накинулася на вареники.

Перед тим, як вирушити далі, нам дозволили переночувати одну ніч. Сидячи, мені вистачало півгодини сну на лавці, тому залишок часу, я просто очікував. Повний місяць визирав з під густих сірих хмар, вітер розносив сніг, що недавно спокійно лежав на землі, гілках штучних дерев і на дахах будівель. Раптом почув, як поруч зі мною відкрилися двері та хтось вийшов. На секунду я подивився у той бік, і побачив силует старости. Він дивився на мене, після чого продовжив свій шлях в якийсь дерев'яний сарай, що стояв неподалік. Я не знав, як живуть селяни цього села, тому не звертав на це уваги. Але через декілька хвилин в той сарай почали збиратися інші силуети чоловіків. Їхня поведінка мене насторожила, тому я вирішив

спробувати підслухати, що робиться в тому сараї. Я легенько оперся об дерев'яну стіну, і наблизився лівим вухом до неї.

– Всі зібралися. Думаю, можна починати, – сказав староста, руками спершись об стіл, що стояв посередині сараю.

– Ти сам, як? – спитав сусід старости, поклавши свою руку на його плече.

– То страшно, але нормально... впораємося, – відповів староста.

– Ти сама великодушність, раз дав цьому... їсти, так ще й дозволив переночувати, – сказав сусід.

– Це демон у плоті! Як можна було родитися з такою не людською зовнішністю?! – почав один із селян.

– Ти правий! А ще його друг, весь замотаний в лахмітті. Не здивуюся, якщо під всім тим... така сама не людська зовнішність! – продовжив другий.

– Старосто, хіба він не міг щось запідозрити?

– Ти про ту мумію, що на лавці сидить? Не думаю, той... сказав, що він не бачить і не говорить, тому навіть якщо щось запідозрить, нічого не зможе зробити, – відповів староста.

– То, що все робимо, як раніше запланували? – спитав сусід.

Староста кивнув головою – «Так». Почувши це, я не здивувався, оскільки підозрював їх ще раніше і відчував, що тут щось не так. Мене зацікавила зовнішність дитини, яку вони так бояться. Її назвали демоном, але якщо б вони могли дізнатися про неї більше, то в їх головах навіть подібної думки не було б. Цілу ніч, я продовжував сидіти на лавці та розмірковував: «Що за план? Можливо вони хочуть викликати поліцію, а раніше цього не зробили з невідомих мені причин. Тому й запропонували переночувати, щоб дочекатися самої поліції...», «Можливо це і на краще... Ця дитина не може завжди бути зі мною, можливо в неї є рідні, які б хотіли її доглядати...». Не помітно для мене, але сонце вже збиралося виглядати з-за горизонту. Білий, маленький силует вибіг з будинку зі словами до старости:

– Дякуємо! – він бадьоро підбіг до мене і спитав. – Ну що, ідемо далі?

Я встав на ноги, і поволі пішов уздовж ґрунтової дороги.

– Сійте! – вигукнув староста, стоячи на ганку свого будинку.

Ми повернули голови в його бік. Наступна мить була найповільнішою в моєму житті. Своім гострим слухом я почув, як позаду нас хтось збирається пересмикнути цівку рушничі. Швидко зреагувавши, я подивився назад, і побачив наведену на нас вогнепальну зброю. Я прикрив дитину собою і думав лише про одне: «Нарешті, я помру гарно і врятую чиясь життя». Маленький силует все добре зрозумів, що відбувається і швидко відштовхнув мене убік. Пролунав постріл...

Старий Год опутивши голову на декілька секунд замовчав. Репортер, зрозумівши, що було далі, здивовано спитав:

– То весь цей час, ви були сліпі?

– А ви смішні, якщо помітили це тільки зараз, – відповів старий, піднявши голову.

Лай правою рукою підвів до рота кулак і легенько кашлянув – «Кхм...».

– Як я розумію те дитя Ви не змогли захистити. Я правий? – перевів розмову репортер, і продовжив. – Напевно зараз Вам тяжко про це згадувати. Ви сердитесь на тих селян, ненавидите їх і всіляко проклинаєте.

– Не сперечаюсь, у той день, я кровожерливо ненавидів їх. Але потім, я згадав про портал, який та дитина так старанно шукала, подорожуючи зі мною. Можливо вона хотіла того самого чого і я – смерті. Та хоч ми і були схожі в своїх бажаннях, але одночасно, між нами була велика різниця, глибокий каньйон. Якщо я думав, як краще померти, і залишити щось після себе, то вона думала про світ, який хотіла б бачити після смерті. У той день я вирішив для себе, доки не уявлю світ, в який хочу потрапити після смерті – не помру, тому що тоді, в цьому немає сенсу. З того часу в нашому світі змінилося багато чого, і на мою думку – у гірший бік. Зараз я думаю, що все ж таки врятував його від часу, в якому живемо ми.

– Як ви змогли врятуватися від селян, що з вами стало далі?

– Це вже інша та менш значна історія, яку я Вам не розповім по одній причині – це марна трата часу.

– Якщо б Ви могли повернутися в минуле, або потрапити в паралельний світ, де ще не стався цей випадок з ГМО, що б ви сказали тим людям?

– Я нічого не сказав би, тому що нічого не змінилося б. Хто я такий, щоб заважати їм іти своєю дорогою? Якщо Вам цікава моя думка, то я її скажу. Ось Ви жалієтесь на нову зовнішність і тому подібне, але навіщо? Хіба не зручно мати чотири руки... мати перевагу перед нами – людьми, які не змінилися візуально, а лише духовно? Приказку: «Дивися, що стакан на половину повний, а не порожній.» - знають більшість, але чому вона цю більшість нічому не вчить? Лише людина вирішує, як їй жити. Ми звинувачуємо Бога, інших людей, політиків та всіх кого можна, але ніколи не звинувачуємо себе. Якщо б кожна людина свідомо розуміла що все в її руках, і все легко можна змінити до кращого, то, відповідно, і жили б краще. Але за цим стоїть наступне питання – Що означає жити краще? Ну стало краще – І що? Відповідь одна – людині завжди буде мало. Ми будемо покращуватися, але рано чи пізно все дійде до того, що всі ми помремо від нудного життя. Радіти можна всьому: Новому будинку, машині і так далі, але якщо вміти це правильно робити, то можна радіти будь-якій дрібниці: як камінню, що лежить на дорозі або траві, дереву, що росте і з кожним роком стає більшим... Доки людина не навчиться втішатися дрібницями в своєму житті – вона не навчиться жити. Питання: «В чому зміст життя?» - лише людський міф, який вигадали від нудного життя. Цим питанням людина знайшла собі чим зайнятися і не нудувати. Кожен живе, як хоче, приймає рішення, як хоче, радіє тому, чому хоче. Життя дається щоб жити, а як жити – це рішення самої людини.

– Слова гарні, але ви самі хочете смерті!

– Смерть – це лише моя особиста ціль, і я не кажу, що до неї потрібно прагнути всім. Кожен подивіться правді в очі та зробіть висновок, прийміть себе таким, які ви є, і найдіть заметену в снігу стежинку.

– Що на Вашу думку може знищити наше людство?

- А Ви, самі, як думаєте? В мене відповідь лише одна – Людина. Але при бажанні вона може і врятувати світ.

*Поліна Старовойт, 11 років,
м. Херсон*

Одного разу на болоті, або Краще не брати до лап сірників

Жили жаби, вужі, чаплі, кулики та інші тварини і птиці на Великому Болоті серед очерету. Дощів довго не було, тому їх оселя пересохла. Тож одного ранку вони вирішили піти пошукати воду та їжу в інших місцях. Порозбігалися хто куди – всі хотіли знати побільше чогось поживного.

Жаби біля дерев шукали комах і так голосно кричали, що розбудили дитинчат двох білок. Руденькі зробили непроханим гостям зауваження, але жабам було байдуже.

Чаплі своїми довгими ногами йшли в глибину лісу, щоб знайти ще одне болото і там поласувати незнайомими жабами, бо ж на своєму болоті з цими істотами вони товаришували. Йшли чаплі і наступали на кротів, які як раз вилазили на поверхню. Підземним мешканцям це, звісно, не сподобалось.

Кулики полетіли до річки, яка протікала одразу за лісом. Побачивши у річці риб, вони налетіли на здобич. Це дуже розлютило лисицю, адже їй тепер менше риби дістанеться.

Згодом усі тварини, що були ображені на мешканців Великого Болота, зібралися на нараду.

Кріт пропонує:

– Не можна спускати такі образи! Пропоную накопати багато ям, щоб оті нахаби попровальовалися.

Білки не згодні, бо у землі копирсатися їм не до вподоби, і пропонують закидати чужаків шишками.

Лисицю обидві ідеї не влаштували, бо ж довелося би працювати. Вона каже:

– Даваймо підпалимо їхню оселю - той очерет, що росте на Великому болоті.

Ця пропозиція сподобалась всім, вони готові були погодитись. Але Заєць став заперечувати:

– Не можна цього робити! Це небезпечно, бо посуха триває. Вітер може здійнятися і принесе нам всім біду.

Ніхто не став слухати Зайця, тому що він був відомим боягузом, і лісові мешканці негайно зібралися біля Великого Болота. В Лисиці були сірники, Кріт десь розкопав запальничку, а білки запасилися березовою корою, яка добре горить.

Заєць стояв осторонь і з тривогою спостерігав за подіями. Він вже передбачав їх розвиток і готувався до найстрашнішого.

Тим часом Лисиця вже запалювала другий сірник, білки жваво кидали кору, Кріт клацав запальничкою, але вона не хотіла працювати.

Сухий очерет не міг протистояти цій навалі і запалав. Вітер здалеку побачив димок і зрадив, що йому є чим зайнятися, є з чим погратися. Він наблизився, став підхоплювати жаринки, підіймати їх високо в небо. Це було схоже на святкові салюти, і звіри раділи своїй, як їм здавалося, вдалій помсті - стрибали, бігали навколо очерету. Вони спочатку і не помічали, як падають жаринки на їхнє хутро, як тишком-нишком вогонь підкрадається до лісу. Лише Заєць усе це помічав. Він викликав пожежників і хвилювався, що вони запізнюються. «Не буде в нас ані житла, ані їжі!» – міркував Заєць.

Тим часом звіри нарешті помітили, що полум'я дісталось до лісу. Вони дуже злякалися. Кріт почав засипати вогонь землею. Білки шукали воду, але згадали, що озера і річка, де вода ще не висохла, були аж за лісом. Лисиці почали збивати з гілок вогонь, не жалкуючи лап та своїх пишних хвостів.

Та все це було марно. Добре, що пожежники приїхали, коли полум'я ще не дісталось до верхівок дерев, де на нього вже чекали вітри.

Пожежники майже годину боролися з вогнем і нарешті приборкали його.

Звіри здогадалися, хто викликав допомогу і, перебиваючи один одного, дякували Зайцю.

– Спасибі, ти врятував наших діточок від вірної загибелі, – казали білки.

– Як би не ти – згоріли б наші припаси, – зізнавалися кроти.

– Завдяки тобі, Зайчику, ми не стали бездомними, – вклонялися вухатому лисиці.

Ще довго чорне згарище, що було на опушці лісу, нагадувало усім мешканцям: не можна використовувати вогонь заради якоїсь-то там помсти. І взагалі – краще не брати до лап ані сірників, ані запальнички. Навіть якщо вона не працює.

**Катерина Кумейко, 11 років,
м. Херсон**

Дивні дива на дивних планетах

На одній далекій планеті Ліпна жили дуже дивні створіння, які називали себе ліпнійцями. Це були напівлюди, напівтварини. Тобто, верх у них був як у звичайних людей, а ноги – кінські. Ми називаємо таких тварин кентаврами. Вони жили мирно. На цій планеті було багато вулиць, але зовсім не було районів. На одній такій вулиці Шива жила дуже дивна родина Багаліцинів. Вони всіх зневажали і ставилися до інших, як до сміття. Звичайно ж інші ліпнійці їх недолюбили, але були надто ввічливі, щоб показати це. Але повернемося до нашої історії. Отож, уранці 13 цїркула (так у них називають травень) родина Багаліцинів прокинулася від гучного бамкання. Знову скликали термінову нараду на Ліпні. Багаліцини неохоче вийшли на головну площу. Коли вони прийшли, Мер планети встав на земляний схил, щоб усі ліпнійці його бачили, і почав свою промову:

– Дорогі ліпнійці, вибачте, що скликав Вас так рано. Але у нас, точніше, у мене, термінова новина.

Усі помітно здивувалися. Давно вже не було нічого термінового. Невже знову побачив літаючу тарілку з інопланетянами, як 49 років тому. На жаль або на щастя, це був лише витвір Мерової уяви.

– Нещодавно в мене на вулицю впало оце «щось». Я не можу зрозуміти, що або хто це. Може, це щось небезпечне. Як ви гадаєте, Брістлі?

Брістлі був ученим і знав більше за всіх ліпнійців. Коли Мер звернувся до нього, Брістлі підійшов і подивився на це невідоме, що тримав у руках Мер. Через якусь мить він сказав:

– Це звичайнісінький баратик з планети Барат, пане Мер. Дуже незвично бачити його тут, бо ж планета Барат розташована дуже далеко від нас.

Усі ліпнійці аж рота відкрили від здивування. Але Мер тут таки запитав:

– Що за Барат?! Який баратик? Ось це... баратик?!

– Так, пане Мере, – підтвердив учений, – баратик з далекої планети Барат.

– Але це неможливо! Як він сюди потрапив?

– Цього вже я не знаю. Але він може стати нам у пригоді.

– Точно! Ми зробимо так, щоб він повірив, що інші баратики – погані! Він нам повірить, бо ми його будемо ростити, годувати, загалом робити все, щоб на нашій планеті він нам довіряв! Тоді, з його допомогою ми завоюємо ту планету Барат!

Ліпнійці обурено загули.

– О ні, мої любі друзі, Ви не так зрозуміли. Ми прилетимо на ту планету і будемо також жити там. Це елементарно!

– А якщо баратики – войовничий народ? Ми ж загинемо! – вигукнув хтось із натовпу.

– Ні, баратики добрі і довірливі, – відповів Брістлі.

– Це ж чудово! Ми прилетимо до баратиків, скажемо, якщо вони будуть нас чіпати, ми знищимо цього жителя планети Барат. Вони не знатимуть, що ми і мухи не скривдимо, і підкоряться! – радів Мер.

– Так це правда, – підтвердив Брістлі, – але хто буде доглядати маленького баратика? Знову будемо кидати жереб?

– Так. Як же по іншому? – здивувався Мер.

Жереб показав на родину Багаліцинів. Мер сказав:

– Але цей баратик не повинен знати, хто він такий. Нехай думає, що він такий же, як і ми.

Усі здивувалися, а Багаліцини закипіли ненавистю. Але нічого робити, взяли баратика і почимчикували додому. Ліпнійці пішли лише тоді, як Багаліцини голосно хряпнувши дверима зайшли до хати, бо знали, що ту дивну сімейку в такому стані краще не чіпати, бо роздратувати зараз їх могла усіяка дрібниця. Відтоді з хати диваків постійно лунав рев баратика, якого усі прозвали Леонардом, а скорочено – Лео. Багаліцини виглядали втомленими і розлюченими. Лео вони просто ненавиділи, хоч той ставився до них, як до батьків. Але баратик виростав добрим, чуйним, та інші ліпнійці його полюбили. Коли Лео виповнилося 10 років, Мер вирішив переходити в наступ. Одного разу, коли Лео ходив у магазин, Мер зустрів його і відвів у рідкі чагарники, що росли біля стежечки, по якій Лео йшов у магазин. Лео злякано подивився на Мера і з панікою у голосі промовив:

– Пане Мере, я не порушував ніяких законів, не треба мене арештовувати! Я просто ішов у магазин по хліб. Мої мати та батько чекають мене вдома, вони підтвердять!

– Слухай, хлопче, я не збираюся тебе арештовувати. У мене до тебе прохання. Розумієш, на далекій планеті Барат живе дикий народ, який називає себе баратиками. Вони дуже злі і нищать усе на своєму шляху. Звичайно, вони можуть бути і сумирними. Я хочу тебе попросити, щоб ти допоміг мені зробити цей народ більш лагідними, як ми. Зрозумів?

– Так, зрозумів. – відповів Лео.

– То ти згоден?

– Так, звичайно. Я обожаю пригоди. Я побачу інший народ, подружуся з ним і буде дуже суперо! Так! Я згоден на всі 100%! – мало не стрибав від радості Лео.

– Дуже добре, Лео. Тоді ти не проти почати вже завтра?

– Звичайно ж не проти!

– Добре! Завтра о сьомій годині ранку, вийде в тебе?

– Звичайно!

Лео ледве дійшов додому і відразу почав готуватися до складної і можливо довгої подорожі. Ледве заснув від гарних і водночас тривожних думок. Якийсь внутрішній голосочок казав йому:

– А що, як це пастка, і Мер просто хоче тебе обдурити?

– Та, ні. Ліпнійці – добрий народ. Не може так бути, щоб Мер виявився поганим, він завжди такий добрий та ввічливий, – відповідав Лео сам собі.

І тут почалася внутрішня суперечка:

– А якщо Мер усе ж таки злий і лише прикидається добрим?

– Не може такого бути.

– А якщо завтрашня зустріч – пастка?

– Неможливо.

– А якщо можливо?

– Ні. Але якщо це буде пастка, я зможу дати драпака. Я бігаю дуже швидко.

– А якщо Мер швидший за тебе?

– Сховаюся.

– А якщо знайде?

– Кричатиму.

Натомість, перемогла цікавість і Лео нарешті заснув. Прокинувся він від сонячних променів.

Лео подивився на годинник і сон як рукою зняло:

– Я проспав! О, ні! Сподіваюся, Мер ще чекає на мене!

Напевне, лише швидкі ноги врятували Лео від цієї скрутної ситуації. Мер уже збирався йти додому, але все ще плекав надію, що Лео прийде. І от через півгодини після назначеного часу Лео нарешті добіг до місця зустрічі з Мером:

– Хух, здрастуйте, пане Мер, хух, ледве встиг, хух, – відхекуючись привітав Мера Лео.

– Привіт, хлопче. Чесно кажучи, ти запізнився, але це нічого. Ми ж усе таки зустрілися.

– Так. То коли вирушаємо?

– Та хоч прямо зараз!

– Зараз?

– А ти що, проти?

– Ні! Я дуже радий! А як ми потрапимо на ту планету Баркат?

– Не Баркат, а Барат. Наш науковий геній Брістлі створив портал, який перенесе нас на ту планету.

– А як ми повернемося назад?

– Брістлі вирушить з нами і на тій планеті також створить портал.

– Круто!

– Так. Ну то ти готовий поринути у вир захоплюючих пригод на іншій планеті?

– Давно готовий!

– Це дуже добре. Ходімо шукати Брістлі?

– Ходімо, пане Мер!

І вони пішли до порталу. Там на них чекав Брістлі. Портал виявився надзвичайно яскравим і кольоровим.

– Ну то що, летімо, пане Мер? – запитав Брістлі у Мера.

– Так. Летімо – відповів Мер.

Через декілька секунд вони вже летіли дивовижним тунелем. Це було дуже класно! Аж ось, він почав знижуватися і трійця опинилася на планеті Барат. Усюди були гарні парки, сади, сквери, і головне – ніде не було сміття. Загалом ця планета була дуже схожа на планету Ліпна, але жителі були інші. Раптом Лео вигукнув:

– Дивіться, вони такі ж, як і я!

– Ні. Вони не такі, як ти. Просто зараз вони спокійні. Ти ж, мабуть, не знав що баратики – хамелеони. Вони сьогодні можуть бути подібні до тебе, завтра – схожі на Брістлі, післязавтра ходитимуть з головою лева і з тілом дракона. Вони змінюють свій образ. – прибрехав Мер.

– А я цього не знав, – почули вони якийсь голос за своїми спинами.

Не встигли вони й обернутися, як той баратик, що стояв позаду них, схопив Лео і зав'язав йому очі. Коли Лео розв'язали очі, він опинився у невідомому темному приміщенні. Напевне, він був у підвалі. Раптом увімкнулося світло і баратик з тим самим грубим голосом промовив:

– Ну, де ж ти пропадав усі ці десять років?

– Я жив на планеті Ліпна.

Як не дивно, Лео зовсім не відчував страху. Це місце було йому немов би знайомим, але ж він увесь час жив на Ліпні.

– А де це ми? – запитав Лео.

– У печері біля Тугомської церкви.

– Тугомська церква? Це біля площі Драконів?

– Звідки ти це знаєш? – здивувався невідомий баратик.

– Я не знаю. Я немов був тут багато разів.

Незнайомець насупився і почав про щось розмірковувати.

– Вибачте, – порушив тишу Лео, – але хто ви такий?

– Я ще не відрекомендувався? Мене звати Ремб, я роблю вироби із глини, яку добуваю у цій печері.

– А мене звати Лео, я ліпнієць.

– Ти не ліпнієць, – відрізав Ремб.

І він знову поринув у думки, не зважаючи на Лео, який сидів і здивовано роздивлявся усе навколо. Через декілька хвилин він знову сказав:

– Ти не ліпнієць, ти – баратик.

– Баратик? Не вірю.

– А ти повір. Тобі не здавалося, що колись ти мав інше ім'я?

– Інше ім'я? Так, мені здавалося, що спочатку мене всі кликали Міо, а потім – Лео. Я тоді здивувався, але подумав, що мені це здалося.

– Тобі не здалося. Ти й справді баратик на ім'я Міо, а не ліпнієць Лео.

– Але, чому ж я жив на Ліпні?

– Тому, що одного дня ти бавився на піщаній горі поблизу вулкана Адський вогонь. Ми з твоєю мамою тобі туди ходити не дозволяли, але ти був таким неслухом. Отож, ти там бавився і раптом почалося виверження. Ти не встиг втекти і полетів у космос. Схоже, ти приземлився на планеті Ліпна. Там тобі дали інше ім'я і зробили так, щоб ти повірив, що ти ліпнієць.

– Тобто, ви – мій батько?

– Так.

– Але ж я думав що мій батько...

– Слухай, – перебив Ремб, – на Ліпні у тебе не було батьків.

– Зрозуміло. Але ж якщо ти мій батько, то де ж моя мати?

– Я не знаю, на жаль, де вона, – з гіркотою в голосі сказав Ремб.

– Але ж як так може бути?

– Твоя мати полетіла тебе шукати, хоч я і вмовляв її залишитися. Я знав, що колись ти повернешся, але вона мене не слухала. Більше я її не бачив. Але повернемося до сьогоднішнього. Що робили на нашій планеті ті двоє ліпнієць?

– Вони прилетіли завоювати вас, – з жахом відповів Міо-Лео.

– О, ні! Швидше! Треба всім розповісти!

Через декілька хвилин уся планета знала про незнайомих та їх наміри. Уже от-от мала початися битва, як раптом згори пролунав чийсь голос:

– Дорогі баратики, ви ж не вбивці! Як і ти, Рембе!

Ремб швидко підняв голову і з несподіванки аж рота відкрив. Він побачив ракету, яка швидко знижувалася. З вікна ілюмінатора виглядав якийсь баратик. Ремб нарешті опанував себе і прошепотів:

– Міо, твоя мати летить!

Тим часом мати вже приземлилася. До цього місця бігли інші баратики і незабаром загородили ракету від очей ліпнійців. А баратик, який вискочив із ракети, швидко зашепотів:

– У мене є план. Хтось із перших рядів нехай копає велику яму. Швидко! Довіртеся мені.

Десь із десятків баратиків почали енергійно копати. Тим часом новоприбула підійшла до Ремба і Міо і сказала:

– Поясню все пізніше. Дуже рада знов тебе бачити, синку, але все потім.

Вона знову підійшла до тих, хто копав яму, і наказала їм зупинитися. Яма була вже досить глибока. Ремб підійшов до матері Міо і незабаром повернувся. Він сказав:

– Коли баратики розійдуться, немов би плачучи, підійди до тих ліпнійців і скажи, що ти поранив Мера баратиків, і тепер він зробить усе, що вони побажають. Ліпнійці захочуть підійти до нього і впадуть у яму. Потім ми вже вирішимо, що з ними робити. Зрозумів?

– Так. Передай мамі, що це гарний план!

– Добре.

Через декілька хвилин Міо почув завивання баратиків. Щоб виглядало більш реалістично він почав розштовхувати всіх і горлати:

– Розійдіться! Скільки можна! Хочете, щоб я ще когось покалічив?

Усі дивилися на нього зі страхом, але він не зважав. Нарешті він дістався Мера, який сидів на лавці і всміхався до Міо.

– Молодець, Лео, здолав усіх!

Міо уже й забув, що до нього зверталися Лео, але нічим не виказав здивування. Натомість сказав:

– Я поранив Мера баратиків і тепер він зробить усе, що Ви побажаєте.

– Чудово, Лео! Пішли до нього!

Але тільки-но вони разом з Брістлі підійшли до Мера баратиків, як провалилися під землю. Прямісінько у яму! Усі баратики зраділи і стали на radoщах кричати «УРА!», тупати ногами і бігати, як навіжені. Наступний день Міо провів зі своїми батьками. Виявилося, що у матері Міо, коли полетіла у космос, майже відразу зламався двигун і ракета впала на невідому планету. Там вона полагодила двигун і полетіла назад через увесь космос, що зайняло 10 років.

А Мера ліпнійців з Брістлі так і залишили у тій ямі. Тільки їжу з водою постачали і все. Через портали баратики переходили до ліпнійців, тому незабаром вони подружилися. Учені обох планет зробили так, щоб Барат і Ліпна стали дуже близько одна до одної. Можна було перестрибнути з однієї планети на іншу. Міо знайшов багато друзів: ліпнійців і баратиків. А Багаліцини тепер постійно бурчать одне й те саме:

– Своїх було мало, так іще чужі приперлися! Що за життя!

Але ніхто на них не зважав...

**Катерина Кабакова, 10 років,
м. Херсон**

Як Мурзик та Зірко велетнів здолали

Був собі рудий котик Мурзик, котрий любляв спостерігати за тим, що коїться у небесах. Одного разу він побачив прямо над своєю домівкою небесну істоту. Мурко не злякався і спитав:

– Ти хто?

– Я небесний котик. А ти хто такий і навіщо питаєшся? – спустився до нього незнайомиць.

Рудий відказав:

- Я земний котик на ім'я Мурзик. А тебе як звати?
- Якщо перекласти на вашу земну мову, то зуть Зірко, – відповів сріблясто-золотавий гість.
- Будеш зі мною товаришувати? – спитав вусатий.
- Гаразд, а як це робити? Я ще жодного разу не товаришував.
- Будемо розмовляти один з одним, разом гуляти і гратися, а якщо буде потреба, допомагати, – пояснив Мурзик.

Зірко замислився і відповів:

- Взагалі-то я згоден, але при повному місяці я не зможу с тобою товаришувати.
- Чому це? – здивувався Мурзик, котрий більш за все любив гуляти саме у місячні ночі.
- Справа в тому, що ми, небесні коти, вже багато років ведемо війну з вашими підземними велетнями, – після роздумів пояснив Зірко. – Вони активні саме коли місяць повний. Тобі, до речі, треба бути обережним.
- Стривай, – все більш дивувався Мурзик, – а як ви потрапляєте на землю? Чи ті підземні велетні можуть літати?
- Якщо ми друзі, – відказав Зірко, – то я можу довірити тобі секрет: я, як і деякі інші небесні коти, вмію перетворюватися на звичайну земну істоту. Ось як зараз, коли я сиджу тут з тобою.
- Ех, – сумно зітхнув Мурзик, – то ти, виявляється, звичайний кіт. А я майже повірив, що ти – небесне створіння! Бувай вже!

Мурзик спустився з даху, тому і не побачив, як Зірко піднявся до свого небесного будинку.

Наступного ранку Мурзик, якому не давала спокою вчорашня пригода, побіг до свого сусіда Бобіка. З цим собакою рудий малечку дружив.

- Чого ти такий схвилюваний та сумний? – запитав Бобік.
- Тому що ввечері я хотів потоваришувати зі справжнім небесним котом, а він натомість виявився брехуном!

Тут Мурзик все докладно розповів Бобіку. Той уважно слухав, а потім сказав:

- Даремно ти не повірив Зірку. Протистояння двох світів дійсно існує. Про нього ще мій дід розповідав. І це була б слушна нагода допомогти небесним котам (їх ще називають янголами) у боротьбі з темними силами.
 - Я б хотів допомогти, але не знаю, як.
 - Треба тобі навчитися літати і знайти Зірка.
 - А як це зробити – в мене крилець немає! – сказав Мурко.
 - Ти що, забув, що я відомий винахідник? Я змайструю тобі міцні крила. Ти зможеш добре літати, як справжній небесний кіт. Підходь сюди – я тебе зміряю і занотую твої розміри.
- Бобік взяв легке пір'ячко, трохи воску і став майструвати крила. Вони були готові вже наступного дня. Мурзик відразу хотів злетіти у небо, але Бобік його зупинив:

- Тобі потрібне особливе вбрання та зброя. Ось тобі шолом, меч та щит.

Мурзик почав вчитися літати. Він брав розбіг, енергійно махав лапами, за які трималися крила. Тільки наступного дня він зміг відірватися від землі. Вночі вусань сидів на даху у повній готовності та чекав на Зірка. Він хвилювався, що Зірко образився на нього і вже не прилетить. І тоді він, Мурзик, не зможе допомогти янголам в їхній боротьбі з темними силами. Він дуже зрадив, коли побачив, що одна з зірок стала наближатися. Нарешті! – Мурзик впізнав свого знайомого, чемно привітався і сказав:

- Пробач, що я не відразу тобі повірив. Я хочу воювати з підступними велетнями. В мене є все необхідне.

І Мурко продемонстрував свій політ, показав зброю і додав:

- Це все мені змайстрував мій друг Бобік.

Зірко помовчав трохи, ніби щось обмірковував, а потім відповів:

- Гаразд. Тільки тобі потрібно бути дуже обережним. У велетнів є Вождь – він дуже сильний і підступний – може перетворюватися у різних тварин.

Наступної ночі, коли місяць був цілком повний, біля головного входу у печеру зібралися небесні створіння. Вони готувалися до штурму. Мурзик тримався поруч із Зіркою і готовий був розповісти йому той план дій, який напередодні склав разом з Бобіком.

– Треба знайти таємну стежину, щоб дістатися до Вождя велетнів, – каже Мурзик своєму другові.

– Це дуже небезпечно! – відповідає Зірко. – Спочатку всі разом ми повинні подолати його чисельну охорону.

– Ти маєш мені довіряти, – просить Мурзик, – Освітлюй он той вузький вхід. Мені доведеться зняти крила і обладунки...

Зірка вагався, але зробив так, як казав товариш. Тісним коридором вони просувалися все далі, поки не помітили велике приміщення. Посередині на кам'яному троні хтось сидів.

– Це і є їхній Вождь, – прошепотів Мурзик.

– І що ми можемо з ним зробити?

– Бобік мені дещо розповів... Точніше, ми з ним прочитали щоденник його дідуся... Тепер, будь ласка, посвіти цьому велетню прямо в очі.

Коли Зірка це зробив, Мурзик запитав у істоти страшним голосом:

– Відповідай, як тебе звуть!

Від несподіванки той запищав:

– Я Руц, повелитель підземних велетнів. А ти хто?

– А я Кизрум, зі мною Окріз. Тобі пройшов кінець!

Але Руц вже опанував свій страх, підвівся зі стільця і став насуватися на непроханих гостей.

– Це нам кінець! – злякався Зірко.

Тут наш герой каже:

– Даремно ти, злодій, встав з трону! Тільки він міг додавати тобі зросту і сили. Ми – Мурзик і Зірко – наказуємо тобі, Щур, забиратися геть разом з твоїм військом!

Так званий вождь став маленьким, побіг у темний кут. Незабаром у тому ж напрямку бігло і все його щуряче військо.

**Карина Мачуліна, 15 років,
с.Новоолександрівка Херсонської області**

Рожевий діамант

Багато людей не цінують своє життя. Чи задумувались ви над тим, що ми іноді знаходимося в якійсь сірій оболонці?! Що кожен день є однаковим? Сірим і монотонним. Люди ходять похмурі, наче зомбовані та запрограмовані на одноманітне й не цікаве життя. І я був таким, доки не потрапив в одну неймовірну історію. Саме про неї хочу вам розповісти.

Мене звуть Джон. Я – звичайний водолаз-аквалангіст. Ще з дитинства обожнював океан. Мені завжди було цікаво, що знаходиться під водою? Який він, живий підводний світ? Які скарби там заховані, чим відрізняється він від суші і як? Захоплений книжками Жуля Верна, такими як «20000 лье під водою», коли подорослішав - здійснив свою мрію.

Одного звичайного ранку, прокинувшись і одягнувшись, швидко вискочив з квартири та вирушив на роботу. Мій бос не любить, коли хтось запізнюється. В офісі порту, вислуховуючи нудні настанови пузатого шефа, я не звертав на нього ніякої уваги, дивився у відкрите офісне вікно, звідки своїм свіжим морським бризом манив океан.

Після поставлених керівництвом завдань, ми зібрали своє спорядження, сіли у катер і вирушили до місця призначення. Сьогодні нашій команді було поставлене не звичайне завдання – допомогти документалістам зняти фільм про затонуле судно «МАРС», яке колись пішло на дно при загадкових обставинах.

Прибувши до місця призначення, кинули якір і почали готувати спорядження. На воді від невеличких хвиль відбивалось яскраве сонце. Ми занурилися під воду. Там світ змінився, ніби перетворився на казку. Мені здавалось, що я маленька пташка, яка спритно з висоти летить до низин гір. З аквалангами, наповненими киснем, я почував себе вільним, немов у невагомості космічного простору.

Наблизившись до судна, я подав знак товаришам, щоб були обережними. Велетень «МАРС» відкрився моєму погляду у всій своїй красі. Я підплив до нього ближче, щоб роздивитись деталі. Видовище було дивовижним. Судно густо обросло водоростями та коралами. Маленькі й не дуже рибки знайшли собі домівку у його лабіринтах. Пливучи коридорами, я зазиравав у каюти. Мені здалося, що час зупинився. Усе було хаотично розкидано, посуд та побутові предмети вкриті товстим шаром мулу. Невидима машина часу законсервувала «МАРС» у вічному спокої. Тільки підводні морські мешканці були наглядачами та охоронцями морського музею.

Усе ретельно дослідивши, ми почали знімати. Невеликі рибки, свідки страшної трагедії, були нашими гідами. Захопившись видовищем, я не помітив як відплив трохи далі від усіх. Мою увагу привернуло щось темне і таємниче. Мені кортіло подивитись на те, що знаходилося за межами корабля. Мабуть, здалося! Чи то мариться? «В коралах сховалася невеличка печера», - подумав я. Хотів було підпливти ближче і зазирнути всередину, але вже пора повертатися. Закінчувався в балоні кисень.

Цієї ночі цікавість не давала мені спати. Я постійно думав про таємничу знахідку, навіть не знаю чому. Судно не вражало, ні, мене мов магнітом тягнуло до тієї примари – печери. Багато днів потому я ретельно оглядав вхід до печери. Та знову не вистачило часу і я повертався на катер.

Про печеру я розповів Джейсону, своєму близькому товаришу. Його трохи розлютили мої припущення і вчинки. Він нагадав, що існує головне правило, яке дайвери не повинні порушувати: далеко не відпливати одне від одного, залишатися у полі зору товаришів. Це потрібно залізно виконувати. Звісно, я про це знав, але цікавість брала гору і я запропонував йому відвідати загадкове місце у вихідний. Джейсон деякий час заперечував, та все ж таки здався і погодився.

Ми приготували гідрокостюми, винайняли приватний катер. У неділю Джейсон заправив акваланги киснем і ми вирушили зі спорядженням по пірсу до катера. Там нас уже чекав капітан Ніколас. Він допоміг нам устаткуватися. Катер відчалив від берега. День був чудовий, сонячний, дув легенький морський бриз. Я стояв біля капітана, який впевнено тримав заданий курс, збуджений і в піднесеному настрої. Джейсон дивився на мене, не розуміючи, що зі мною відбувається, що особливого в тій печері? Чому вона так вплинула на мене?

Катер швидко доправив нас до місця занурення. Підготувавши спорядження та спутившись на трап для аквалангістів, немов дельфіни, ми з Джейсоном пірнули у воду. Маленькі акули, зібравшись біля судна, повільно кружляли навколо нас. Ми рішуче наближались до печери. Джейсон вагався, не бачив потреби запливати. Раптом зелене світло яскравою блискавкою засліпило нам очі. Ми, немов загіпнотизовані, попливли на загадкове світло, яке віддалялось від нас усе далі й далі вглиб. Коли світло зникло, ми увімкнули свої підводні ліхтарики та побачили якісь дивні знаки, викарбувані на стінах печери. Вони про щось розповідали, тільки ми не розуміли, про що йде мова. Це нас інтригувало і посилювало цікавість.

Розглядаючи все довкола, мій товариш був у захваті від такої знахідки, але наші секундоміри показували, що вже закінчується кисень. Пора повертатися на катер. Несподівано знову блиснуло зелене сліпуче світло, ніби блискавка в грозу, і почало заманювати вглиб печери. Ми не розуміли, що коїться. Зробилося моторошно. Що робити далі? Я показав Джейсону жестама: повертаємося на катер. Ми повільно повернули у зворотньому напрямку. Вже на виході з печери Джейсон у стіні помітив якийсь випуклий камінець і почав його обтирати. Коли каламутна вода розійшлася ми побачили красивий камінь, ймовірно – рідкісний

рожевий діамант. Товариш витягнув кортик, почав його виколупувати, а діамант, розміром із кулак, почав переливатись яскраво – рожевим світлом. Я товариша поплескав по плечі, показав пальцем на секундомір і ткнув рукою на поверхню. Через деякий час ми були вже на поверхні.

Капітан Ніколас допоміг нам вибратись на катер, зняти акваланги. Я запропонував Джейсону зафільмувати печеру, бо нам, можливо, ніхто не повірить. Джейсон був ніби в трансі, він хотів швидше повернутись до чарівного діаманта. Перепочили трохи, замінили балони, я озброївся підводною відеокамерою. Ми знову пірнули у воду. Мій товариш, немов Іхтіандр, подався до діаманту. Мене більше цікавили малюнки та хто їх там залишив. Зробивши відео печери, я повертався на вихід, мене здивувало те, що людина, яка виконує бездоганно правила, залишила мене без нагляду. На виході Джейсона я не побачив, тільки його улюблений кортик лежав на коралах. Мені стало моторошно за товариша. Я ще раз озирнувся навкруги, але його ніде не було. «МАРС» спокійно лежав на дні моря, а навколо ні рибок, ні акул, навіть молюски десь пропали. Я вирішив піднятись на поверхню до катера. Вибравшись на трап для аквалангістів, зняв маску. Мені почулися якісь крики, гуркіт та шум в рубці капітана. Кинувши на палубу катера ласті, стрімголов помчав до рубки. Капітан сидів біля зв'язаного Джейсона.

Я запитав:

– Що сталося?

Капітан Ніколас відповів, що Джейсон швидко повернувся, виліз із води, нічого не пояснив, кинувся до штурвалу й почав заводити катер.

Нічого не розуміючи я запитав у нього:

– Що ти робиш? А де Джон?

Відповіддю став божевільний регіт. Він продовжив робити своє. На мої питання він не реагував. Тоді мені довелося застосувати до нього силу.

– Ти поглянь на нього! Що з ним сталося там під водою? – запитав капітан.

– Коли ми перший раз пірнули, він щось знайшов, колупав ножем на стіні печери. Вдруге, він десь зник.

Не гаючи часу, ми повернулися в місто та викликали швидку, не знаючи причини нервового зриву Джейсона. Швидка забрала пацієнта до лікарні.

Увечері вдома я почав розвішувати наші гідрокостюми. Аж раптом із поясної кишені додолу випало щось рожеве. Придивившись, зрозумів, що це діамант рідкісної породи. Я повірити не міг, що він мав такий розмір.

Уранці поспішив на роботу. Переговорив з босом, взяв відгул на три дні та й поїхав у лікарню до свого товариша.

Джейсон блідий, з темними колами під очима, лежав на ліжку й тупо дивився в одному напрямку. Я підійшовши до нього, запитав:

– Джейсоне, що з тобою, що трапилось там під водою?

Він лежав і не реагував на мене.

Я дістав з кишені діамант і запитав:

– Що це таке? Ти де його взяв? Я знайшов це у тебе в гідрокостюмі!

Джейсон повільно перевів на нього погляд, почав говорити якоюсь незрозумілою мовою. Діамант вмить яскраво засяяв, ніби в палату завітало рожеве сонце. А Джейсон все голосніше і голосніше вигукував незрозумілі слова. На цей галас забігла медсестра, зробила укол заспокійливого та попросила мене покинути палату.

Коли я йшов коридором, мене наздогнала та сама медсестра.

– Шановний! Заждіть! Скажіть, будь ласка! А хто ви йому будете?

– Товариш. Товаришуємо ще з дитинства, – відповів я.

– Я чому запитую. Рік тому був у нас пацієнт з ознаками такої хвороби. Його звали Джейкобс, він теж розмовляв на такій мові. Його відвезли у психіатричну лікарню, а мені цікаво, що це за мова така? – запитала медсестра.

– Якби я знав, якби ж знав... – відповів я. – Так куди ви кажете того Джейкобса відвезли?

– У психіатричну лікарню імені Святого Патріка, – впевнено сказала жінка.
– Дуже дякую, – я і швидко подався до виходу.
Сівши у таксі, велів водію їхати до психіатричної лікарні імені Святого Патріка. Їхати було не довго, хвилин двадцять.
У реєстратурі лікарні запитав:
– Чи є тут у вас пацієнт на ім'я Джейкобс?
Мені відповіли, що їх тут аж четверо.
– Мені потрібний той, що розмовляє незнайомою мовою чи то латиною, чи то давньогрецькою.
Коли ми увійшли до загальної зали, то побачили, що вдалині від усіх, біля вікна, сидів чоловік середнього віку з сивою бородою. Він про щось говорив сам із собою. Я підійшов до нього, сів і став на нього пильно дивитись. Чоловік на це ніяк не реагував, тільки ледь чутно бурмотів.
– Джейкобсе? Мене звати Джон. Я хочу поговорити з вами.
Але він навіть пальцем не поворухнув. Посидів я біля нього хвилин 10. Бачу, що він не йде на контакт, хотів було йти, але згадав про камінь. Витягнув його з кишені і поклав перед ним. З його вуст відразу ж пролунало:
– Знайшли все-таки. А я думаю, що ж воно мені так неспокійно! Хто це зробив?
– Зробив що? – здивувався я.
– Виколупав цей діамант і забрав з печери, що знаходиться біля затонулого корабля «МАРС», – похвалявся хворий.
– А звідки ви знаєте про камінь і про ту печеру? – здивовано запитав я.
– Тому, що я був капітаном корабля, – відповів Джейкобс, лише тепер поглянувши мені прямо у вічі.
– Капітан? Ви капітан судна «МАРС»?
– Так, капітан, а що? – Джейкобс перевів подих.
– А скажіть, будь ласка, що це за рожевий камінь?
– Камінь?!!! – задумливо поглянув Джейкобс. – Діамант цей рідкісної породи зі скарбниці древнього народу майя, який жив на півдні сучасної Мексики. За легендою цей народ своєю магичною силою закував у діамант демона жадібності, злоби і ненависті. Тоді я був набагато молодшим, тільки не став капітаном. В першій мій круїз на борту корабля зібралися багатії. Під час круїзу проводився аукціон із продажу коштовних речей. Коли був виставлений лот зі давньою скринькою, люди змінилися. Майже кожен. У них прокинулася жадібність. Ціна лоту не мала ніякого значення – всі хотіли заволодіти каменем! Присутні почали сперечатись один з одним, битись і ніхто тоді не звернув уваги на застереження, викарбувані на скриньці. Експерти чи то полінилися, чи з неухважності не стали витратити час та розшифровувати древні написи.
– А який зміст застереження? – зацікавився я.
– Я тоді мову народу майя не розумів, прозріння прийшло до мене пізніше, – відповів капітан.
– А що то за малюнки на стінах печери? Я їх на відео зняв, ось погляньте. Я дістав із кишені телефон і поклав перед співрозмовником. Джейкобс взяв його і почав роздивлятися. Після перегляду витер долонями обличчя, глибоко вдихнувши сказав:
– То я колись вирізьбив, щоб людей застерегти і накласти закляття, яке діє тільки мовою майя, тому малюнки мають такий вигляд.
– Капітане, скажіть, що трапилось з вами на кораблі? – допитувався я.
– Коли випадково відкрилася скринька, з неї випав цей діамант. Люди зробились несамовитими: зчинились галас, бійки, без різниці чи то жінка, чи то чоловік, усі сперечались і штовхались. Зненацька виникла пожежа. Судно запалало, як смолоскип, мабуть, то була дія діаманту. Евакуюватись ніхто не хотів. Усі були одержимі діамантом, коен хотів ним заволодіти. Персонал і матроси безпорадно наздоганяли божевільних багатіїв. Хто встиг або був при розумі у критичний момент - сіли в шлюпки та врятувались, хтось

стрибав у воду... Мені пощастило вижити. Я як капітан виконав свій обов'язок - покинув судно останнім. Мені вже не вірилось, що врятуюся. Їдкий дим та вогонь загнали мене до технічної каюти. Зі стіни на мене впали ласта та акваланг. Швидко одягнувши його, я пірнув у воду. Під водою звернув увагу на зелене світло на дні, воно манило до себе, немов магніт. Коли підплив ближче, побачив на дні цей камінь. Тоді я став останнім хто торкнувся його. У голові з'явилися зображення, сюжети древньої цивілізації Майя. Храм Ушмаль постав у всій своїй красі, давня мова, якою з того моменту я бездоганно володію, древні знання... Навіть побачив зникнення тієї цивілізації. У моїй голові швидко пропливали і змінювались різні картинки... Я усвідомив, які страхоття і катаклізми може спричинити цей камінь. Тоді я побачив печеру і зробив, що мусив. Прикріпив діамант у печері та наклав на нього закляття. Далі магічним способом зробив малюнки, які ти показав на телефоні. Коли піднявся вгору, мене побачили рятувальники берегової охорони, які поспішили на виклик «SOS».

– А чому ви опинились у цій лікарні? Ви ніби-то при здоровому глузді? – запитав я.

– Тому, що іноді мій мозок не осилує такий великий обсяг інформації. Моя пам'ять вимикається і я можу пробути у вимкненому стані цілий тиждень, а то й більше. Картина не із приємних, – відповів Джейкобс.

– Потрібно повернути на місце цей діамант, щоб він не накоїв біди, людство не готове до цього всього. Цікавість іноді буває небезпечною! Сила каменю переходить до іншої людини тільки тоді, коли перший, хто його торкнувся, помре. Той, хто знайшов цей діамант, ще живий, так? Інакше ти не був би тут сьогодні. - похмуро сказав Джейкобс вставши з-за столу і відвернувшись до вікна.

Наступного дня, ми з капітаном Ніколасом вирушили до підводної печери. У воді мені здалося, що діамант не хотів мене відпускати. Прикріпивши його на місце, повільно і з полегшенням я підіймався на поверхню.

Коли повернувся додому, я почувався геть безсилим і спустошеним. Зручніше вмовився на ліжку та вмить провалився у сон. Ранком прокинувся на диво бадьорим, мені кортіло швидше прийти на робоче місце, працювати, діяти, жити... В порт я прийшов найпершим. Колеги по черзі збиралися, привітно віталися – це додавало нам веселого настрою.

Останнім прийшов Джейсон, привітавшись з усіма, він попрямував до мене. Обличчя його набуло звичного вигляду, посвіжіло, видно, лікарня пішла йому на користь.

– Джоне! – запнувся товариш.

– Ну що? На вихідних печера й «МАРС»!... – бодьоро відповів я.

**Поліна Тендітна, 13 років,
м. Лиман Донецької області**

У країні штучних метеликів

Розділ I, який пояснює, чому Аделіна залишила свою домівку

Аделіна знала, що останні шкільні канікули будуть для неї остаточно зіпсованими, але сталося так, як і мало бути. Цілих три літніх місяці вона мала доглядати за прикутою до ліжка троюрідною бабусею, якої вона ніколи в житті до цього не бачила. Жінка мешкала у віддаленому селі, до якого можна було дістатися автобусом лише один раз на тиждень. А тому ні про який інтернет, самі розумієте, годі було мріяти. Дівчина знала, що це будуть три довгих місяці ізоляції від світу. Але... Майже самотньою вона була і тут, серед цивілізації. Чому майже? А тому, що, окрім мами, у неї не було жодних подруг, ні тим паче... Ви самі розумієте. Ні, в її серці жевріла маленька іскорка кохання, яку вона оберігала в таємниці. Адже хіба можна було кохати її? Вибачте, я не сказала вам, що у Аделіни була родима пляма на пів обличчя. Вона була схожа на елегантне крило метелика. Красиво? Але не на обличчі у

дівчини. Образи, насмішки, цькування. І ніхто не помічав її незвичайної природної краси: білявки з карими очима. Найбільш образливим було те, що коли фотографувалися класом, то ніхто не хотів стояти з нею поруч. І тому вона кожного разу вигадувала якусь причину, щоб не приходити цього дня до школи. Але цим особливо ніхто і не переймався. Її начебто і не було серед однокласників. А тому усамітнення на селі її не лякало. Відсутність людей означала б не ховати своє обличчя.

Дівчина хвилювалася, якою буде перша зустріч із далекою родичкою і чи зможе вона впоратися зі старенькою. Але лагідний голос бабусі, яким вона зустріла Аделіну ще на порозі будинку, вмить розсівав усі її сумніви. А ще... У бабусі була така ж родима пляма, як і у неї. Збіг чи генетика? Вона хотіла відразу ж спитати про це бабусю, але та ніби прочитала її думки і випередила з питанням:

– Усьому свій час, Аделіно. Скоро про все дізнаєшся. А поки що повечеряй та відпочивай з дороги. Коли мені потрібна буде твоя допомога, я тебе покличу.

Аделіна не стала перечити, бо дійсно таки стомилася. Від вечері вона відмовилася і відразу попрямувала до своєї кімнати на другому поверсі. Їй хотілося роздивитися будинок, але на повіки немов би хто поклав теплі долоньки й вони миттєво стулилися. Через хвилину дівчина вже міцно спала. Вона навіть не чула, як бабуся обережно піднялася до неї на другий поверх і накрила її в'язаним пледом і погладила по голові. Як мама...

Розділ II: перед дівчиною постають таємниці, на які вона шукає відповіді

Аделіна прокинулася від сонячних зайчиків, які гралися на її обличчі. Дівчина посміхнулася і подумала про себе:

– Добре, що хоч вони не цураються її зовнішності.

А потім вона пригадала, де вона є і вмить їй стало соромно. Я їхала сюди, щоб допомогти хворій людині, а сама вилежуюсь у ліжку. Можливо, бабуся кликала її вночі, а вона так міцно спала, що й не чула? Тому Аделіна швидко схопилася, звичними жестами заправила ліжко й швидко побігла сходами вниз.

Кожна нова сходинка занурювала її у невимовні пахощі. І хоча вона доволі швидко спускалася, проте ясно відчувала і розрізняла аромати. Дівчина ще з початку дороги налаштовувала себе на неприємні запахи у будинку. Нічого дивного у цьому не було: старенька хвора бабуся, прикута до ліжка. А тут такі дивні зміни. Спочатку їй здалося, що вона на полі серед квітучих ромашок, потім, їй запаморочилося в голові від прилого осіннього лісу, далі їй здалося, що вона відчула присмак полуниці, а тоді... Тоді вона подумала, що це сон. Просто сон. Адже в житті такого не може бути.

Коли вона спустилася зі східців, то відразу потрапила до кімнати бабусі. Сонячні промінчики відбивалися у безлічі дзеркал і наповнювали кімнату яскравим світлом. А тому дівчині знадобилося кілька хвилин, щоб її очі звикли розрізняти довкілля. Вона ніяк не могла знайти бабусю, а тому вирішила її покликати:

– Доброго ранку! Ви де?

Звертання так і залишилося без відповіді, а тому дівчина зважилася погукати ще раз, голосніше. Та не встигла вона вимовити й перше речення, як позаду себе почула:

– Не кричи, сонечко. Я тебе чую.

Аделіна обернулася й зустрілася поглядом із бабусею. Вона була одягнена у блакитну в'язану сукню й такого ж кольору хустинку. А ще дівчина відзначила для себе, що у неї були карі очі й русаве волосся. Та не зважаючи на вік, у неї не було жодної сивини. Бабуся посміхнулася й засипала питаннями:

– Як відпочила? Що снилося? Та ти певно зголодніла? Бо вчора навіть і не вечеряла. Сідай снідати, а потім будемо знайомитися.

Дівчина хотіла заперечити, що вона приїхала до неї не відпочивати, а допомагати, але не змогла. Гостинність та голод не дали цього зробити.

На столі стояв великий вазон із ромашками. Так ось чому я відчула аромат цих квітів, подумала про себе Аделіна, але обернувшись до бабусі, спитала:

– А ви вже снідали? Можливо давайте разом?

Бабуся відмовилася від запрошення:

– Дякую, але мій помічник мене вже нагодував.

Аделіна відразу ж задала питання:

– Помічник? А мені мама говорила, що, окрім мене, тут не буде нікого.

Бабуся посміхнулася й сказала:

– Так нікого, справді і немає.

Дівчина була спантеличена:

– Як немає? А помічник? Він уже пішов?

– Ні, він тут. Завжди тут.

Аделіна подумала, що у бабусі розлади пам'яті і спробувала просто посміхнутися у відповідь. Але бабуся продовжила:

– Мій помічник, як би тобі сказати, не зовсім людина. Він... домовик.

Дівчина для себе остаточно переконалася в тому, що у бабусі серйозні проблеми. І вона важко зітхнула.

Жінка почула її зітхання, а тому поспішила з відповіддю:

– Вибач, я зрозуміла, у чому річ. Ти мені не віриш. Я б і сама, мабуть, не повірила, якби була на твоєму місці. Тому зараз я вас познайомлю.

І бабуся тихенько погукала:

– Никодиме, а йди знайомитися з моєю родичкою. Нарешті ми її дочекалися.

Після цих слів Аделіна вже не на жарт перелякалася. У тому, що бабуся несповна розуму, не залишалось жодного сумніву. Навіть встигла подумала вже про те, щоб знову повернутися до міста, як позаду себе почула кроки і невдовзі побачила чоловіка з кудлатою бородою, одягненого у довгу полотняну сорочку.

– Доброго дня! – привіталася дівчина, хоча й була дуже здивована.

Замість привітання, чоловік тільки кивнув головою і поспішив готувати сніданок. Умить на столі з'явився відкритий пиріг із лісовими ягодами й склянка пахучого чаю. Аделіна не могла вимовити і слова. Адже вона могла б посперечатися на все, що завгодно, що ще хвилину тому, стіл був порожній. Принаймні, крім вазона з ромашками, вона нічого не бачила. Дива та й годі. Дівчина хотіла щось сказати, але ніби одразу забула всі слова. Але бабуся заговорила сама:

– Ти спочатку поїш, а потім будемо говорити. Часу наговоритися у нас буде вдосталь.

Дівчина слухняно кивнула головою й відкусила шматок пирога. Про себе вона подумала:

– Напевно, бабуся так жартує про домового через зовнішній вигляд свого помічника. А що ж, він дуже подібний на того, якого малюють у книжках.

Після сніданку бабуся попросила Никодима показати Аделіні будинок та провести її до озера. Дівчина знову хотіла заперечити, що вона приїхала сюди не гостювати, а доглядати і допомагати, але знову лагідна бабусина посмішка змусила її скоритися.

Будинок був доволі просторим, охайним і доглянутим. І хоча дівчина була тут вперше, почувалася вона в ньому невимушено і впевнено. За межами будинку був розкішний сад, квітники і неймовірної краси лісове озеро. Аделіна, коли їхала сюди, у своїй уяві малювала занедбану оселю, а натомість побачила протилежне.

Вода в озері була настільки прозора, що у нього можна було дивитися як у телевізор. Дівчина присіла навколішки й почала розглядати риб. Раптом вона почула притишений дівчачий сміх. Спершу вона подумала, що їй почулося і тому не надала цьому значення. Але коли сміх повторився, вона наважилася повернути голову ліворуч.

Аделіна здивувалася. Як же раніше вона не помітила дівчат приблизно її віку, які купалися біля заростів очерету. Хотіла помахати їм рукою, але передумала. Згадала про те, що вони сміялися. І вперше за цей час, що вона тут, згадала про свою зовнішність. Так, це вони сміялися з неї. А вона... Яка ж я тільки дурепа, хотіла їм махати рукою. І Аделіна

демонстративно відвернула свій погляд від них. Але не пройшло і хвилини, як одна з дівчат звернулася до неї:

– Привіт. Ти довго ще будеш сидіти отак і сумувати? Давай з нами купатися!

І Аделіна не втерпіла:

– А вам що ні з кого познущатися? Ще не насміялися досхочу? Ніколи не бачили такого чудовиська? Клоуна, на якому нанесено лише половину гриму?

Вона хотіла ще щось сказати, навіть набрала повний рот повітря, але та сама дівчина заговорила знову:

– Це про якого чудовиська ти тут говориш? Ми щось не розуміємо тебе.

– Не розумієте? Тоді подивіться уважно на мене.

– Та дивилися. І не один раз. Вибач, але такої красуні вже давно не бачили.

На очах у Аделіни з'явилися сльози:

– Красуні? А родима пляма додає мені особливого шарму чи не так? Робить мою вроду більш витонченою?

– Вибач, про яку пляму ти говориш? Ми тебе не розуміємо.

Аделіна схилилася до води, щоб у віддзеркалення показати на свою ваду. Але... Її обличчя було чистим. Чистим! Ні! Такого не може бути! Це сон! Дійсно таки сон. Домовий, зникнення плями...

Вона бігла до бабусі, щоб поділитися з нею новою та розпитати про дівчат, з якими щойно розмовляла.

Та бабуся, як і раніше, дала відповіді, навіть не вислухавши її запитань:

– Те озеро чарівне. Хто вперше приходить до нього, тому воно виконує його найпотаємніше бажання. Сподіваюся ти зрозуміла про що я. А дівчата... То доньки Водяника. Вони частенько навідуються до мене в гості й з нетерпінням чекали твого приїзду.

– Так, ви хочете сказати, що це... Русалки?

– Якщо хочеш, то можеш називати їх і так. Я думаю, що вони не образяться.

Від почутого Аделіна зовсім розгубилася. Ні, це справді таки сон. А втім, нехай і так. Вона вирішила прийняти його умови... Але ще одне питання залишалось без відповіді. І вона вирішила звернутися до бабусі:

– Якщо ви говорите, що це озеро чарівне, то чому ж самі не позбавилися родимої плями? І не кажіть, що вона не заважала вам у житті.

Бабуся посміхнулася і знову промовила свою загадкову фразу:

– Усьому свій час, Аделіно. Скоро про все дізнаєшся...

Познайомитися ближче з дівчатами з озера не вдавалося. У наступні дні погода зовсім зіпсувалася. Піднявся холодний вітер і дощило. У таку негоду якось було не до прогулянок. Роботи в домі було зовсім мало. Коли Аделіна прокидалася, то Никодим вже встигав все поробити, тому дівчина проводила весь час коло бабусі. Вони подовгу розмовляли. Дівчина дізналася багато про свій рід, про маму. Але як тільки дівчина намагалася завести розмову про родиму пляму, бабуся вдало переводила розмову на іншу тему. А ще їй не давало спокою, чому мама змусила її сюди їхати. Адже бабуся зовсім не безпорадна, та й помічник у неї є. Хоча вона й не жалкувала про свій приїзд. Тільки трішки сумувала за мамою.

А сьогодні Русалки несподівано самі завітали в гості. Аделіна, коли відчиняла їм двері, стрімко перевела свій погляд на низ. Їй було цікаво, як же можуть «ходити» Русалки на риб'ячих хвостах. Але замість того, що вона сподівалася побачити, у дівчат були звичайнісінькі ноги. Бабуся розіграла? А вона теж не маленька, щоб вірити у казку. Сама винна. Вкотре повелася.

А дівчата виявилися цікавими співрозмовниками. Час пролетів досить швидко. Давно вже Аделіна не почувалася так добре. І якщо це сон, то їй хотілося, щоб він ніколи не закінчився. Навіть якщо так довго спати не можна і їй уві сні доведеться померти.

Прощаючись, Русалки спитали чи була вона на горищі у бабусі? Запитання прозвучало зненацька, тому Аделіна поспішила задати й свої:

– А чому я маю там бути? Що цікавого там? А ви бували вже на горищі?

Але дівчата, замість відповіді, поспішили розпрощатися.

Аделіна поквапилася теж повернутися до будинку й поставити ці самі запитання бабусі. Але коли вона прийшла до неї в кімнату, то виявилось, що вона вже відпочивала. Дівчина не стала турбувати жінку. І хоча цікавість стисла їй горло, вирішила зачекати до ранку. Ну справді, не будити ж стареньку через цю дурницю.

Проте вночі дівчина майже не спала. У її свідомості постійно крутилася одна і та ж фраза, відповіді на яку не було:

– А ти була у бабусі на горищі?

Що ж там може бути такого цікавого на тому горищі? Ні, там завжди цікаво, заспокоювала себе дівчина. Старі речі, альбоми... Завжди можна щось віднайти несподіване. Але я маю неодмінно все те побачити на власні очі. Саме так. Тому як тільки-но розвидниться, я обов'язково там побуваю.

Але ще не встигло як слід розвиднитися, а дівчина вже взяла до рук кишеньковий ліхтарик і обережно, щоб не розбудити бабусю, почала підніматися сходами.

Розділ III, у якому дива тільки починаються

Перше, що вразило Аделіну, коли вона опинилася на горищі – це відсутність павутиння. Як правило, у таких місцях не часто бувають і їх залюбки обирають для свого проживання прудкі павуки. А ще її здивував порядок, в якому були розташовані речі. Складалося враження, що це житлова кімната, а не звалище непотрібних речей. Так ось чому дівчата запитували у неї про горище? Так банально. А вона наміряла собі невідомо що. Ще й цілу ніч не спала!

Вона вже хотіла повернути до своєї кімнати, та почула дивний звук. Прямо біля неї пролетів метелик. Але якийсь незвичайний. Складалося враження, що він паперовий. Цю здогадку підтвердило й шурхотіння його крилець. Поки Аделіна думала про це, метелик впевнено полетів до великої рами без картини, яка стояла праворуч від дівчини. Він наблизився до неї і зник... Дівчина нічого не зрозуміла. Вона навіть навела ліхтариком на цю рамку, але метелика не було. Можливо, він на підлозі? Промінь із ліхтарика пробіг і по підлозі, але так і не знайшов те, що шукав.

Аделіна втратила терпець і подумала:

– Ну дожилася. Буду шукати паперового метелика. Та й чи був він взагалі? Напевно, далася ознаки безсонна ніч?

Дівчина вимкнула ліхтарик і вирішила вже спускатися, коли над нею пролетів ще один метелик і так же загадково зник, то вона змінила своє рішення. Обережно підійшла до рамки і почала її розглядати. Але нічого особливого не помітила. Рамка як рамка. Щоправда завелика. А так... І раптом їй захотілося стати на повний зріст у цій рамці. Вона переступила через край рамки і...

Мабуть, у кожного у дитинстві були такі сни, коли він мав реальні відчуття польоту. Так було і в Аделіні. Вона летіла. Але пригадала свої сни і страх відступив. Скільки часу тривав політ вона не пам'ятала, бо отямилася вже на дивній галявині. Чому дивній? Бо навкруги все було штучним: дерева, трава і квіти. Вони були вирізані з ... паперу. Як на дитячій аплікації, при чому не досить охайній. А на ті квіти час від часу сідали метелики, яких вона вже бачила у бабусі на горищі.

Це вже точно сон, вирішила Аделіна і вирішила себе ущипнути за руку. Але не встигла цього зробити, бо позаду себе почула бабусин голос:

– Я так і знала, що твоя цікавість виявиться більшою, ніж безпечність. Вітаю тебе в країні штучних метеликів.

Дівчина не зрозуміла останніх слів. Черговий жарт? Ні, з неї досить. Що правда, зникнення рідимої плями вона логічно пояснити не могла. Та все інше...То домовик, то доньки водяника. Тепер ця дивна країна. Так вона й повірила словам бабусі. Чи не забагато розіграшів та знущань?

Із спантеличеного стану її вивів метелик, який сів на руку. Аделіна інтуїтивно піднесла руку ближче до себе й хотіла його роздивитися, як раптом метелик почав із нею говорити. Дівчина злякалася й хотіла струсити комаху з руки. Але він міцно тримався своїми лапками й впевнено продовжував розповідь:

– Не бійся нас. Ми тобі не зробимо нічого поганого. Навпаки, розраховуємо на твою допомогу.

Аделіна не знала, що відповісти. Метелик, який розмовляє? Ні, вона не в тому віці, щоб і досі спілкуватися з комахами. Та й де доказ того, що говорить саме він, а не хтось, скажімо, із «Русалок»?

Та метелик вів свою розповідь далі:

– Колись у нас було квітуче місце, яке називалося країна Мрій. Але поступово воно занепало, бо мрії людей змінилися. Всі бажання стали фальшивими, несправжніми. Люди перестали вірити в дива, у їхньому житті не залишилося місця для казки, а тим паче для взаємного кохання. Тому й країна перетворилася на штучну. Майже всі мешканці загинули, бо не змогли пристосуватися до нещирості. Залишилися лише ми, метелики. Бо на своїх, хоча і не природніх вже крильцях, переносимо залишки справжніх мрій.

Метелик замовк і Аделіна наважилася сказати:

– Так, це дуже зворушлива історія. Але я ж не Фея, яка здатна відродити вашу країну.

У ту ж мить вона почула відповідь:

– Помиляєшся. Якраз жодна Фея нам і не здатна допомогти. Щоб наша країна знову стала існувати, потрібні живі людські мрії.

Аделіна заговорила знову:

– Я все розумію. Так а саме я тут до чого? Я ж не остання людина на Землі?

Метелик злетів з руки дівчинки і, перелетівши на її плече, промовив:

– Так то воно так. Не остання. Але єдина, хто може допомогти.

Аделіна мало не кричала:

– Та чим же я вам допоможу? У мене була одна мрія, позбутися родимої плями, так вона вже здійснилася.

– Не поспішай із висновками, – сказав інший метелик. Саме за давнім пророцтвом нашу країну має врятувати дівчинка з родимою плямою на щоці у формі крила метелика. Тому допомогти нам ти зможеш лише тоді, коли попросиш у озера повернути тобі її знову. Але часу залишилося обмаль. Завтра зранку від твого рішення залежатиме доля нашої країни. А ще ти маєш назбирати сто «живих» мрій.

Попереду у неї була ціла ніч на роздуми. Ні, вона не проти того, щоб допомогти. Але... Де назбирати стільки мрій? Та й зовсім не хотілося знову повертати ту родиму пляму.

Валентина Нетребич, 16 років,

м. Херсон

Літо, озеро, чудовисько

Майже детективна історія

I

– Доброго ранку! Вставай, сонько, так і увесь день проспати можна, – пролунав з кухні мамин голос. - Хутчіше прокидайся – сніданок на столі, а я на роботу!

...Хтось несподівано штовхнув мене, і я підскочив на ліжку. Розплющив очі і спросоння побачив поруч кращого друга.

– Привіт, Михасю, що ти тут робиш? Щось сталося? – сонно зітхнув я.

– Так! Ти не повіриш, що саме, але тобі сподобається. Збирайся, я тобі за сніданком розповім,

– сказав він і гайнув з кімнати.

Я знехотя почимчикував до ванної, і за кілька хвилин був на кухні, де Михась уже допивав свій чай.

– Ну і що там сталося? – я жадібно вчепився зубами у сосиску. – Рожповідай.

– Коротше, слухай. Ввечері зателефонувала бабуся і запросила до себе на кілька днів. Я радо погодився.

– Ти мене кидаєш тут самого? – приречено запитав я.

– Та ні. Дай домовити, не перебивай.

Я снідав і слухав.

– Навпаки, я згадав про тебе. Подумав, чому б не взяти з собою? Й одразу домовився з бабусею. Твоя мати не проти, я з нею побалакав. Тож сьогодні ми і відправляємося.

– Якщо так, то чому б і ні? Коли відправляємося?

Михайло зирнув на годинник:

– Зараз вже десята, тому наступна маршрутка після обіду. Я піду, а ти збирайся на другу годину, – Михась жваво підскочив і за мить вилетів із квартири.

... Чекаючи на маршрутку, я згадав минулорічну пригоду.

– А пам'ятаєш, – я штовхнув Михася в бік, – як восени ми ставили пастки на страшного звіра, а то виявилася звичайна кішка?

Друг не втримався від посмішки і собі підштовхнув мене:

– Пам'ятаю. Було так весело! Може, щось трапиться і цього разу!

– Ой ні, не треба! Мені минулого разу вистачило, – заперечив я.

Нарешті під'їхав автобус, ми заскочили у нього і зайняли місця біля вікна.

Бабуся Михася жила в селі за містом. За оповідями друга, в неї були велика хата й подвір'я, а за ними розгорнулося величезне поле. На городі і в садку в бабусі росло майже все, що тільки можна уявити, а одразу за селом – ліс та озеро.

– Як тільки приїдемо – гайда до озера!

– Я згоден, – підтримав пропозицію я.

II

За дві години ми прибули на потрібну зупинку, але до села ще треба було йти і йти. Кам'яниста дорога дуже стомлювала, але Михась час від часу казав, що залишалося іще трохи, і це додавало сил.

"Нарешті!" – подумки зрадив я. Двоповерхова будівля та величезні важкі ворота не дуже привітно дивилися на щойно прибулих.

Хвіртка відчинилася зі скреготом – на подвір'я вийшла бабуся.

– І чого ви там стоїте, наче нерідні? – окликнула вона нас. – Заходьте хутчіше, я ж не кусаюся! – махнула вона рукою.

Бабусю звали Євдокія, але вона попросила мене називати її пані Докія.

З дороги ми трохи відпочили, перекусили смачнющими бабусиними пиріжками з яблуками і нарешті відправилися на озеро.

Стежка вела крізь ліс. Михась впевнено простував попереду, а я теліпався позаду. Нарешті ми вийшли на піщаний берег. Якщо чесно, це було дуже невеличке озеро, з'єднане протокою з річкою, і, до того ж, не сильно глибоке. Ми довго плюхалися у воді, загоряли, ще й встигли збудувати піщаний замок, але пройшов моторний човен, наринала вода і змила його.

Сонце сідало – ми вже збиралися додому, коли до нас підійшов сивий чоловік.

– Здоровенькі були, хлопці. Я – дід Микола.

Ми теж представилися.

– Хочу вас попередити. Сьогодні ще нічого, а завтра після обіду не приходьте сюди купатися – у такий час це небезпечно!

– Чому це? – запитав обурений Михась. – Та ще й після обіду!

– Тому що... – таємничо розпочав дід Микола. – Завтра вже повний місяць. В озері живе хтось... Може, чудовисько, а, може, й злий дух.

Дід побожно перехрестився, зикнув у бік води і продовжив:

- Люди помітили, що приходить воно лише після обіду. А на початку літа один хлопчак ледь не втопився через нього. Будьте обережні, хлоп'ята, і дотримуйтесь цього правила, інакше буде біда.
- А як звали того хлопчика? – несподівано для себе спитав я.
- Здається, Тихон. Він живе на тому краї села.
- Дід Микола похопився:
- Мені вже час! Ще зустрінемося, – крикнув він і заспішив у лісові хащі.
- Ми ще постояли кілька хвилин, дивлячись на озеро, що мирно виблискувало теплою гладдю, а потім пішли додому.
- Повечеряємо, а потім підемо до цього Тихона і про все запитаємо. Гаразд? – запропонував Михась.
- Гаразд. Ну й безстрашний ти, Михайло, – приречено посміхнувся я, тому що одразу зміркував, до чого ця розмова.

III

- Маленький вітерець куйовдив волосся і лоскотав обличчя. Вже зовсім звечоріло, коли ми вийшли до невеличкої білої хатинки з маленьким подвір'ям і дерев'яним парканом. На ганку хлопець років дванадцяти читав книгу. Я впізнав по обкладинці, що це «Пригоди козака Джури».
- Привіт! – поздоровкався я. – Не підкажеш, де ми можемо знайти Тихона?
 - Це я, – хлопець відірвав погляд від книжки. – А навіщо я вам?
 - Ми б хотіли дізнатися про той випадок на річці два місяці тому, – сказав Михась.
 - Що ж, сідайте й слухайте, – хлопець охоче посунувся, запрошуючи нас.
 - Того вечора, десь годині о п'ятій ми з другом пішли купатися. Я не дуже вмю плавати, – почервонів наш новий знайомий, – тому не запливав далеко. Аж раптом відчув, як щось торкнулося ноги і потягло мене вниз. Я запанікував і думав, що втону, тож почав кричати, і воно мене відпустило. Я і досі не знаю, що то було, але після того на озері почали відбуватися дивні речі.
 - Які саме? – в один голос запитали ми з Михасем.
 - Ну от учора в озері то в одному, то в іншому місці дуже жваво булькотіла вода. Рибалки казали, що на минулому тижні, у вівторок, озеро світилося зсередини. І ніхто не знає, чому. Тому й нам, особливо дітям, не можна купатися ввечері.
 - Ми слухали ту історію з роззявленими ротами. Мені було лячно, а моєму другові, вочевидь, страшенно захопливо. Ми перезирнулися, і через Михайлів особливий погляд я впевнився, що мої підозри не марні – нічого доброго чекати не слід.
 - Ми попрощалися з Тихоном і пішли собі додому.
 - Юрчику, ти ж знаєш, що я визначився з майбутньою професією? – схопив мене за руку Мішко. – Я стану детективом, буду розплутувати таємничі випадки, вбивства, крадіжки. Все вирішено! Завтра підемо на озеро і зачекаємо у кущах. Звісно, що там не чудовисько – я дуже хочу побачити того злодія, що вчиняє таке! – випалив на одному диханні Михась.
 - І тобі не страшно? А якщо ми... а якщо він нас зтягне в озеро... ми потонемо! – почав відмовляти я найкращого друга.
 - Та ти що, невже боїшся? – закотив очі Михась. – Це ж адреналін! Я впевнений, що ця справа – моя доля. Я викрию злодія, мене нагородять, а потім з такою «рекомендацією» я ступлю до лав органів. А ти, якщо так, залишайся з бабусею – я піду один.
 - Та ні, я не боюсь. Просто хочу залишитися цілим і живим! Як ми будемо у разі чогось захищатися? – швидко викрутився я.
 - Гарна думка – візьмемо лопати.
 - Ха-ха! Лопати. Серйозно? – засміявся я.
 - А що? – не здавався Мішко. – Якщо він нападе на нас, ми його лопатою «бемць!» по голові – і все. Було чудовисько – тепер нема.

- Гаразд, – неохоче погодився я. – Ходімо скоріше додому: комарі тут якісь чорнобильські, занадто кусючі.
– А що ти хотів? Природа!

IV

Наступного дня я цілісінький день вислуховував Михайлові припущення і розповіді. Коли настав час засідки, ми взяли заздалегідь заховану зброю: Михась - лопату, а мені дісталися граблі.

У лісових хашах та у кущах, які щільною стіною росли на березі, все було дуже тихо. Від цього мені стало неабияк моторошно - здавалося, що кущі дивно поводяться – то ледь ворухнуться, то наче підглядають за нами. Я горнувся до Михася, скрадався за ним по вузькій стежці, ледь не наступаючи йому на п'яти. Чиста вода злегка шипіла, накочуючись на піщаний берег. Ми поклали зброю на пісок, вместилися поруч і стали чекати.

Ось вже і сонце торкнулося верхівок дерев, ось на воді зросли величезні тіні, ось поки що блідий повний круг нічного світила з'явився, але нічого надзвичайного не відбувалося. Тому Михась вже дрімав, лежачи на теплому піску. Аж раптом кущі на протилежному боці озера заворушилися - на берег ступила химерна постать. Моє серце ледь не вистригнуло з грудей:

– Хто це там? – пошепки спитав я, ухопившись за плече друга.

Михась швидко підвівся, схопив дrevко лопати:

– А хто його зна, може, це і є чудовисько, тобто злодій...

Мене пересмикнуло від його слів, але я мужньо тримався.

– Подивимося, що воно збирається робити.

Ми, відступивши за великий кущ, принишкли і спостерігали, як чудовисько скидає із себе шкіру (я аж за рота схопився, щоб не видати й звуку!) і стає вдвічі меншим, ніж було дотепер. У сутінках було погано видно, але нам пощастило розгледіти, як істота накинула на плечі іншу чорну і блискучу шкіру і потяглося у воду.

Я проковтнув кавалок слини зі страху, але це було ще не все! Через кілька хвилин вода забулькотіла і почала світитися промінцями, наче десь у її товщі увімкнули світло.

Не змовляючись, ми з Михасем схопилися за лопати і тремтливими руками приготувалися вистромити їх у ворога, який невідступно наближався до нашого берега. Добре, що ми надійно сховалися у кущах - чудовисько, коли ступило на берег, не могло нас бачити, інакше довелось б ганебно тікати. І тут істота завокала тонким людським голосом:

– Ну скільки можна?! Де триклятий човен? Цілих два місяці шукаю його! Це озеро ніби з мене знущається!

Ми з Михасем трошки полегшено презирнулися:

– Здається, жіночий голос... - зауважив я.

– Не знаю, – почув я такий само тихий голос друга. – Ходімо ближче.

Ми підкрались ззаду і, щоб не налякати невідоме створіння, Михайсь тихенько запитав:

– Хто ти і що тут робиш?

– О Господи! – зовсім по-людськи зітхнуло «чудовисько». – Налякав!

Мигнув і засвітився ліхтар і ми побачили... звичайне дівчисько років 17! А поруч валявся водозапливний костюм, з якого на пісок струменіла вода.

– Хто я?! – сердилася вона. – Я – Дарина, я з сусіднього села, що на тому березі. А ви хто такі? І що тут робите в такий час?

– Ну, це довга історія, – сказав Михась, і ми на два голоси полегшено засміялися.

Після багатьох пояснень Дарина спитала:

– Ти хочеш сказати, що вам забороняли купатися ввечері через чудовисько в озері?

– Так, і, здається, тим самим чудовиськом була... ти!

– Це ж треба! – всміхнулася дівчина. – Але я нікого не хотіла налякати! Я лише шукала останній подарунок від бабусі - обручку, яку загубила, коли перепливала озеро на надувному човні. Він якось здувся, потонув, а там була моя сумочка, а в ній перстень золотий.

– А чому ввечері шукаєш?

– Вдень я працюю.. Та й люди з мене глузують...

– То ти наробила стільки галасу через каблучку твоєї бабусі? – і досі не міг повірити я. – Що ж, тоді ми тобі допоможемо. Тільки вже завтра.

В нас з Михасем з'явилася неабияка мета – три дні годинами ми вовтузилися біля дна водоймища, час від часу зринаючи на поверхню за повітрям. Коли я пірнув вже не пам'ятаю який раз, то у водоростях побачив щось велике і темне. Я покликав Михася – ми витягли на берег те, що колись було маленьким гумовим човном.

Дарина аж застрибала від радощів! І тут її гарний настрій ледь не зіпсував Михась, а все тому, що в ньому ще жеврів азарт юного детектива:

– До речі, це ти ледь не втопила Тихона? Хлопчака років одинадцяти?

– Ні, – образилася дівчина. – Я його не топила, а рятувала! Він зачепився ногою за рибальську сітку і почав тонути, а я побачила і врятувала.

– Ясно, – очі Мишка зблиснули, – тепер зрозуміло...

Ми потиснули одне одному руки.

– Нам вже час повертатися додому, складати речі - сказав Михась. – Завтра їдемо до міста.

– Тоді прощайте, хлопці, – засумувала Дарина.

– Прощай, – зітхнув і я.

– Наступного літа ми обов'язково приїдемо в гості до бабусі і ще зустрінемося, – пообіцяв Михась за нас обох.

– Гарзд, я чекатиму. – Дарина повертіла на пальці обручку. – І ще раз величезне дякую за допомогу. Бувайте! – помахала вона, підхопила костюм і пішла на той бік озера.

Коли ми повернулися, бабуся Докія вже чекала нас на ганку.

За вечерею ми розповіли їй нашу пригоду. Вона тільки посміхалася, але нічого не сказала. Повечерявши, ми ще довго балакали в ліжках, і в кожного з нас було таке відчуття, що це не остання наша пригода...

Приз читацьких симпатій 2020 року

**Аміна Садуллаєва, 17 років,
м. Херсон**

Дочь дьявола

Думаешь, что ты умен? Если ты не веришь в то, что среди нас живут другие существа, можешь даже не начинать читать. Да, ты человек, запомни это. Ты ничтожное существо, которое думает только о себе. Не отрицай того, что ты стал эгоистом. Ведь все мы внутри гнилые, и ты тоже та еще сволочь. Да, понимаю, что вам мои слова покажутся грубостью. Но такова правда жизни, мы все люди, и каждый из нас по-своему ужасен.

Ее звали как простую девочку, она был похожа на простую девочку. Но никто не знал правды о ней, ведь она была молчалива, как вода, была всегда глубоко в тени. Элен была незаметной в своей школе, своим ровесникам она была не интересна, и они ей как бы тоже. Всегда было довольно-таки интересно, можно ли прожить без друзей. Но у нее были причины не делать этого, такие странные и необыкновенные, что лучше бы о них умалчивать. Элен была дочерью дьявола, да, вы правильно все услышали, она была потомком зла всего человечества. Ее отец дьявол, главный среди всей нечисти нашего мира. Она это понимала, и даже была рада такой правде. Он всё-таки ее отец, она же его дочь. Элен также имела его могучие силы, которые можно было использовать для управления всей вселенной. Увы, в мире людей, девушка старалась их не применять. Такова была воля отца, он запрещал ей пользоваться магией. Так как в этом измерении, то есть в нашем, их можно было легко разоблачить. Всю нечисть, которая проживала под маской простого человека. Теперь, как вы поняли, среди нас живут твари, которые поглощают этот мир, и ими являются люди. Нет, мы сильно ошибаемся, говоря, что наш род человеческий самый разумный в этой жизненной цепочке. Есть

существа поразумнее, и дьяволы не такие как мы их представляем и как мы о них думаем. К сожалению, мнение людей о дьяволах невозможно изменить. Они даже создали организацию, которая занималась именно «очисткой», что подразумевает собой уничтожение всей нечисти. Люди называли этих охотников «Д-секьюрити», дьяволы ж «. . .» что с латыни переводится как «змеи»

– Они здесь, – сказала Лилит, смотря на своего мужа – Прощай.

Элен стояла возле своего отца, и смотрела на бледную мать, у которой в руках был довольно-таки большой чемодан. Она не понимала всей ситуации, не понимала, что вообще происходит, куда собралась мама, в столь поздний час? Неужели она едет отдыхать, и забыла даже поведать об этом собственной дочери.

– Мам, ты куда? – спросила Элен вполне спокойно.

– Я уезжаю, – глаза женщины пылали огнем, если бы дьявол мог плакать, она бы заплакала. – Навсегда.

– А навсегда это надолго? – спросила, немного не понимая, девчонка.

– Да. – коротко, но холодно ответила женщина.

Взглянув в последний раз на своего мужа, она обернулась и испарилась в воздухе. Элен долго смотрела в стену, не понимая, почему мама ушла? Неужели ей надоело быть здесь, и она решила уйти, бросив ее и отца. Отец Элен держал ее за руку, он видел, что его дочь в некоем недоумении, но почему-то не мог рассказать правду. Он дьявол, как и его жена, как и его дочь. Они дьяволы, а жизнь дьявола никому не понять. Дьявол для человека плохое существо, они ненавидят их, даже пытаются уничтожить, стереть с лица Земли.

Небо горело неизвестными огнями. Все было так прекрасно, спокойно, что так и хотелось на минуту остаться в этом мгновении, заперти времени. Она не чувствовала холода, но ее тело ласкал ветер. Элен открыла окно, решив посмотреть на ночное небо. Сядя на заснеженный подоконник, так как была зима, она задумчиво вглядывалась в каждый ночной фонарь. Жаль, что чувств у нее никаких нет, но она много чего могла понять. Даже ее дьявольский разум мог принять это.

Элен большинство своего свободного времени проводила среди людей, но так и не могла привыкнуть к их поведению. Они казались ей очень странными, порой даже глупыми. Люди, существа неразумные, для нее они иногда очень даже отвратительны. Но ей приходилось сдерживаться, чтобы не выдать то, кем она является.

Смотря на звезды и ночной город, девушке вдруг захотелось спрыгнуть с окна. Элен вместе со своим отцом, после внезапного исчезновения матери, переехали в другой город в большую многоэтажку.

Она прекрасно знала, что, спрыгнув с 7 этажа, с ней ничего не случится, поэтому она высунула свою ногу из окна, но как только она это сделала, услышала снизу крик.

– Смотрите! Девушка хочет совершить самоубийство! Помогите ей, кто-нибудь.

Элен, не посмотрев на того, кто закричал, быстро убрала ногу, слезла с окна и закрыла его за собой, прикрыв темными шторами. Ей на мгновение стало не по себе, ведь если отец узнает, что она чуть не выдала истинную себя, ей мало не покажется. Она села на холодный пол, обняв себя за колени и уткнулась в них холодным носом.

Иногда ты с головой ныряешь в чувства, которые делают тебе невыносимо больно. Ты хочешь верить, что твой партнер полностью отдает тебе всего себя. Но так ли это? Правда ли то, что он принадлежит тебе одной, и никому больше? Соня сидела на большой кровати одна. Простыни были измазаны алыми пятнами, то ли от вина, то ли от крови человека. Комната была разгромлена, на полу валялись осколки разбитых бокалов и бутылки вина. Стулья перевернуты, а остальные вещи были также порваны и сломлены. Глаза девушки были наполнены слезами, на ее теле было много порезов и ссадин, которые явно были сделаны рукой человека.

Был парень, которому она доверяла, которому отдала все, сердцем и телом принадлежала только ему. Но что сделал он? Разбил сердце, что было переполнено настоящей любовью.

Девушка медленно встала с кровати и направилась в ванную комнату. Она аккуратно передвигалась, стараясь не свалиться с ног, но слабость взяла свое. Из-за нехватки сил, Соня упала на колени, пытаясь с помощью рук снова встать на ноги, но сил все равно не хватало...

День начинается как всегда обычно, ничего особенного. Этот мир настолько стал серым и будничным, что даже просто жить в нем отпадает любое желание. Люди говорят, что есть смысл жить, он находится в простых вещах. Утверждают, пытаются это доказать другим. Ведь на самом деле его нет, нуждаемся ли мы в нем вообще? Человеку нет необходимости даже думать об этом, представлять и выдумывать какую-то бесполезную иллюзию лишь для того, чтобы удовлетворить свою жадность в познании. Даже такое слово как «человек» постижимо далеко не каждому. Когда ты говоришь: «Я - человек» нужно вдуматься, является ли это правдой и уверен ли ты в этом. Ведь понятие «человек» растяжимое, и этому есть много объяснений с точки философии.

Как я говорила ранее, дьяволы не понимают людей, так же, как и они их. Все это было сделано неспроста, есть ли в этом какая-то причина, а смысл?

Люди никогда не поймут дьявола и его мышление, он смотрит вперед намного быстрее чем обычное существо этого мира. Они нечисть, для них все по-иному представлено, то, что для нас есть аморальным, для них вполне нормальное явление.

Элен только начинала вливаться в эту игру между человеком и потусторонней силой. В ее бессмертной жизни только начали созревать силы и мысли, свойственные только дьяволу.

– Убери свои руки, подлец! – Элен повернула голову, услышав отчаянный крик неизвестной женщины. Красные зрачки наполнились черной кровью, чувствовалась дрожь по телу, где-то был жуткий страх человека, он был несвойственный для нечисти. Секундное переселение в тело жертвы говорило о том, что рядом что-то происходило. Элен хорошо это ощущала и могла понять, что это невероятно близко...

– Я сказала убери руки! – молодая блондинка, которая была одета довольно легко для зимней погоды, была прижата к стене мужчиной крупного телосложения. Он пытался поцеловать девушку в тонкую белоснежную шею, которая была в каких-то порезах, похожих на шрамы от лезвия ножа. Незнакомка пыталась бороться, но силы были не равны, единственное что она могла сделать это звать на помощь, но мужчину это никак не беспокоило, он даже не пытался ей закрыть рот. Элен молча стояла и наблюдала за происходящим, не понимая, почему этот мужчина так сильно домогался беззащитной девушки, которая не могла дать ему отпор. Для дочери дьявола было неудивительно видеть такое зрелище, ей было только интересно. Стоя на холодном снегу, в одних только носках, так как она не любила носить обувь, ей было так комфортней, она смотрела и молчала. Наверное, так бы и стояла, если бы знакомка не увидела ее, и не начала звать на помощь.

– Помоги мне! Девочка! Прошу тебя! – светло-голубые глаза были наполнены слезами, дрожащие руки хватили насильника то за волосы, то за темную курточку.

Элен спокойно продолжала смотреть на нее, как будто ничего такого и не происходит. Для нее было несвойственно вмешиваться в чужие дела, она предпочитала наблюдать, ей это больше нравилось. Но крики о помощи продолжались, мужчину это начало раздражать, и он с размаху дал девушке сильную пощечину.

– Я сказал тебе молчать! Шалава ты грязная!

Несмотря на слабость блондинки, он начал избивать ее ногами, не проявляя ни капли жалости. Девушка корчилась от боли, пытаясь защитить себя, прикрывалась руками. Вокруг не было «человека», который мог бы ей все-таки помочь, ведь это было заброшенное место, в котором не так давно произошел разрушительный пожар. Люди просто напросто покинули свои дома, забыв о них навсегда. А ведь раньше здесь был самый посещаемый людьми район, туристическая достопримечательность. Но сейчас не было ни единой живой души, лишь мрачная тишина и странная молодая девушка, что стояла, как застывшая, на снегу в желтых носочках...

– Вам так нравится избивать ее? – зверские удары прервала Элен, задав мужчине спонтанный вопрос. Тот, неожиданно услышав чей-то голос, вздрогнул, и перестав избивать свою жертву, повернул голову на Элен. Его взгляд сначала упал на ее ноги, недовольно сплюнув, он разозлено посмотрел на нее.

– Ты еще кто такая?! – насильник поставил свою правую ногу на спину молодой блондиночки, что бы та не убежала. – Пошла вон отсюда...

Элен едва улыбнулась. Дьявольская улыбка, редкое явление.

– Я просто мимо проходила, и мне вдруг стало интересно. Делает ли это тебя счастливым, раз ты так усердно пытаешься ее убить?

– Эй, малая, тебе что, жить надоело? – мужчина сменил ногу, улыбнувшись в ответ. – Иди отсюда пока жива.

Элен молчала, но продолжала смотреть ему прямо в глаза. Интерес к этому человеку у нее все больше разгорался, ей так хотелось прочесть его мысли, проникнуть к нему в голову. Раз хочет, то делает.

– Ты же не сможешь это делать, так же, как и ее убить ты не сможешь, хотя тебе и приказали это сделать. Вместо того, чтобы выполнить приказ, ты решил удовлетворить свою похоть? Славно, конечно, что и требовалось доказать. Я знала, что вы, люди, слабые, никому не нужные существа. – Элен нравилось говорить, ей нравилось унижать этого человека, ведь она видела все о его прошлом и будущем.

Для нее он был прозрачен, как стекло.

– Ты что больная? – мужчина был обеспокоен от слов незнакомки, откуда могла на вид маленькая девушка знать о его задании, и о том, что он и вправду не может убить эту проститутку. – Сбежала из психбольницы что ли?

– Хочешь я тебе скажу, когда ты умрешь? – Элен без единой эмоции посмотрела на мужчину, тот едва отвел от нее взгляд, первый признак того, что он был обескуражен от ее слов.

– Ты что ненормальная? Пошла вон! – он злостно повысил голос, и ударил лежавшую под своими ногами девушку. – Не то я убью и ее, и тебя!

– Ты умрешь через 5 секунд, – Элен криво улыбнулась. Мужчину это настолько разозлило, что он начал к ней подходить – Раз...

– Заткнись! – закричал тот, пылая от ярости – Ненормальная!

– Два...

– Завали свой рот, паршивая, – когда оставалось всего лишь два шага к девчонке, он остановился – Что за...

– Три...

– Я не могу сдвинуться с места, – его глаза испуганно округлились – Что ты со мной сделала? Ты кто такая?!

– Четыре...

– Ты дьявол, ты точно дьявол!!! – мужчина пытался изо всех сил сдвинуться с места, но его как будто что-то сдерживало – Сдохни! Тварь!

– Пять... И да, я дьявол. Прощай.

Мужчина испуганно начал сопротивляться, его глаза были наполнены страхом, схватившись за сердце, он начал задыхаться, жадно глотая в последний раз воздух, упал мертвым на снег. Из его рта начала течь пена, он судорожно дергался в конвульсиях. Девушка, которую он избивал, попыталась встать на ноги, держась за стену. Она плюнула на его труп, на ее лице была сумасшедшая улыбка. Элен удивилась и попыталась проникнуть в разум блондинки, но путь к ее мыслям был заблокирован. Кажется, отцу уже было все известно...

На улице стемнело, но эта блондинка не хотела отпускать свою спасительницу. Предложив ей выпить, она пыталась задержать ее. Было большой ошибкой говорить перед человеком о том, кем является Элен, но этой девушке, которую звали Соня, было все равно, потому что она была полностью пьяна...

З М І С Т

2019 рік

Мицик Владислава. Білі плями в освіті привидів	3
Виходцева Вікторія. Молодші сестри (уривок з повісті)	6
Широкий Іван. Небезпечна гра	15
Малишак Дар'я. Сльози доброти	20
Літвін Ольга. Про місяць і нову шапку. Звідки у павича бездоганний хвіст	23
Українець Артем. Крила щастя	24
Нетребич Валентина. Stibio (уривок з повісті)	28
Цюпящук Наталія. Таємниче Ярикове літо	34
Садуллаєва Аміна. Хранителька смерті	38
Майстренко Софія. Retrorsum (Назад)	44
Карпенко Оксана, Карпенко Тетяна. Дивачка, або Мій тато – маг (уривок з повісті)	50
Волканіна Катерина. У моїй Галактиці, або Як встановити мир	54
Юдіна Марія. Кризис в сказках от Юмы	55
Зубач Ангеліна. Місяць за райським коловоротом	58
Стеценко Тарас. Мой герой	64
Тендітна Поліна. На перехресті століть (уривок з повісті)	65
Василенко Максим. Останній Мольфар (розділи з повісті)	69
Фоменко Євгенія. Легенда Чудей	74
Коржевська Анжеліка. Крошка Шериф	86
Хоменко Ярослав. Сказка о гордыне, любви и стереотипах	90
Міщенко Фрол. Із циклу «Сказки бродячего шута»	95
Жукова Анастасія. Казка	97
Заруба Діана. Лісове озеро	103
Соколова Юлія. Пригоди Катрусі	105
Ярова Анастасія. Rationem (Расплата)	108

2020 рік

Католик Дарина. Кастик-кактус. Як у лелеки з'явилися червоні чобітки	113
Нечай Валерія. Пригоди дівчинки на ім'я Зоряна	115
Катречко Марія. Добірка прозових мініатюр	117
Літвін Ольга. Для дружби немає перешкод	118
Коржевська Анжеліка. Между котами и воронами	120
Мартінова Катерина. Купите черта, недорого	124
Українець Артем. Золоте листя, або Казка про Крим для дітей та дорослих	129
Сорокін Іван. Чемоданчик счастья	131
Савотіна Валерія. Проведи мене через Терпіння	133
Карпенко Оксана, Карпенко Тетяна. Аурум. Загублений світ	141
Смешко Катерина. Земля семи пагорбів	147
Чехович Богдана. П'ять янголів	152
Таранішин Андрій. Повернення додому (уривок з повісті)	154
Василишин Богдана. Та, кого бачу лише я	159
Бей Дмитро. Історія одного кохання	164
Мусієнко Анна. У нас странные соседи	166
Зубач Ангеліна. Адепт	169
Цюпящук Наталія. Джинні та підкорювач стихій (уривок з оповідання)	175
Радей Антон. Інтерв'ю з... ..	181

Старовойт Поліна. Одного разу на болоті, або Краще не брати до лап сірників	186
Кумейко Катерина. Дивні дива на дивних планетах	187
Катерина Кабакова. Як Мурзик та Зірко велетнів здолали	191
Мачуліна Карина. Рожевий діамант	193
Тендітна Поліна. У країні штучних метеликів	197
Нетребич Валентина. Літо, озеро, чудовисько	202
Садуллаєва Аміна. Дочь дьявола	206

Юні фантазери і фантасти!
Запрошуємо вас до участі у щорічному конкурсі
«ФантФест»

Умови конкурсу публікуються на сайті бібліотеки:

<https://www.library.kherson.ua/lw/tag/фантфест/>

Електронну версію збірників творів переможців і номінантів конкурсу читайте
на сайті бібліотеки ім. Дніпрової Чайки:

<https://www.library.kherson.ua/lw/e-library/>

